

<https://www.facebook.com/groups/hoatthung/>

Ưu Cắm

Có cần LẤY CHỒNG KHÔNG?

Tiểu thuyết

...chưa đủ bạn nhé! nhưng không hết hôn, hôn hết hôn,
...rồi, hôn hết hôn, hôn hết hôn... hôn xong
...quên mất này vẫn có thể tiếp tục hôn tiếp HAPPY!!!

Ebook: *Tin Nguyenhoang*

Có Cần Lấy Chồng Không?

Ebook được làm với mục đích chia sẻ phi lợi nhuận. Ebook chưa được sự đồng ý của tác giả và người dịch. Đây đơn thuần chỉ là nơi gặp nhau của những người cùng sở thích

Tác giả: Úc Cẩm

Dịch giả: Mai Quyên

Type: Hoài Thương, Tang Tử, Nguyen Bich Han, Mai Thanh, Thùy Trang, Phạm Thảo, Dang Huong, Sao Lấp Lánh, Cao Thu Trang, Chào Buổi Sáng.

Ebook: Tinanguyenhoang & Huynh Le Viet Trinh

Nguồn: <https://www.facebook.com/groups/hoi6thang/>

Nhà xuất bản: NXB Văn Học

Ngày xuất bản: 01-06-2012

MỤC LỤC

oOo Tóm tắt nội dung oOo

Mở đầu: Cầu hôn

Chương 1: Kết hôn chớp nhoáng

Chương 2: Sống chung

Chương 3: Lão phu nhân

Chương 4: Ông bố bà mẹ

Chương 5: Hôn lễ

Chương 6: 'Hồi môn'

Chương 7: Mộng du

Chương 8: Thịt bò luộc

Chương 9: Tôi muốn tìm việc

Chương 10: Tìm việc

Chương 11: Dùng thử

Chương 12: Xin lỗi

Chương 13: Điện thoại di động

Chương 14: Vết bớt

Chương 15: Em gái họ

Chương 16: Đón sắp tổng

Chương 17: Cách ly

Chương 18: Mãn hạn, ra tù!

Chương 19: Làm lành

Chương 20: Phiền não

Chương 21: Liên hoan

Chương 22: Gãy xương

[Chương 23: Kể thứ ba](#)
[Chương 24: Câu đố thân thể](#)
[Chương 25: Tổ tình](#)
[Chương 26: Viêm dạ dày](#)
[Chương 27: Mẹ chồng](#)
[Chương 28: Bỏ trốn](#)
[Chương 29: Venice](#)
[Chương 30: Florence](#)
[Chương 31: Ăn cướp](#)
[Chương 32: Bố chồng](#)
[Chương 33: Tin tưởng](#)
[Chương 34: Ngày kỵ của ông ngoại](#)
[Chương 35: Cùng làm việc](#)
[Chương 36: Bó hoa bí ẩn](#)
[Chương 37: Cãi nhau](#)
[Chương 38: Về nhà mẹ](#)
[oOo Đoạn kết oOo](#)

Tóm tắt nội dung

Trong vòng một ngày, cô từ một phóng viên thành phố có công việc, có bạn trai, có thể tin dụng trở thành một kẻ thất nghiệp ba không: không bạn trai, không công việc, không tiền bạc. Tất cả chỉ vì một cái tên mà đọc lên có thể khiến người đối diện đỏ mặt, tía tai theo lời bạn trai cô và có thể khiến chiều hướng tích cực của tòa soạn nơi cô làm việc tiệt cận đến không, đồng thời bất lợi cho sự hài hòa của xã hội theo lời của vị sếp mới lên chức. Có lẽ nếu Trung Quốc không có kiểu phiên âm mọi tiếng nước ngoài ra tiếng Hán như thế thì cái tên Đỗ Lô Ty của cô sẽ hoàn toàn được yên ổn, không đến mức phải tự động thay hình đổi dạng thế này khi gặp người ta.

Người ta nói "Tái ông mất ngựa, chưa chắc đã là điều dở". Câu này đem áp dụng với Đỗ Lô Ty trăm phần trăm là không sai vào đâu được. Xã hội không hài hòa với tên của cô thì đã làm sao, chẳng phải chính cái tên ai nghe cũng phải bật cười này đã đưa cô đến với anh đấy ư? Còn nếu tặng cho Liêm Tuấn câu này thì anh cũng sẽ chẳng chối từ, dù trong trường hợp của anh thì nên đổi thành Giả vờ làm tái ông mất ngựa, cũng chưa chắc đã là điều dở mới chính xác. Tại sao ấy à? Tất nhiên là vì chiếc nhẫn cương "tạm thời không thấy" thì đã sao, không thấy mà có được người con gái cùng nắm tay cả đời thì cũng đáng giá.

Cô gặp anh trong tình huống mà có lẽ tưởng chỉ xảy ra trong những chương trình truyền hình thực tế đang muốn tạo những cú sốc giật gân thu hút khán giả, trò đùa của số phận đưa cả hai cứ thế bước vào cuộc sống hôn nhân. Thật mà như đùa, giả mà thành thật. Hạt giống tình yêu cứ bắt đầu đâm chồi nảy lộc nhẹ nhàng như thế, hài hước mà cũng không hề thiếu sự lãng mạn, ngọt ngào.

Tiểu thuyết tình yêu "Có cần lấy chồng không?" của Ưc Cẩm hứa hẹn sẽ mang đến những chuỗi cười không dứt với diễn biến tình yêu của cặp đôi lắm tài nhiều tật Liêm Tuấn - Đỗ Lôi Ty. Các bạn hãy đọc rồi tự mình tìm lấy câu trả lời thỏa đáng nhất xem có cần lấy chồng không nhé?

Mở đầu: Cầu hôn

Durex (phiên âm: du lei si): nhãn hiệu bao cao su nổi tiếng thế giới, có hơn 150 quốc gia tiêu thụ. Nhãn hiệu này chiếm vị trí đầu bảng trong hơn bốn mươi thị trường chung đồng thời chiếm 40% trong thị trường hơn bốn tỷ của bao cao su.

* * *

Gió nhẹ nắng đẹp, chim hót hoa thơm.

Đỗ Lô Ty về mặt thê thăm đi trên phố.

Nguyên nhân khiến Đỗ Lô Ty buồn rầu như thế là do ba việc.

Thứ nhất là, sau ba tháng quen nhau, bạn trai Trịnh Húc Húc đột ngột đề nghị chia tay. Anh ta không còn chịu đựng nổi việc mỗi lần dẫn cô đi gặp bạn bè đều phải giới thiệu: Đây là bạn gái tôi, Đỗ Lô Ty¹. Điều đó khiến anh ta cảm giác bản thân giống nhân viên tiếp thị bao cao su.

Thứ hai là, chỉ ba tiếng đồng hồ trước đó, cô đã bị toà soạn báo nhỏ - nơi cô làm việc ba năm trời – đuổi việc. Nguyên do là khủng hoảng tiền tệ, toà soạn vừa nhìn thấy tên cô đã cho rằng cái tên này quá tầm thường, thô tục, làm ô nhiễm văn hoá kinh doanh theo hướng tích cực của toà soạn, đồng thời bất lợi cho sự hài hoà của xã hội. Thế là cô Đỗ Lô Ty đã bị sếp “hài hoà” một cách đầy bất hạnh.

Nguyên nhân thứ ba là, khi cô đang ôm thùng giấy bị cuốn gói về nhà, thì ngân hàng gọi điện đến, bảo thẻ tín dụng của cô tháng này đã thấu chi nghiêm trọng, không thể tiếp tục sử dụng được nữa, bắt buộc phải trả sạch nợ trong vòng một tháng, nếu không sẽ ảnh hưởng đến sự đánh giá về “tín dụng” cá nhân sau này của cô.

Trong vòng một ngày mà Đỗ Lô Ty từ một cô phóng viên thành phố có bạn trai, có công việc, có thẻ tín dụng đã thoát biến thành một kẻ thất nghiệp “ba không”: không bạn trai, không công việc, không tiền bạc. Hoàn cảnh ấy thực sự không phải là sự thất bại bình thường mà là sự thất bại thê thảm và về thất vọng hụt hẫng của cô lúc này không thể diễn tả bằng lời.

Nhưng vận rủi của ngày hôm ấy dường như chưa hết, khi cô đang thất thần đi trên đường, bỗng nhiên một chiếc xe đạp lướt qua bên cạnh, gần như đi sát vào cô rồi nhanh chóng lao đi mất hút.

Đỗ Lô Ty nhìn theo chiếc xe đạp lao như tên bắn ấy, than thở: thời buổi này mà cả xe đạp cũng đạt được vận tốc 70km/h nhỉ!

Chỉ khi một ông già sau lưng cô bước lên, vỗ vai cô: “Cô bé, túi của cô bị cướp rồi!” cô mới bàng hoàng nhận ra, chiếc túi nhái hàng Gucci mà nửa năm trước cô mua mất ba mươi tệ đã không cách mà bay!

Túi như thế mà cũng bị cướp, chẳng trách đến bây giờ công cụ gây án còn có cả xe đạp rách đây!

Đỗ Lô Ty bỗng thấy thông cảm với anh chàng phi xe cướp túi của cô. Cô tưởng tượng khi tên cướp ấy hăm hui kéo cần khoá, túi muốn rách toạc ra, cầm cái điện thoại Nokia đã dùng năm năm mà ngay cả gửi MMS cũng không được, và cả một miếng băng vệ sinh Hộ Thư Bảo bị giấu kỹ đến nỗi méo mó, thì sẽ có phản ứng thế nào nhỉ? Chắc tức đến nỗi đập cả xe đạp ấy mất?

Nhưng cô không đau lòng cho tên cướp quá lâu, vì cô nhanh chóng nhận ra, miếng băng vệ sinh cô đang sử dụng đã không chịu xiết dòng chảy kịch liệt trong người, sắp đình công rồi. Mà hôm nay cô lại mặc một chiếc váy màu trắng mới chết chứ.

Đỗ Lô Ty bỗng dung muốn khóc quá, một người làm sao có thể đen đủi đến mức này có chứ?

Bình thường cô cũng đâu giẫm đạp hoa cỏ lung tung, ngay cả gián trong nhà mà còn không nỡ đạp chết con nào thì làm sao lại gặp phải chuyện này?

Thế là, cô quyết định đi đường tắt để về nhà với tốc độ nhanh nhất, phòng ngừa thảm kịch máu chảy thành sông diễn ra ngay giữa phố.

Cô cố ý chọn một con đường thường ngày không đi, ôm thùng giấy trong tay chuẩn bị chạy thì một người bỗng dung chặn trước mặt cô.

Không! Nói chính xác hơn là, người này đang quỳ trước mặt cô.

Quỳ bằng một gối!

“Xin em hãy lấy tôi!”

Không cho cô phản ứng, một vật lấp lánh sáng, rất rực rỡ đã xuất hiện trước mặt.

Một viên kim cương rất to, chỉ ít cũng mười cara.

Đỗ Lôi Ty cả đời chỉ mang nhẫn bạc đã hoàn toàn đứng lạng người!

Lúc này trong đầu cô chỉ có một suy nghĩ: Mình quá tốt bụng nên đã gặp phải được mẫu người trên tivi thật rồi!

Trong tivi chẳng đều diễn thế sao, một vị khách mời nào đó tham gia tiết mục XX, đài truyền hình bảo anh ấy tùy thời cơ mà chọn một người qua đường để làm quen, thực ra thì đã có máy quay phim nấp một góc quay trộm rồi!

Nghĩ đến máy quay phim, Đỗ Lôi Ty bỗng căng thẳng.

Lỡ như cô gặp “hồng thủy trào dâng”, há chẳng phải toàn quốc đều thấy hay sao? Mất mặt quá!

Đúng lúc cô đang đau khổ vô cùng thì người quỳ trước mặt cô đã không còn nhẫn nại, cố ý ho một lúc.

Tiếng ho ấy đã khiến ánh mắt Đỗ Lôi Ty dời từ viên kim cương to tướng rực rỡ sang chủ nhân của chiếc nhẫn ấy, sau đó cô lại đứng hình tập hai. Mà không phải, lần này là Đỗ Lôi Ty thảng thốt.

Người đàn ông này có phải là quá đẹp hay không?

Làn da nâu khỏe mạnh, dưới hàng lông mày rậm là đôi mắt hai tròng đen trắng rõ ràng, khoé mắt hơi sâu, sống mũi thẳng toát ra vẻ ngạo nghễ, đôi môi mỏng đang mím chặt, đẹp trai mà lại rất tao nhã, có một chút cảm giác là “con lai”. Lúc ấy, đôi mắt đẹp đó đang nhìn cô không chớp.

Trước kia Đỗ Lôi Ty nhìn thấy những anh chàng đẹp trai trên tivi, bỗng một người bằng xương bằng thịt nhảy ra trước mặt, thoáng chốc cô không thể nào động đậy được.

Quả nhiên là người mẫu của đài truyền hình thật! Người bình thường là gì lại được đẹp như thế! Hơn nữa, gương mặt người này trông có vẻ quen quen, không lẽ là một ngôi sao nào đó?

Lúc này nội tâm cô giằng co dữ dội, rốt cuộc cô có nên đón nhận lời cầu hôn giả này không? Nó cũng chỉ là một vai, nhận lời là vì nể mặt anh đẹp trai này, để anh ấy nở mày nở mặt trên tivi. Nhưng nếu không nhận lời thì khí thế quỳ gối bây giờ của anh ấy sẽ có một đám đông không rõ chân tướng ùn ùn kéo đến rất nhanh, lúc đó cô không chỉ không đi được mà rất có khả năng sẽ đổ máu nữa.

Đỗ Lôi Ty hạ quyết tâm, nhận lấy từ tay anh đẹp trai, nói đúng ra là cướp lấy chiếc nhẫn kim cương rồi chạy về hướng nhà mình.

“Khoan đã!” Một cánh tay mạnh mẽ để túm chặt lấy cô.

“Em tên gì?”

Ồ! Anh chàng người mẫu này thật chuyên nghiệp, ngay cả tên người đi qua đường mà cũng hỏi,

Đỗ Lôi Ty trả lời nhanh: “Em là Đỗ Lôi Lôi.” Đó là câu trả lời của cô khi người lạ hỏi tên, ai mà muốn nói với những người sau này mình không còn gặp lại rằng mình tên Đỗ Lôi Ty chứ? Nói theo cách của Trịnh Húc Húc chính là: Tôi có phải là nhân viên tiếp thị bao cao su đâu!

Anh đẹp trai trầm tư một lúc: “Điện thoại?”

Điện thoại cũng cần, chẳng lẽ đài truyền hình còn đòi tiền hành tiết mục viếng thăm? Không đến nỗi biến thái thế chứ?

Nhưng anh đẹp trai này có vẻ rất hung dữ, hình như đã quyết tâm nên nếu cô không chịu nó thì sẽ không buông tha. Đỗ Lôi Ty cảm nhận rõ ràng điều này, nên quyết định nói ra. Cô nói một tràng: “Số di động của em là: 136xxxxxxx”.

Sau đó, nhân lúc anh chàng đẹp trai buông tay? Đỗ Lôi Ty lao vọt đi như hoả tiễn, với tốc độ nhanh nhất, mất hút trong biển người mê mông.

Cũng lúc đó, bóng dáng cao to khoẻ mạnh kia vẫn đứng sững tại chỗ, ngẩn ngơ nhìn theo hướng Đỗ Lôi Ty biến mất. Một lúc sau, ánh mắt anh lấy lại sự trầm tĩnh thường ngày, khoé môi bất giác nhướn lên.

Đỗ Lôi Ty chạy như bay về nhà, nhanh chóng giải quyết vấn đề cá nhân xong, cô nấu một bát mì.

Lúc nấu, cô cứ dờ dẩn nhìn bát mì. Sau này ít nhất là trước khi tìm được công việc, cô phải đánh bạn với thứ này sao? Nếu biết sớm thế thì hôm trước trong siêu thị khuyến mãi mì gói, mua hai túi tặng một túi, cô nên mua nhiều hơn mới phải. Cô cảm thấy hối hận vô cùng.

Chuông cửa bỗng reo vang, Đỗ Lôi Ty bước ra mở cửa, thấy bà chủ nhà đang cười híp mắt đứng đó. Trong thoáng chốc, nụ cười vô cùng hoà nhã hiền lành chỉ xuất hiện khi bà chủ đến thu tiền thuê nhà đã nở trên gương mặt cô.

“Tiểu Đỗ à, ăn cơm chưa?”

“Đang ăn ạ...” Đỗ Lôi Ty có vẻ túng lúng.

“Ôi chao, sao cháu lại nãy mì ăn? Mì gói có chất dinh dưỡng gì đâu, sau này nếu không nấu cơm thì đến nhà dì ăn cơm, dù sao nhà dì cũng phải nấu mà.” Bà chủ cười rất dịu dàng.

Đỗ Lôi Ty vội vàng lắc đầu, vì cô biết tiền cơm nhất định sẽ bị tính thêm vào tiền nhà.

Hàn huyên vài câu, cuối cùng bà chủ quyết định vào vấn đề chính: “Tiểu Đỗ, tiền thuê nhà quý sau...”

“Tiền thuê có thể cho cháu dời lại mấy hôm sau đưa được không ạ? Mấy hôm nay cháu đang túng...”

Sắc mặt bà chủ vụt thay đổi, Đỗ Lôi Ty bỗng thở gấp. Ngay sau đó bà ta lại phục hồi vẻ quý phái đoan trang ban nãy: “Không sao không sao, nếu giờ cháu đang túng thì trả chậm một tí cũng được.”

Đỗ Lôi Ty thở phào.

“Ba ngày nhé, ba ngày sau dì đến lấy được không?”

Vừa thở phào xong đã lại thở gấp, ba ngày? Ba ngày làm sao đủ! Nhưng nhìn nụ cười có chứa dao của bà chủ, Đỗ Lôi Ty đành gật đầu hứa hẹn, “Vâng, lúc đó cháu sẽ đưa cho dì.”

Bà chủ cười khà khà bỏ đi, lúc đóng cửa, Đỗ Lôi Ty thấy đầu mình như đang phình to hẳn ra.

Vốn dĩ, dựa vào đồng lương ít ỏi tại toà soạn, cô vẫn có thể miễn cưỡng sống qua ngày, bây giờ mất việc, tiền nợ trong thẻ phải trả gấp, nếu lại phải trả cả tiền thuê nhà quý sau, e rằng đến mì gói cũng không có mà ăn mất.

Cho đến cả lúc đi ngủ, Đỗ Lôi Ty vẫn suy nghĩ đến vấn đề tiền bạc, cô lăn lộn mãi trên giường,

suy nghĩ xem phải giải quyết khủng hoảng tiền tệ cá nhân thế nào. Nghĩ mãi rồi lại mơ mộng rằng, nếu lúc này trên trời bỗng làm rơi tiền xuống thì hay biết mấy nhỉ?

Đúng lúc đó, một thứ bỗng loé lên trong đầu cô.

Cô nhớ đến người đàn ông hôm nay cô gặp trên đường, cái thứ lấp lánh sáng trong tay anh đã khơi dậy khao khát tiền bạc được chôn giấu sâu trong lòng của bạn Đỗ Lôi Ty.

Nếu viên kim cương đó là thật thì tốt biết bao!

Nghĩ mãi nghĩ mãi, cảm thấy vô số viên kim cương đang bay lượn trước mặt cô, bay là bay...

Bay mãi bay mãi, cô ngủ thiếp đi.

1. Đỗ Lôi Ty = du lie si, có âm đọc giống với phiên âm của nhãn hiệu bao cao su Durex.

Chương 1: Kết hôn chớp nhoáng

Tiếng chuông báo thức réo inh ỏi, Đỗ Lôi Ty tỉnh dậy. Đầu tóc rũ rượi cô chui ra khỏi chăn, tiện tay bấm tắt đồng hồ báo thức A đặt trên đầu giường, rồi lại bấm tắt đồng hồ B trên tủ đầu giường, tiếp đó lại lăn từ giường xuống đất, đè hông cả đồng hồ C đặt ngay bên dưới.

Cô luống cuống bò dậy lao vào phòng tắm thay băng vệ sinh, sau đó đánh răng rửa mặt chải tóc thay quần áo, định xách túi ra khỏi cửa, rồi cô bỗng nhớ ra – túi đã mất.

Lúc đó cô mới nhớ ra, hôm qua túi đã bị cướp mất, nhớ lại chuyện hôm qua bị sếp đuổi việc cho xã hội “hài hoà”, còn cả chuyện Trịnh Húc Húc đá cô, rồi thề tén dụng, rồi tiền nhà.

Tâm trạng Đỗ Lôi Ty lại rơi xuống vực sâu lần nữa.

Sao con người tỉnh dậy lại có nhiều chuyện phiền phức thế này? Cô cởi áo khoác, ủ rũ ngã xuống giường.

Thôi cứ ngủ một giấc no say đi!

Tiếng chuông cửa bỗng reo vang liên tục không ngừng, Đỗ Lôi Ty vốn không định quan tâm, ai ngờ nó cứ réo mãi, không hề có dấu hiệu sẽ ngừng lại. Cô đành lồm cồm bò dậy, vác cặp mắt gấu trúc, tinh thần bải hoải ra mở cửa.

“Ai đó...”

Cô chưa nói dứt câu thì đã bất ngờ bởi cảnh tượng trước mắt: một ông chú mặc âu phục, phía sau ông chú còn có hai người đàn ông cao to mặc âu phục đen, thắt cà vạt đen, đeo kính đen, vẻ mặt không chút cảm xúc.

Ý nghĩ đầu tiên loé lên trong đầu Đỗ Lôi Ty là – xã hội đen!

“Các... các người muốn làm gì?” Đỗ Lôi Ty túm chặt cổ áo sơ mi nhàu nát của mình, kinh hoàng nhìn ba người đứng ngoài.

“Xin hỏi cô có phải là tiểu thư Đỗ Lôi Lôi không?” Ông chú đứng đầu tỏ vẻ nghiêm túc.

“Phải... không phải...” Cô lắc đầu cật lực.

“Vậy xin hỏi, cô là tiểu thư Đỗ Lôi Ty phải không?”

Lần đầu tiên trong đời lại có người gọi tên cô bằng một vẻ trân tình như thế, Đỗ Lôi Ty cảm thấy rất thần kỳ.

“Cũng không phải, các... các người tìm nhầm người rồi...”

“Thế thì, xin hỏi cô họ Đỗ phải không?”

“Không phải, tôi cũng không phải họ Đỗ!” Nói xong, cô định đóng sầm cửa lại.

Đúng lúc đó, bà chủ nhà bỗng bước ra từ phòng đối diện, gọi một tiếng rất nhiệt tình: “Tiểu Đỗ à!”

Vẻ mặt Đỗ Lôi Ty như hoá đá.

“Đỗ tiểu thư, xin cô đi cùng chúng tôi!” Ông chú đưa tay làm tư thế mời.

“Tôi không đi! Các người đã tìm nhầm người rồi!” Đỗ Lôi Ty nhanh chóng đóng cửa.

Trong tích tắc, hai gã đàn ông kính đen cùng bước lên đứng trước mặt cô, bốn cánh tay cùng chặn lại cùng nói: “Đỗ tiểu thư, mời!”

Lần này, cô toi thật rồi.

Đỗ Lôi Ty bị hai gã đàn ông lực lưỡng đi cặp hai bên ra ngoài, ông chú nghiêm túc đi phía trước. Khi ngang qua cổng tiểu khu, ông anh bảo vệ nhìn thấy họ và réo gọi:

“Ôi! Tiểu Đỗ, em đáng đóng phim cảnh sát bắt cướp đây à?” Đối với ông anh bảo vệ, thì

tướng mạo và dáng người của Đỗ Lôi Ty có đánh chết cũng không thể bị xã hội đen nhắm trúng.

Đối với sự chào hỏi quá ư nhiệt tình của ông anh bảo vệ. Đỗ Lôi Ty bỗng dưng muốn gào khóc thật to, cô đang chọc giận ai thế này? Nằm lì ở nhà mà cũng đụng đến xã hội đen, chẳng lẽ túi đựng mì gói mà cô ném đã làm nghẹn chết con chó của đại ca xã hội đen sao? Nhưng nghĩ lại thì, con chó mà đại ca xã hội đen nuôi cùng sẽ không lục tìm thức ăn trong thùng rác chứ? Cô rất nghiêm túc buộc kỹ túi rác lại mà.

Đang nghĩ ngợi lung tung thì ông chú nghiêm túc phía trước bỗng dừng lại, trước mặt họ là một chiếc xe sang trọng bóng loáng, Đỗ Lôi Ty cũng không biết rốt cuộc là nhãn hiệu nào nữa.

Ông chú nghiêm túc đến trước cửa xe, như đang chào hỏi người bên trong, sau đó mở cửa xe, phác cử chỉ mời với Đỗ Lôi Ty đứng bên cạnh.

“Đỗ tiểu thư, Tổng giám đốc đang đợi cô ở trong.”

“Tổng giám đốc?”

Với Đỗ Lôi Ty “Tổng giám đốc” cũng có nghĩa là “lão đại”, “đại ca”, “rắn hổ mang”. Thế là thần kinh vốn đã căng thẳng của cô nay còn căng thẳng hơn.

“Cái đó... tôi”

Chưa nói hết câu, hai gã đàn ông đeo kính đen phía sau đã đẩy nhẹ, dễ dàng đẩy cô vào trong chiếc xe đó.

Vừa vào bên trong, cửa đã đóng “sầm” lại.

Đỗ Lôi Ty căng thẳng đến mức không cảm nhận thấy mình đang căng thẳng nữa. Cô hoảng sợ khi nghĩ đến việc báo chí sáng mai sẽ giật tít: “Một xác chết nữ chưa biết danh tính được tìm thấy ở bãi rác, nghi ngờ cái chết có liên quan đến xã hội đen”, hoặc “Đắc tội với xã hội đen dẫn đến cái chết bi thảm”...

Khi Đỗ Lôi Ty còn đang suy nghĩ xem tiêu đề nào sẽ thu hút người đọc hơn, thì một tiếng ho đã cắt đứt dòng tư duy của cô, cô mới sực nhớ ra, “cái chết bi thảm” kia chính là cô!

Gặp xã hội đen thì phải đối phó làm sao đây? Sau khi tưởng tượng ra một loạt những nguy hiểm sẽ gặp phải, Đỗ Lôi Ty hai tay che ngực, tư thế giống như một con chim cú, sau đó cầu xin bằng giọng run rẩy: “Đừng giết tôi, đừng giết tôi...”

Người đàn ông ngồi ghế trước cô cất giọng nói lịch sự:

“Cô Đỗ.”

“Đừng giết tôi, tôi không có tiền cũng không có sắc, xin anh đừng giết tôi...”

“Cô Đỗ!” Người đàn ông cao giọng.

Cuối cùng Đỗ Lôi Ty ngừng van nài, run lấy bả vai ngược lên nhìn, rồi sững sờ. Đây là lần thứ hai nhìn thấy một anh đẹp trai bằng xương bằng thịt, lần trước là trên đường, lần này là trong xe, mà kỳ nhất chính là hai người này là một.

Lúc này Đỗ Lôi Ty đã rất băn khoăn, anh không phải là khách mời tiết mục của đài truyền hình sao? Sao đã biến thành đại ca xã hội đen vậy? Rốt cuộc là chuyện gì?

Bỗng dưng, một ánh mắt trầm tĩnh và sắc nhọn phóng đến, lại lần nữa cắt đứt sự suy diễn lung tung của cô.

“Cô Đỗ, đã suy nghĩ kỹ chưa?” Anh đẹp trai lên tiếng, uy nghiêm khác người.

Suy nghĩ gì cơ? Đỗ Lôi Ty tròn tròn đôi mắt, vẻ mặt hoang mang nhìn đối phương.

Sắc mặt anh đẹp trai sa sầm, chỉ tay ra ngoài cửa sổ.

Đỗ Lôi Ty vừa quay lại, giật mình! Không biết ông chú nghiêm túc kia đã đứng cạnh cô khi nào, đang nhìn cô mà không chút cảm xúc.

“Jason, giải thích cho cô Đỗ biết nguyên nhân tôi đến đây.”

“Vâng! Thưa sếp!” Sau đó ông chú tên Jason đã thay đổi sắc mặt ban này, khoa tay múa chân, giọng điệu trầm bổng kể lại cho cô nghe đầu đuôi sự việc.

Chuyện là thế này...

Sếp của ông chú ấy, cũng chính là anh chàng đẹp trai mặt lạnh đang ngồi cạnh Đỗ Lôi Ty, thực ra là Liêm Tuấn – Tổng giám đốc của công ty Liêm Thị. Liêm Tuấn còn trẻ nhưng đã một mình gánh vác cả Liêm Thị, có thể nói là tuổi trẻ tài cao, đẹp trai phong độ, phong lưu phóng khoáng... (xin được tỉnh lược ba ngàn từ...)

Một tháng trước, bà nội đã tám mươi tám tuổi của Tổng giám đốc Liêm bỗng phát bệnh tim, đưa vào cấp cứu, về sau bệnh mãi không khỏi, sức khỏe mỗi lúc một giảm. Nhưng bà lão không yên tâm nằm trên giường tĩnh dưỡng, lo lắng nhất là đứa cháu nội Liêm Tuấn gần ba mươi rồi vẫn chưa chịu lập gia đình.

Bà lão ngày nào cũng căn nhắc rằng “Bà chết rồi mà Liêm gia vẫn chưa có ai nối dõi”, “chết không nhắm mắt” v.v... Là phận cháu, anh không chịu đựng được nữa, quyết định tìm cháu dâu cho bà!

Sau khi đi xem mắt rất nhiều đối tượng, Tổng giám đốc Liêm cũng tìm ra một người ưng ý, thế là lấy nhẫn kim cương ra chuẩn bị cầu hôn với đối tượng X. Nào ngờ phụ nữ bây giờ câu nệ lắm, cảm thấy hai người mới quen chưa được mấy ngày đã kết hôn thì kỳ cục quá, hơn nữa làm gì có người nào lại cầu hôn trên đường, tiện tay đưa luôn nhẫn cưới, quá ư là không tôn trọng phụ nữ! Người đẹp tức giận nên đã từ chối Tổng giám đốc Liêm ngay tại chỗ.

Tổng giám đốc Liêm từ nhỏ đã tài hoa hơn người lần đầu cầu hôn mà lại bị từ chối không chút thương tình, anh nhất thời nông nổi. Không biết trời xui đất khiến thế nào, lần này Tổng giám đốc Liêm gặp ngay Đỗ Lôi Ty đang đi trên đường. Thế là sự việc đã diễn biến thành thế này.

Jason thao thao bất tuyệt kể hết câu chuyện, sau đó lễ phép dò hỏi: “Xin hỏi Đỗ tiểu thư đã suy nghĩ đến chuyện kết hôn với Tổng giám đốc của chúng tôi chưa?”

Đỗ Lôi Ty đã bàng hoàng đến độ hoá thành pho tượng.

Bây giờ điều mà cô đang nghĩ không phải là sao mình lại may mắn như thế, cũng không phải rùa vàng Liêm Tuấn đắt giá đến mức nào, càng không phải là bà lão gần chín mươi còn trông cháu nội kết hôn đáng thương biết bao, cái mà cô đang nghĩ trong đầu là chiếc nhẫn kim cương ấy...

Mẹ ơi! Cái thứ đồ giả ấy lại là đồ thật sao!

Cảm giác của cô lúc này như đang có một chậu nước lạnh đổ ụp xuống đầu. Hôm qua cô... hình như... đã cầm cả nhẫn... lẫn thùng giấy... vút vút vút vút vút đi rồi!!!

Cô run lập cả lập cập quay lại, hỏi Liêm Tuấn: “Tôi... có thể nào... không kết hôn với anh...”

“Được.” Liêm Tuấn trả lời ngắn gọn: “Nhưng bắt buộc phải trả nhẫn cho tôi.”

Cạch...

Trái tim bé nhỏ của Đỗ Lôi Ty đã không chịu nổi, vỡ tan!

“Anh đợi một chút, tôi... tôi vào nhà tìm... tìm cho anh...”

“Tôi đi cùng cô.”

Sự việc sau đó đã diễn ra như sau: Đỗ Lôi Ty ruột nóng như lửa đốt, sục sạo khắp nơi trong nhà để tìm chiếc nhẫn kim cương, còn sếp tổng ung dung đứng phía sau nhìn cô.

Tìm suốt một tiếng đồng hồ, Đỗ Lôi Ty quay lại lau mồ hôi, “Hay là... tôi lại đến bãi rác tìm thử...”

Cô hùng hục chạy đến bãi rác của tiểu khu, giờ nó đã được chất cao như núi.

Đỗ Lôi Ty bỗng cảm thấy, nếu cô thất nghiệp thì có lẽ đến đây nhặt thùng rác cũng được. Cô

không chỉ phát hiện ra điện thoại di động, quạt điện, radio... bị vứt đi trong đồng rác, mà thậm chí còn tìm ra bài kiểm tra số học điểm dưới trung bình của cậu con mập mập nhà bà chủ nữa.

Chỉ có điều, chiếc nhẫn kim cương thì chẳng thấy đâu.

Người xưa có câu “chó cuống lên sẽ vượt tường”, thực ra con người cuống lên cũng sẽ suy nghĩ hồ đồ. Đỗ Lôi Ty quay lại, ra lệnh cho sếp tổng: “Anh cũng tìm giúp tôi đi chứ, một chiếc hộp giấy nhỏ, cao thế này, rộng thế này...”

Cô chỉ lo miêu tả mà hoàn toàn không chú ý thấy vẻ mặt sa sầm như có mây đen che phủ của Liêm Tuấn, nhưng lúc cô vừa ngẩng đầu lên, sếp tổng đã mưa tạnh trời trong, anh mỉm cười, chỉ cạnh chân mình: “Có phải chiếc hộp này không?”

“A!” Đỗ Lôi Ty sáng mắt lên, chỉ cảm thấy trong lòng chảy lên một tia hy vọng, nước mắt như sắp trào ra.

Đúng là tìm mãi mãi mà chẳng thấy đâu, đột nhiên quay lại thấy ngay chiếc hộp giấy đang nằm dưới gấu quần tây của Tổng giám đốc.

Chỉ có điều tâm trạng sung sướng đó không giữ được lâu, cô nhanh chóng phát hiện ra, đúng là chiếc hộp đó, nhưng nhẫn thì... sao không thấy đâu???

Cô lật tìm cả trong lẫn ngoài, rồi lại tìm trong phạm vi mười mét xung quanh nó, vẫn không thấy bóng nữa viên kim cương chứ đừng nói là chiếc nhẫn.

“Hay là... tôi đến hỏi bảo vệ thử?”

“Không cần hỏi.” Liêm Tuấn nãy giờ im lặng cũng lên tiếng, “Tìm không thấy thì thôi.”

Thôi à?!

Đỗ Lôi Ty mừng muốn khóc. Mất viên kim cương mười mấy carat mà lại nói là thôi không sao, Tổng giám đốc quả nhiên là tài đại khí thô, khí tráng như ngư, anh hùng khí đoản... (- - *Thành ngữ gì thế này?*)

“Em đền một cái là được.”

Đỗ Lôi Ty thấy tối sầm mắt lại, suýt tí nữa thì ngất.

“Đền đền đền... đền một cái... cần bao nhiêu tiền chứ?” Cô hỏi mà tim đập chân run.

“Không nhiều, chuyện này tôi cũng có trách nhiệm, tính nữa giá cho cô thôi.” Sếp tổng đưa gai ngón tay ra.

“Hai trăm ngàn?!” Đỗ Lôi Ty tròn tròn mắt.

Tổng giám đốc lắc đầu, “Thêm một số 0 nữa.”

Hai triệu?!

Lần này Đỗ Lôi Ty không tròn mắt nữa, mà cô nhắm tịt mắt lại, ngất đi.

Đỗ Lôi Ty ngất xỉu vì hai triệu thật sự không phải là số tiền nhỏ. Điều cô nghĩ đến bây giờ là làm sao kiếm ra hai triệu tệ đây. Hai triệu! Hai triệu đối với một cô gái thất nghiệp không tiền không sắc không gia thế như cô giống như một khái niệm xa vời. Cho dù nghĩ đến nát nước cũng không biết làm sao kiếm được số tiền ấy.

Rõ ràng là sếp tổng Liêm cũng không định cho cô thời gian suy nghĩ, anh nhướn mày, nói gọn: “Cô Đỗ định trả bằng tiền mặt hay chi phiếu?”

Đỗ Lôi Ty yếu ớt ngẩng đầu: “Cái đó... tôi thực sự... không không không có tiền...”

Cô tưởng sếp tổng sẽ giống bà chủ nhà, sắc mặt vụt thay đổi, sau đó lạnh lùng ném lại một câu: “Vay gấp ở toà nhé!” Không ngờ, anh thờ ơ nói: “Cô Đỗ cũng có thể chọn không trả số tiền đó, nhưng...” Anh nói đến đây thì không nói tiếp nữa.

Lúc đó Đỗ Lôi Ty mới nhớ ra, sếp tổng lúc này đã bày một đề trắc nghiệm, cô có thể chọn trả nhẫn, cũng có thể chọn không trả. Đương nhiên, nếu không trả nhẫn thì cô phải trả chính cô.

Đỗ Lôi Ty lớn thế này mà lần đầu nhận ra giá của mình cao đến thế.

Nhưng một cô gái thành thị đoan trang, làm sao bán mình đi như thế được? Dù sao đi nữa cũng không thể chấp nhận một cách dễ dàng, phải chống cự chứ, cô hỏi: “Có lựa chọn nào khác không? Ví dụ như tôi có thể làm công miễn phí cho anh...”

“Xin hỏi cô Đỗ biết làm gì?” Sếp tổng hỏi.

“Biết...” Đỗ Lôi Ty ngẫm nghĩ, “Thực ra trước kia tôi là phóng viên, biết viết lách, nếu bảo tôi pha trà rót nước cũng không thành vấn đề!”.

“VẬY là thư ký?” Sếp tổng ra hiệu bằng ngón tay cho Jason đứng cạnh, “Tính giúp cô Đỗ là phải làm thư ký bao lâu mới trả đủ số tiền này?”

“Vâng!” Jason nhận lệnh, hỏi: “Xin hỏi Đỗ tiểu thư, cô có bằng kế toán không?”

“Không!”

“Biết mấy ngoại ngữ?”

Đỗ Lôi Ty cúi đầu nghĩ ngợi, “Tiếng Anh cấp bốn được không?”

“Biết lập trình máy tính không?”

“Đánh máy được không?”

“VẬY xin hỏi cô có biết uống rượu tiếp khách không?”

“Cũng có thể uống vài ly bia...”

“VẬY là nhân viên văn phòng bình thường. Trong công ty Liêm thị chúng tôi, nhân viên văn phòng tiền lương một tháng là hai ngàn rưỡi, một năm là ba vạn. Nếu Đỗ tiểu thư có thể nhịn ăn nhịn uống, làm việc liên tục cho Liêm thị trong sáu mươi bảy năm thì chắc có thể trả hết số tiền này. Đương nhiên nếu Đỗ tiểu thư muốn tăng ca mỗi tuần thì có lẽ sẽ bớt được vài năm.”

Jason nói xong, Đỗ Lôi Ty bỗng thấy trước mắt hiện ra một bà lão chín mươi mấy tuổi ngồi trước máy vi tính, run rẩy lọc cọc gõ máy tính cho Liêm thị, cô rung mình ớn lạnh.

“Thế nào? Cô Đỗ nghĩ xong chưa?” Sếp tổng lên tiếng.

Đỗ Lôi Ty mặt mũi đau khổ, ngẩng lên: “Anh không nói tôi biết nhẫn kim cương ấy là đồ thật...”

“Nhưng tôi cũng không nói là giả.”

--

Đúng lúc nội tâm đang giằng cô dữ dội, Đỗ Lôi Ty bỗng sáng mắt: “Thực ra cũng không nhất định phải kết hôn thật đúng không? Anh chỉ muốn để bà cụ yên lòng thôi mà! Vậy tôi diễn kịch với anh! Anh yên tâm, tôi nhất định sẽ diễn như thật.” Trong lòng cô rất tự đắc, những câu này quả nhiên là có ích, trong sách đều viết thế mà!

Nhưng sếp tổng mặt không cảm xúc hỏi ngược lại: “Cô nghĩ bà cụ không biết bảo người đến Cục dân chính điều tra à?”

Hừm...

Đỗ Lôi Ty nước mắt đầm đìa, mẹ ơi! Đồng tiểu thuyết ngôn tình kia đều là trò lừa gạt! Lừa gạt!

Trong lúc tâm trạng gần như suy sụp, Đỗ Lôi Ty quyết định nhượng bộ: “Kết hôn rồi có thể ly hôn không?”

“Đương nhiên, sau khi bà cụ tạ thế?”

Đỗ Lôi Ty nhắm tịt, bà nội của sếp tổng đã tám mươi tám, lại đang bệnh liệt giường. Chưa biết chừng chưa kịp hết hôn, bà cụ đã gặp Phật tổ rồi. Tuy suy nghĩ đó ác độc thật, nhưng lại là cách tốt nhất. Trong tình huống này, cô chỉ có thể kéo dài ngày nào thì hay ngày đó.

Nghĩ vậy, Đỗ Lôi Ty ngẩng đầu, nói: “Được, tôi nhận lời kết hôn với anh.”

Đỗ Lôi Ty nghĩ muốn kết hôn thì nhất định phải ra mắt gặp gỡ cha mẹ hai bên, rồi còn tính ngày lành tháng tốt, sau đó chuẩn bị hôn lễ, tiệc cưới... Tính hết thì ít nhất cũng phải chuẩn bị cả tháng trời. Nhưng có tính đi tính lại mà không nghĩ được chú rể đã lường trước mọi việc.

Tổng giám đốc là ai nào? Là người biết sắp xếp, tính toán các việc một cách giỏi giang, hiệu quả nhất.

Thế là sếp tổng phát tay, lập tức đến Cục dân chính đăng ký.

Đỗ Lôi Ty nghĩ ngờ rằng cô đã mắc bẫy. Thực ra trước khi sếp tổng đến đây đã định sẵn mọi thứ rồi. Nếu không thì làm gì có ai lúc nào cũng mang sổ hộ khẩu và chứng minh thư theo bên mình, bảo đăng ký là đăng ký ngay? Đáng thương cho Đỗ Lôi Ty, đến khi giác ngộ ra thì đã quá muộn, đến khi cô phát hiện ra sự việc kỳ lạ thì hai quyển sổ kết hôn bìa bọc da đỏ đã được đưa đến trước mặt hai người.

“Chúc mừng hai vị, chúc hai vị trăm năm hạnh phúc, sớm sinh quý tử.”

Đỗ Lôi Ty như sực tỉnh, nhìn vào quyển sổ, mục “Tình trạng hôn nhân” giờ đã điền thông tin: “đã kết hôn”. Từ bây giờ trở đi cô trở thành một phụ nữ có chồng rồi!

Vậy là các giai đoạn khi yêu, phải trải qua trước khi kết hôn – hẹn hò, xem phim, dạo phố, hôn nhau, cầu hôn... cô đều không được hưởng thụ, ngay cả lần duy nhất được gọi là “cầu hôn” cô cũng lờ đi vì tưởng là tiết mục đài truyền hình. Còn chú rể thì càng khỏi phải nói, từ lần đầu gặp mặt đến khi kết hôn, họ còn chưa quen nhau quá hai mươi tư giờ đồng hồ!

Đỗ Lôi Ty bỗng cảm thấy muốn khóc, thì ra cuộc đời có thể lên voi xuống chó như thế.

Cô quay sang nhìn “ông chồng” ngồi cạnh cô, đôi mắt không tỏ rõ cảm xúc gì, bất giác cảm khái vô cùng. Đương nhiên điều cô cảm thấy không phải là: “Chim sẽ biến thành phượng hoàng”, cũng không phải là “chuột sa chĩnh gạo”, càng không phải “bám ròng đeo phượng”, mà điều cô cảm khái là – sếp tổng làm sao trấn tĩnh được như thế!!!

Cảm nhận được ánh mắt kỳ quặc ngay cạnh mình, Liêm Tuấn quay lại, thấy Đỗ Lôi Ty đang nhìn mình chằm chằm không chớp mắt. Anh cau mày, hỏi: “Em đang nhìn gì vậy?”

“Không... không có gì...” Đỗ Lôi Ty vội vàng thu ánh nhìn lại, giả vờ như đang ngắm cảnh ngoài cửa sổ.

Im lặng một lúc, cô lại không kìm được lén lút liếc nhìn anh.

Lần này đến lượt cô giật mình, sao sếp tổng vẫn đang nhìn mình? Lẽ nào giống trong tiểu thuyết, hoàng tử đẹp trai giàu có đã yêu ngay cô bé lọ lem dịu dàng xinh đẹp từ cái nhìn đầu tiên, sau đó sống một đời hạnh phúc mỹ mãn?

Chỉ tiết là Đỗ Lôi Ty đã không nghĩ đến điểm này, cô đã không dịu dàng cũng chẳng xinh đẹp, thế nên sếp tổng không thể nào mù đến mức độ đó.

Nhìn ánh mắt ngờ nghệch của Đỗ Lôi Ty, Liêm Tuấn hiểu ra bây giờ trong đầu cô chắc chắn đang nghĩ đến chuyện nhắm nhĩ gì đó. Thế là anh thở dài, bắt lực quay đi.

Tiếng thở dài của sếp tổng đã kéo Đỗ Lôi Ty ra khỏi giấc mơ hão huyền tuyệt đẹp. Cô lại ủ rũ gục đầu, quả nhiên, quả nhiên tiểu thuyết ngôn tình là trò lừa gạt, lừa gạt!

Hai người cứ im lặng đến khi chiếc xe dừng lại trước một toà biệt thự lộng lẫy.

Đỗ Lôi Ty sững sờ nhìn ra ngoài cửa sổ, dò hỏi: “Đây là đâu?”

Phía sau vắng đến giọng nói bình thản của sếp tổng: “Nhà chúng ta.”

Chương 2: Sống chung

Nhà chúng ta???

Sếp tổng đại nhân không nói “Nhà tôi”, cũng không nói “Nhà em”, mà anh nói “Nhà chúng ta”! Điều đó khiến Đỗ Lôi Ty bỗng thấy luống cuống không quen.

Lúc đó sếp tổng đại nhân đã ra khỏi xe, đứng bên ngoài, nhìn ô từ trên cao xuống.

Cả cửa xe cũng không thềm mở hộ! Đúng là không ga-lăng tí nào.

Đỗ Lôi Ty nghĩ thế, hậm hực bước ra khỏi chiếc xe sang trọng, sau đó đóng sầm cửa lại.

Liêm Tuấn nhìn cô, không nói gì.

Lúc ấy tư tưởng tiểu thị dân điển hình của Đỗ Lôi Ty đã bùng nổ.

Cô nghĩ: Cô và sếp tổng quen nhau đến giờ đều là anh xỏ mũi cô kéo đi, bỗng dưng có cơ hội đập cửa xe của anh, Đỗ Lôi Ty bỗng cảm thấy hình tượng của mình trở nên to lớn hơn, thấy bản thân không còn là người bị áp bức nữa.

Tâm lý có sự thay đổi, cô uốn ngực thẳng lưng bước đi nghênh ngang kiêu hãnh.

Đỗ Lôi Ty cứ mũi hếch lên trời theo sếp tổng vào nhà, lơ đãng một cái, ngã nhào xuống đất. Cô bò rạp dưới đất như một con rùa, quay đầu nhìn lại, cô choáng váng!

Ở cửa lại có một bậc thềm rất cao chẳng trách người ta bảo khó vào nhà giàu! Đỗ Lôi Ty xem như đã đích thân trải nghiệm.

Đỗ Lôi Ty bỗng cảm thấy sếp tổng cố ý không báo cô biết có bậc cửa, ai bảo lúc này cô sập cửa xe của anh lại? Cho cô ngã một lần đã được coi là rất từ bi rồi.

Nhà tư bản đúng là không bao giờ để mình thua thiệt.

Sau khi hiểu ra đạo lý ấy, Đỗ Lôi Ty quyết định sau này cứ nên khiêm tốn trước mặt sếp tổng, giai cấp công nông giành được thắng lợi không do thực lực, mà là do sức chiến đấu kiên trì bền bỉ.

Theo sếp tổng vào sào huyệt của anh, linh hồn bé nhỏ của Đỗ Lôi Ty lập tức chấn động bởi nội thất trang trí siêu hào nhoáng trong ngôi biệt thự.

Xem bức tranh kia, không hiểu gì cả! Tranh vẽ mà không hiểu thì nhất định rất đáng giá, Đỗ Lôi Ty nghĩ thế. Lại nhìn pho tượng này, khắc đẹp quá! Nhìn ánh vàng lấp lánh, lại sờ thử một cái, cảm giác trơn nhẵn thật tuyệt...

Lúc đó có người hỏi phía sau: “Em đang làm gì vậy?”

Đỗ Lôi Ty căng thẳng quay lại, phát hiện ra sếp tổng ban này còn đi phía sau, không biết đã đứng sau lưng cô tự bao giờ, đang cau mày nhìn cô.

Đỗ Lôi Ty thấy thấp thỏm trong lòng, vội vàng nịnh nọt: “Em cảm thấy tác phẩm điêu khắc này rất đẹp, anh thấy miệng con sư tử này không. Há ra thật oai phong! Đúng là... đúng là oai phong như anh ấy!” Cô nói xong cũng cảm thấy khá là đắc ý bởi cái sự nịnh nọt nghệ thuật của mình.

Sếp tổng ghen! Sau đó chậm rãi nói: “Đó là thùng rác.”

“Lách cách” một tiếng, Đỗ Lôi Ty vỡ tan tành.

Bản thân không có kiến thức, nhìn thùng rác thánh tác phẩm nghệ thuật thì thôi, quan trọng là cái miệng của cô, tại sao còn lòi cả sếp tổng vào? Lần này hay thật, sếp tổng đại nhân thành thùng rác rồi!

Quả nhiên, sếp tổng sa sầm mặt, nói với quản gia bên cạnh: “Lão Dur, ngày mai ông đổi cái thùng rác này đi!”

“Vâng, thiếu gia!” Lão quản gia gật đầu rồi hỏi, “Xin hỏi thiếu gia muốn đổi thành hình gì?”
“Đổi dạng dễ thương như Đỗ tiểu thư đây.”

T _____ T

Sự thật tàn khốc khiến Đỗ Lôi Ty thấu hiểu sâu sắc rằng sếp tổng đại nhân có tính có thù tất báo. Cô quyết định im lặng, im lặng, và im lặng...

Im lặng đến nỗi về sau, cô cũng không chịu nổi nữa.

Sếp tổng đưa cô về nhà, lại không nói gì với cô, rốt cuộc anh muốn làm gì?

Thế là Đỗ Lôi Ty bạo gan xích lại, hỏi: “Tổng giám đốc Liêm?”

Liêm Tuấn cầm tờ báo, liếc nhìn cô, tỏ vẻ không vui: “Làm gì?”

Vừa thấy ánh mắt của Tổng giám đốc, sự bạo gan của Đỗ Lôi Ty khó khăn lắm mới có được lại biến mất, cô yếu ớt hỏi: “Em... em muốn hỏi... em em em có thể... có thể... về nhà không...” Đỗ Lôi Ty nghĩ thế này, dù sao ở với Tổng giám đốc cũng chẳng có việc gì làm, chi bằng về nhà sớm, thoát khỏi chỗ này.

Nhưng ánh mắt Tổng giám đốc phóng đến: “Chẳng phải em đã ở nhà rồi đó thôi?”

Hả?!

Đỗ Lôi Ty co rúm lại, trả lời nhỏ nhẹ: “Ý em là nhà của em...”

Sếp tổng buông báo xuống, trả lời nhỏ nhẹ: “Đây chính là nhà của em.”

Đỗ Lôi Ty suýt nữa thì nghẹn nước trong họng. Ở đây? Nhà sếp tổng? Ý của anh lẽ nào là... lẽ nào là bảo cô ở lại đây?

Thấy vẻ do dự của cô, sếp tổng không vui: “Chẳng lẽ em cảm thấy ở đây không tốt à?”

“Không phải, không phải!” Đỗ Lôi Ty vội vàng khoát tay. “Thực ra là vì ở đây quá tốt, có câu rằng ‘ở vàng ở bạc không bằng ở cỏ của mình’, em nghĩ em vẫn hợp với cuộc sống ở cỏ hơn...”

“Ồ cỏ?”

Đỗ Lôi Ty gật đầu như gà mổ thóc.

Tổng giám đốc cau mày: “Chẳng lẽ em muốn tôi ở cùng em trong ổ cỏ?”

“... Em không có ý đó, ý em là, em có thể về ở một mình.”

“Ý em là, tôi không xứng ở với em?”

“...”

Cuối cùng, Đỗ Lôi Ty bất đắc dĩ phải cúi đầu ngậm miệng trước phe ác – cô phải ở cùng sếp tổng.

Trong một ngày, vừa kết hôn, lại sống chung, vậy tiếp sau sếp tổng không yêu cầu cô... ở cùng phòng chứ?

Nghĩ đến đó, Đỗ Lôi Ty căng thẳng quá! Kết hôn là nhỏ, thất thân là lớn! Tuy là phụ nữ thế kỷ XXI, không bị trói buộc bởi trình tiết, nhưng bỗng dưng phải lột sạch trước mặt người đàn ông mới quen biết một ngày, sau đó cái đó à ừm...

Đỗ Lôi Ty không dám nghĩ nữa, mặt đỏ bừng lên.

Bị suy nghĩ đó đeo bám, bữa ăn tối thịnh soạn cũng không thể khiến Đỗ Lôi Ty vui sướng được, cô cúi đầu, trong đầu cứ hiện ra cảnh sếp tổng cởi sạch, sắc mặt cô lại như đèn hiệu giao thông, lúc xanh lúc đỏ rất đặc sắc.

Đến lúc cô tỉnh lại thì bữa tối đã xong hết, sếp tổng đứng trên cầu thang gọi cô: “Lên đây với tôi.”

Không nhanh thế chứ?

Đỗ Lôi Ty sững sốt, run lập cập theo sếp tổng lên lầu.

“Cái đó... chúng ta bây giờ đi đâu ạ?”

“Phòng em.” Sếp tổng không thèm quay đầu lại.

Tieu rồi, quả nhiên là ở cùng phòng rồi! Mặt Đỗ Lôi Ty lại nóng bừng, rất muốn quay người bỏ chạy nhưng nghĩ lại thì, giấy kết hôn cũng do chính cô ký, bây giờ hối hận cũng quá muộn rồi?

Đúng như câu thành ngữ: Khôn ba năm đại một giờ!

Đang nghĩ lung tung thì bỗng “bình” một tiếng, đâm sầm vào sếp tổng.

Liên Tuấn cau mày: “Em làm gì vậy?”

Đỗ Lôi Ty vẫn còn đang chìm trong nỗi ân hận, ngẩng lên mơ hồ đáp: “Em vào phòng...” Sau đó, cô vòng qua anh để vào trong.

Bỗng nhiên Liên Tuấn chặn trước mặt cô.

“Sao thế ạ?” Đỗ Lôi Ty lơ lơ ngược lên.

“Đây là phòng tôi.” Liên Tuấn nói, sau đó chỉ bên cạnh, “Kia là phòng em.”

“Thật ạ?!” Đột nhiên, Đỗ Lôi Ty như được tiêm một mũi thuốc tăng lực, mắt mở to, “Ý anh là, em không cần ngủ chung với anh?”

Liên Tuấn ngẩn người, rồi nheo mắt lại, “Lẽ nào em muốn ngủ cùng tôi?”

“Không muốn! Không muốn!” Sau đó ai kia tỏ ra ngược hẳn với vẻ ủ rũ ban nãy, hý hửng lao vào phòng bên cạnh, chỉ thiếu khua chiêng gõ trống, hoan hô vang trời thôi. Bỏ lại sếp tổng vẻ mặt sững sốt đứng đờ tại chỗ.

Sau nỗi ngạc nhiên ngẩn ngui, sắc mặt anh tối lại rồi quay người vào phòng mình.

Chương 3: Lão phu nhân

Lần đầu ngủ trên chiếc giường cao cấp, Đỗ Lôi Ty đã mất ngủ, lăn qua lăn lại trên giường đến lúc hùng sáng mới ngủ thiếp đi. Hậu quả mất ngủ là, mặt trời đã chiếu đến mông rồi mà cô vẫn nằm trong phòng ngủ say sưa.

Sếp tổng mất kiên nhẫn, nói với lão quản gia: “Lão Dur, gọi cô ấy xuống.”
“Vâng.”

Thế là, lão quản gia hì hục leo lên lầu gọi Đỗ Lôi Ty dậy.

Một lúc sau, lão quản gia lại hì hục xuống lầu, “Bảo cáo Tổng giám đốc, phu nhân không chịu dậy.”

Liên Tuấn không đổi sắc mặt, “Gọi nữa.”

Thế là lão quản gia lại hì hục leo lên, một lát sau lại hì hục đi xuống, vẫn câu cũ: “Bảo cáo Tổng giám đốc, phu nhân không chịu dậy.”

“Gọi nữa.”

...

Cứ thế, lão quản gia chạy lên chạy xuống mười mấy lần, tí nữa thì đứt hơi mà Đỗ Lôi Ty vẫn ngủ say.

“Bảo... báo cáo Tổng giám đốc... phu... phu nhân vẫn... vẫn không chịu dậy...”

“Gọi nữa.”

Lão quản gia phát điên, biết sớm thì đã uống thêm nước tăng lực rồi.

Đúng lúc đó, Đỗ Lôi Ty bị gọi đi gọi lại mười mấy lần bỗng tự tỉnh dậy, ngáp dài đi xuống lầu. Đi mấy bước, cô bỗng phát giác ra không khí xung quanh lạ kỳ, nhìn quanh quất, cô giật bắn người. Chỉ thấy lão quản gia đứng dưới đang nhìn cô bằng ánh mắt xin Chúa cứu thế, vẻ mặt ấy khó mà hình dung bằng ngôn ngữ được.

Đỗ Lôi Ty dè dặt bước đến, nhìn thấy sếp tổng đại nhân đang ngồi trên ghế lật văn kiện.

Ủa? Đại Boss hôm nay hơi khác hôm qua.

Chỉ thấy anh mặc thường phục, trên mũi còn có một cặp kính gọng đen, so với dáng vẻ mặc âu phục thắt cravat hôm qua thì nhìn dịu dàng hiền hoà hơn nhiều, mà lại cho người ta cảm giác người đàn ông của gia đình.

Đang thất thần thì Đại Boss bỗng nói, “Lại đây.”

Gọi mình à? Đỗ Lôi Ty ngẩn người, chậm rãi tiến đến.

Sếp tổng đại nhân lại lật vài trang văn kiện, sau đó gấp lại, gỡ kính đặt sang bên, ngẩng lên nhìn Đỗ Lôi Ty: “Ngồi xuống, ăn sáng.”

Đỗ Lôi Ty mới ý thức rằng trên bàn đã bày sẵn bữa sáng, quan trọng nhất là, cô phát hiện ra trước mặt Đại Boss cũng bày một phần ăn.

Chẳng lẽ, Đại Boss muộn thế này vẫn đợi cô ăn sáng cùng?

Đỗ Lôi Ty bỗng có cảm giác sung sướng vì được cưng chiều.

Lúc ấy, Liên Tuấn cúi xuống bắt đầu dùng bữa.

Lương tâm Đỗ Lôi Ty tự dung lên tiếng, muộn thế vẫn đợi mình ăn cùng, nếu không nói gì đó thì liệu mình mất lịch sự quá không? Thế là Đỗ Lôi Ty quyết định lúc ăn sáng sẽ trò chuyện thân

mật với anh.

Ban đầu nên nói gì nhỉ? Đỗ Lôi Ty ngẫm nghĩ rất lâu , rồi nói một câu rất vớ vẩn: “Hôm nay thời tiết đẹp nhỉ.”

Nói xong, bên kia không có động tĩnh gì.

Có thể là sếp tổng không nghe thấy, thế là Đỗ Lôi Ty lại hỏi: “Hôm nay anh không đi làm sao?”

Lần này sếp tổng cũng có chút phản ứng, anh “ừ” một tiếng.

Thế là Đỗ Lôi Ty như được cổ vũ, quyết định dần tới: “Ngôi nhà to thế này chỉ có mình anh ở thôi ư?”

Lúc ấy sếp tổng ngẩng lên, nhìn cô vẻ không vui lắm, nhìn đến nỗi Đỗ Lôi Ty cũng thấy hơi căng thẳng, lẽ nào ban nãy cô nói sai khiến anh khó chịu ư?

Đang nghĩ lung tung thì Liêm Tuấn bỗng nói: “Em rửa mặt chưa?”

Hả?

Đỗ Lôi Ty hoang mang lắc đầu.

“Không rửa mặt mà ăn sáng?” Mặt sếp tổng tối sầm, quay người nói với lão quản gia, “Lão Du, đưa cô ấy đi rửa mặt.”

Chẳng trách sếp tổng không vui, thì ra anh mắc chứng sạch sẽ!

Rửa mặt xong bước ra, Đỗ Lôi Ty ngang qua phòng khách, bỗng cảm thấy có gì kỳ lạ. Nhìn kỹ lại, thì ra nơi đặt thùng rác tối qua, đầu sư tử đã biến mất, đổi thành chó quan mao (một loài chó của Trung Quốc, trên đầu có chòm lông rất giống mũ các quan đời Thanh) đang quỳ rạp dưới đất.

Đỗ Lôi Ty choáng! Thì ra trong mắt anh, hình tượng của cô là một em cún, mà còn lại là loại xấu xí kinh dị nữa chứ.

Thế là Đỗ Lôi Ty tức tối định đến tính sổ với Đại Boss.

Đến phòng khách phát hiện ra Đại Boss đã thay âu phục ngồi trên ghế sofa, còn bên cạnh là vị trợ lý Jason hôm qua gặp, trong tay Jason còn xách một chiếc túi.

Hoàn toàn phớt lờ vẻ tức giận trên mặt cô, sếp tổng chỉ túi giấy trên tay Jason: “Cái này, cho em.”

Cho mình?

Đỗ Lôi Ty nhện chiếc túi, mở ra xem, bên trong là một chiếc váy liền áo.

“Cài này, cho em?” Đỗ Lôi Ty hoang mang nhìn Đại Boss, anh sao thế nhỉ? Vừa đợi cô cùng ăn sáng. Lại còn tặng váy?

Đỗ Lôi Ty cuối cùng đã cảnh giác, lẽ nào sếp tổng có âm mưu gì?

Cô đoán không sai, sếp tổng quả thực có âm mưu, anh muốn đưa cô đến bệnh viện thăm lão phu nhân.

Lão phu nhân?

Lão phu nhân trong ấn tượng của Đỗ Lôi Ty chính là những quý phụ khí chất cao ngạo, mặc những bộ quần áo đắt tiền, tính khí kỳ quặc, mặt lúc nào cũng khó đăm đăm trong tivi hay chiếu. Cũng giống như mẹ của Đạo Minh Tự (tên nhân vật trong phim “Vườn sao băng” của Đài loan do diễn viên Ngôn Thừa Húc đóng), vừa thấy Sam Thái đã xoi mói, chê bai hà khắc, chỉ trích thậm tệ.

Nghĩ đến đó, Đỗ Lôi Ty bỗng hoảng loạn.

Lão phu nhân sẽ không nhảy ra khỏi giường bệnh, bóp chết cô chứ?

Trên thực tế, lão phu nhân thực sự đã nhảy ra khỏi giường, nhưng bàn tay bà không đặt lên cổ Đỗ Lôi Ty, mà nắm chặt lấy tay cô.

Tại sao nhi? Vì bà lão thích Đỗ Lôi Ty! Bà lão tại sao lại thích cô?

Vì rất đơn giản - bà lão nghĩ Đỗ Lôi Ty không xinh đẹp.

Được cháu nội hay kén chọn của bà yêu mến, không đẹp bên ngoài thì chắc chắn là đẹp bên trong!

Tư duy của người nhà giàu luôn đặt biệt kỳ quái, bà lão sợ nhất không phải là cháu nội bà không cưới được một cô cháu dâu xinh đẹp, mà lo sợ trong mắt cháu dâu xinh đẹp chỉ có tiền mà không có cháu bà!

Còn Đỗ Lôi Ty chính vì không đẹp nên bà lão càng nhìn càng cảm thấy cô cháu dâu này thật thà, hiền lành, khác hoàn toàn với những cô gái chỉ thèm muốn tài sản của Liêm gia.

Bà lão vui quá nên khỏi bệnh, ăn được ngủ được đi lại được, tinh thần còn khỏe hơn cả lúc chưa nhập viện.

Bác sĩ đều cho rằng đó là một kỳ tích, nhưng Đỗ Lôi Ty thì đàn mặt ra.

Chẳng phải bà lão sắp đi gặp Phật tổ rồi sao? Sao thoát nhiên khỏe mạnh, có tinh thần đến thế? Nếu cứ thế này thì biết bao giờ mới ly hôn được?

Mới kết hôn đã một lòng nghĩ cách ly hôn, Đỗ Lôi Ty cũng được xem là một kỳ tích trong lịch sử hôn nhân thời hiện đại của Trung Quốc.

Nhưng cô chưa kịp lo chuyện này thì phiền phức khác đã đến,

Từ khi gặp Đỗ Lôi Ty, bà lão cảm thấy cô cháu dâu đúng là một cô gái tốt, thẳng cháu nhà bà sao có thể chỉ đăng ký kết hôn rồi xem như đã cưới người ta được? Nói thế nào cũng phải tổ chức chính thức, quang minh chính đại đón người ta về nhà chứ!

Thế là bà lão lại nhũn chân, ngã lăn ra giường. Lần này bà không kêu đau, bà chỉ đòi phải tham gia hôn lễ của cháu nội và cháu dâu.

Kêu gào ầm ĩ, cuối cùng sếp tổng không chịu nổi.

Thế là sếp tổng quyết định trung cầu ý kiến “cô dâu”: “Hôn lễ, em thích kiểu Trung hay kiểu Tây?”

Sếp tổng gia trưởng như thế, không trực tiếp hỏi ý kiến cô đã quyết định cử hành hôn lễ, điều đó khiến Đỗ Lôi Ty khá là bất mãn.

Cô gả cho anh chứ có phải bán thân đâu, nói thế nào cũng phải có quyền phát ngôn chứ!

Thế là Đỗ Lôi Ty quyết định kháng nghị.

Địa điểm kháng nghị là thư phòng sếp tổng, vì lúc đó không có ai cạnh anh, dễ dàng hạ thủ.

Thế là chàng vạng hôm đó, sếp tổng từ công ty về chuẩn bị vào thư phòng, Đỗ Lôi Ty đã len lút theo sau anh.

“Em đang làm gì vậy?” Liêm Tuấn nhanh chóng phát hiện kẻ theo đuôi bí ẩn.

Một câu nói đã đánh tan những lời cô chuẩn bị sẵn, “Cái đó... em có thể...”

“Có gì nói nhanh.”

Đối diện ánh mắt sắc bén của sếp tổng, Đỗ Lôi Ty cắn răng: “Em có chuyện muốn nói!”

“Ồ?” Liêm Tuấn nheo mắt, “Vào đi.”

Đỗ Lôi Ty lẻo đẻo theo sau, lúc bước vào thư phòng, cô đã bị mê hoặc bởi cách bài trí trong phòng. Sao gọi là thư phòng được nhỉ? Có giường có tivi, thậm chí cả máy chạy bộ, đúng là một căn phòng ngủ đa chức năng.

Đang mãi mê ngắm nghía thì sếp tổng bỗng ho một tiếng.

Đỗ Lôi Ty hoàn hồn, thấy áo vest đưa đến trước mặt nên cô đón lấy theo phản xạ. Lấy rồi cô mới ngẩn ra hai giây, sau đó cô nhận ra, thì ra mình đã làm osin cho sếp tổng!

Đỗ Lôi Ty bỗng phần nộ và đau thương xen lẫn, mình đèn để kháng nghị, sao tự đứng lại thành osin cầm áo? Đỗ Lôi Ty giận! Tức tối ném áo vest sang một bên.

Ánh mắt sếp tổng phóng đến khi áo vest rơi xuống sàn. Rất nhanh, cô cảm thấy rất hối hận. Trong phút chốc ngọn lửa giận mà khó khăn lắm cô mới tích tụ đã bị dập tắt hoàn toàn. Đúng là sự bỗng bộp sẽ biến bản thân hoá thành ma quỷ.

Thế là Đỗ Lôi Ty rất nịnh nọt nhặt áo lên, vừa nhặt vừa cười ha ha: “Chất lượng âu phục của Tổng giám đốc đúng là tốt, rơi xuống sàn nhà cũng không bám bụi!” (Đỗ Đỗ, cô thật là nịnh quá... -_-)

Liên Tuấn quay đi, hỏi: “Có chuyện gì à?”

Sếp tổng hỏi khiến cô nhớ ra mình đèn để bàn chuyện, thế là cô đổi vẻ mặt đại nghĩa chính trực, ngẩng đầu ưỡn ngực nói với anh: “Em không muốn cử hành hôn lễ.”

Cô nói xong lén lút nhìn sếp tổng, chạm ngay đôi mắt sâu thẳm của anh đang nhìn cô ra chiều nghĩ ngợi. Đỗ Lôi Ty bất giác thấy hoảng hốt, sự im lặng đó cực giống vẻ yên tĩnh của bầu trời trước cơn bão, như có một thứ gì đó đang nấu mình chờ bùng nổ.

Thế nhưng Đại Boss không nổi giận, anh bình thản hỏi: “Tại sao?”

Tại sao?

Sếp tổng hỏi thế khiến Đỗ Lôi Ty lúng túng, cô cúi đầu suy nghĩ rất lâu rồi yếu ớt trả lời: “Hôn lễ là chuyện lớn, anh không hỏi ý em đã tự quyết định, em cảm thấy không tôn trọng em...”

“Tôi không hỏi ý kiến em à?” Sếp tổng hỏi lại.

Đỗ Lôi Ty nghi ngại: “Có sao?”

“Chẳng phải tôi hỏi em: Hôn lễ muốn kiểu Trung hay kiểu Tây?”

>o<

“Đỗ Lôi Ty choáng, Đại Boss à, đó không phải là hỏi ý kiến, mà là cưỡng ép người ta!

“Dù sao em cũng không muốn. Dù sao chúng ta kết hôn cũng không phải thật, không cần tổ chức hôn lễ trình trọng như thế, hơn nữa... hơn nữa em cảm thấy em... chúng ta không có tình cảm...” Cô nói đến đó rồi không tiếp tục nữa.

Đúng! Thật ra Đỗ Lôi Ty cũng giống các cô gái khác, vẫn đầy ấp hy vọng và mong chờ hôn lễ.

Nếu chỉ đơn thuần là đăng ký hết hôn, cô còn có thể lừa mình rằng đây chỉ là vở kịch, nhưng hôn lễ thì thực sự có thể cảm nhận được, rõ là khác nhau!

Đỗ Lôi Ty tuy khờ khạo nhưng vẫn không đến nỗi tự đẩy mình vào con đường không lối thoát.

“Ý em là, muốn bồi đắp tình cảm với tôi trước?”

“Hả?”

Không đợi Đỗ Lôi Ty phản ứng, một bóng đen đã trùm lấy cô, Liên Tuấn không biết đã đứng trước mặt cô từ bao giờ. Họ rất gần nhau, mặt cô gần như áp sát ngực anh.

Đỗ Lôi Ty hoảng hốt, vội vàng khoát tay: “Em... em không có ý đó...”

Tay lại bị nắm chặt đột ngột.

“Em không có ý đó, thì là ý gì?”

Giọng sếp tổng rất trầm, uy nghiêm nhưng cũng không kém phần quyến rũ. Tay anh rất to, nắm chặt lấy cổ tay cô, truyền đến nguồn nhiệt mạnh mẽ. Lồng ngực sếp tổng gần trong gang tấc, toả ra vị đàn ông đặc biệt, và cả mùi hương cologne cũng len lỏi vào hơi thở của cô, làm rối loạn tư duy bình thường của đại nãi.

Đỗ Lôi Ty bỗng thở gấp.

Tim cô đang gào lên: Không phải thế! Không phải thế!

Nhưng cô không tài nào mở miệng, vì sếp tổng quá mạnh mẽ, đến nỗi cô vừa tiếp cận đã đứt

dây thần kinh, không phân biệt nổi đông tây nam bắc nữa.

“Nói, là ý gì?” Liêm Tuấn lại tiến gần hơn, đôi mắt ý nhị nhìn cô như muốn xuyên thấu cô.

Trong ánh mắt đó, Đỗ Lôi Ty cuối cùng đã bại trận.

“Ý em là: hôn lễ làm kiểu Trung là được...”

>o<

Chương 4: Ông bố bà mẹ

Cau mày! Cau mày! Cau mày!

Đỗ Lôi Ty cau mày đến độ có thể kẹp chết con muỗi. Một phút trước, một cô gái hiện đại, tự do phải khuất phục dưới uy phong và sắc tướng của đại nhân sếp tổng, dễ dàng chấp nhận yêu cầu vô lý là cử hành hôn lễ. Bây giờ, cô lại càng bức bối khi lão phu nhân nằm trên giường bệnh được nước lã tới, đòi gặp cha mẹ cô!

Đỗ Lôi Ty cảm giác nặng nề rằng, chuyện này sẽ phát triển theo hướng cô không muốn thấy nhất.

“Mẹ...” Đỗ Lôi Ty cầm ống nghe, tâm trạng cực kỳ sa sút.

“Con gái bất hiếu!” Bà Đỗ vừa mở miệng đã quát, “Cuối cùng mà cũng nhớ đến mẹ mày rồi à? Nói, bao lâu không gọi điện cho mẹ rồi? Chơi sung sướng rồi chứ gì? Trong lòng mày rốt cuộc có còn...”

“Mẹ, con kết hôn rồi.”

Bà Đỗ nóng nảy cắt ngang. “Cái gì mà kết hôn với chả kết hôn! Mẹ hỏi mày mà... Mày nói cái gì?! Mày kết hôn rồi?”

(OoO) ~

Thế là, bà Đỗ cúp ngay máy, dẫn ông Đỗ ngồi tàu hỏa xuyên đêm đến thành phố A, lúc đó Đỗ Lôi Ty chỉ suýt tí nữa là mặc váy cưới rồi.

Bố mẹ cô đã đến, Đỗ Lôi Ty cảm thấy không còn cô độc một mình nữa, tin rằng với tính khí của mẹ cô, nếu biết con gái mình bị người ta áp bức như thế, nhất định sẽ biến thân thành Superman, đại chiến ba trăm hiệp với sếp tổng đại nhân.

Ai ngờ vừa mở cửa, người vào đầu tiên là sếp tổng, phía sau là ông bà Đỗ đang cười nói tươi rói.

“Bố! Mẹ! Mọi người...” Đỗ Lôi Ty ấp úng, tại sao anh lại đến cùng bố mẹ cô? Rõ ràng cô đã nhờ tài xế đón họ mà.

“Đừng nói nữa.” Bà Đỗ thấy con gái thì tâm trạng rất vui vẻ, “A Tuấn nói với mẹ rồi, con yên tâm, chỉ cần hai đứa tình nguyện thì bố mẹ đây cũng không phản đối.”

A Tuấn?

Đỗ Lôi Ty ú ớ, mẹ à, liệu mẹ có thể thân mật hơn tí nữa không?

Sếp tổng đứng bên cạnh lại mỉm cười, bổ sung: “Cám ơn bố mẹ đã hiểu cho chúng con.”

“Ôi dào! Ông nó, ông xem con rể chúng ta hiểu biết chưa kìa!” Bà Đỗ nước mắt lưng tròng.

“Phải phải!” Ông Đỗ nhìn con rể, cũng gật gù.

Đối diện với gương mặt tươi cười như hoa nở của hai ông bà, Đỗ Lôi Ty bỗng cảm thấy cô như đã bỏ lỡ điều gì đó. Cô dờn ánh mắt sang sếp tổng bên cạnh, vừa khéo nắm bắt được vẻ gian xảo thoáng qua trong mắt anh.

Đột nhiên, Đỗ Lôi Ty thấy thót tim – Toi rồi! Bố mẹ bị chinh phục rồi!

Ông bà Đỗ đến, rất hài lòng với con rể.

Đặc biệt là bà Đỗ, không chỉ hài lòng với con rể mà còn cực kỳ hài lòng với trang trí nội thất trong nhà con rể.

Bà Đỗ: “Ông nó, ông xem bức tượng này khắc đẹp không! Một con gà con đáng yêu làm sao!”

Ông Đỗ giật giật gấu áo bà Đỗ: “Bà nó, đây là chó quan mao.”

Bà Đỗ nóng nảy hươ tay: “Mặc kệ nó là gà hay chó, đáng yêu là được, ông xem, rất giống với Ty Ty nhà mình!”

Đỗ Lôi Ty đứng cạnh suýt nữa ngất!

Mẹ! Rốt cuộc mẹ có phải là mẹ ruột của con không?

Nhìn ông bố bà mẹ nhà mình quá hài lòng sếp tổng, Đỗ Lôi Ty không kìm được, liền hỏi anh:

“Anh nói gì với bố mẹ em vậy?” Rõ ràng với cá tính của mẹ, nếu biết con gái mình bị dẫn vật áp bức thì nhất định sẽ nổi trận lôi đình, làm sao lại vui vẻ tươi cười như bây giờ được. Thế nên Đỗ Lôi Ty cảm thấy đại nhân sếp tổng nhất định đã nói gì đó với họ.

“Nói chúng ta sắp kết hôn.”

“Sau đó?”

“Hết rồi.”

“Hết rồi!?” Đỗ Lôi Ty kêu lên, chỉ một câu như thế mà bố mẹ cô đã đồng ý bán con? Quá kỳ cục!

Liên Tuân nheo mắt, bình tĩnh hỏi: “Nếu không thì em nghĩ họ phải hỏi gì?”

“Đương nhiên là hỏi em có chịu không?” Đỗ Lôi Ty nói xong cũng choáng. Sao trong lòng nghĩ gì cũng nói ra được nhỉ? Chỉ tại sếp tổng cứ tỏ vẻ vô hại, hại cô không phòng bị gì cả.

Đang oán than thì sếp tổng lại nhân cơ hội cô mất cảnh giác, hỏi thêm: “Vậy rốt cuộc em có chịu không?”

“Đương nhiên là không...”

“Hử?” Ánh mắt anh phóng đến.

“...Không chịu mới lạ đó!” Nói xong, Đỗ Lôi Ty tự khinh bỉ mình mấy trăm lần.

Nghe câu đó, sắc mặt anh dịu lại, hài lòng gật đầu: “Muộn rồi, về phòng sớm để nghỉ đi.”

“Ô...” Do bản thân vô tội lại thỏa hiệp dưới quyền uy của sếp tổng lần nữa, Đỗ Lôi Ty rất thất vọng với chính mình, gần như gục đầu rũ vai lên lầu.

Lên lầu rồi, cô đã bị Tổng giám đốc lôi vào phòng ngủ.

Đây đây đây... là là là... phòng ngủ của... sếp tổng!!!

Đỗ Lôi Ty mềm nhũn chân, suýt thì ngã, khó khăn lắm mới định thần lại thì nhận ra sếp tổng

đang thông thả cởi quần áo. Đầu tiên là áo vest, sau đó là cravat, rồi sau đó ngón tay thon dài đặt lên nút áo sơ mi.

Đỗ Lôi Ty đã đàn người như pho tượng.

“Em đang nhìn gì vậy?” Đại nhân bỗng dừng tay, ánh mắt chiếu đến Đỗ Lôi Ty.

Đỗ Lôi Ty sực tỉnh, mới dần dần hoạt động đầu óc lại, phát hiện thấy nút áo của sếp tổng đã cởi một nửa, thấp thoáng lồng ngực săn chắc.

Cảnh này...

Đỗ Lôi Ty không nhịn được nuốt nước bọt.

“Tôi hỏi em đấy.” Sếp tổng bỗng tiến lại, đôi mắt sâu thẳm nhìn thẳng cô.

Đỗ Lôi Ty không kìm được cúi xuống nhìn, lồng ngực thoáng ẩn hiện ban nãy giờ đây gần như gần ngay trước mắt cô, không chỉ săn chắc, khỏe mạnh, mà còn có vẻ gợi cảm khó tả!

Không hiểu vì sao, trong đầu cô xuất hiện mấy từ - sắc đẹp kích thích!

“Ào” một tiếng, máu đỏ dồn lên.

Đôi môi mỏng bỗng cong lên, che giấu vẻ vui sướng trong mắt, Liêm Tuấn đưa tay ra, định nâng cằm cô lên.

Trong khoảnh khắc tay anh sắp chạm vào cô, Đỗ Lôi Ty bỗng lùi lại một bước, nhìn anh đầy vẻ kinh hoàng, không đợi anh phản ứng, cô đã quay vụt đi, chạy như bay ra ngoài.

Cô chạy một mạch đến phòng ngủ bên cạnh của mình, lúc đó mới hoảng hốt bịt chặt mũi, từ kẽ ngón tay, một dòng máu tươi trào ra.

Đỗ Lôi Ty thở phào: cũng may là chạy nhanh, chậm nữa thì chảy ra mất! Cũng may không phải trước mặt sếp tổng, nếu không thì thực sự là mất mặt quá!

Bên này Đỗ Lôi Ty thở phào. Nhưng bên kia, cách một bức tường, ánh mắt sừng sốt của Liêm Tuấn đột ngột lạnh hẳn, lâu sau mới hừ mũi một tiếng.

Đây, đã là lần thứ hai rồi.

Chương 5: Hôn lễ

Hôm sau hôn lễ được tổ chức như đã hẹn.

Đỗ Lôi Ty từ trên lầu bước xuống nhưng không thấy sếp tổng đâu, mà đã bị bố mẹ túm lấy trước.

Bà Đỗ kéo con gái lại, căn nhắc: “Con bé này, sao dậy muộn thế hả? Hôm nay là ngày quan trọng như thế mà không có tí tự giác nào à? Nhìn kìa! Lại còn mặc áo ngủ nữa! Ôi trời, con xem mắt con kìa! Hôm qua con tạo đạn nguyên tử cho Triều Tiên à?”

Nghe mẹ lắm bầm oán than mãi, Đỗ Lôi Ty đành nhăn nhó: “Con biết rồi...”

Thực ra đều tại sếp tổng cả thôi. Nếu không phải tối qua cô mất máu quá nhiều, dẫn đến ngủ không ngon giấc, hể nhắm mắt lại thấy vòm ngực gọi cảm, dù dỗ người ta phạm tội của anh, thì cô có dậy muộn không?

Nói đi nói lại thì đều là tai họa sếp tổng gây ra!

Điều khiến Đỗ Lôi Ty bức bối nhất là, cái tên đầu sỏ ấy còn chưa xuất hiện, đến khi cô đã mặc xong váy cưới, trang điểm rồi, đại nhân Tổng giám đốc mới gọi điện cho lão Dư, bảo anh đã đến nhà thờ rồi.

Kiểu gì thế! Chẳng có tí ý thức làm chú rể, ngay cả cô dâu cũng không đón, không chuyên nghiệp chút nào! Cẩn thận tôi bỏ trốn!

Bỏ trốn đương nhiên là không thể thực hiện, ai bảo bố mẹ cô đã đóng đô ngay tại đại bản doanh quân địch chứ? Thế là Đỗ Lôi Ty bị bố mẹ kẹp sát hai bên trái phải, đi tới nhà thờ.

Từ xa đã nhìn thấy một đoàn người đứng trước cửa nhà thờ, người đứng giữa mặc âu phục trắng, cao nhất chính là Liêm Tuấn.

Vừa nhìn thấy Đại Boss, lửa giận trong người Đỗ Lôi Ty đã biến mất.

>o<

Sếp tổng cũng quá đẹp trai đi chứ! Người ta vừa nhìn đã nhận ra bóng dáng ấy, lại thêm bộ vest

trắng, thật giống hệt người mẫu bước ra từ quảng cáo âu phục ấy.

Thực sự là, quá hoàn hảo!

Lại nhìn bản thân, Đỗ Lôi Ty không kìm được nghĩ: Ngực cô nên độn thêm không? Gót giày liệu có thấp quá không? Còn eo nữa, có lẽ nên thắt chặt hơn...

Người so với người, chỉ tức chết!

Đỗ Lôi Ty cảm nhận sâu sắc rằng, bản thân vốn dĩ không nên đứng ở đây, nhất định là đầu óc cô đã bán loạn rồi, nên mới làm chuyện hoang đường với sếp tổng như vậy.

Đang hồi hận thì một bàn tay đã đưa đến trước mặt cô, Đỗ Lôi Ty nhìn lên theo phản xạ, rơi vào ánh nhìn sâu thẳm của sếp tổng.

Lần đầu đặt chân trên thảm đỏ, Đỗ Lôi Ty khó tránh khỏi cảm giác căng thẳng, mà điều khiến thần kinh cô căng thẳng nhất là... cô lại đang khoác tay sếp tổng.

Cánh tay của sếp tổng làm sao có thể khoác lung tung được? Lỡ như đụng phải thì làm sao đây? Nghĩ đến đó, Đỗ Lôi Ty lại nhớ đến chiếc nhẫn kim cương hai triệu tệ, thần trí lại hoảng loạn.

Vừa lơ đãng thì đôi giày cao gót đã vẹo sang một bên.

Trong khoảnh khắc đó, Đỗ Lôi Ty cảm thấy mình thê thảm quá mức, nhất định đã trở thành trò cười cho mọi người rồi.

Đang nhắm mắt chuẩn bị làm trò hề, ai ngờ phần eo được giữ chặt, bàn tay to lớn mạnh mẽ của Liêm Tuấn đã giữ lấy eo cô, cô ngước lên, nhìn thấy ánh mắt nóng bỏng của sếp tổng đại nhân.

Trong đầu Đỗ Lôi Ty lại xuất hiện màn hương sắc kích thích đêm qua, gò má đột nhiên nóng lên, mũi lại bắt đầu muốn trào máu, để tránh cảnh máu đổ, cô vội vàng quay đi chỗ khác, yếu ớt: “Xin... xin lỗi... lần đầu kết hôn không có kinh nghiệm...”

Gương mặt Liêm Tuấn vốn không có cảm xúc bỗng xuất hiện một nụ cười thoáng qua, chậm rãi nói: “Phu nhân, cẩn thận”.

Phu... phu... phu nhân?!

Đỗ Lôi Ty cuối cùng đã bàng hoàng đến nỗi trở thành thùng rác chó quan mao trong phòng khách một cách thành công!

Cô bỗng nhận ra, ngôn ngữ cử chỉ của sếp tổng đại nhân thì người bình thường không thể đoán trước được, nhưng kết quả thì có thể dự báo – đó chính là dọa chết cô!

Một câu “phu nhân” đã khiến Đỗ Lôi Ty sững sờ đến độ hồn bay phách tán, còn lại chút tỉnh táo chỉ đủ giữ cho cô máy móc bước theo sếp tổng.

Đến trước mặt mục sư, ông hỏi: “Liêm Tuấn, con có đồng ý kết hôn với người phụ nữ này không? Cho dù bệnh tật hay khỏe mạnh, hoặc bất kỳ lý do nào khác, đều yêu cô ấy, chăm sóc cô ấy, đón nhận cô ấy, mãi mãi chung thủy, yêu thương nhau đến cuối cuộc đời?”

Sếp tổng nhìn Đỗ Lôi Ty, thông thả trả lời: “Con đồng ý.”

“Còn con, Đỗ Lôi Ty? Con có đồng ý người đàn ông này sẽ trở thành chồng con không? Dù bệnh tật hay khỏe mạnh, hoặc bất kỳ lý do nào khác, đều yêu anh ấy, chăm sóc anh ấy, đón nhận anh ấy, mãi mãi chung thủy, yêu thương nhau đến cuối cuộc đời?”

Đỗ Lôi Ty vẫn trong trạng thái treo máy.

“Đỗ Lôi Ty? Đỗ Lôi Ty?”

Vẫn tiếp tục treo máy...

Cuối cùng Liêm Tuấn cũng không chịu nổi nữa, ngay cả lúc kết hôn cũng lơ đãng, chắc trên thế giới cũng chỉ có mình Đỗ Lôi Ty. Thế là, anh bực bội khế lặc tay cô.

“Gì ạ?” Đỗ Lôi Ty giật mình, “Sao... sao thế?”

Mục sư đáng thương khước môi co giật, “Đỗ Lôi Ty, con có đồng ý người đàn ông này trở thành chồng con không?”

Đỗ Lôi Ty nhìn sếp tổng trả lời theo phản xạ: “Không...”

Hử? Sếp tổng đại nhân sầm mặt, bỗng giơ tay lên, dùng hai ngón tay vuốt trán như vô tình hay cố ý gì đó.

Đầu óc Đỗ Lôi Ty cuối cùng đã bị nhấn chìm trong hai triệu tệ đập cho tỉnh hẳn.

Nghiến răng, quyết tâm, “Con đồng ý!”

Lần này Mục sư đã thở phào nhẹ nhõm, “Các chư vị thần tiên trên trời sẽ bảo vệ các con, chúc phúc các con, ban phước lành cho các con. Các con sẽ sinh tử có nhau, a men! Chúa lòng lành sẽ ở bên các con, Liêm Tuấn, Đỗ Lôi Ty, cha đã chứng giám cho các con thề nguyện sẽ yêu thương nhau, cha xin được vui mừng tuyên bố với các vị quan khách rằng các con đã nên duyên vợ chồng, bây giờ chú rể có thể hôn cô dâu rồi.”

Vừa nói dứt, Đỗ Lôi Ty chỉ thấy mặt mình nóng lên, đến khi hoàn hồn thì sếp tổng đã nâng mặt cô, hôn lên môi cô.

Nụ hôn nhẹ nhàng dừng lại trên môi cô trong tích tắc rồi rời đi. Phút chốc, dưới kia nổ ra một tràng pháo tay nhiệt liệt, ông bà Đỗ và bà nội Liêm xúc động đến mức muốn rơi nước mắt.

Trong tiếng hoan hô vang dậy, chỉ có một người buồn thảm muốn gào khóc, giống như một bức tường đá, một khúc gỗ có tên Đỗ Lôi Ty.

Nếu câu “phu nhân” khiến cô “kinh hãi”, thì bây giờ nụ hôn này làm cho cô thấy “kinh hoàng”, kinh hoàng đến độ mấy phút sau, Đỗ Lôi Ty vẫn còn tràn ngập trong trạng thái mộng du, đến khi tiếng ho bực bội của sếp tổng cắt đứt tư duy của cô.

Cô gái này sao thế, kết hôn có đáng phải mất hôn nhiều lần thế không? Lẽ nào sếp tổng đường đường mà không có tí quyền rũ nào sao? Sau đó, sếp tổng đại nhân lại bất giác từ chuyện này nghĩ đến chuyện tối qua, lại từ tối qua nhớ đến chuyện lần đầu Đỗ Lôi Ty đến nhà anh.

Cuối cùng, sếp tổng đại nhân đã bị chọc giận thành công.

Sếp tổng rất giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

“Phu nhân, em đỡ rượu thay anh.”

Đỡ rượu? Đỗ Lôi Ty loạng choạng, tí nữa thì ngã. Tại sao cô phải đỡ rượu thay sếp tổng chứ? Cô là cô dâu chứ có phải thư ký đâu!

Nhưng sếp tổng đại nhân lại nói vẻ nghiêm túc: “Lát nữa anh phải lái xe, không thể uống rượu.”

“Lão Phương đâu?” (tài xế A)

“Nghỉ phép rồi.”

“Tiểu Vương đâu?” (tài xế B)

“Bệnh rồi.”

“Bác Trương đâu?” (tài xế C)

“Vợ bác sinh con.”

“...”

Cuối cùng Đỗ Lôi Ty ôm ấp tia hy vọng cuối cùng, chỉ Jason đang đứng hàn huyên với mọi người cạnh đó: “Còn Jason...”

“Anh ấy tự lái xe đến.”

>o<

Cuối cùng để giữ cho sếp tổng đại nhân không mang tội danh uống rượu say rồi cầm lái, Đỗ Lôi Ty đành hy sinh cái tôi của mình, đỡ hết ly rượu này đến ly rượu khác mà lẽ ra sếp tổng phải uống.

Một ly, hai ly, ba ly...

Cuối cùng, Đỗ Lôi Ty lại không hề say!

“Em... không sao chứ?” Lúc về nhà, Liêm Tuấn hỏi cô trong xe.

Đỗ Lôi Ty lắc đầu: “Không sao...”

“Em uống nhiều lắm”

“Không nhiều, mới mười mấy ly.”

Sếp tổng đại nhân co gập khóe môi.

Thực tế thì Đỗ Lôi Ty không những không say, mà đầu óc còn tỉnh táo hơn cả lúc trước khi uống rượu.

“Hôm nay có phải anh giận em?”

Đỗ Lôi Ty hỏi thế, khiến chiếc xe đang đi vững vàng trên đường bằng phẳng.

Liêm Tuấn nhìn chăm chăm ra ngoài, nói: “Không.”

“Anh đừng gạt em, chắc chắn anh đang giận.” Đỗ Lôi Ty kiên định, “Nếu không sáng nay tại sao anh không đợi em mà tự đến nhà thờ trước? Còn nữa, lúc ở tiệc cưới anh cứ sa sầm nét mặt, họ nói với anh, anh cũng không mấy trả lời. Anh thấy đó, anh lại giận rồi!” Đỗ Lôi Ty chỉ mặt Liêm Tuấn.

Không ngờ cô ngốc này tuy khờ khạo nhưng lại quan sát anh tỉ mỉ đến thế.

Không hiểu vì sao, tâm trạng buồn bực bỗng khá hơn.

“Anh không giận.” Liêm Tuấn nói tiếp.

“Thôi, không nói thì thôi.” Đỗ Lôi Ty khoát tay, “Bây giờ chúng ta đi đâu?”

“Về nhà.”

“Về nhà?” Đỗ Lôi Ty cau mày không vui, “Quả thiếu sáng tạo.”

Liêm Tuấn nhướn mày: “Thế em muốn đi đâu?”

“Hừm...” Đỗ Lôi Ty suy nghĩ rồi mắt sáng lên, nói: “Em muốn đi ngắm trăng.”

“Ngắm trăng?”

“Vâng, hôm nay là mười lăm, mặt trăng chắc chắn sẽ rất tròn.”

Cô ngốc này hôm nay hơi khác lạ, Liêm Tuấn gật đầu, “Ừ, đi ngắm trăng.”

Chiếc xe màu trắng cao cấp đến nỗi cô không biết được tên mang theo cô dâu chú rể mặc lễ phục, theo đường núi lên tận trên đỉnh. Mũi chiếc xe từ từ hạ xuống, để lộ bầu trời đầy sao và cả mặt trăng tròn vành vạnh như một chiếc đĩa.

“Woa!” Đỗ Lôi Ty kêu lên: “ Mặt trăng hôm nay đẹp quá!”

Thấy dáng vẻ cô vui sướng, Liêm Tuấn cũng không kìm được nụ cười.

Bỗng nhiên, nụ cười bên môi anh biến mất, thay vào đó là sự kinh ngạc trong thoáng chốc.

Đỗ Lôi Ty tự dưng chủ động dựa đầu vào vai anh, đếm sao.

“Một, hai, ba ngôi sao...”

“Hôm nay em hơi khác.” Liêm Tuấn buột miệng.

“Có à?” Đỗ Lôi Ty chớp mắt nhìn anh, ánh sao trên trời chiếu vào mắt cô, đồng tử đen nhánh cũng lấp lánh theo.

Liêm Tuấn bỗng thất thần.

“Anh nhìn em thế làm gì?” Cô nàng trong lòng anh bỗng cười, “Em biết rồi! Anh thích em!”

Liêm Tuấn sững người, cắt ngang: “Không có.”

“Anh lại gạt em!” Đỗ Lôi Ty cười nói: “Lúc này mắt anh mới chớp, rõ ràng là gạt em!”

“Anh...” Liêm Tuấn bỗng không nói nữa.

Anh không nói, Đỗ Lôi Ty cũng im lặng, cô dựa vào vai sếp tổng, tiếp tục đếm sao.

“Một trăm sáu mươi bảy, một trăm sáu mươi tám, một trăm sáu mươi chín...”

“Thực ra anh...” Liêm Tuấn đột nhiên lên tiếng.

“Không ổn, em buồn ngủ quá.” Đỗ Lôi Ty ngáp một cái.

“Anh...”

“Em ngủ một tí, chúc ngủ ngon.”

Sau đó, Đỗ Lôi Ti nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Đôi mắt sáng rỡ bị che khuất, ánh sao ngập trời chiếu trên bộ váy cưới trắng của cô, đẹp đến nỗi khiến người ta có phần ngạt thở.

Chương 6: 'Hồi môn'

Ngủ một giấc đến khi trời sáng hẳn, Đỗ Lôi Ty dụi dụi vào gối đầu, lại vỗ vỗ gối ôm, sau đó nhắm mắt thoải mái chếp chếp miệng.

Gối hôm nay hơi cứng, nhưng cũng khá đàn hồi.

Gối ôm hôm nay hơi to, nhưng vẫn khá là ấm.

Hôm nay ...

“Á!”

Tiếng hét như giết heo vang dội, khiến Liêm Tuấn đang say ngủ phải tỉnh giấc, sau đó anh nhìn thấy Đỗ Lôi Ty đang khiếp đảm ôm lấy anh, khóe môi còn dính nước dãi.

Môi anh bắt giấc cong lên: “Tỉnh rồi à?”

“Chưa tỉnh, chưa tỉnh...” Sếp tổng đại nhân đang cười! Đỗ Lôi Ty nuốt nước bọt, bắt đầu tự thôi miên. “Đây là mơ, đây là mơ, đây chắc chắn là mơ...”

“Em đang nói gì vậy?” Giọng nói vô cùng chân thực của Liêm Tuấn lại vang lên bên tai.

Trời xanh ơi, đất dày ơi, tại sao sếp tổng lại ngay cả trong mơ cũng không buông tha cô? “Đây là mơ, đây là mơ...” Đỗ Lôi Ty lẩm nhẩm không ngừng, sau đó nhắm luôn mắt, tiếp tục ngủ.

Cô tin chắc, lúc mở mắt lần nữa thì ác mộng sẽ kết thúc.

Thế nhưng, một bàn tay lớn bỗng đặt lên đầu cô, hơi ấm từ đỉnh đầu lan xuống, chân thực đến bất ngờ.

Ác mộng này liệu có quá chân thực không?

Đỗ Lôi Ty bỗng có cảm giác như bị sét đánh, lẽ nào hôm qua...

Cô mở mắt, thấy sếp tổng đang mỉm cười thì yếu ớt mở miệng: “Em ... có phải là đang nằm

mơ không?”

Liêm Tuấn lắc đầu, tiếp đó lại một nụ cười.

Àm...

Tâm hồn nhỏ nhoi yếu ớt của Đỗ Lôi Ty không chịu nổi cú shock lớn như thế, đã sụp đổ!

Trời ơi! Hôm qua cô đã làm chuyện gì đáng hổ thẹn với sếp tổng đại nhân rồi? Mà anh lại cười! Anh phải tức giận đến độ phải cười! Mấy hôm ở cạnh sếp tổng, Đỗ Lôi Ty cảm nhận sâu sắc rằng, nụ cười này rất kỳ dị, rất nguy hiểm, rất có màu âm mưu nào đó.

Thế là, cô nhích hẳn ra khỏi Liêm Tuấn, co rúc vào một góc trong xe, khoát tay lia lịa: “Em.. em không cố ý ôm anh... em em em tối qua say rồi...”

“Say à?” Liêm Tuấn sững người, nụ cười cứng lại.

Đỗ Lôi Ty chỉ tay lên trời làm ra vẻ đang thề: “Em không lừa anh, hôm qua thật sự là em say, không nhớ gì hết. Nếu... nếu em có làm gì, nói gì, xin anh đừng nhớ...” Sếp tổng xin đừng thù dai nhé! Đỗ Lôi Ty ra sức cầu nguyện trong bụng.

Thế nhưng, sắc mặt sếp tổng đại nhân vẫn sa sầm không cách nào cứu vãn được, đồng thời nặng nề đến độ đáng sợ.

Đỗ Lôi Ty sắp khóc rồi, thấy ảm ức vô cùng, “Anh đừng giận, hôm... hôm qua có phải em muốn uống nhiều đâu...”

“...”

“Nhiều nhất là... nhiều nhất là... lần sau em không uống say nữa...”

Sếp tổng đại nhân cuối cùng bùng nổ: “Em còn muốn có lần sau?”

Đừng mơ!

Hiện thực tàn khốc lại lần nữa chứng minh: Phản kháng là ngắn ngủi, bị đè nén mới là con đường cơ bản kiên trì trăm năm không lung lay. Đỗ Lôi Ty đáng thương sau khi trải qua phút biến đổi ngắn ngủi, cuối cùng đã bị đẩy về phía vực sâu bị chèn ép triệt để.

Vẫn là chiếc xe mui trần màu trắng cao cấp đến độ không biết được tên ấy, chở theo sếp tổng đại nhân đang giận dữ và cô dâu khờ khạo của anh về nhà.

Vừa đến cửa nhà, nghe tiếng xe gầm rú, ông bà Đỗ đã đứng đón sẵn ở cửa.

“Ông xem thanh niên bây giờ kìa!” Bà Đỗ kéo tay ông Đỗ, vẻ mặt ngưỡng mộ, “Xem hai đứa nó tràn trề sức lực, mặc đồ cưới cả đêm không về! Ông nó à, bao giờ ông cũng đưa tôi đi hóng gió, làm cuộc hành trình hai người lãng mạn như thế chứ?”

“Ừ.” Ông Đỗ gật gù, “Đợi tôi về bơm căng xe đạp rồi đưa bà đến phố Tây ăn đậu hủ thôi.”

“... Có thể đổi sang xe đạp điện không?”

“Vợ à, bây giờ khủng hoảng tiền tệ, buổi tối đi xe điện ra ngoài rất dễ bị cướp!”

“Được rồi, vậy thì xe đạp nhé.”

--|||

Lúc ấy Đỗ Lôi Ty đã lừ đừ uể oải bước xuống xe, thấy bố mẹ vẻ mặt hào hứng thì tâm trạng càng tồi tệ.

“Bố, mẹ...” Cô mệt mỏi gọi.

Tiếng gọi ấy khiến bà Đỗ hớn hờ.

Ôi chao! Con bé này tối qua nhất định là mệt chết đây, con rể cũng thật là, hai đứa sau này còn nhiều thời gian, hà tất phải gấp rút như thế? Nhưng nói cho cùng thì trẻ tuổi thật là tốt!

Thế là bà Đỗ không những không trách móc con gái không biết lễ phép, mà còn kéo tay cô thì thăm hỏi thăm: “Con gái, mệt quá phải không? Mau vào nhà ăn sáng, đừng để bụng đói.”

Đỗ Lôi Ty bỗng cảm động vô cùng, quả nhiên vẫn là mẹ yêu con gái nhất! Sếp tổng đại nhân cũng đang cười rất vui vẻ với bố mẹ cô, xem ra sự thân mật của mọi người đã hiện rõ.

“Con gái, bố con và mẹ hôm nay định về nhà.”

“Hả?” Đỗ Lôi Ty đang nghĩ ngợi lung tung bỗng sững sờ, “Sao bố mẹ về sớm thế?”

“Ừ.” Bà Đỗ gật đầu, “Bố con và mẹ đều xin phép cơ quan đến đây, về sớm còn đi làm, hơn nữa hai đứa mới kết hôn, hai ông bà già này ở lại không tiện, cứ về thì tốt hơn.”

Đỗ Lôi Ty cảm thấy hơi quyến luyến, chưa muốn bố mẹ về ngay.

“Mẹ, bố mẹ ở thêm vài ngày đi.” Đỗ Lôi Ty van nài.

“Lấy chồng rồi còn quyến luyến bố mẹ à.” Bà Đỗ cười.

“Không phải...” Đỗ Lôi Ty làm ra vẻ xấu hổ, sau đó nhìn sếp tổng, như thế rất có dáng cô dâu bé nhỏ.

Chỉ có Liêm Tuấn là hiểu, cô ngốc này nhất định đang nghĩ rằng nếu có bố mẹ ở đây mới có thể chống đỡ cho cô nàng.

Và sự thực đích thật là thế.

Lúc ấy ông Đỗ đứng cạnh bỗng lặng im lên tiếng: “Ty Ty à, thực ra con không cần quyến luyến bố mẹ, dù sao mấy hôm nữa hai đứa phải về mà!”

Mấy hôm nữa? Đỗ Lôi Ty ngẩn người, “Mấy hôm nữa sao phải về nhà?”

“Ôi cái con bé ngốc này, kết hôn đến nỗi cả nhà mẹ cũng quên rồi.” Bà Đỗ cười mãi, “Con quên rồi à, còn phải “lại mặt ” mà!”

Lại mặt?!

Lần này không chỉ là Đỗ Lôi Ty mà ngay cả sếp tổng đứng cạnh cũng ngẩn ngơ.

Sao lại quên chuyện “lại mặt” này nhỉ.

Thế nào là “lại mặt”? “lại mặt” là phong tục hôn lễ của tộc Hán, đôi vợ chồng mới cưới vào mừng ba, sáu, bảy, chín, mười hoặc tròn tháng, con rể mang lễ vật theo cô dâu về nhà mẹ, thăm hỏi cha mẹ và họ hàng vợ mình.

Mà lễ vật “lại mặt” ở quê nhà Đỗ Lôi Ty cũng rất được xem trọng, nên ông bà Đỗ trước khi đến đã bàn bạc với bảy bà cô bà dì trong nhà, đợi con gái kết hôn rồi sẽ đưa con rể về nhà gặp người nhà vợ.

Chuyện quan trọng như vậy, Đỗ Lôi Ty không ngờ, sếp tổng cũng không ngờ, nhưng cho dù không ngờ cũng phải đi, ai bảo hai người kết hôn chứ?

Thế là, ngày thứ ba sau khi tổ chức lễ cưới, Đỗ Lôi Ty đưa sếp tổng đại nhân về nhà mình.

Trên xe, Đỗ Lôi Ty nhấp nha nhấp nhô, cô nghĩ ngợi rồi nói với sếp tổng, “Hay là chúng ta bắt xe khách về nhé?”

Thế nhưng ánh mắt đáp lại của anh là: Sếp tổng không bao giờ ngồi xe khách.

Đỗ Lôi Ty lại kiên nghị: “Hay là... ngồi tàu hỏa?”

Thế là sếp tổng đại nhân tỏ vẻ không vui: “Em ghét ngồi xe anh thế à?”

“Không phải, không phải!” Đỗ Lôi Ty lắc đầu lia lịa, nói thật lương tâm thì kỹ thuật lái xe và xe của sếp tổng đều không chê vào đâu được, lái xe rất vững, ngay cả người thường say xe như cô cũng không thấy chóng mặt. Hơn nữa đường đường là sếp tổng mà tự lái, cơ hội như vậy muốn cũng không được nữa là...

Nhưng vấn đề là ở chỗ, xe cao cấp như vậy mà đậu trong khu nhà cô sẽ khiến người ta bàn ra tán vào!

Kiểu nhà cũ như nhà của Đỗ Lôi Ty, ngày nào cũng có một đám các bà các mẹ xúm xít dưới lầu, nếu thấy xe của sếp tổng, đảm bảo sẽ kéo cô lại hỏi vợ vẫn. Đến lúc đó có lẽ ngay cả đứa cháu nội chưa đầy tháng của bà bác dưới lầu cũng biết chuyện cô lấy đại gia, thế thì sau này li hôn há chẳng phải là mất mặt chết mất không?

Đỗ Lôi Ty nghĩ thế, càng cảm thấy không thể ngồi xe sếp tổng về nhà.

Thế là cô đảo mắt, viện cớ: “Em không thể ngồi xe lâu được, sẽ say xe mất!”

“Say xe?” Liêm Tuấn cau mày, “Trước kia sao không nghe em nói?”

“Đó là vì... vì trước kia không ngồi nhiều, nên... nên không sao mà...” Nói ra thật lúng túng, ngay cả cô cũng thấy giả tạo, nhưng sếp tổng lại tin!

“Được rồi.” Liêm Tuấn gật đầu.

Đỗ Lôi Ty vô cùng cảm kích, sếp tổng đại nhân xem như có chút tính người!

“Chúng ta đi máy bay.”

>o<

Trời, người Đỗ Lôi Ty bỗng cứng đờ, từ A bay đến J, ngồi tàu chưa đến hai tiếng, mà lại đi máy bay...

Thế là Đỗ Lôi Ty lần đầu ngồi máy bay, cũng là chuyến bay ngắn nhất, mới lên có mười phút đã hạ cánh, thực sự là quá choáng.

Thế nhưng, chuyện càng choáng hơn vẫn còn ở phía sau, máy bay vừa hạ cánh, một chiếc xe màu đỏ tươi còn chói lóa hơn cả chiếc xe của sếp tổng đã dừng trước mặt họ.

Lần này Đỗ Lôi Ty nhận ra hãng xe – Ferrari!

Ngồi Ferrari về nhà mẹ, không chỉ các bà cô trong khu, mà ngay cả chó mèo nhà các bà cũng vây quanh, nhìn xe chăm chăm và bàn tán.

Bà bác A: “Nhìn kìa nhìn kìa! Xe này tôi nhìn thấy trên tivi, phải hơn một triệu tệ một chiếc!”

Bà bác B: “Không thể chứ? Tôi nghĩ ít nhất phải hơn mười triệu!”

Bà bác C: “Các bà sai lầm, loại xe này phải mấy chục triệu một chiếc!” (Đỗ Lôi Ty: Dì à, dì có chắc đây không phải là tàu vũ trụ? -_- |||)

Chó: “Gâu gâu gâu”

Mèo: “Meooo...”

Trong ánh mắt nhiệt tình nóng bỏng của mọi người, Đỗ Lôi Ty cúi đầu ra khỏi xe.

Cô bây giờ vô cùng hối hận, tại sao trước khi đến không đội mũ bảo hiểm nhỉ? Đúng rồi, nên mang cả kính râm nữa! Nếu có khẩu trang thì càng tốt...(Cậu tưởng cậu đi nhận giải độc đắc vé số à?)

Đỗ Lôi Ty nghĩ thế, len lén nhìn sếp tổng đại nhân đi bên cạnh. Chỉ thấy anh xuống xe bình thản, tiện tay đóng cửa lại, sau đó chỉnh lại bộ âu phục, đồng thời nói với Đỗ Lôi Ty đang gần như gục đầu xuống: “Đi thôi, nhà em ở lầu mấy?”

Trong tích tắc, Đỗ Lôi Ty bỗng nhiên hiểu ra một đạo lý: Trong mắt sếp tổng đại nhân, tất cả đều là phù vân.

Lúc Đỗ Lôi Ty đưa Liêm Tuấn lên lầu, vừa khéo gặp ngay dì Trương ở lầu bên đang bế cháu gái xuống dưới.

Dì Trương thấy Đỗ Lôi Ty liền tiến lại: “Ty Ty, cháu về rồi à!”

“Xảy ra chuyện gì ạ?” Cô hỏi.

“Cô của cháu đợi hai người cả ngày rồi!”

“Cô của cháu đến ạ?” Đỗ Lôi Ty bỗng có linh cảm không lành.

“Không chỉ có cô của cháu, mà còn có cả thím, dì, bác trai, dì ba...”

Dì Trương bla bla nói một tràng dài, càng nói thì Đỗ Lôi Ty càng thấy nặng nề, cuối cùng cô đánh trống rút quân: “Chúng ta... hay cứ về thôi...”

Nhưng Liêm Tuấn chặn lại: “Đã đến rồi, em muốn chạy à?”

“Nhưng...” Trong đầu cô phút chốc xuất hiện cảnh bảy tám bà cô dì vây quanh, thực sự là quá kinh hãi!

Thế nhưng không đợi cô nói xong, sếp tổng đại nhân đã lên lầu trước.

“Đợi đã!” Dì Trương gọi bọn họ lại, sau đó đưa cô cháu gái đến cho sếp tổng, “Tổng giám đốc, cậu có thể bế Ni Ni nhà chúng tôi được không?”

Không đợi anh trả lời, cô bé đã đưa tay, bập bẹ: “Chú rùa ơi bế con!”

Chú rùa? Đỗ Lôi Ty ú ớ.

Dì Trương vội cười giả lả: “Trẻ con không hiểu gì, đừng lạ, đừng lạ...” Sau đó trừng mắt nhìn cháu gái, “Rùa cái gì? Là rùa vàng!”

Cô bé ngẩn ngơ rồi cười he he đưa tay ra: “Chú rùa vàng ơi bế con!”

Đỗ Lôi Ty: “...”

Đỗ Lôi Ty cứ ngỡ rằng sếp tổng đại nhân chắc chắn sẽ tức giận, ai ngờ anh chỉ ngẩn ngại một chút rồi lại đưa tay bế cô bé trong tay dì Trương.

Được anh bế, cô bé rất vui, vỗ tay hét lên: “Rùa vàng rùa vàng... Ni Ni sau này cũng phải câu rùa vàng...”

Đỗ Lôi Ty dở cười dở mếu: dì Trương à, trẻ con không thể giáo dục từ nhỏ như thế được!

Trải qua bao đau khổ, Đỗ Lôi Ty cuối cùng đã đưa “rùa vàng” của cô lên lầu.

Chưa kịp bấm chuông cửa thì cửa đã mở. Sau đó, không ngoài dự đoán, một đoàn ba cô sáu bà đã vây quanh sếp tổng.

“Tổng giám đốc Liêm, nghe nói năm nay cổ phiếu Liêm Thị tăng cao, có phải thật không? Tôi có thể mua vào không?” Dì Ba lên tiếng đầu tiên.

Liêm Tuấn gật đầu: “Đúng vậy, dì cứ yên tâm mua.”

“Được được, thế tôi sẽ mua nhiều hơn!” Dì Ba hài lòng gọi điện cho ông chồng.

Cô Hai cũng không chịu yên: “Tổng giám đốc Liêm, nghe nói loại bảo hiểm toàn gia đình mà bảo hiểm Liêm Thị vừa tung ra rất ổn, có thể thật không? Tôi định mua cho cả nhà tôi đấy!”

“Được, cô có thể liên hệ thẳng với giám đốc công ty cháu, nói là cháu giới thiệu.”

“Thật không? Vậy cảm ơn cậu nhé!” Cô Hai cũng mừng rỡ đi mua bảo hiểm.

“Cháu rể, tòa nhà vừa đầu tư chỗ chúng tôi thuộc tài sản của Liêm Thị, giá cả có thể ưu đãi hơn không?” Ông Tư đang định mua nhà cho con trai nên cũng chen vào.

“Không thành vấn đề, giá cả thì dễ thương lượng, cháu sẽ bảo trợ lý liên hệ thẳng với ông.”

“Tốt quá tốt quá!” Ông Tư vuốt râu, hài lòng báo tin vui cho con trai.

Ông Tư vừa đi thì thím Ba cũng len vào: “Tổng giám đốc Liêm, bảo hiểm mà cậu nói lúc nãy...”

...

Cứ thế, theo thống kê sơ bộ của của Đỗ Lôi Ty thì buổi chiều ấy, sếp tổng đã bán hết hai ngôi nhà, mười mấy gói bảo hiểm, quét sạch cổ phiếu, thậm chí còn làm giúp cho cả nhà chú Hai mỗi người một thẻ tín dụng trong khu thương mại của Liêm Thị.

Đỗ Lôi Ty đứng một bên nhìn mà mắt chữ O mồm chữ A, cô cùng khâm phục đầu óc kinh doanh của sếp tổng, ngay cả “lại mặt” mà cũng làm ăn được nhiều thế, rất tốt! Rất mạnh!

Nhưng điều khiến Đỗ Lôi Ty sửng sốt nhất không chỉ có thế, mà cô bất ngờ nhất là quy mô sản nghiệp của Liêm Thị, không nghĩ rằng lĩnh vực mà Liêm Thị kinh doanh lại nhiều đến mức ấy, chẳng trách Ni Ni dưới lầu ôm sếp tổng đại nhân mà gọi “rùa vàng”. Sếp tổng đại nhân có là rùa vàng đâu, mà chính xác là “rùa kim cương Nam Phi” thì có!

Cuối cùng sau khi đã nhận thức triệt để rằng mình đã câu được một con rùa vàng có tài sản vô cùng hùng hậu như thế, tâm trạng Đỗ Lôi Ty thật khó mà hình dung.

Cô chưa quên rằng đây vẫn là cuộc kết hôn giả. Tuy giấy chứng nhận là thật, hôn lễ cũng là thật, lễ “lại mặt” cũng là thật, nhưng dù sao tình cảm không phải là thật.

Vô số sự thật hãi hùng đã nhắc nhở cô: Hôn nhân không tình cảm sẽ đến tan vỡ, rồi sẽ có ngày, cô và sếp tổng đại nhân ly hôn, sẽ trở thành hai người xa lạ không có chút quan hệ nào.

Nghĩ đến đó, Đỗ Lôi Ty lại lén lút nhìn sếp tổng đại nhân đang cười nói vui vẻ, song thực chất nội tâm lại cực kỳ ngang ngược, ác độc, hà khắc, có thù tất báo.

Người ấy sẽ có ngày rời xa mình? Vốn dĩ là chuyện rất vui vẻ, nhưng tại sao lại không thấy vui

nổi? Lẽ nào...

Tiêu rồi! Đỗ Lôi Ty bỗng thoáng suy nghĩ, mình đã lung lay rồi!

Chắc chắn là do cô đã quá tôn sùng sếp tổng đại nhân, trong lúc vô thức đã phạm phải sai lầm là đầu hàng anh, mà xem thường sự kiên nhẫn, vững bền và nghị lực của một cô gái trí thức thời đại mới mà cô đang là đại diện.

Lúc ấy, bà Đỗ bỗng lên tiếng: “Ty Ty à, bây giờ cũng đã muộn rồi, buổi tối các con lái xe về không an toàn, hay là ở đây một đêm nhé. Lát nữa mẹ quét dọn lại phòng mẹ và bố, nhường các con ngủ.”

Đỗ Lôi Ty sáng mắt, nhân cơ hội phản kháng đến rồi.

Không đợi sếp tổng đại nhân trả lời, cô đã cướp lấy: “Mẹ! Hay thôi không cần đâu!”

Liêm Tuấn đứng cạnh gập đầu: “Như thế đúng là không hay lắm!”

Hiếm khi sếp tổng lại thống nhất ý kiến với mình, Đỗ Lôi Ty hơi bất ngờ.

Tiếc là, cô còn chưa hết ngạc nhiên thì lại có một bất ngờ khác, vì sếp tổng đại nhân đã bổ sung: “Bọn con ngủ ở phòng khác vẫn hay hơn!”

Chương 7: Mộng du

Phòng khác thực ra là phòng mà Đỗ Lôi Ty trước kia đã từng ngủ, cả căn phòng không đến mười mét vuông, ngoài một chiếc bàn sách hơi lớn một tí thì chỉ còn lại một chiếc giường ngủ chỉ đủ ngủ một người.

Một giường, hai người, làm sao ngủ?

Vì thế, Đỗ Lôi Ty rất băn khoăn.

Sao sếp tổng lại không bàn bạc với cô chứ, mà đã tự ra quyết định rồi? Dù gì cũng là nhà cô mà, ở sào huyệt của anh thì anh nói gì cũng nghe theo, đến nhà vợ mà cũng đòi làm chủ! Quá bất công chứ còn gì!

“Lúc này sao anh lại nhận lời mẹ em?” Đỗ Lôi Ty lấy hết can đảm, hỏi.

“Có à?” Liêm Tuấn nhướn mày, “Không phải em bảo anh nói thế hả?”

Không chỉ tự quyết, mà còn đổ tội! Đỗ Lôi Ty cuống lên, “Em đâu có?”

“Không à? Nhưng vừa nãy rõ ràng em muốn nói thế mà...” Bỗng Liêm Tuấn chuyển đề tài, ánh mắt sắc nhọn quét đến, “Chẳng lẽ em cho rằng anh không xứng ngủ ở phòng em?”

Chớp mắt, khí thế vừa tích tụ ban nãy của Đỗ Lôi Ty đã bay sạch như bong bóng xì hơi.

“Đâu có đâu có... Em chỉ sợ anh ngủ giường nhỏ thế này mà khó chịu thôi...”

“Không.” Liêm Tuấn tỏ vẻ thờ ơ, “Một người ngủ, vừa khéo.”

“Một người?” Đỗ Lôi Ty giật mình, sếp tổng chẳng lẽ muốn cô ngủ trên sàn?

“Nếu không, em muốn ngủ cùng anh?” Liêm Tuấn hỏi ngược lại.

“... Em thích ngủ sàn nhà hơn.”

Đỗ Lôi Ty lần đầu phát hiện, thì ra sàn nhà phòng cô ở mười mấy năm lại cũng đến thế!

Sự thực tàn khốc lại chứng minh mạnh mẽ rằng, những gì đẹp đẽ hoa mỹ trong phim truyền hình đều là giả, cái gì mà nam chính tuy cứng miệng nhưng mềm lòng, cuối cùng vẫn nhường giường cho nữ chính, chết tiệt thật!

Trước mặt sếp tổng đại nhân, mọi sự thương hại đều là phù vân, là phù vân!

Khi Đỗ Lôi Ty ngủ thiếp đi với cơn giận đầy bụng, cô hoàn toàn không ngờ chuyện xảy ra sau đó lại khiến sếp tổng đại nhân cả đời cũng không quên được.

Đồng hồ phòng khách gõ mười hai giờ đêm, Liêm Tuấn trở mình trên giường.

Chiếc giường nhỏ thực sự khó mà ngủ nổi, thật không hiểu cô ngốc này trước kia ngủ thế nào. Nhưng ngay cả giường cũng khó ngủ thì sàn nhà càng khó ngủ hơn chẳng...

Nghe nói hể đến nửa đêm, ý chí con người sẽ yếu đuối lạ lùng, đúng là vậy.

Liêm Tuấn bỗng thấy hơi hơi tội lỗi.

Thế là anh định gọi Đỗ Lôi Ty đang ngủ dưới đất dậy, mới lật người đã giật bắn người, Đỗ Lôi Ty đang ngồi bên giường, nhìn anh chăm chăm.

“Sao... em tỉnh dậy?” Liêm Tuấn hỏi.

Đỗ Lôi Ty không trả lời.

“Nếu em muốn ngủ thì nhường em nửa giường.”

Vẫn không trả lời.

Liêm Tuấn cuối cùng không nhịn được “Này! Em nói đi chứ!”

Trong lúc nói, Đỗ Lôi Ty bỗng chồm lên, vừa đánh vừa đẩy, vừa cắn anh.

Vật vã chống cự một lúc lâu, Đỗ Lôi Ty bỗng há miệng cắn vào cánh tay Liêm Tuấn.

“Ôi cha!” Liêm Tuấn không ngờ lại có chiêu này, nhất thời luống cuống rồi ngã lăn khỏi giường,

đến khi anh tức tối đứng dậy, bật đèn định dạy dỗ cô nàng không biết trời cao đất dày kia, thì anh bỗng ngẩn người.

Đỗ Lôi Ty đang nằm dang tay dang chân trên giường, ngủ say sưa.

Có nhầm không? Tên này lại mộng du!

Sáng sớm hôm sau, trong nhà bếp.

Bà Đỗ hạ giọng, nói với chồng ra vẻ bí ẩn: “Bố nó, tối qua ông có nghe thấy phòng kế bên có âm thanh gì không?”

“Có à?” Ông Đỗ hoang mang, “Ty Ty ngủ có tật xấu, lại rời xuống giường chứ gì.”

“Ôi dào, đúng là không hiểu gì cả!” Bà Đỗ nhìn chồng vẻ kỳ thị, “Rời xuống giường cái gì, rõ ràng là chúng ta sắp được bế cháu rồi!”

“Cháu? Cháu ở đâu ra?”

“...”

“Mẹ, bố mẹ đang nói gì đó?” Đỗ Lôi Ty ngáp ngáp dài bước ra khỏi phòng.

“Không có gì không có gì...” Thấy con gái ra, bà Đỗ lập tức bỏ vẻ mặt bí ẩn, cố ý hỏi, “Con gái à, tối qua hai đứa ngủ có ngon không?”

“Tối qua?” Đỗ Lôi Ty lại ngáp, “Ngon lắm ạ.”

Bà Đỗ không cam tâm, hỏi tiếp: “Không xảy ra chuyện gì à?”

Lần này Đỗ Lôi Ty đã bị hỏi trúng.

Nếu nói xảy ra chuyện gì thì đúng là có một chuyện rất lạ kỳ, cô nhớ tối qua rõ ràng là ngủ trên sàn nhà, tại sao sáng nay tỉnh lại đã thấy ngủ trên giường? Hơn nữa ban nãy suýt tí nữa là cô đã đạp trúng sếp tổng đang nằm dưới đất.

Khoan! Sếp tổng đại nhân lại ngủ dưới đất à!

Đỗ Lôi Ty tỉnh hẳn.

Trời ạ, sếp tổng đại nhân ngay cả ngồi tàu hỏa cũng không quen, sao lại có thể ngủ dưới đất? Lẽ nào là vì cô...

Nghĩ thế, Đỗ Lôi Ty đã hồn bay phách tán.

Chương 8: Thịt bò luộc

Đỗ Lôi Ty đã thất thần, đèn nổi trên xe đi về, cô vẫn ở trong trạng thái nửa mộng du.

Xoay quanh trong đầu cô là câu hỏi đã đeo bám cô cả buổi sáng, rốt cuộc sao cô lại chạy lên giường? Sao sếp tổng lại ngủ dưới đất.

Lẽ nào cô luôn trách nhầm anh, thực ra anh là người tốt, khẩu xà tâm Phật?

Nghĩ đến đó, Đỗ Lôi Ty thấy lồng ngực nặng nề, liếc nhìn sếp tổng đang lái xe. Thực ra anh thật sự cũng rất được ấy chứ! Ánh mắt chăm chú lúc lái xe cũng có phần quyến rũ, đường nét gương mặt nhìn nghiêng dưới ánh ban mai chiếu vào cửa sổ trông dịu hơn nhiều...”

Cảm nhận có ánh mắt cứ phóng đến, Liêm Tuấn bất giác cau mày: “ Em đang nhìn gì thế?!”

Chết! Sao vẻ mê trai lại bị túm được? Để giữ hình tượng thực nữ xưa nay, Đỗ Lôi Ty quyết định viện cớ: “Hum..mắt anh sao thế?” Ngón tay cô chỉ vào khóe mắt hơi sưng của anh.

Câu hỏi đó khiến sắc mặt sếp tổng lập tức sa sầm.

Nhưng ai đó có đầu óc khờ khạo hoàn toàn không nhận ra sự thay đổi của bầu không khí, hỏi tiếp: “Còn cánh tay của anh nữa, sao đỏ thế kia? Ở đây nữa...”

Cuối cùng, sếp tổng đại nhân không chịu nổi nữa, cắt ngang: “Bị chó cắn.”

Đỗ Lôi Ty sững sốt: “Chó gì mà lợi hại thế?” Ngay cả sếp tổng đại nhân cũng dám cắn, nhất định phải nhớ kỹ, sau này mua một con nuôi trong phòng.

“Chó quan mao.”

“...”

Khóe môi Đỗ Lôi Ty giật giật, sếp tổng thật đúng là không từ bỏ cơ hội sỉ nhục cô.

Tốt thôi, cô rút lại suy nghĩ trách nhầm anh, người đàn ông này vốn dĩ là người theo chủ nghĩa nam tử điển hình, ngang ngược, ích kỷ, hà khắc, có thù tất báo!

Chỉ có điều, rõ ràng là không quan tâm, nhưng sao lồng ngực vẫn tung tức?

Đang lúc cô không nghĩ ra, thì ở ngã tư trước mắt bỗng có một chiếc xe bánh mì chạy ngược lại.

“Cẩn thận!”

Liêm Tuấn kéo thắng gấp, đã không kịp nữa, hai chiếc xe sắp đâm vào nhau đến nơi rồi.

Thế nhưng điều khiến anh không ngờ là, Đỗ Lôi Ty ngồi cạnh bỗng chồm đến, bảo vệ anh.

Mọi thứ thực sự xảy ra quá nhanh, chỉ trong mấy giây ngắn ngủi, va chạm đã trở về với yên tĩnh.

Liêm Tuấn nhắm mắt, cảm nhận được người trong lòng mình, lồng ngực như có dịch thể gì đó ấm nóng, nhom nhóp đang chảy...

Tim anh bỗng hoảng hốt, cuống cuống mở mắt: “Này, em sao rồi?”

Đỗ Lôi Ty nhúc nhích, không trả lời anh.

Liêm Tuấn sợ hãi, muốn đỡ cô dậy.

“Đừng...” Người kia đột nhiên bầu chặt eo anh, tiếp tục dán mặt vào ngực anh, không chịu ngẩng đầu lên.

“Rốt cuộc em làm sao? Nói đi!”

Người kia phát ra âm thanh mơ hồ: “Em nói thì anh đừng giận nhé...”

“Ừ, anh đồng ý! Em mau ngược mặt lên xem nào!” Anh bỗng thấy rối loạn cực kỳ, thật không dám tưởng tượng lát nữa cô ngược lên sẽ nhìn thấy gì.

Lúc ấy, Đỗ Lôi Ty chậm chạp ngẩng đầu lên.

Trong tích tắc, cả thế giới tĩnh lặng.

Chỉ nghe thấy giọng nói yếu ớt pha lẫn hồi lồi của cô vang lên: “Xin lỗi, em say xe...”

Sự thực xảy ra sao quá trớ trêu, chẳng phù hợp với hoàn cảnh và tâm trạng sếp tổng và Đỗ Lôi Ty bây giờ: trên xe thấy ngực tung tức, nhất định phải chuẩn bị một túi nhựa cho mình, như thế mới không đến nỗi chịu hết nỗi phải nhào vào người ngồi kế bên. Lãng phí một bộ âu phục thì thôi, nhưng vì thế mà lãng phí cả tình cảm của sếp tổng thì đúng là chết thật!

Khi tài xế lái xe đón Liêm Tuấn và Đỗ Lôi Ty từ đồn cảnh sát về nhà thì trời đã tối.

Sếp tổng xuống xe trước, vẻ mặt khó chịu không có cách nào tả nổi.

Phía sau, Đỗ Lôi Ty co rúm người bước xuống theo.

Jason đã đứng ở cổng đợi rất lâu rồi, thấy sếp đến thì vội vàng nghênh đón. Đến gần, ông dừng lại, nhìn chăm chăm vào áo sơ mi của Liêm Tuấn.

“Nhìn gì?” Liêm Tuấn sa sầm nét mặt, bỏ vào trong.

“Không...không có gì?” Jason không ngờ sếp lại giận dữ đến thế, vội vàng đổi sang nụ cười giả lả, nịnh nọt: “Tổng giám đốc, mắt thẩm mỹ chọn áo của sếp đúng là mỗi lúc một cao, sếp xem, họa tiết màu vàng trên sơ mi, nhìn xa giống một con rồng, nhìn gần thì chẳng giống gì cả, với nghiên cứu lâu năm của tôi về nghệ thuật thì người thiết kế sơ mi này chắc chắn thuộc phái trừu tượng chẳng!”

Đỗ Lôi Ty đi phía sau nghe thấy , suýt nữa thì ngã lăn. Lớn thế này rồi, lần đầu tiên biết mình hóa ra có thể nôn một cách trừu tượng như thế!

“Thế hả?” Liêm Tuấn nheo mắt, “Nếu anh đã sành sỏi như thế thì sơ mi này tặng anh, đừng quên mai mặc đến công ty.”

Jason: “...”

Mọi dấu hiệu cho thấy, hôm nay tâm trạng sếp tổng rất kém, để tránh gió bão quét đến, Đỗ Lôi Ty vội vàng ăn vội và vài miếng rồi chuồn về phòng từ rất sớm.

Sau khi về phòng rồi, cô mở máy vi tính mà mấy hôm trước đã nhờ tài xế giúp cô mang từ nhà cũ đến.

Chiếc máy tính này đã theo cô từ lâu lắm rồi, tuy đã rất cũ nhưng tính năng cũng khá tốt, thỉnh thoảng có thể chơi những game nhỏ, tóm lại là vẫn ổn. So với mấy hôm nay ở Liêm gia, buồn chán đến độ cứ ngã xuống là ngủ thì thế này là đã tốt rồi!

Đang chuẩn bị chơi game thì con chim cánh cụt bên dưới góc phải màn hình cứ nhấp nháy, Đỗ Lôi Tinh mở ra xem, giật mình bởi dòng chữ nét thô màu đỏ siêu to ở khung lưu tin nhắn.

“Đỗ Lôi Ty cậu chết rồi à? Mau gọi điện thoại lại cho tớ!”

Mắng chửi người khác không kiêng kị gì trên QQ như thế, ngoài cô bạn thân Chu Dao Phi ra thì chẳng còn ai khác .

Durex: Tớ đây.

Heo muốn bay: Đại tiểu thư, cuối cùng cậu cũng chịu hiện hình rồi à.

Durex: ...

Heo muốn bay: Nói! Mấy hôm nay cậu làm trò quỷ gì ở đâu thế hả? Tại sao gọi điện thoại cho cậu mãi không được? Có phải cậu muốn đá tớ không? Nói cậu biết, tiền nước ngọt tám xu cậu còn chưa trả tớ, đừng mơ trốn nhé!”

Durex: Phi Phi, cậu hiểu lầm rồi! Điện thoại của tớ bị cướp rồi.

Heo muốn bay: Cậu lừa ai thế? Cái Nokia cũ rích ngừng sản xuất của cậu mà cũng có người cướp á?

Durex: Không lừa cậu đâu! Tên cướp ấy đi xe đạp, đến chiếc túi hàng nhái của tớ cũng bị cướp luôn!

Heo muốn bay: Chẳng có tí kỹ thuật gì cả!

Durex: Phi Phi, tớ nói cậu biết chuyện này, tớ kết hôn rồi.

Heo muốn bay: -_-!!! Cậu lại đang mộng du à?

Durex: Tớ đã không mộng du từ lâu rồi...

Heo muốn bay: Cậu lừa người khác ít thôi, lúc ở ký túc xá chỉ có tớ dám ngủ dưới giường cậu.

Durex: Tớ không lừa cậu, tớ kết hôn thật mà!

Heo muốn bay: Cậu kết hôn? Thế thì con tớ còn biết rót xì dầu nữa cơ !

Durex: ...

Cứ thế, hai người buôn chuyện đến khuya, cho đến khi Đỗ Lôi Ty nghe thấy bụng cô bắt đầu sôi.

Chỉ tại sếp tổng đại nhân buổi tối nổi cáu lung tung, hại cô đến cơm tối cũng ăn chưa no đã phải chuồn về phòng, giờ thì bụng đói rồi!

Khi đã chắc chắn nhiều lần rằng bây giờ đã quá mười hai giờ, sếp tổng chắc chắn đã ngủ rồi, Đỗ Lôi Ty tắt máy, lén lút luồn ra khỏi phòng.

Mục tiêu của cô là nhà bếp lầu dưới, biệt thự to như vậy, muốn tìm chút gì đó ăn trong tủ lạnh chắc không thành vấn đề?

Nhưng do biệt thự quá rộng, Đỗ Lôi Ty mãi không tìm thấy công tắc điện, đành lần mò trong bóng tối. Đến khi tìm đến nhà bếp, ít nhất cô đã đụng vào tường ba lần, đá tung n vật trang trí trong nhà, suýt nữa thì vồ ếch.

Sự thực chứng minh, nhà quá lớn cũng có chỗ bất lợi, nếu là phòng chung cư nhỏ của cô thì đâu cần hành hạ nhau đến thế?

Đỗ Lôi Ty vừa than thở, vừa mở tủ lạnh cao hơn mình gấp nhiều lần.

Vừa mở ra, cô đã choáng váng.

Sao chỉ toàn thức uống thế này? Chai lọ đủ thứ, từ tầng cao nhất đến tầng thấp nhất, không thấy có thứ gì gặm được. Khó khăn lắm mới tìm thấy một thứ khác biệt trong đồng chai lọ đó, nhìn kỹ lại, nó là chai tương sốt cà!

Ôi trời ơi, lẽ nào bữa tối nay họ ăn đều biến ra từ không khí hay sao?

Đang nghỉ ngơi thì bỗng có tiếng sếp tổng đại nhân vang lên: “Em đang tìm gì?”

Đèn nhà bếp bỗng bật sáng, sếp tổng đại nhân xuất hiện sau lưng, Đỗ Lôi Ty chăm chú tìm thức ăn khuya bỗng giật bản mình. Mỗi một lúc lâu sau cô mới chú ý thấy sếp tổng đang mặc bộ quần áo ngủ, hình như cũng vừa từ phòng ra.

Chẳng lẽ sếp tổng cũng đói bụng?

Thế là Đỗ Lôi Ty vừa lung túng trả lời: “Em đang tìm thức ăn...”, vừa lén lút nhìn thứ gì đó trên tay anh, chắc anh có thể tìm thấy món ăn chứ? Nhưng khi cô nhìn thấy thứ trên tay Liêm Tuấn thì sững người, vì trong tay anh lại là thuốc sát trùng và bông băng!

“Để em giúp anh bôi thuốc!” Cô tiến đến, quyết định bù đắp tội lỗi.

“Không cần.” Liêm Tuấn nói thế, tay đã mở lọ thuốc đỏ.

“Khoan đã!” Đỗ Lôi Ty vội ngăn anh lại, “Vết thương phải được sát trùng bằng cồn đã!” Cô vừa nói vừa cướp lấy bông băng trong tay Liêm Tuấn, “Nào! Đưa tay ra đây!”

Liêm Tuấn sững sờ, chậm rãi đưa tay ra.

Trong phòng lặng phắc, chỉ nghe thấy hơi thở của hai người. Bàn tay cô đang nắm có một hơi nóng truyền đến không ngừng, khiến người ta quên cả cơn đau ở vết thương.

“Ồi, sao sâu thế này, da rách cả rồi...” Đỗ Lôi Ty vừa bôi vừa lẩm bẩm nho nhỏ, “Bị thương cũng không biết nói một tiếng, lỡ bị uốn ván thì sao? Đúng là ngốc chết đi được!”

“Em đang nói gì thế?” Liêm Tuấn bỗng lạnh lùng hỏi.

Choáng! Đỗ Lôi Ty giật bản mình, thì ra cô đã bất cẩn nói ra những lời trong lòng.

“Không có gì...” Cô vội vàng lắc đầu.

“Lúc này em nói ngốc gì...”

Đỗ Lôi Ty vội vàng tiếp lời: “Ý em là em ngốc chết được, ngay cả anh bị thương mà cũng không nhận ra!” Cô nói xong, thầm khinh bỉ mình ngàn vạn lần.

Liêm Tuấn không nhìn nữa, hừ khê: “ Cũng xem như em tự biết mình!”

>o<

Sự thực chứng minh, càng nói càng sai, để phòng ngừa sự sai sót cấp thấp lúc này tái diễn, Đỗ Lôi Ty quyết định im lặng, lặng lẽ hoàn thành nhiệm vụ bôi thuốc vĩ đại cho sếp tổng.

Trong gian phòng lớn như vậy, nếu cả hai cùng im lặng, trong tình huống ấy rất dễ khiến người ta suy nghĩ lung tung. Đặc biệt là người có đầu óc kém khả năng điều khiển năng lực như Đỗ Lôi Ty, vừa bôi thuốc vừa nghĩ ngợi. Nghĩ mãi rồi, trong đầu bỗng nảy ra một từ, từ đó đã khiến Đỗ Lôi Ty kinh hãi.

Cô nam quả nữ!

Nghĩ lại thì, thời gian như lúc này, địa điểm như lúc này, tư thế tay liền tay thế này, cảm giác ấm áp khi tay chạm nhau...thật sự rất dễ khiến người ta nghĩ đến hướng rất xxx rất bạo lực mà!

Đúng lúc ấy, một ánh mắt nóng bỏng từ phía trên lại chiếu vào người cô rất trùng hợp!

Cảm nhận được sự đột kích của ánh mắt ấy, Đỗ Lôi Ty len lén liếc nhìn.

Quả nhiên, sếp tổng đang nhìn cô, đôi mắt đen ấy không chớp, dường như muốn nhìn thấu cô.

Bốn mắt chạm nhau, trong màn đêm mờ ám này, có thể thấy rằng gian tình sắp xảy ra rồi!

Bỗng dung, một âm thanh lẳng nhách phá vỡ sự im lặng đó!

Đến khi Đỗ Lôi Ty hoàn hồn thì đã mặt đỏ tía tai, cô cúi đầu, giọng nói nhỏ như muỗi kêu: :
“Em đói bụng...”

Cứ tưởng sếp tổng sẽ kỳ thị hành vi “cơm tối ăn không no, tìm thức ăn khuya khắp nơi” của cô, kết quả ngẩng đầu lên, một miếng thịt bò đã đặt trước mặt.

Rõ ràng bụng đói đến mức sôi sục, đối diện đĩa thịt bò to ụ kia, Đỗ Lôi Ty lại vui không nổi.

Sếp tổng, anh đùa em cho vui phải không?

Nó là thịt bò sống mà!!!

Nhưng sếp tổng lại lạnh lùng ném cho cô hai chữ: “Chiên đi.”

“Thôi, hình như em không đói nữa...” Đỗ Lôi Ty tuyệt vọng sờ bụng. Nói thực, cả đời này cô chỉ biết nấu ba món: mì gói và rau xà lách, mì gói và cà chua, mì gói và xúc xích.

Nhưng sếp tổng đại nhân rõ ràng không buông tha cô dễ dàng.

Anh thả tay áo xuống và lại lên tiếng: “Anh đói rồi.”

...

Nếu mọi thứ có thể lặp lại, Đỗ Lôi Ty thà nhin đói đến chết cũng không muốn xuống tìm đồ ăn khuya. Chính vì suy nghĩ tội ác ấy mà dẫn đến chuyện bây giờ cô bắt buộc phải đảm nhiệm vai bà đầu bếp, làm thức ăn khuya cho sếp tổng.

Nhìn miếng thịt bò, Đỗ Lôi Ty chỉ có một suy nghĩ: thịt bò ơ thịt bò, tại sao bạn không phải là một gói mì ăn liền chứ?

Một bên là sếp tổng không thể đắc tội, một bên là bạn thịt bò đắc tội không nổi, cuối cùng Đỗ Lôi Ty cắn răng: bạn thịt bò à, bạn chịu khó làm mì ăn liền nhé!

Không nghĩ cũng biết, khi đĩa thịt bò bị xem là mì ăn liền xuất hiện trước mặt Liêm Tuấn, sắc mặt anh khó coi đến nhường nào.

“Đây là gì?” Anh hỏi, vẻ mặt không chút cảm xúc.

“Mì...à không! Là thịt bò luộc!” Đỗ Lôi Ty lúng túng trả lời.

Quả nhiên, sếp tổng đại nhân cau mày: “Món này ăn được không?”

“Chắc là...có thể...có lẽ...maybe là được...”

“...”

Điều khiến Đỗ Lôi Ty không ngờ là, đĩa mì ăn liền...à không, là thịt bò luộc ấy lại ăn được

thật! Sếp tổng đại nhân sau khi ăn xong miếng đầu tiên, khựng lại, rồi gắp miếng thứ hai.

Đỗ Lôi Ty thấy nhen nhóm hy vọng: “Ngon không?”

“Khó ăn chết đi được.”

Khó ăn? Lòng tự tin vừa được xây dựng đã bị hủy hoại.

Cô biết không ngon được chỗ nào cả, nhưng đến mức độ khó ăn đến chết thì cũng khoa trương quá chăng? Cô đã phải nuốt bằng cách nấu mì gói ba lần cơ mà!

“Em không tin, để em thử.” Đỗ Lôi Ty không cam tâm.

“Không cần.” Liêm Tuấn lại ngăn cản.

“Không được, em nhất định phải thử!” Đỗ Lôi Ty không chịu thua.

“Chẳng lẽ em cho rằng anh lừa em?”

“...”

Sếp tổng tiếp tục ăn.

Năm phút sau.

“Em đói, anh cho em ăn một miếng nhé?”

“Lúc này em nói không đói mà?”

“...”

Lại năm phút sau, sếp tổng vẫn còn ăn! Vừa ăn vừa lắc đầu.

Đỗ Lôi Ty cuối cùng nổi cáu: “Nếu đã khó ăn thì anh còn ăn làm gì?”

“Không ăn, chẳng lẽ bỏ phí?”

“...”

Cứ thế, dưới sức mạnh to lớn của sếp tổng, Đỗ Lô Ty đang thao láo mắt nhìn anh ăn hết đĩa thịt bò “khó ăn chết đi được.”

Ngay cả một mảnh vụn cũng không chừa lại cho cô!

Ăn xong, sếp tổng đại nhân lắc đầu, ra lệnh: “Bắt đầu từ mai, em theo chị Ngô học mỗi ngày một món.”

Chương 9: Tôi muốn tìm việc

Mấy hôm ấy, tối nào Đỗ Lôi Ty cũng mơ thấy ác mộng.

Cô mơ thấy thịt bò trong nồi còn sống, vươn tay chân lao về phía cô, bóp cổ cô và hét: “ Cho mày nấu tao này! Cho mày nấu tao này!!!”

Mỗi lần tỉnh lại đều thấy sợ đến toát mồ hôi lạnh.

Cứ lặp lại như thế, thần kinh yếu ớt của Đỗ Lôi Ty cuối cùng đã suy sụp hoàn toàn.

“Bạn thịt bò, oan có đầu nợ có chủ, người muốn luộc bạn không phải tôi, bạn đừng bám theo tôi nữa, làm ơn làm ơn...”

“Em đang lâu bầu gì vậy?” Liêm Tuấn đang ăn sáng, nghe thế cau mày.

“Không, không, em đang đọc kinh.” Đỗ Lôi Ty nghiêm túc.

“Em tin chúa?”

Đỗ Lôi Ty lắc đầu: “Em tin thịt bò.”

- _-III

Ăn sáng xong, lão Từ quản gia mau mang âu phục đến, có nghĩa là sếp tổng đại nhân phải đi chân hưng kinh tế thế giới rồi. Mỗi lần như vậy, tâm trạng Đỗ Lôi Ty lại tươi sáng vô cùng.

Rất nhanh, Jason đã mặc chiếc áo sơ mi trừu tượng kia, xuất hiện trên cửa đúng giờ. Thấy Đỗ Lôi Ty, Jason cung kính gập người, “Chào buổi sáng, phu nhân.”

Đối với danh xưng kinh hãi từ miệng Jason, Đỗ Lôi Ty đã không còn lạ lẫm gì nữa. Đồng thời, so với sếp tổng đại nhân vừa “khó nhằn” vừa thù dai, Jason thực sự là đối tượng trò chuyện khá được.

Thế là, nhân lúc sếp tổng lên lầu thay quần áo, Đỗ Lôi Ty đến gần Jason, nhìn chăm chú chiếc áo sơ mi đã được giặt qua, xong vẫn nhìn rõ dấu vết màu vàng nhạt kia.

Chính vì hôm đó nói sai mà Jason đã phải mặc chiếc áo ấy suốt tuần, dùng cơ thể để chứng minh đạo lý cổ xưa bất biến “gân vua như gân cọp”.

Bị phu nhân sếp tổng đi quanh, nhìn lên nhìn xuống, Jason có vẻ thiếu tự nhiên: “Phu nhân, xin hỏi có chuyện gì sao?”

“Jason, ngày nào anh cũng chạy sau sếp tổng, chắc mệt lắm?”

Jason ngần ngừ: “Không mệt! Có thể đi theo sếp tổng là vinh hạnh của tôi.”

Vinh hạnh? Đỗ Lôi Ty cảm thấy toàn thân lạnh ngắt.

“Sếp tổng, bây giờ không có ở đây, anh không cần nịnh hót đâu!” Vỗ vai Jason, Đỗ Lôi Ty nói giọng hào sảng: “Tôi thấy anh mặc áo này sắp khóc đến nơi, trong lòng nhất định rất khó chịu phải không? Cũng khó trách, người như anh ấy rất ngang ngược, chưa bao giờ nghe ý kiến người khác, hễ gặp chuyện không vui là nổi cáu, trong đầu chỉ toàn là khối u nhọt của chủ nghĩa tư bản...”

“Phu nhân, phu nhân...đừng nói nữa.” Sắc mặt Jason có vẻ khó coi.

“Có sao đâu!” Đỗ Lôi Ty đang hứng, nào chịu để cắt ngang? Thế là cô tiếp tục thao thao bất tuyệt tố cáo sếp tổng. “Anh có biết sếp tổng quá đáng thế nào không? Anh ấy lại yêu cầu tôi ngày nào cũng luộc thịt bò cho anh ấy ăn! Anh ấy tưởng thịt bò là mỳ ăn liền chắc? Muốn luộc là luộc à? Quá đáng hơn là anh ấy vừa chê dở lại vừa ăn hết, ăn xong còn nói tôi không tiến bộ, ngay cả một bát thịt bò cũng không biết nấu...”

“Phu nhân...” Jason sắp khóc!

Nhưng Đỗ Lôi Ty hoàn toàn mặc kệ, tiếp tục nói, nói đến khi kích động còn hoa chân múa tay biểu diễn, hại Jason đứng đó, đi không được mà đứng cũng không xong.

Đến khi cơn ầm ứ của cô đã xả xong, Jason ú ớ không nói được tiếng nào.

“Sao nào, anh cũng cảm thấy rất quá đáng chứ gì?” Đỗ Lôi Ty hỏi.

“Quá đáng thật.” Một giọng trầm trầm vang lên sau lưng tiếp lời cô.

“ Chính xác...” Đỗ Lôi Ty nói đến đó, rồi cứng đờ.

Sếp...sếp tổng đại nhân!!!

Đỗ Lôi Ty tự nhận ra chuyện lớn xui xẻo đã đến, máy móc quay người lại, trong lòng vẫn ôm ấp chút tia hy vọng: “Anh...đến bao giờ thế?”

Liên Tuấn lạnh lùng đáp: “Đúng lúc em nói khối u nhọt chủ nghĩa tư bản.”

Đỗ Lôi Ty cả đời này chưa bao giờ hận mình đến thế, nói gì mà khối u nhọt của chủ nghĩa tư bản chứ? Nói chủ nghĩa xã hội có phải tốt hơn không? Bây giờ hay chưa, sếp tổng lại giận rồi!

(>_<)

Thế nhưng, ngoài dự đoán của Đỗ Lôi Ty, sếp tổng đại nhân lại không giận, không những không giận mà thái độ còn hòa nhã một cách bất thường.

“Mấy hôm nay em ở nhà nhiều thì đến bệnh viện thăm bà nội đi, bà rất thích em.”

“Vâng...” Đỗ Lôi Ty hoang mang gật đầu.

“Ngủ sớm, đừng lên mạng suốt.”

“Vâng...” Đỗ Lôi Ty tiếp tục gật đầu.

“Có chuyện gì thì gọi điện cho anh.”

“Vâng...”

“Cái này, cho em.”

“Vâng...”

“VẬY anh đi đây.”

“Vâng...khoan đã!” Đỗ Lôi Ty bất giác tỉnh lại, thoát khỏi trạng thái đờ đẫn, Liên Tuấn đã ra đến cổng. Cô vội đuổi theo, gọi với theo anh: “Anh đi đâu thế?”

Khu nhà rộng lớn, vắng đến giọng nói gọn lỏn thản nhiên của sếp tổng: “Công tác.”

Công tác, công tác, công tác...

Từ đó vang vọng trong đầu Đỗ Lôi Ty rất lâu, sau đó cô bỗng tỉnh hẳn, sếp tổng đi công tác!!!

Khoảnh khắc đó, như thể mây đen u ám trên bầu trời bị quét sạch, ánh nắng rạng rỡ lại chiếu khắp nhân gian, Đỗ Lôi Ty bỗng cảm thấy con đường đời ngập tràn bóng đêm lại rực sáng trở lại.

Tạm biệt nhé, bạn thịt bò!

Tạm biệt nhé, ác mộng!

Tạm biệt nhé, bị áp bức!

Đỗ Lôi Ty cười nhảm trong gió: Đỗ Lôi Ty đại vương ta lại trở về!

Gần như bay về phòng, Đỗ Lôi Ty bắt đầu lăn lộn trên giường, lăn xong lại đứng trên gối dựa nhảy chồm chồm, nhảy mệt rồi thì tiếp tục nằm lăn ra giường...

Điên cuồng như thế một lúc, cô bỗng dừng lại, một lát sau lại thấy ủ rũ.

Có khác gì với thường ngày khi sếp tổng đại nhân không có ở nhà?

Cũng thế thôi – ăn cơm, ngủ, chơi game!

Bực bội một lúc, Đỗ Lôi Ty quyết định tìm Chu Dao Phi buôn chuyện.

“Phi Phi, rảnh không? Chúng ta dạo phố đi.”

“Dạo phố?” Bên kia Chu Dao Phi kêu lên, “Đỗ Lôi Ty, cậu có tiền mua sắm, không có tiền trả nợ? Mau trả cho tớ tám xu tiền nước ngọt tháng trước cậu mượn tớ!”

Tiền?

Nói đến chữ đó, tâm trạng cao hứng của Đỗ Lôi Ty lại sa sút.

Sau khi cô dọn nhà đến đây đã trả phòng chung cư cho bà chủ, kết quả bà già hám lợi kia lại lấy lý do cô hủy hợp đồng để cắt xén hai tháng tiền nhà của cô! Hơn nữa cô vừa trả xong nợ thẻ tín dụng...

Thẻ tín dụng!

Đỗ Lôi Ty sáng mắt! Lúc này sắp tổng đi, hình như có nhét gì vào tay cô, chẳng lẽ là... Cô vội vàng nhìn quanh, quả nhiên tìm thấy thứ được gọi là thẻ tín dụng nằm trên giường!

Vừa nhìn thấy thẻ tín dụng, tâm hồn yếu đuối bé nhỏ của Đỗ Lôi Ty lại kích động không thể khống chế được.

Cuối cùng! Cuối cùng đã xuất hiện cảnh trong phim rồi! Nam chính có tiền có thể đưa thẻ tín dụng đến trước mặt nữ chính, sau đó phóng khoáng nói, “Cầm đi, mật mã là sinh nhật của em!”

Xem ra phim cũng không hoàn toàn lừa gạt, gả cho đại gia vẫn có điểm tốt!

“Này, Đỗ Lôi Ty, cậu sao thế?”

“Phi Phi, tớ có tiền rồi!”

“Tiền?”

“Không phải!” Đỗ Lôi Ty kích động đến nổi run cả giọng. “Không phải có tiền, mà là thẻ! Thẻ tín dụng!”

“Thẻ tín dụng?” Bên kia Chu Dao Phi rõ ràng tỏ ra nghi ngờ, “Thẻ tín dụng của cậu chẳng phải đã nợ chồng chất hay sao?”

“Không phải thẻ của tớ, mà... mà là của người khác cho tớ!”

“Thẻ của người khác? Cậu biết mật mã không?”

“...”

Đỗ Lôi Ty ú ớ, sắp tổng đại nhân hình như quên nói cô biết chuyện quan trọng nhất rồi.

Vào lúc cô không nói được gì, Chu Dao Phi lại mắng nhiếc: “Đỗ Lôi Ty, sao cậu vẫn nằm mơ giữa ban ngày thế? Còn thẻ tín dụng nữa chứ! Cậu tưởng mình được gả vào nhà giàu thật hả? Nói cậu biết, bây giờ ở xã hội này, những cô gái hai mươi sáu tuổi như cậu, không vóc dáng, không sắc đẹp, không công việc, không học lực, tỉ lệ đi trên đường bị gạch ném trúng đầu còn cao hơn được gả cho đại gia nữa! Với cái eo lu nước của cậu, cho dù cậu có được gả cho đại gia thì cũng có ngày bị bà hai đá ra khỏi cửa, cậu tự giác ngộ đi!”

Chu Dao Phi mắng như thế đã khiến Đỗ Lôi Ty tỉnh khỏi cơn đau thẻ tín dụng.

Xưa nay cô tự nghĩ mình là nữ thanh niên tri thức thời nay, tự hào với khả năng tự lực cánh sinh của mình, nhưng mọi thứ lại bị quên lãng, sau khi được gả vào nhà giàu, cứ thế này nữa thì cô sẽ bị giai cấp tư sản đồng hóa mất thôi!

Nghĩ tề, Đỗ Lôi Ty thấy căng thẳng quá.

Tuy sếp tổng đại nhân rất có tiền, tuy nhà tắm của biệt thự cô ở hiện giờ còn lớn hơn phòng chung cư trước kia, tuy chuyện ăn uống mỗi ngày không biết tốt hơn xưa gấp mấy lần, tuy cuộc sống của bà vợ trẻ quả thực rất hấp dẫn, nhưng mọi thứ đều không thể trở thành lý do để cô tự nguyện sa ngã.

“Phi Phi, cậu nói đúng! Tớ nên tự lực cánh sinh, quay trở lại với con đường gian khổ chất phác!” Đỗ Lôi Ty đứng phắt dậy, nắm chặt tay, “Tớ đã quyết định, sẽ tìm việc làm!”

Chương 10: Tìm việc

Đỗ Lôi Ty đã đi khắp nơi không ngừng nghỉ để tìm việc làm.

Công việc mà cô tìm được đầu tiên là phóng viên của một tòa soạn báo nhỏ ở trong thành phố. Đó là nghề của cô, lại có thêm kinh nghiệm làm việc nên chủ biên khá hài lòng với hồ sơ của cô.

Có thể thấy là sắp được làm việc rồi, ngờ đâu chủ biên đại nhân bỗng cau mày.

“Cô Đỗ đã kết hôn?”

Đỗ Lôi Ty sững người, nhớ lại lúc nãy điền hồ sơ cô đã ngần ngừ rất lâu giữa cột “đã kết hôn”, cuối cùng vẫn thực thà điền vào. Thế là cô gật đầu: “Vâng, tôi đã kết hôn rồi.”

“Vậy xin hỏi cô Đỗ đã có con chưa?”

Con? Đỗ Lôi Ty lắc đầu.

Tổng biên tập đại nhân càng cau mày: “Cũng tức là, cô Đỗ đã kết hôn nhưng chưa có con, có phải không?”

Thì ra người đã kết hôn đi tìm việc còn phải trả lời câu hỏi này, Đỗ Lôi Ty đành gật đầu, “Phải.”

Vừa nói xong, Tổng biên tập đại nhân đã biến sắc, vẻ mặt hờ hững: “Được, mời cô về đợi tin.”

Đỗ Lôi Ty không phải chưa từng phỏng vấn xin việc, nghe câu đó, đa phần đã biết là không có hy vọng.

Thật là, lúc nãy còn tốt đẹp, sao phút chốc đã không cần cô nữa? Đỗ Lôi Ty rất buồn bực.

Càng khiến cô buồn bực hơn là, mấy công việc cô tìm sau đó cũng hỏi cô câu hỏi tương tự rồi từ chối cả. Cuối cùng, Đỗ Lôi Ty không nhịn nổi nữa, hỏi một nhân viên công ty bên cạnh.

“Xin chào, cho tôi hỏi một chút, các công ty bây giờ đều quan tâm đến việc nhân viên đã kết hôn à?”

Nhân viên kia nhìn cô vẻ khinh thường: “Chúng tôi không quan tâm đã kết hôn hay chưa, mà chỉ quan tâm những nhân viên đã kết hôn nhưng chưa có con.”

“Tại sao vậy?” Chẳng phải là kỳ thị hay sao?

“Những nhân viên nữ đã kết hôn nhưng chưa có con như các cô, đến công ty làm việc một thời gian đã đến xin nghỉ đẻ, mỗi lần như thế là mấy tháng trời, lương vẫn phải phát mà phải trợ cấp nữa, công ty nhỏ như chúng tôi làm sao gánh nổi?”

Những lời đó khiến Đỗ Lôi Ty bàng hoàng tỉnh ngộ.

Hóa ra tên đầu sỏ hại cô tìm không ra việc là sếp tổng! Nếu không do anh thì làm sao cô kết hôn nhanh thế được? Nếu không vì kết hôn thì cô không đến nỗi không tìm được việc không?

Đỗ Lôi Ty lúc này rất muốn cất tiếng hát: Đều do họa sếp tổng gây ra! (xin tự phối âm điệu.)

Vì không tìm được việc, Đỗ Lôi Ty đành ủ rũ về nhà, sau khi về, cô gọi điện cho Chu Dao Phi: “Phi Phi, tớ không tìm được việc.”

“Tại sao?”

“Vì họ đều chê tớ là phụ nữ đã có chồng.”

“Đỗ Lôi Ty, cậu vẫn đang mơ tưởng mình được gả cho đại gia à? Cậu ‘tâm phân’ (cách gọi tắt của tâm thần phân liệt) hả?” Chu Dao Phi hét lên, đến nước này rồi mà cô nàng vẫn không tin chuyện Đỗ Lôi Ty đã lấy chồng.

Đối với sự cô chấp của Chu Dao Phi, Đỗ Lôi Ty không nói được gì.

Chu Dao Phi mắng thì mắng thế chứ tâm địa vẫn khá là lương thiện, mắng một trận rồi, cô nàng nói: “Thế này đi, mai cậu đến công ty chỗ chú Hai của tớ thử xem, nghe nói chỗ của họ đang tìm nhân viên bán hàng đấy.”

“Nhưng tớ làm việc viết lách mà...” Đỗ Lôi Ty khó xử.

“Thôi đừng vờ vịt nữa! Bây giờ thời thế nào, có nghề nào không viết lách? Cứ làm đi, đối diện thực tế đi !”

Đôi diện thực tế đi, Đỗ Lôi Ty, người mày lầy không phải là chồng mà là sếp tổng!

Ngày hôm sau, Đỗ Lôi Ty đến công ty nơi Chu Dao Phi làm việc, đón tiếp cô là Chu Dao Phú, giám đốc công ty, chú Hai của Chu Dao Phi. Thấy Đỗ Lôi Ty đến, Chu Dao Phú nhiệt tình bắt ngờ: “Cháu là bạn của Tiểu Phi đúng không? Nào nào, điền vào hồ sơ này đi!”

Đỗ Lôi Ty đón lấy, lúc điền mục đã kết hôn hay chưa, cô suy nghĩ một lúc rồi điền là chưa kết hôn.

“Tốt lắm, tốt lắm!” Cảm bản hồ sơ Đỗ Lôi Ty đã điền, Chu Đại Phú gật gù, miệng vẫn lảm nhảm, “Rất hợp, rất hợp...”

Đỗ Lôi Ty hơi nghi ngại, bản thân cô chưa bao giờ làm kinh doanh, tại sao giám đốc tỏ vẻ vừa lòng chứ?

Đang nghĩ ngợi thì Chu Đại Phú đã cười khà khà nói: “Lát nữa chú đưa cháu đến quầy hàng lâu dưới, hôm nay cháu đi làm được rồi.”

“Nhanh thế ạ?” Đỗ Lôi Ty hơi kinh ngạc, “Lẽ nào không cần huấn luyện ạ?”

“Không cần! Ở quầy có nhân viên Tiểu Giai, đã làm lâu lắm rồi, cháu theo cô ta học hỏi là được.” Nói xong, Chu Đại Phú vỗ vỗ vai có vẻ rất tin nhiệm, “Tiểu Đỗ, chú nhắm cháu rồi đấy!!”

- _-III

Mấy phút sau, Đỗ Lôi Ty cuối cùng đã hiểu vì sao Chu Đại Phú lại nhiệt tình để cô đi làm như thế. Thì ra chỉ có một nguyên nhân – vì mấy quầy hàng thiếu người bán,...bán bao cao su!

“Cậu là Đỗ Lôi Ty?” Nhân viên duy nhất của quầy bao cao su là Giai Vô Song khi biết tên thật của Đỗ Lôi Ty rất sững sốt, “Cậu có chắc đó không phải nghệ danh của cậu không?”

Đỗ Lôi Ty choáng, thì ra bây giờ bán bao cao su cũng thịnh hành dùng nghệ danh cơ à.

“Không phải.” Đỗ Lôi Ty ngượng ngùng giải thích.

“Cái tên này hay lắm...” Giai Vô Song sờ cằm, lảm nhảm, “Mình có cần đổi tên thành Jissbon¹ không nhỉ? Chưa biết chừng số lượng tiêu thụ sẽ tăng vọt...”

“Được đó! Vậy em cũng đổi tên là Olay!” Cô nàng quầy mỹ phẩm dưỡng da kẻ bên cũng xen vào.

“Các cậu đổi hết rồi, vậy tôi cũng sửa thành Mai Bảo Liên (Maybelline)” Mai Lệ quầy mỹ phẩm trang điểm cũng hào hứng.

“Vậy tớ là Châu Đại Phúc²!”

“Cậu là Châu Đại Phúc thì tớ là Châu Sinh Sinh!”

“...”

Trong những tiếng bàn tán, chỉ có Đỗ Lôi Ty là im lặng : đã nói bao lần là không phải nghệ danh mà! Thật sự là không phải!

Tiếng thảo luận rôm rả đã làm kinh động đến Chu Đại Phú, đồng thời khiến ông nảy ra cảm hứng

Ông vỗ vào trán sắp hói nhẵn của mình, suy tính: Đúng rồi, tại sao không đặt nghệ danh cho nhân viên của mình?

Thế là, của hàng trưởng lên tiếng, mọi nhân viên bán hàng đều phải dùng nghệ danh, bắt đầu từ hôm nay!

Thấy tấm bảng nền đỏ chữ đen trên quầy Đỗ Lôi Ty bỗng dung muốn khóc.

Buổi sáng Chu Đại Phú mới quyết định về sách lược nghệ danh, buổi chiều ông đã nhờ người ta làm cho mỗi nhân viên một tấm bảng như nhau, bên trên viết tên của nhân viên bán hàng.

Trên tấm bảng của quầy họ đã viết bằng loại chữ đen nét thô – nhân viên kinh doanh quầy: Jisson, Durex.

Lại ngẩng lên nhìn khắp xung quanh, mỗi quầy hàng đều có một tấm bảng hiệu như thế, nhìn từ xa đỏ rực một màu, tràn đầy niềm vui.

“Rất tốt! Rất tốt!” Chu Đại Phú nhìn kiệt tác của mình, gật gù: “Tiểu Đỗ à! Cháu mới đến đây đã cung cấp cho chúng tôi ý kiến tốt như thế, chú quyết định sẽ phát thưởng cho cháu!”

Thường? Đồ Lôi Ty mất hết sự bực bội, hai mắt phát sáng.

“Lát nữa cháu đến văn phòng chú nhận coupon hai mươi tệ, nhớ đây, phải mua đủ năm trăm tệ mới được dùng!”

Hai mươi tệ...coupon mua hàng...mua đủ năm trăm...

T__T

Trưởng cửa hàng Chu à, chú thật hào phóng!

¹ *Phiên âm tên Giai Vô Song là Jie Wu Shuang, phiên âm của nhãn hiệu bao cao su Jisson là Jie Shi Bang*

² *Tên một tập đoàn nổi tiếng ở Hong Kong, kinh doanh châu báu trang sức)*

Chương 11: Dừng thử

“Tổng giám đốc, kế hoạch đầu tư chưa bàn xong, sếp đã quay về liệu có...” Jasson ngập ngừng.

“Bảo họ cứ đợi đã” Liêm Tuấn sắc mặt nặng nề, “Về chuyện tôi bảo anh điều tra, anh đã tìm ra chưa?”

“Đã điều tra ra, nhưng...” Jasson có vẻ khó xử.

“Nhưng thế nào?” Giọng Liêm Tuấn lại trầm xuống.

“Phu nhân...phu nhân tìm việc rồi...”

“Tìm việc? Ở đâu?”

“Một công ty nhỏ dưới trướng Liêm Thị, làm ...nhân viên bán hàng...”

“Thế à?” Đôi môi mỏng thoáng nhướn lên, một lát sau, Liêm Tuấn nói: “Jasson, hành trình hôm nay có trống không? Lát nữa tôi xuống xem tình hình tiêu thụ của cửa hàng.”

Đã nói là, trước khi gió bão đến , bầu trời rất tĩnh lặng!

Quả nhiên thế! Trong cửa hàng chỉ cách văn phòng Tổng giám đốc một con đường, một cảnh tượng rất tập nập đã diễn ra.

“Đúng là quá bất ngờ! Tốt quá!” Chu Đại Phú kích động đến mức rơi nước mắt.

Một ngày trước đó, sách lược bán hàng bằng nghệ danh của họ đã thu hút rất nhiều người không rõ chân tướng, và ngay cả đài truyền hình địa phương nổi tiếng nhất cũng đến phỏng vấn ghi hình.

Cô phóng viên xinh đẹp mặc áo trễ ngực cầm micro đứng giữa đám người: “Quý khán giả thân mến, chiến lược bán hàng mới của công ty sau khi được đăng tải lên mạng đã thu hút được hiệu quả lớn. Hôm nay chúng tôi xin được phỏng vấn Giám đốc Chu của công ty!”

Thế là Chu Đại Phú vừa liếc trộm phần ngực của người đẹp, vừa hồ hởi khoe về sự sáng tạo vĩ đại của mình. Rất nhanh chóng, hình tượng gian xảo nước bọt bắn tung tóe của ông ta đã được lên hình, truyền đến khắp hang cùng ngõ hẻm của thành phố A, mọi người càng hiếu kỳ đến tham quan, chỉ trong một ngày đã tạo ra kỷ lục tiêu thụ mới, Chu Đại Phú làm sao mà không cười cười hớn hở được ?

Chu Đại Phú cao hứng nên hứa hẹn sẽ phát thưởng cho tất cả nhân viên trong cửa hàng, mọi người đều rất sung sướng! Làm việc với tinh thần gấp mười hai lần, chỉ Đỗ Lôi Ty vẫn thấy ủ rũ.

“Tiểu Đỗ, cậu phải cố lên! Lát nữa giám đốc sẽ thưởng cho chúng ta!” Giai Vô Song ý chỉ hùng hực.

“Từ lúc này mí mắt trái của tớ cứ giật liên tục, tớ cảm thấy giám đốc lần này chắc chắn sẽ lại phát coupon mua hàng rồi.”

“...”

Linh cảm của Đỗ Lôi Ty không sai, Chu Đại Phú huơ tay, coupon lại được phát, lần này tăng lên một trăm tệ, nhưng phải mua đủ một ngàn tệ.

Sau khi phát xong, mí mắt Đỗ Lôi Ty vẫn giật không ngừng.

Lạ thật, coupon đã phát rồi, sao mí mắt vẫn giật? Đỗ Lôi Ty day day huyết thái dương, định tìm cơ hội nghỉ ngơi một lúc.

Đúng lúc đó, cửa hàng lại xôn xao.

“Cậu có nghe gì chưa? Hôm nay có sếp phía trên xuống đây quan sát tình hình tiêu thụ của cửa hàng đây! Nghe nói là một nhân vật lớn!” Cô A nhiều chuyện nói với vẻ bí ẩn.

“Thật không? Nhân vật lớn nào mà bí ẩn thế?”

“Nghe nói là Tổng giám đốc của Liêm Thị đó!”

“Thật không? Nghe nói...”

Câu sau đó, Đỗ Lôi Ty nghe không vào nổi, tư duy của cô đã ngừng hẳn ở câu “Tổng giám đốc của Liêm Thị”, cơ thể thoáng chốc cứng đờ.

Tổng giám đốc Liêm Thị? Chắc sẽ không trùng hợp là...

Một cơn gió thổi qua, Đỗ Lôi Ty bất giác rùng mình ớn lạnh.

“Đến rồi đến rồi! Nhìn kia!”

Đến rồi?

Đỗ Lôi Ty nhanh trí, tỉnh hẳn. Khoan quan tâm có phải là sếp tổng đại nhân hay không, trốn đã rồi tính!

Thế là cô giả vờ nhặt đồ, sau đó với tốc độ nhanh nhất, trốn dưới quầy hàng.

Một lát sau vẳng đến tiếng bước chân, sau đó là tiếng trò chuyện mỗi lúc một rõ.

“Tổng giám đốc, một cửa hàng nhỏ như chúng tôi mà phải phiền đến ngài đích thân tới thì thực sự là quá vinh hạnh rồi!” Chu Đại Phú cười nịnh nọt, thịt trên mặt đã dòn lại chẳng thấy mắt đâu nữa.

“Nghe nói cửa hàng có ý kiến sáng tạo kinh doanh mới phải không?” Một giọng nói quen thuộc vang lên, Đỗ Lôi Ty giật mình, lại co rúm người rút vào bên trong.

Nghe Liêm Tuấn nhắc đến đó, Chu Đại Phú lập tức có tinh thần, bắt đầu thao thao bất tuyệt, kể lại một lượt những điều hôm qua ông ta nói với nữ phóng viên xinh đẹp, rất kích động đến nỗi nước bọt bắn tung tóe!

“Ý anh là, bây giờ những nhân viên bán hàng đều dùng nghệ danh?”

“Vâng.” Chu Đại Phú cười khà khà, gật đầu, bỗng sự nhớ điều gì đó, “Nhưng có một nhân viên ngoại lệ, vì cô ấy dùng tên thật!”

Ý của Chu Đại Phú là kể sự thật, thuận tiện cũng khoe khoang khả năng liên tưởng phong phú của mình, nhưng Đỗ Lôi Ty nghe chẳng khác nào một quả bom hẹn giờ, bỗng nổ tung trong đầu.

Tiêu rồi! Sếp tổng đại nhân xin đừng hỏi tiếp!!!

Sếp tổng không như ý cô, tỏ vẻ quan tâm: “Ô? Đó là ai vậy?”

“Đó là Tiểu Đỗ mới đến chỗ chúng tôi! Đúng rồi, cô ấy ở quầy kia!” Chu Đại Phú vừa nói vừa dẫn Liêm Tuấn đến quầy bán bao cao su.

Đỗ Lôi Ty căng thẳng quá, lại rút cổ vào nắp kỹ.

Cô không biết rằng cô càng cố ý trốn thì Liêm Tuấn càng chú ý hơn.

“Tổng giám đốc, để tôi giới thiệu với ngài, đây chính là cô nhân viên đã mang luồng gió mới đến cho công ty.” Chu Đại Phú vừa nói vừa gọi Đỗ Lôi Ty, “Tiểu Đỗ, cháu đến đây! Nhanh!”

Đỗ Lôi Ty quỳ trốn ở một góc quầy nghe Chu Đại Phú hét lớn thì cho dù không muốn ra cũng không xong.

Lúc đó ánh mắt mang sát khí của Liêm Tuấn đã chiếu thẳng vào sau lưng cô, cho dù không thấy, cô cũng có thể cảm nhận được một luồng khí không lạnh mà khiến người ta run sợ.

“Tiểu Đỗ, cháu làm gì thế? Mau đến đây!” Chu Đại Phú lại lên tiếng thúc giục.

Đỗ Lôi Ty đành cúi gằm đầu, chậm rãi đứng dậy, sau đó lại gục đầu quay người lại, nói một câu bằng giọng đã được biến đổi: “Chào giám đốc.”

“Sếp tổng, đây chính là nhân viên kinh doanh Đỗ Lôi Ty của chúng tôi.” Chu Đại Phú đặc ý nói, “Đây không phải nghệ danh mà tên thật đấy!”

Giám đốc! Cái mồm to tận mang tai của chú! Đỗ Lôi Ty thầm gào lên.

Giọng nói thông thả của Liêm Tuấn vang lên: “Thế à? Hình như tôi cũng quen một người bạn cũ tên Đỗ Lôi Ty, không biết có phải là cùng một người không?”

“Ồ thật không ạ?” Chu Đại Phú mừng rỡ, “Tiểu Đỗ, mau ngẩng đầu lên cho Tổng giám đốc xem nào!”

Câu ấy nghe sao giống tiếp khách trong thanh lâu nhỉ? Đỗ Lôi Ty đành chịu trận, ngược mặt lên.

Chu Đại Phú vội nói: “Tổng giám đốc, có phải là bạn của ngài không?”

Sự im lặng khiến Đỗ Lôi Ty nín thở.

Hồi lâu sau, lại nghe giọng nói trầm trầm của Liêm Tuấn: “ Tôi nghĩ tôi đã nhận nhầm người.”

Ừa? Đỗ Lôi Ty sững người, sao sếp tổng đại nhân lại không vạch mặt cô nhỉ?

Đang ngờ vực thì Chu Đại Phú lại nhiệt tình giới thiệu: “Tiểu Đỗ là người mới ở đây, nhưng thành tích rất ổn!”

“Thế à?” Ánh mắt Liêm Tuấn dừng lại ở cô, sau đó lặng lẽ hỏi, “Cô Đỗ trước kia có kinh nghiệm làm việc này sao?”

“...”

Đỗ Lôi Ty không trả lời được.

Chu Đại Phú thấy tình hình không ổn thì vội hòa hoãn “Tiểu Đỗ không có kinh nghiệm làm việc, nhưng cô ấy rất trẻ, chưa kết hôn, vẫn còn thời gian để học tập, rất có tiềm năng phát triển!”

Đỗ Lôi Ty cuống phát khóc, giám đốc Chu à, chú nói gì không nói, lại nói chưa kết hôn! Quả nhiên, sắc mặt của Liêm Tuấn thay đổi, lạnh lùng nói: “Cô Đỗ chưa kết hôn à?”

“Vâng...” Giọng Đỗ Lôi Ty nhỏ hơn muỗi kêu.

“Chưa kết hôn mà bán sản phẩm này có phải là thiếu kinh nghiệm hay không?”

Câu hỏi đó khiến Đỗ Lôi Ty ú ớ.

Kinh nghiệm? Kinh nghiệm gì? Chẳng lẽ...Nghĩ thế mặt cô thoáng đỏ bừng.

Liêm Tuấn tiếp tục không buông tha: “Tôi muốn hỏi cô Đỗ, trong quây này có rất nhiều nhãn hiệu, cô có hiểu đặc điểm từng loại không?”

Đối diện với vẻ áp bức của sếp tổng, những điều mấy hôm nay Đỗ Lôi Ty học được đều quên sạch, chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, không biết phải nói gì.

Phản ứng đó là khiến sắc mặt sếp tổng đại nhân tôi sầm lại, sắc giọng nói: “Cô Đỗ, sản phẩm cô bán chẳng lẽ cô chưa dùng thử bao giờ?”

“Chuyện này...”

Cuối cùng Đỗ Lôi Ty vì khó tiếp chiêu mà bắt đầu trả lời bừa: “Hay là...tôi nay tôi về dùng thử...”

“Ồ?” Liêm Tuấn nheo mắt, “Cô Đỗ định tìm ai chứ?”

“...”

“Cô Đỗ không nói, có nghĩa là ban nãy cô chỉ định lừa tôi cho qua chuyện?”

“Tôi...”

“Đương nhiên là không phải ạ! Ai dám lừa Tổng giám đốc chứ!” Chu Đại Phú hòa giải, “Tiểu Đỗ là nhân viên rất chăm chỉ, tôi tin cô ấy tối nay nhất định sẽ thử! Có phải không ? Tiểu Đỗ!” Chu Đại Phú bắn ánh mắt đến, rõ ràng đang bảo cô: Cô không thử thì ngày mai không cần đến nữa!

Dưới hai tầng áp lực, Đỗ Lôi Ty cuối cùng đã suy sụp, “Hôm nay về tôi sẽ tìm bạn trai để thử, được chưa ạ!”

Vừa nói xong, cả cửa hàng lặng phất.

Đỗ Lôi Ty rối loạn, trời ơi, cô đang nói gì thế này?

Liêm Tuấn ngẩn người, khóe môi cong thành một nụ cười khó phát hiện, “Nếu đã thế thì tôi rất mong đợi ngày mai được nghe cảm tưởng dùng thử của cô Đỗ, tôi nghĩ chắc cô Đỗ sẽ không làm tôi thất vọng chứ?”

“Không ... không đâu...” Đỗ Lôi Ty phát khóc.

Liêm Tuấn đi rồi, một đám nhân viên nữ nhiều chuyện vây lại xung quanh.

“Woa! Đó là sếp lớn đó! Cool quá!” Giai Vô Song đứng cạnh than thở.

“Hơn nữa cậu có chú ý ánh mắt của anh ấy không, lúc nào cũng có thể phóng điện đây!”

“Ừ! Sao anh ấy không nói chuyện với mình nhỉ? Tiếc quá...”

“Tiểu Đổ, cậu may mắn thật! Còn được nói chuyện với Tổng giám đốc nữa...”

“...”

Thế nhưng những lời bàn tán đó không lọt vào tai Đỗ Lôi Ty, văng vẳng trong đầu chỉ có bốn chữ - cảm! tưởng! dùng! Thử!

Trời cao ơi, đất dày ơi, cô phải tìm ai dùng thử bây giờ???

Chương 12: Xin lỗi

Đỗ Lôi Ty lớn thế này rồi, lần đầu hiểu một cách sâu sắc thế nào là “họa từ mồm mà ra”...

Đến tận lúc tan sở, cô vẫn khổ sở khôn nguôi vì chuyện cảm tưởng dùng thử. Ai bảo xếp tổng đại nhân bức bách người khác như thế, hại cô nhất thời không chịu đựng nổi, bây giờ muốn hối hận cũng không kịp.

Đó là dùng thử bao cao su mà! Có phải mỹ phẩm trang điểm, bôi bừa lên mặt là được đâu. Chẳng lẽ bắt cô tìm người dùng thử thật sao?

Nghĩ đến đó, Đỗ Lôi Ty chỉ muốn đập đầu vào quầy bán bao cao su chết đi cho rồi.

Haizzz, sự đã đến nước này, cũng chỉ có thể đi bước nào tính bước đó thôi!

Khi Đỗ Lôi Ty lê bước nặng nề ra khỏi cửa công ty... Chu Đại Phú bỗng chạy đến chào tạm biệt cô: “Tiểu Đỗ, đi đường cẩn thận, nhớ buổi tối dùng thử đấy nhé!”

Cô loạng choạng, suýt tí thì ngã sóng soài trước cổng.

Giám đốc Chu à, chú có thể nào đừng làm cháu kinh hãi thế không?

Chẳng mấy chốc, lão Dư đã ra mở cửa cho cô.

Thấy lão Dư, Đỗ Lôi Ty định thăm dò kẻ địch: “Chú à, sếp tổng về chưa ạ?”

“Báo cáo phu nhân, Tổng giám đốc vừa về, bây giờ ở phòng ăn đợi phu nhân dùng bữa.”

“Thế... sếp tổng có nói gì không?”

“Báo cáo phu nhân, Tổng giám đốc sau khi trở về không nói gì cả.”

Toi rồi! Đỗ Lôi Ty sợ hãi, sếp tổng đã bị cô làm cho tức đến nỗi không nói được gì rồi.

“Vậy tâm trạng sếp tổng... có vẻ thế nào?”

“Báo cáo phu nhân, tâm trạng sếp tổng có vẻ không được tốt lắm...”

Lúc này, trong đầu cô chỉ xoay vòng ba chữ - chết! chắc! rồi!

Có lẽ ngày mai tin “hot” ngay trang đầu của báo sẽ là “Cô gái nghèo khổ rơi vào nhà giàu”, “Tổng giám đốc giận dữ giáo huấn vợ mình!”, hoặc là “Câu chuyện ẩn giấu sau cánh cửa của nhà giàu”, hoặc là “Hôn nhân bất bình đẳng làm tổn thương ai?”...

Đúng lúc Đỗ Lôi Ty đang suy nghĩ lung tung thì cô bỗng ngạc nhiên phát hiện ra, sự việc không phát triển theo hướng cô nghĩ. Khi cô gục đầu bước vào, chuẩn bị sẵn tinh thần bị sếp tổng đại nhân lột da ăn thịt, thì sếp tổng không mắng cô càng không đánh cô, nhưng anh lại làm một chuyện quá đáng hơn thế!

Sếp tổng phớt lờ cô!!!

Nhớ lại thì, tâm lý này cũng giống hết lúc nhỏ làm sai, hy vọng bố mẹ mắng một trận vậy. Đỗ Lôi Ty đành thừa nhận rằng lần này cô không nói gì với sếp tổng, tự quyết định đi làm, cũng không nghe lời sếp tổng đến bệnh viện thăm lão phu nhân, quả thực là hơi quá đáng.

Nhưng sếp tổng cũng không cần phải làm khó cô giữa chốn đông người chứ?

Làm khó cô thì thôi, anh lại còn dùng chiến thuật im lặng, chiến tranh lạnh với cô!

Cảm giác khổ mà không nói được, lơ lửng giữa không trung ấy thực tồi tệ. Vì thế, Đỗ Lôi Ty thậm chí cả buổi tối cũng không ăn mấy đã buồn bã trở về phòng.

Về phòng rồi, cô vẫn nháp nhồm không yên.

Sếp tổng rút cuộc có ý gì? Buổi sáng ép cô phải phát biểu cảm tưởng dùng thử gì đó, bây giờ lại mặc kệ cô, chẳng lẽ đó là sự yên tĩnh trước cơn bão trong truyền thuyết? Tiếp đó, rất có khả năng sẽ xảy ra một loạt những hành vi trả thù thâm vô nhận đạo...

Nghĩ đến đó, Đỗ Lôi Ty cũng khiếp vía.

Tính cách có thù tất báo của sếp tổng là rõ ràng, bây giờ không trả thù không có nghĩa là sau này cũng không, cũng giống như cho vay nặng lãi, chỉ có thể lãi mẹ đẻ lãi con, càng lúc càng nhiều, sau cùng ăn tươi nuốt sống người ta!

Trời ơi! Cô không muốn hồng nhan bạc mệnh như thế đâu!

Dưới sự kích thích của những suy nghĩ khủng bố khiếp đảm kia, Đỗ Lôi Ty cuối cùng đã ra quyết định to gan, cô phải – khai thật được hưởng khoan hồng, kháng cự bị trừng phạt nghiêm – với sếp tổng đại nhân!

Sớm chết thì sớm siêu sinh, cũng còn hơn là tự mình hù dọa mình, cuối cùng sếp tổng chưa động thủ mà cô đã hương khói nghi ngút rồi.

Sau khi quyết định khai thật, Đỗ Lôi Ty lên trang baidu¹ tra xem các bước xin lỗi thế nào.

Baidu đại thần nói là, xin lỗi phải có bốn bước:

Bước một, thừa nhận sai lầm, như: “Xin lỗi, em đã sai rồi.”

Bước hai, thấu hiểu sự tổn thương đã gây ra cho đối phương, như: “Em đã không nên xxxx, em làm thế khiến anh xxxxx.”

Bước ba, quan trọng nhất, nịnh nọt tăng bốc đối phương, như: “Xin anh đại nhân không trách tiểu nhân, tha cho em lần này nhé!”

Cuối cùng còn một điểm chú ý là, lúc xin lỗi thái độ phải thành khẩn, phải cho đối phương cảm thấy lời xin lỗi của bạn là phát ra từ đáy lòng, chứ không phải đang lừa gạt tình cảm của anh ấy.

Hiểu rõ bốn bước trên, Đỗ Lôi Ty tự tin bước ra khỏi phòng, đến trước cửa phòng kế bên của sếp tổng.

Cửa khép hờ, ánh đèn lọt ra ngoài khe cửa.

“Cộc cộc cộc...” Cô khẽ gõ.

Trong phòng không động tĩnh, đúng lúc cô định gõ cửa thì cửa mở ra, sau đó là bóng dáng cao lớn của sếp tổng xuất hiện trước mắt cô.

Anh vẫn mặc áo sơ mi lúc này, nút áo đã cởi hết, lộ ra vòm ngực khỏe mạnh săn chắc bên trong. Một tay anh chống vào cửa, nhìn Đỗ Lôi Ty từ trên cao, ánh đèn dịu dàng trong phòng và ánh mắt sắc nhọn của anh tương phản nhau hoàn toàn.

“Chuyện gì?” Liêm Tuấn lạnh lùng hỏi.

“Em... em...” Tình cảnh này khiến Đỗ Lôi Ty lắp bắp, một lúc sau mới yếu ớt hỏi, “Em đến... đến xin lỗi anh...”

Lúc nói câu này, cô luôn cúi đầu, nhưng có thể cảm nhận rõ ánh mắt Liêm Tuấn dừng lại ở người cô.

Một lát sau, Liêm Tuấn nói: “Vào rồi nói.”

Sau đó, cửa mở.

Đỗ Lôi Ty do dự một lúc rồi e dè bước vào.

Đó là lần thứ hai cô vào phòng sếp tổng, cũng có thể gọi là lần thứ hai tiến cung, dù sao cũng có chút khả năng thích ứng rồi. Nhưng cô lại căng thẳng, thấp thỏm hơn cả lần trước.

Trong đầu lặp đi lặp lại những bước xin lỗi lúc này tra được trên baidu, bước đầu là gì nhỉ? Đúng rồi! Nhận lỗi trước!

“Em...” Đỗ Lôi Ty ngẩng lên, đang định nói thì bị Liêm Tuấn cắt ngang.

“Em ngồi đó, anh vào tắm đã.”

Sau đó không đợi cô đồng ý, sếp tổng đại nhân đã vào phòng tắm, để lại mình Đỗ Lôi Ty mắc kẹt trong phòng.

Các bước trên baidu hình như không có phần này!

Chính vì tình tiết bất ngờ xảy ra đó mà đã đảo lộn hoàn toàn sự chuẩn bị của Đỗ Lôi Ty, bây giờ điều cô có thể làm duy nhất là chờ đợi đứng trong phòng, đợi sếp tổng tắm xong.

Sự chờ đợi đó rất giống sự tĩnh lặng trước khi hình phạt diễn ra, càng im lặng thì càng khiến người ta không chịu nổi. Tiếng nước chảy róc rách vang ra càng đảo lộn tâm trí cô.

Lát sau sếp tổng bước ra, cô nên nói gì đây? Xin lỗi trước hay cứ nói nguyên do trước? Không được không được! Cứ theo các bước, nhận lỗi trước là quan trọng nhất!

“Tất cả là lỗi của em, là em vô tình, em vô nghĩa, em gây sự vô lý...”

Không được, hình như hơi sến, đổi cách khác!

“Em sai rồi! Em có lỗi với Đảng, có lỗi với nhân dân...”

Cái này hình như hơi nghiêm trọng quá.

“Em sai rồi, tội em đáng chết...”

Khoan đã! Chẳng phải tự tìm cái chết hay sao!

Vào lúc Đỗ Lôi Ty khổ sở tìm cách nhận lỗi thì tiếng nước bỗng ngừng hẳn, sau đó, cửa phòng tắm bật mở.

Sếp tổng đại nhân, ra rồi!

Cửa phòng tắm đột ngột mở toang, trong màn hơi nước, Đỗ Lôi Ty nhìn thấy bóng dáng như thiên thần của sếp tổng đại nhân. Sở dĩ cô gọi sếp tổng là thiên thần là vì thiên thần trong thần thoại Hy Lạp đều không mặc quần áo, chỉ quấn một miếng vải. Còn sếp tổng lúc này cũng chỉ quấn một tấm khăn ở dưới.

Mái tóc vừa gội nên còn ướt và hơi rối, những giọt nước lăn xuống, rơi trên cổ, vai, theo lồng

ngực lẫn thẳng xuống dưới, đến phần bụng săn chắc...

Đỗ Lôi Ty không dám nhìn xuống nữa, khó nhọc nuốt nước bọt, rung động với hình tượng thần thánh ấy. Cô chỉ cảm thấy máu đang dâng trào, đầu óc trống rỗng, đôi mắt ngại ngùng không biết nhìn đâu.

Thế nhưng ánh mắt cô càng lấp lánh thì càng bộc lộ nỗi bất an trong lòng, Liêm Tuấn thấy thế, anh không kìm được nhếch môi cười. Sau đó anh chậm rãi đến gần cô, ngồi xuống giường, hai tay chống thành giường, ánh mắt có vẻ uể oải nhìn Đỗ Lôi Ty.

“Tìm anh có việc gì?”

Giọng nói khàn khàn đánh thức cô dậy, cô cưỡng ép mình nhìn vào sếp tổng. “Em... em đến đây...” Rốt cuộc cô đến làm gì? Đỗ Lôi Ty bỗng có cảm giác bất an như vào hang sói vậy.

Thấy sếp tổng ngồi trên giường, mái tóc ướt rồi bởi càng khiến anh quyến rũ gấp trăm lần, đôi mắt sâu dưới những sợi tóc rối được ánh đèn dịu dàng trong phòng chiếu lên, như có một làn sáng kỳ lạ đang lưu chuyển, ngay cả cổ họng cũng trở nên rất đẹp...

Đỗ Lôi Ty nghĩ đến một từ có thể diễn tả được vẻ lôi cuốn của sếp tổng lúc này là: - sắc đẹp ngon lành!

Nghĩ đến từ đó, Đỗ Lôi Ty cũng giật bản mình, cô nhất định đã bị sắc đẹp cám dỗ mới nghĩ rằng sếp tổng có sắc đẹp ngon lành như thế! Sếp tổng làm sao có thể “ngon lành” được chứ? Sếp tổng chỉ biết ăn sống nuốt tươi kẻ khác thôi.

Không được! Tình huống nguy cấp, cô phải trấn tĩnh!

Nhanh chóng nhớ lại những bước xin lỗi trên baidu đại thần lúc nãy tra được, Đỗ Lôi Ty lấy hết can đảm ngược lên lớn tiếng: “Xin lỗi, em sai rồi!”

“Ồ?” Liêm Tuấn nheo mắt, “Em sai chỗ nào?”

Đỗ Lôi Ty sáng mắt, câu hỏi này rơi ngay vào bước thứ hai – cảm nhận được tồn tại đã gây ra cho đối phương?

Thế là cô bạo gan nói tiếp: “Em không nên chưa nói gì với anh đã đi tìm việc, cũng không nên mãi lo tìm việc mà không đến bệnh viện thăm lão phu nhân, em làm thế này là rất vô trách nhiệm, không chỉ suýt làm anh mất mặt mà cũng phụ lòng lão phu nhân đã... kỳ vọng vào em... em... em sai rồi...”

Đúng lúc cô đang ra sức nhận lỗi thì sếp tổng đã đứng dậy, ánh mắt sắc bén, đứng nhìn cô từ trên cao, điều đó khiến những lời cô vất vả lắm mới chuẩn bị sẵn lại nghẹn trong cổ, vừa từ từ lùi lại, vừa ấp úng nói tiếp: “Em... em sau này sẽ không... phạm lỗi này nữa... Nên anh... anh đại nhân nên đại lượng... thì thì...”

“Thì sao?” Giọng nói trầm trầm và chậm rãi vang lên Liêm Tuấn tiến sát lại, ánh mắt mang vẻ tấn công nhìn thẳng cô khiến cô sồn da gà.

“Nên... thì... cảm tưởng dùng thử ấy... có thể nào...”

“Có thể gì?”

Trong lúc nói, Đỗ Lôi Ty đã hoàn toàn bị ép sát vào gần cửa sổ, phần lưng dựa vào kính cửa sổ lạnh toát qua lớp áo mỏng, hơi lạnh truyền đến thần kinh khiến cô gần như nín thở. Rốt cuộc là chuyện gì đây? Rõ ràng cô đã thực hành theo những bước baidu đại thần nói mà, nhưng tình hình bây giờ xem ra cách xa tưởng tượng quá? Chẳng lẽ thiếu sót chi tiết nào đó?

A! Ánh mắt thành thực!

Nhất định là do ánh mắt cô không đủ thành khẩn nên mới khiến sếp tổng tưởng lời xin lỗi của cô không phát ra từ đáy lòng, nên mới không chịu tha thứ.

Thế là Đỗ Lôi Ty vội vàng bày ánh mắt thành thực nhất từ xưa đến nay của cô, nhìn thẳng vào

mặt sếp tổng. Như thế vẫn chưa đủ, chớp mắt cái nữa, thể hiện sự vô tội và thể yếu của mình. Vẫn không được? Vậy chớp thêm nữa...

“Em đang quyến rũ anh?”

Hả? Đỗ Lôi Ty đàn mặt, sếp tổng vừa nói gì?

Liên Tuấn chống hai tay lên cửa sổ, gần như đè cô xuống dưới, đôi mắt nóng bỏng quan sát Đỗ Lôi Ty, “Em nhìn anh như thế, là muốn anh... giúp em dùng thử?”

Anh? Dùng thử?

Mặt Đỗ Lôi Ty bỗng đỏ bừng.

Oan uổng quá! Rõ ràng vừa nãy cô nhìn bằng ánh mắt thành khẩn, khao khát được tha thứ mà, sao lại biến thành đang quyến rũ trong mắt sếp tổng rồi?

Lúc Đỗ Lôi Ty cuống lên định giải thích, thì mặt Liên Tuấn đã áp sát lại, giữa hai người gần như đạt đến mức mờ ám “dùng thử”, Đỗ Lôi Ty thấy tim đập thùm thụp, không nói nổi gì.

Cô chỉ dờ dẩn nhìn chăm chú đôi môi anh mỗi lúc một gần, mang theo nguy hiểm, cô lại không mấy kháng cự. Trong tích tắc, ký ức lại quay về hôm đám cưới, sự tiếp xúc ngắn ngủi không thể xóa nhòa hơi ấm trên môi mà mãi sau đó vẫn không tan đi...

Cuối cùng cô cam tâm tình nguyện nhắm mắt lại.

Thời gian trôi qua từng giây một, mỗi một giây đều có vẻ dài đằng đặc, lúc cô gần như không đợi được nữa thì trên đầu bỗng vang lên một tràng cười khẽ.

Đỗ Lôi Ty hoang mang mở mắt, phát hiện ra gương mặt phóng to của Liên Tuấn đang cười nhìn cô: “Đỗ Đỗ, có lúc anh cảm thấy em thật quá ngây thơ, quá ngốc nghếch...”

Quá ngốc nghếch? Quá ngây thơ?

Chỉ một câu ngắn ngủi đó đã kích thích mạnh vào thần kinh đại não của Đỗ Lôi Ty, cô lại nhớ đến cảnh chiều nay bị Liên Tuấn bức ép đến nỗi nghẹn giọng ở công ty, rồi lại nhớ về cảnh anh ép cử hành hôn lễ, lại tiện thể nhớ về hai quyển sổ kết hôn bị ép phải đăng ký, rồi lại tiện thể nhớ lại gương mặt máy lạnh mà mỗi lần sếp tổng không vui là sa sầm xuống...

Cuối cùng, sự âm ức đầy bụng đã phun trào!

Tôi ngốc? Tôi ngây thơ chứ gì? Bà đây hôm nay sẽ ngốc cho anh xem! Ngây thơ cho anh xem!

Không đợi Liên Tuấn phản ứng, Đỗ Lôi Ty đã ôm lấy mặt anh một cách bất ngờ, rồi hôn mạnh lên đó!

Sự tiếp xúc mãnh liệt của môi và môi, răng và răng đập mạnh vào nhau, trong khoảnh khắc đó, Đỗ Lôi Ty thậm chí còn cảm giác rằng cô cũng hơi ê ẩm, cơn tê dại đó truyền vào đầu, đầu óc đã trống rỗng.

Tại sao cô lại làm thế? Bước tiếp theo nên làm gì? Những điều đó cô đã không tài nào nghĩ nổi.

Đúng lúc Đỗ Lôi Ty không biết phải làm gì tiếp thì một đôi tay nóng bỏng đã đặt lên eo cô, cô sững sốt đến độ muốn kêu lên.

Miệng vừa há ra, lưỡi ai kia đã luồn vào trong, tấn công dũng mãnh trong miệng cô.

Tình hình này, sao lại đảo ngược rồi?

Chuyện này do một con cừu non phần nộ mất kiểm chế lên cơn, cuối cùng lại bị sói xám tà ác phản kích, lợi dụng nộ hôn kéo dài đến mười mấy phút, hôn đến nỗi cừu non chân tay mềm nhũn, rã rời, thần trí mù mờ.

Cuối cùng, đôi môi nóng bỏng ấy rời đi, Đỗ Lôi Ty bần thần hồi lâu mới hoang mang hỏi: “Sao thế?”

Liên Tuấn nhìn cô, sắc mặt có vẻ khó coi: “Em... chảy máu mũi rồi.”

⁽¹⁾ Trang web tìm kiếm lớn nhất Trung Quốc, phổ biến tương tự trang Google ở Việt Nam

Chương 13: Điện thoại di động

Buổi sáng, Đỗ Lôi Ty đã đến cửa hàng từ sớm, sau khi đến rồi mà cô vẫn rất thần thờ.

Đến khi Giai Vô Song nhận ra sự kỳ lạ ấy, thế là quan tâm hỏi thăm: “Tiểu Đỗ, trông cậu có vẻ không ổn lắm, có phải tối qua ngủ không ngon?”

Câu hỏi đó lại nhắc Đỗ Lôi Ty nhớ lại ký ức kinh khủng tối qua.

Tối qua, sau khi cô bỗng bột cường hôn sếp tổng, phát sinh ra một loạt những chuyện không thể hiểu nổi, đầu tiên là sự phản kích mạnh mẽ của sếp tổng đại nhân, sau đó là sự kiện chảy máu mũi thần kỳ, sau đó do cô chảy máu mũi, sếp tổng đành để cô nằm trên giường, mang đến một tấm khăn bông nhúng nước lạnh để giúp cô cầm máu. Mãi rồi cô cảm thấy giường sếp tổng thật mềm mại, khăn lông trên trán mát lạnh cũng thật mềm mại, ánh đèn trong phòng thì dịu dịu, ngay cả ánh mắt sếp tổng hình như cũng dịu dàng như muốn tan chảy...

Thế là, trong hoàn cảnh mềm mại dịu dàng đó, Đỗ Lôi Ty lại ngủ thiếp đi mất.

Mãi đến sáng nay, khi cô mở mắt, phát hiện ra mình đã ngủ cả đêm trong phòng sếp tổng, mà điều cô kinh ngạc hơn là, sếp tổng lại trần nửa thân trên ngủ ngay cạnh cô!

Cảm giác ấy giống như ngủ một đêm trong hang cọp, lúc tỉnh dậy phát hiện ra trong hang cọp vẫn đang ngủ, khỏi phải nói là khiếp đảm đến nhường nào!

Thế là Đỗ Lôi Ty vừa lăn vừa bò trong hang cọp... Không! Phải là bỏ chạy ra khỏi phòng sếp tổng, vội vã thay quần áo, điếm tâm cũng không kịp ăn mà đi làm ngay.

Thực sự cô không thể tưởng tượng, nếu sếp tổng đại nhân biết cô mặt dày nằm lý ra trên giường anh cả buổi tối, thì sẽ có biểu cảm kinh khủng gì, chỉ nghĩ thôi cũng khiến cô không lạnh mà run người.

Đã đến nước này, cô có nên đến nhà Chu Dao Phi tá túc một buổi không?

Đang nghĩ ngợi thì Chu Đại Phú bỗng cười khà khà xuất hiện, thấy Đỗ Lôi Ty là nụ cười càng rạng rỡ hơn.

“Tiểu Đỗ! Chào buổi sáng!”

Đỗ Lôi Ty giật bản mình, đành miễn cưỡng nở nụ cười: “Giám đốc, chào buổi sáng...”

Chu Đại Phú vỗ vai cô: “Tiểu Đỗ à, thật vất vả cho cháu quá!”

“Vất vả gì ạ?” Đỗ Lôi Ty hoang mang.

Chu Đại Phú chồm lại gần, ra vẻ bí ẩn: “Lúc này Tổng giám đốc Liêm gọi điện đến, báo rằng cảm tưởng dùng thử cháu viết rất tốt, ngài rất hài lòng.”

Sếp tổng đại nhân?

Mặt Đỗ Lôi Ty đỏ bừng bừng, vội vàng giải thích: “Giám đốc tối qua cháu không...”

“Tiểu Đỗ, đừng xấu hổ!” Chu Đại Phú cắt ngang. “Tinh thần vì công ty của cháu là rất vĩ đại, Tổng giám đốc Liêm rất vui, tiền thưởng năm nay của chúng ta được bảo đảm rồi, đều nhờ cháu cả đấy!” Ông càng nói càng hăng. Giọng ông đầy hồ hởi khiến cho những nhân viên khác đều vây xung quanh.

Thấy nhân viên xúm lại, Chu Đại Phú càng hăng hái, ngoác miệng ra hét: “Các bạn nhân viên, đồng chí Tiểu Đỗ tuy là người mới nhưng tinh thần hiến thân vì công việc là vô cùng đáng cho mọi người học tập! Chúng ta hãy vỗ tay vì cô ấy!”

Những tiếng vỗ tay vang lên, lần này không chỉ Chu Đại Phú mà cả những đồng nghiệp cũng biết tối qua cô “vất vả” rồi.

Đỗ Lôi Ty lúc này mới cảm nhận chân thực rằng, thủ đoạn trả thù mượn dao giết người của sếp tổng đại nhân là lạnh lùng vô tình biết bao, thực sự có thể nói là giết người không toàn thân!

“Tiểu Đỗ, vì công hiến kiệt xuất của cháu với công ty, chú quyết định tặng thưởng!”

Lúc đó, Đỗ Lôi Ty đáng thương đã không còn ôm ấp chút hoang tưởng nào về sự trong sáng của bản thân, buồn bã hỏi: “Giám đốc, chắc chú không phát coupon mua hàng nữa đây chứ?”

“Yên tâm, lần này là phần thưởng vật chất!”

Thưởng vật chất! Đỗ Lôi Ty thấy phấn chấn, dù sao có chút quà cũng được! Mất dưa hấu thì ăn rau muống cũng được.

Chu Đại Phú lấy ra một chiếc túi cửa hàng đựng đầy ắp, đưa cho Đỗ Lôi Ty.

Đỗ Lôi Ty hân hoan cúi nhìn, lập tức, mặt cô tối sầm.

Một đồng bao cao su, khác kiểu, khác mùi, khác màu, xếp ngay ngắn thẳng hàng trong túi.

“Giám đốc, đây là...”

Chu Đại Phú khoát tay về hào sảng: “Cháu cứ đem về dùng thử, muốn bao nhiêu dùng bấy nhiêu, dùng bao giờ khách sáo với chú! Nếu không đủ thì đến đây lấy!”

“Rắc rắc”, Đỗ Lôi Ty vỡ tan nát!

Giám đốc Chu, chú thật sáng tạo!

Đỗ Lôi Ty làm việc bao nhiêu năm, lần đầu xách một túi đầy bao cao su về nhà.

Lúc về đến cổng, lão Từ đã ra đón, thấy túi trong tay Đỗ Lôi Ty thì vội nhiệt tình cầm giúp.

“Không cần đâu!” Đỗ Lôi Ty cuống quýt giấu ra sau lưng, lảng tránh, “Quản gia Dư, sếp tổng... về chưa?”

“Báo cáo phu nhân, Tổng giám đốc chưa về!”

Đỗ Lôi Ty thở phào, cũng may sếp tổng đại nhân chưa về, nếu không mà để anh thấy túi bao cao su này thì không biết chuyện kinh khủng gì sẽ xảy ra.

Lão Dư như sực nhớ ra gì đó, “Nhưng Tổng giám đốc giao cho tôi đưa cái này cho phu nhân.”

“Cho tôi à?” Đỗ Lôi Ty hơi sững sốt, sếp tổng cho cô gì thế? Lễ nào bom hẹn giờ...

Đỗ Lôi Ty thực sự không cần căng thẳng, vì thứ sếp tổng tặng cô là một chiếc điện thoại di động.

Lúc mở hộp, đầu tiên đập vào mắt Đỗ Lôi Ty là thân máy dạng gương màu tím, cô lấy ra xem, thì ra là một chiếc điện thoại kiểu Nhật bật nắp. Màn hình to hơn cái cô bị cướp ít nhất là ba, bốn lần, nút bấm cũng sáng bóng, trên máy còn móc một dây đeo pha lê tím lấp lánh rất đẹp.

Nhưng nhìn móc treo điện thoại ấy, Đỗ Lôi Ty ứ ớ.

Sếp tổng à, anh đâu cần cái gì cũng phải mua hình chó quan mao chứ! >_<

Lần đầu dùng điện thoại cao cấp, Đỗ Lôi Ty thấy rất mới lạ, cầm sách hướng dẫn nghiên cứu mãi. Quả nhiên là hàng xịn, chỉ mỗi sách hướng dẫn mà cũng dày hơn hẳn cái điện thoại cũ của cô, đến tận mấy quyển, Đỗ Lôi Ty đọc đến chóng mặt hoa mắt, cuối cùng vẫn chỉ biết được cách gọi và nhắn tin. -_-|||

Thôi, cứ thử dùng đi đã.

Thế là Đỗ Lôi Ty cầm điện thoại lên, gọi một cú cho Chu Dao Phi.

“Alo?” Bên kia nhanh chóng vang đến giọng cô nàng, vừa rõ ràng vừa chân thực.

Thì ra ngay cả tiền cũng được nạp sẵn, sếp tổng quả là suy nghĩ chu đáo! Đỗ Lôi Ty vừa thán sung sướng, vừa nhái giọng, hỏi: “Đoán xem ta là ai?”

“Đỗ Lôi Ty, cậu đàn hay sao thế? Máy tuổi rồi còn chơi trò con nít này?”

Lời trách mắng của Chu Dao Phi khiến Đỗ Lôi Ty rất buồn bực: “Sao cậu biết là tớ?”

“Vớ vẩn, không phải số của cậu thì chẳng lẽ là của heo của cún à?”

Tuy bị Chu Dao Phi mắng te tát nhưng cứ nghĩ đến sếp tổng lại chu đáo tới mức lo cả số điện thoại, Đỗ Lôi Ty bỗng cảm thấy lòng rất ấm áp...

Con người gặp chuyện vui thì tinh thần thoải mái, Đỗ Lôi Ty quyết định nhân lúc gọi điện sẽ giải quyết luôn túi bao cao su: “Phi Phi, cậu có cần bao cao su không?”

“Cái gì? Bao cao su?”

“Ừ, tớ nghĩ cậu và Hạ Khôn chưa kết hôn, chắc dùng được...”

“Cậu điên hả?” Chưa nói xong, đầu bên kia Chu Dao Phi đã gầm lên, “Mẹ kiếp đứa nào dám bảo tớ tránh thai, tớ tránh cả nhà nó!”

Đỗ Lôi Ty hoảng hốt toát mồ hôi lạnh, vội vàng bấm tắt điện thoại.

Tính cách như thế mà sinh con ra chắc sẽ thành Ultraman chẳng?

Sau khi cúp máy, Đỗ Lôi Ty tiếp tục gọi điện cho mẹ: “Alo? Mẹ! Con là Đỗ Lôi Ty!”

“Con gái à! Sao lại gọi điện cho mẹ vào lúc này? Có phải con có rồi không?”

“... Con gọi nhầm!” Đỗ Lôi Ty hoảng hồn cúp máy.

Sếp tổng khó hầu hạ, ngay cả điện thoại của sếp tổng mà gọi đi cũng bất bình thường, sau mấy cuộc điện thoại, Đỗ Lôi Ty hoàn toàn mất hẳn hào hứng muốn gọi điện.

Haizzz, thôi cứ ăn cơm vậy.

Đúng lúc cô định đứng dậy thì di động sáng lên, sau đó tiếng chuông réo rất đồ dòn.

Lúc này gọi nhiều như vậy, đây là lần đầu tiên có người gọi, Đỗ Lôi Ty vội cầm lên xem, màn hình hiện lên một số điện thoại lạ.

Là ai nhỉ? Đỗ Lôi Ty bấm nút nghe, “Alo?” một tiếng.

“Alo.” Bên kia, giọng nói bình thản của sếp tổng vang đến, khiến Đỗ Lôi Ty giật bắn mình.

Điện thoại của sếp tổng lại có cả giọng nói của sếp tổng, đúng là... khiếp... khiếp quá!

Không đợi cô phản ứng, giọng Liêm Tuấn đã vang lên: “Nhận di động rồi à?”

“Dạ...” Đỗ Lôi Ty mách mớc trả lời.

“Biết đúng không?”

-_-|| Sếp tổng à, anh hỏi thế liệu có quá bộc trực không?

Do cú điện thoại này của sếp tổng quá đột ngột nên cuộc đối thoại sau đó đã diễn biến thành một hỏi một đáp vô cùng cứng nhắc.

Liêm Tuấn: “Đã khỏe hơn chưa?”

Đỗ Lôi Ty: “Khỏe hơn rồi ạ...”

Liêm Tuấn: “Ăn cơm chưa?”

Đỗ Lôi Ty: “Chưa...”

Liêm Tuấn: “Anh bảo chị Ngô hầm táo tàu cho em, nhớ ăn.”

Đỗ Lôi Ty: “Dạ...”

Liêm Tuấn: “Mai là cuối tuần, nhớ đến bệnh viện thăm bà nội.”

Đỗ Lôi Ty: “Ồ...”

Liêm Tuấn: “Vây anh cúp đây.”

“Khoan!” Đỗ Lôi Ty bỗng choàng tỉnh, “Bây giờ anh đang ở đâu?”

Bên kia, giọng nói bình thản của sếp tổng đại nhân vang vang, “Los Angeles.”

Chương 14: Vết bớt

Không ngờ vừa lơ đãng tí là sếp tổng đã ở xa bên kia trái đất, căn nhà rộng lớn rơi vào móng vuốt ma quỷ của mình, Đỗ Lôi Ty sung sướng lạ thường.

Đương nhiên vui thì vui, lời sếp tổng vẫn phải nghe theo, cô không muốn như lần trước bị bắt quả tang thê thảm như vậy.

Thế là sáng hôm sau, Đỗ Lôi Ty đã mặc chiếc đầm mà sếp tổng tặng lần trước, sau đó xách túi hoa quả mà lão Dư đã chuẩn bị sẵn, đến bệnh viện thăm lão phu nhân.

Đến phòng bệnh, bà lão thấy cháu dâu đến thăm thì khỏi phải nói là vui sướng thế nào, bà kéo tay Đỗ Lôi Ty hỏi thăm không ngớt.

“Ty Ty, ở nhà có quen không?” Bà lão quan tâm.

“Dạ quen!” Chỉ cần ngày nào sếp tổng cũng đi công tác thì cô nhất định sẽ càng quen hơn.

Bà lão gật đầu vẻ mừng rỡ, sau đó lại hỏi: “Đúng rồi, sao có một mình cháu đến? A Tuấn đâu?”

“Anh ấy đi công tác rồi ạ.”

Bà lão nghe thì có vẻ không vui: “Mới cưới mà sao đã đi công tác? Bỏ mình cháu ở nhà thì cô đơn lắm! Nó về thì bà nhất định sẽ dạy dỗ nó!”

Đừng mà! Đỗ Lôi Ty cuống lên: “Bà ơi, bà đừng nói gì cả. Anh ấy có sự nghiệp riêng, sao cháu nữ làm liên lụy anh ấy?” Nhìn kia! Nói rất đường hoàng chính đáng, thực ra chỉ muốn sếp tổng đi công tác nhiều vào, cô mới có thể muốn làm gì thì làm! Ở cạnh sếp tổng lâu rồi, quả nhiên cô cũng có tố chất đen tối lắm.

Bà lão nghe rất bùi tai nên tỏ ra rất vui: “Bà biết cháu dâu nhà bà rất hiểu biết, là một cô gái tốt mà. Nào nào, cho bà xem xem có mập lên tí nào không?” Bà lão vừa nói vừa sung sướng quan sát cháu dâu của mình, ngắm nghía một lúc rồi như sực nhớ điều gì, mắt bà sáng rực.

“Ty Ty, cháu mập lên rồi đấy!”

Bị bà lão nói thế, Đỗ Lôi Ty nhớ ra hôm nay lúc mặc váy, hình như kéo khóa hơi chật một tí, lẽ nào là mập thật? Nhưng cũng chẳng lạ. ai bảo thức ăn nhà sếp tổng ngon quá? Lại không cần tự nấu nướng, cứ thế này thì cô thành bà vợ thất nghiệp mất.

Đỗ Lôi Ty khỏ sở gật đầu: “Hình như hơi mập ạ...”

“Mập là tốt! Mập là tốt!” Bà cụ vui sướng, nói ra một câu khiến Đỗ Lôi Ty suýt té ngựa: “Mập thì dễ sinh con!”

Đỗ Lôi Ty then thùng: “Bà à, còn sớm mà...”

“Sao mà sớm? Không sớm, không sớm đâu!” Bà lão nghiêm túc lắc đầu, “Một hai năm nữa thì A Tuấn ba mươi rồi, bây giờ không sinh thì đợi bao giờ? Nói ra thì nó cũng thật là... Lúc quan trọng thế này mà sao đi công tác chứ? Nó đi công tác thì chất của bà thế nào đây? Cháu trở thành sản phụ cao tuổi thì làm sao đây...”

Bà cụ thao thao bất tuyệt, về mặt Đỗ Lôi Ty như chảy xệ xuống, bà ơi bà lo lắng nhiều quá rồi!

Về mặt cô không qua khỏi mắt bà cụ, trở thành ngưng ngưng e then, bà nháy mắt với cô: “Chuyện này có gì mà xấu hổ? Lúc bà còn trẻ có phải là chưa trải qua đâu, hơn nữa A Tuấn nhà này mới nhìn là biết lợi hại, chưa biết chừng một lần trúng luôn đấy!”

Đỗ Lôi Ty choáng, sao người già bây giờ lại thoáng thế cơ chứ!

Sự lúng túng của cô càng khiến bà cụ hưng phấn, bà thì thào: “Ty Ty, cháu có để ý đến vết bớt hình trái dâu trên mông A Tuấn không? Có phải trông rất đáng yêu? Lúc còn nhỏ bà thích nhất là

véo mông nó, không biết trắng nõn mền mại biết bao...”

“...”

Hóa ra trên mông sếp tổng có vết bớt hình trái dâu? Đỗ Lôi Ty sắc!

Thế là bà lão lại có hứng buồn chuyện, bắt đầu thao thao bất tuyệt về những chuyện xấu lúc Liêm Tuấn còn nhỏ. Vậy là Đỗ Lôi Ty bắt đầu lắng nghe chăm chú đời tư tuyệt mật của sếp tổng.

Bà cụ nói: “Cháu không biết đâu, A Tuấn lúc nhỏ xinh đẹp lắm! Da trắng cực! Mắt thì rất to, mà còn long lanh nữa! Bà bế nó đi đến đâu đều có người tưởng nó là con gái. Về sau bà cho nó mặc cả váy ra ngoài, còn lừa người ta nói là mẹ nó sinh đôi một trai một gái, kết quả đám ngốc kia đều tin cả! Ha ha ha... Còn nữa, lúc nó bảy tuổi vào lớp một, bà bắt nó mặc váy đi học, kết quả lúc tan học trong cặp đầy ắp quà vật mà bọn con trai tặng cho nó... Lúc nó học lớp ba còn buồn cười hơn...”

Trong khoảng khắc ấy, Đỗ Lôi Ty bỗng thấy đồng cảm với sếp tổng, hóa ra tính cách anh kỳ cục như vậy hoàn toàn là do lúc nhỏ có sự ảnh hưởng của bà cụ.

“Hắt xì!!!”

Bên kia trái đất, Liêm Tuấn hiếm khi hắt xì nhiệt tình như thế.

Jason tiến đến: “Sếp có phải bị cảm lạnh không? Có cần tôi mang áo khoác đến cho sếp không?”

“Không cần.” Liêm Tuấn khoát tay, ngược đầu lên khỏi đồng tài liệu cao như núi, “Chuyện tôi nhờ anh làm, anh đã làm chưa?”

“Báo cáo sếp, tôi đã gọi điện về cho quản gia Dư, ông ấy nói hôm nay phu nhân đã đến bệnh viện thăm lão phu nhân từ sáng sớm.”

“Tốt.” Đôi mắt hơi đỏ vì mệt mỏi thoáng một nét cười, “Anh về ngủ đi.”

Jason đứng đó, tần ngần một lúc: “Sếp à, sếp đã không ngủ cả đêm rồi, hay là...”

Nhanh nhẹn lật một trang tài liệu, Liêm Tuấn không ngẩng lên: “Không sao, anh về ngủ trước đi, tôi xong ngay đây.”

“Vâng...” Jason cúi đầu lui ra.

Có người đang cần mẫn lao tâm khổ tứ vì nền kinh tế thế giới ở bên kia trái đất, có người lại ở bên này ăn ngon ngủ yên, kiếm thêm nghề nghề người khác buồn chuyện.

Vì bà cụ yêu cầu nên Đỗ Lôi Ty đã ở lại bệnh viện suốt hai ngày nghỉ. Hai hôm nay cô được nghe rất nhiều những chuyện riêng của sếp tổng, từ lúc mới chào đời đến khi ra nước ngoài du học. Bà cụ lại thêm mẫn dậm muối nên nội dung còn đặc sắc hơn cả tiểu thuyết dài kỳ nữa.

Hơn nữa cũng là lần đầu cô biết, hóa ra mẹ của sếp tổng đại nhân là con lai Trung – Ý, cũng tức là sếp tổng đại nhân có một phần tư dòng máu Italia, chẳng trách mũi thẳng đến thế, da đẹp đến thế, dáng người tuyệt đến thế... (Này! Cô đang nghĩ gì thế hả?)

Đương nhiên mọi thứ tuyệt đôi không được cho sếp tổng biết, nếu anh biết cô đã nghe hết mọi chuyện xấu của anh thì nhất định cô sẽ chết rất khó coi!

Chương 15: Em gái họ

Ngày cuối tuần ngắn ngủi đã kết thúc. Một tuần làm việc mới bắt đầu.

Ngồi trong quầy bán hàng, Đỗ Lôi Ty ngáp vặt suốt.

Giai Vô Song tiến đến: “Tiểu Đỗ, hôm qua là cuối tuần mà, sao trông em có vẻ còn mệt hơn lúc đi làm vậy?”

Đỗ Lôi Ty thở dài thườn thượt, lộ ra ánh mắt ai oán vô cùng, nói: “Chị Vô Song, có vài chuyện chị không hiểu được đâu...”

Sao cô lại buồn ngủ thế nhỉ?

Tối qua, gần mười hai giờ rồi mà sếp tổng đại nhân gọi điện làm cô khiếp vía. Mười hai giờ! Chẳng lẽ anh không biết Mỹ và Trung Quốc sai lệch thời gian hay sao? Quá đáng nhất là sếp tổng gọi điện đến mà chỉ để hỏi lão phu nhân có khỏe hay không.

Bà cụ không khỏe mà được à? Bà cụ khỏe đến nỗi ngay cả vết bớt hình quả dâu trên mông anh mà còn nhớ rõ mòn một nửa là...

Đỗ Lôi Ty cũng đã giác ngộ, hóa ra thứ mà sếp tổng cho cô không phải là di động, mà là tiếng chuông gọi hồn!

Vì “tiếng chuông gọi hồn” bất ngờ ấy mà hại Đỗ Lôi Ty cả đêm ngủ không ngon giấc, thực ra cô cũng không biết rốt cuộc mình không ngủ được là do tức tối, hay là vì nghe thấy giọng nói khàn khàn vì mệt mỏi quá độ của ai kia...

“Ồ! Chị biết rồi!” Giai Vô Song như sực tỉnh, tiếp đó kè sát tai cô vẽ bí ẩn: “Tiểu Đỗ, giám đốc cho em bao nhiêu phần thưởng vật chất thế kia, khó dùng thử hết phải không?”

Ặc...

Đỗ Lôi Ty suýt sặc.

Chị Vô Song à, tư duy của chị đúng là còn nhanh nhạy hơn cả giám đốc nữa!

Thực ra không chỉ có Giai Vô Song mà tư duy của đại đa số phải nữ đều vô cùng nhạy bén. Lúc ăn trưa, các cô nàng của các quầy xúm vào với nhau, các con đường tư duy ngày càng mở rộng, chủ đề liên tục phát triển.

Chủ đề của phụ nữ có đến ngàn vạn, nhưng dù là gì cuối cùng vẫn dính đến đàn ông, lần này mọi người đã bàn đến rùa vàng.

Chị Mai quầy mỹ phẩm trang điểm lên tiếng đầu tiên: “Phụ nữ ấy mà, nhất định phải gả cho người đàn ông tốt! Đừng giống chị đây, cưới một gã nghèo kiết xác, cả đời cũng chỉ có thể làm một nhân viên bán hàng quần trong cửa hàng thôi!”

“Đúng thế đúng thế!” Tiểu Châu quầy vàng bạc cũng góp lời, “Các chị có để ý đến bà Vương hay đến quầy bọn em mua trang sức không? Nghe nói chồng bà ấy là giám đốc ngân hàng XX, đại gia đó! Trông dáng vẻ sang trọng quý phái của bà ấy, cao hơn người khác hẳn một bậc!”

Mọi người bàn tán, Đỗ Lôi Ty cứ cảm thấy kỳ lạ, “Câu được rùa vàng tốt đến thế à?” Sao sau khi cô gả cho sếp tổng đại nhân, cuộc sống hình như càng bị thảm...

“Tất nhiên!” Chị Mai tâm sự trùng trùng, “Các cô chưa kết hôn, không biết hiện thực nghiệt ngã thế nào đâu, phụ nữ nếu lấy chồng nghèo thì càng mau già hơn người khác!”

Già nhanh? Đỗ Lôi Ty co giật khóe môi.

“Chị Mai à, chị nói thế không đúng! Nếu lấy một ông chồng giàu, chuyên gia nuôi bò nhí, có vợ bé, thì có bà vợ nào chịu nổi? Em cảm thấy phụ nữ nếu muôn giữ mãi tuổi trẻ thì quan trọng

nhất vẫn là nhờ dinh dưỡng của tình yêu.” Giai Vô Song bỗng lên tiếng.

Nói đúng lắm! Đỗ Lôi Ty thâm gật đầu.

“Chị Vô Song, chị nói sai rồi.” Tiểu Châu cũng phản bác, “Tình yêu có ăn được không? Nếu nói rằng hôn nhân là nắm mồi, thế thì hôn nhân chỉ có tình yêu cũng có nghĩa là một nắm mồi nhỏ, ngủ cũng không thoải mái chứ đừng nói là lúc mưa gió bão bùng thì còn bị dột nữa.”

Nắm mồi? Đỗ Lôi Ty khiếp đảm.

“Tiểu Châu, nói thế thì ghê quá!” Đại Châu nãy giờ ngồi im lặng cũng tham gia, “Tuy là một nắm mồi nhỏ nhưng chí ít cũng có chỗ dung thân mà? Dù sao cũng tốt hơn là để chồng mình nuôi vợ bé, để những ả đàn bà khác nằm trong nắm mồi hào hoa lộng lẫy, còn mình thì bị phơi thây ngoài đồng hoang chứ?”

Nắm mồi hào hoa... Kiểu so sánh gì thế này!

“Đại Châu nói đúng, cô có biết gả cho một ông chồng vừa đẹp trai vừa lắm tiền thì sẽ gặp biết bao nhiêu đối thủ không? Khoan hãy nói đến thư ký công ty anh ta, những vụ tiếp khách làm ăn, ngay cả những cô em họ bé tí cũng phải đề phòng! Các cô không thấy phim chiếu suốt à, chỉ cần đàn ông có tiền thì cô nào cũng bu quanh như kiến hôi ấy, bên trái gọi anh họ ơi, bên phải gọi bảo bối ơi, kinh lắm! Chưa biết chừng hôm nào đó cô về nhà đã phát hiện ra con trai riêng của chồng mình biết rót xì dầu rồi cũng nên!”

Giai Vô Song nói xong, mọi người đều gật gù, “Đàn ông giàu có không thiếu phụ nữ vây quanh, áp lực cạnh tranh rất lớn, mà những người không biết tính toán như chúng ta, lại không đẹp bằng mấy ả hồ ly tinh đó thì sớm muộn gì cũng thất nghiệp thôi!”

“Thất nghiệp còn đỡ, chí ít còn ít tiền! Nếu bị hồ ly tinh cướp mất chồng thì chưa biết chừng bị đuổi ngay ra khỏi nhà ấy chứ!”

Đỗ Lôi Ty mắt chữ O miệng chữ A, có chuyện này thật sao?

Trăm nghe không bằng mắt thấy, đúng lúc Đỗ Lôi Ty nghi ngờ tính chân thực của những lời ấy thì một “vụ án” thực thể đã nảy sinh.

Buổi tối, lúc Đỗ Lôi Ty về nhà, vừa vào đến phòng khách thì thấy trên ghế sofa là một cô bé khoảng bảy, tám tuổi mặc một bộ đầm bằng voan màu hồng phấn, rất đáng yêu.

Những lời đồng nghiệp nói buổi trưa bỗng nhiên hiện ra.

Thư ký bé nhỏ? Hình như tuổi hơi nhỏ.

Vợ bé? Sếp tổng đại nhân chắc không có tật yêu Loli đâu.

Em họ? Với tuổi của sếp tổng thì em họ chắc không nhỏ đến thế.

Lẽ nào là...

Trong đầu Đỗ Lôi Ty bỗng hiện ra ba chữ lớn từ cổ chí kim bị vô số những phụ nữ có chồng chê bai ghét bỏ, nó là bàn tay giết chết cô số cuộc hôn nhân – con gái riêng!

Cùng lúc về mặt cô thay đổi liên tục, cô bé ngồi trên sofa cũng chú ý thấy cô, cô bé đưa tay ra, ngón tay nhỏ bé chỉ vào Đỗ Lôi Ty, nói bằng giọng ra lệnh: “Chị, đến đây!”

“Chị?” Đỗ Lôi Ty sực tỉnh, lúng túng tiến đến.

Lúc đến gần, cô bé cau mặt hỏi: “Chị nhìn chăm chăm bốn công chúa này để làm gì?”

Khí thế quá! Đỗ Lôi Ty sững sốt, “Chị... chị thấy em đáng yêu quá...” Cô viện đại một cái cớ.

Nghe câu đó xong, cô bé có vẻ rất vui sướng, gương mặt cau có giãn ra, liếc nhìn Đỗ Lôi Ty: “Chị là người hầu mà cũng biết nói năng ghê nhỉ! Mới đến à?”

Người hầu?

Đỗ Lôi Ty ú ớ, cô có điểm nào giống người hầu chứ? Chỉ là ăn mặc đơn giản tí thôi mà, “Cô bạn nhỏ à, chị không phải...”

Cô bé lập tức cắt ngang, hỏi: “Này, anh họ tôi ở đâu?”

Đỗ Lôi Ty vẫn chưa hiểu ra: “Anh họ em là ai?”

“Chị là người hầu mới đến mà sao ngốc thế nhỉ?” Cô bé ngạo mạn lườm cô một cái, “Báo chị biết, anh họ tôi là chủ nhân ở đây, nên tôi cũng là chủ nhân của chị! Mau nói tôi biết anh họ tôi đi đâu rồi?”

Thì ra nhà giàu lúc nào cũng có thể xuất hiện một cô em họ, Đỗ Lôi Ty xem như cũng tin rồi.

Lúc đó, quản gia Dư bỗng xuất hiện, “Tiểu thư, thiếu gia đi Mỹ công tác rồi, mấy hôm nữa mới về được.” Nói xong lại quay sang nói với Đỗ Lôi Ty, “Phu nhân, vị này là em họ của thiếu gia, Hác công chúa.”

Hác công chúa? (OoO)

Quả nhiên là rất đúng phong cách công chúa! -_-|||

Đến lượt sắc mặt cô nhóc thay đổi, tức tối hỏi: “Quản gia Dư, lúc này ông gọi chị ta là gì?”

“Để tôi giới thiệu với tiểu thư nhé, vị này là thiếu phu nhân.” Quản gia Dư nói.

“Ông nói chị ta là vợ của anh Tuấn?” Cô nhóc nheo mắt liếc nhìn Đỗ Lôi Ty, rồi bỗng hừ một tiếng quay ngoắt đi. “Tôi không tin! Mắt thẩm mỹ của anh Tuấn tôi không kém thế đâu!”

Mặt Đỗ Lôi Ty xị xuống, nói người ta thế thì thôi, ngay cả một con nhóc mới bảy tám tuổi cũng chê cô, quá đáng! Thế là cô quỳ xuống, tỏ vẻ hiền lành: “Bạn nhỏ à, em không thể nói vậy được, nhìn người ta không phải chỉ nhìn bề ngoài thôi, quan trọng nhất là nhìn vẻ đẹp bên trong...”

“Đẹp bên trong?” Cô bé buống bình liếc Đỗ Lôi Ty, “Chị có biết ‘đẹp bên trong’ tiếng Anh nói thế nào không?”

Tiếng Anh? Đỗ Lôi Ty choáng váng, chẳng lẽ là neizaimai?

Thấy Đỗ Lôi Ty không trả lời được, cô bé càng đắc ý, “Còn dám nói chị có vẻ đẹp bên trong à? Ngay cả innerbeauty còn không biết, tôi thấy loại people như you really not xứng với anh họ dear của tôi?”

Đỗ Lôi Ty suýt ngã ngựa, loại ngôn ngữ vớ vẩn này rốt cuộc do ai dạy vậy?

Đang co giật thì cô nhóc đã lên tiếng: “Chị nhìn chị xem, có chỗ nào xứng với anh họ tôi? Tôi thấy chị cùng lắm chỉ xứng...” Đôi mắt to đảo đảo, nhìn thấy thùng rác ở góc tường, “chị cùng lắm chỉ xứng với cái thứ đó!”

Đỗ Lôi Ty cuối cùng đã suy sụp. Nhóc mới là thùng rác đấy, cả nhà nhóc đều là thùng rác!

Bây giờ dù sao cô cũng mang danh nghĩa là phu nhân sắp tổng, dựa vào đâu mà để một cô nhóc quý quái hạ nhục mình? Đỗ Lôi Ty giận dữ, mặc kệ việc bảo vệ đóa hoa của Tổ quốc, sa sầm mặt: “Nói nữa thử xem, cẩn thận chị đánh mông em!”

Không ngờ cô nhóc đó lại không chịu được dọa dẫm, thấy Đỗ Lôi Ty giơ tay lên đã “òà” một tiếng khóc toáng. Càng khóc càng hăng, nước mắt nước mũi ròng ròng, thê thảm như một con cừu bị sói bắt nạt vậy.

“Đừng khóc nữa mà!” Đỗ Lôi Ty cuống lên, mới chỉ làm bộ thôi mà đã khóc đến thế, nếu đánh thật thì sao? “Chị chỉ đùa em thôi, đừng khóc nữa... ngoan...”

Cô nhóc không thèm quan tâm, vẫn khóc.

Một gương mặt búp bê, lại thêm những giọt nước mắt trên đó, đáng vẻ đó khỏi phải nói đáng thương nhường nào, đến nỗi Đỗ Lôi Ty không nhẫn tâm nữa, “Em đừng khóc nữa, chuyện gì chị cũng nhận lời hết!”

“Thật không?” Cô bé ngừng khóc, mắt rung rung, nhìn Đỗ Lôi Ty vẻ đáng thương.

Đỗ Lôi Ty nghiêng răng, quyết định làm liều: “Thật!”

“Vậy tôi muốn chị ly hôn với anh tôi!”

“Chuyện này...”

“Oa... chị lừa gạt!” Lại khóc.

“Được được được! Ly hôn thì ly hôn! Đừng khóc!” Đỗ Lôi Ty mồ hôi đầm đìa, cô nhóc này, kiếp trước cô chắc mắc nợ cô nhóc quá.

Không ngờ cô nhóc vẫn tiếp tục khóc, vừa khóc vừa gào: “Tôi không tin! Lỡ như chị lại gạt tôi thì sao?”

“Chị không gạt!”

“Chị thề đi?”

“... Thề đây!”

“Nếu chị không ly hôn với anh tôi thì sẽ sinh con trai không có mông!”

“...” Đỗ Lôi Ty khoe môi giật giật, thấy cô nhóc lại chuẩn bị khóc tiếp thì cuối cùng cũng nhắm mắt làm liều: “Chị thề!”

“Chị nói đấy nhé!” Cô nhóc bỗng ngừng khóc, lát sau lại cười hi hi, “Không được gạt trẻ con nhé!” Sau đó nhảy tung tăng đi ăn cơm.

Bỏ lại Đỗ Lôi Ty đứng đờ tại chỗ, khỉ thật! Hóa ra cả nhà sếp tổng đại nhân đều đen tối như nhau!

Đỗ Lôi Ty được quản gia Dư thông báo rằng Hác công chúa vừa được nghỉ hè, cứ la hét đòi đến thăm anh họ, phiền phức quá nên bố mẹ cô bé đã đưa đến đây, nghe nói cũng phải ở một thời gian.

Sau khi biết tin này, Đỗ Lôi Ty khổ sở vô cùng. Nếu để cô nhóc đó ở mấy ngày thì mạng sống bé nhỏ của cô sẽ bị hành hạ chết đi sống lại!

Không thể à, mới ăn cơm tối đã gào bắt cô dứt ăn, dứt được mấy miếng lại chạy ra ngoài chơi, hại cô phải cầm bát cơm chạy theo sau y hết bảo mẫu, ngay cả một bữa tối ăn uống đành hoàng cũng không xong.

Khó khăn lắm mới kết thúc bữa tối, cô nhóc lại đòi chơi trò Tôn Ngộ Không ba lần đánh Bạch Cốt Tinh, Đỗ Lôi Ty tất nhiên là Bạch Cốt Tinh đáng thương, vừa bị đuổi vừa bị đánh, hành hạ đến cuối cùng muốn nổi điên cũng chẳng còn hơi sức nữa.

Bạch Cốt Tinh ít nhất cũng có dáng người đẹp mà?

Đúng là “thà đi làm mười ngày, hơn chăm sóc trẻ con!”

Đến khi cô nhóc chơi chán rồi, chịu lên giường ngủ thì Đỗ Lôi Ty đã mệt đến mức toàn thân bị chuột rút cả, rũ rượi nằm đờ đẫn trên giường.

Ngày hôm nay đã qua, đúng là khiếp đảm!

Thế nhưng điều khiếp đảm còn ở phía sau, khi cô mệt mỏi nhắm mắt chuẩn bị ngủ thì “tiếng chuông gọi hôn” lại vang lên. Bấm nút nghe, giọng lạnh lùng của sếp tổng đại nhân vang vọng bên tai: “Mười giờ sáng mai đến sân bay đón anh.”

Chương 16: Đón sếp tổng

Sếp tổng đột nhiên lại gọi điện đến, sau đó lại thốt ra một câu chẳng đầu chẳng đuôi rồi cúp máy. Đến khi Đỗ Lôi Ty hiểu ra đã xảy ra chuyện gì thì bên kia đầu dây chỉ còn lại tiếng máy bận “tút tut”.

Đỗ Lôi Ty rất băn khoăn.

Tuy thân phận hiện nay của cô đúng là phu nhân sếp tổng, nhưng lúc cô nhận lời kết hôn, sếp tổng không nói rằng cả chuyện đi đón cũng phải làm mà? Hơn nữa, sếp tổng rõ ràng có rất nhiều xe xin, tìm đại một tài xế lái đến đón, chẳng phải là ổn hay sao? Tại sao cứ phải là cô?

Điều khiến cô tức tối nhất là, sếp tổng đại gia như vậy mà lại bắt một cô gái yếu đuối như cô tự bỏ tiền ra đi đón anh! Quá đáng!

Ở cạnh sếp tổng càng lâu, Đỗ Lôi Ty càng cảm thấy bản chất thật của nhà tư bản dần dần bộc lộ.

Người ta nói rằng trên có chính sách dưới có đối sách, để không trở thành đối tượng bị tư bản bóc lột, Đỗ Lôi Ty quyết định sống chết gì cũng phải đến đón anh bằng xe của anh!

Tục ngữ cũng nói, lông cừu mọc trên người cừu! Tuy sếp tổng đại nhân là hổ nhưng cũng là động vật lông dài, thỉnh thoảng vặt vài sợi cũng không sao.

Thế là Đỗ Lôi Ty sáng sớm đã đến tìm lão Phương, chỉ có tài xế này là ở suốt trong biệt thự để chờ lệnh.

Tìm mãi cũng không thấy đâu, chỉ thấy cậu chàng Tiểu Phương đang rửa xe.

“Tiểu Phương, lão Phương đâu?” Đỗ Lôi Ty hỏi.

“Lão Phương xin nghỉ phép về quê đi xem mắt rồi.”

Không phải chứ... Chẳng lẽ bắt cô tự đi thật à? Không được, đi taxi cũng phải mấy chục tệ, Đỗ Lôi Ty đảo đảo tròn mắt, liếc nhìn Tiểu Phương đang rửa xe.

“Tiểu Phương à ...” Nụ cười của cô rất gian xảo, “Cậu có bằng lái không?”

Tiểu Phương khiếp hãi ánh mắt ấy, “Phu ... phu nhân ... cô muốn làm gì?” Dáng vẻ ấy hết như con gái nhà lành bị cường hào ác bá bắt nạt vậy.

Vẻ mặt bị ngược đãi ấy đã kích thích gene nữ hoàng của Đỗ Lôi Ty: “Bớt lảm nhảm! Nói mau, có

bằng lái không?”

“Hình như ... có...”

“Hình như có tức là có rồi!” Đỗ Lôi Ty nói xong, không nói năng gì mà kéo ngay Tiểu Phương lên xe.

“Đi! Chúng ta đến sân bay!”

“Phu nhân ... lâu lắm rồi tôi không lái xe ... chắc chắn là không vững ...” Tiểu Phương khó xử vô cùng.

“Lâu không lái xe thì đây là dịp tốt cho cậu luyện tập để khỏi phải quên! Hơn nữa cậu và lão Phương cùng họ, nhìn là biết dân tay lái lụa! Không sai!”

“...”

Và thế là, Tiểu Phương là người rửa xe đáng thương đã bị Đỗ Lôi Ty đe dọa uy hiếp, trở thành tài xế một lần.

Ngồi trên xe, Đỗ Lôi Ty đắc ý vô cùng! Cũng may cô biết lợi dụng, kéo Tiểu Phương làm tài xế, nếu không hôm nay thiệt hại to! Xem ra lòng hổ của sếp tổng cũng vật khá thuận lợi.

Trong suy nghĩ sung sướng đó, thời gian trôi qua từng giây từng phút một ...

Hai tiếng đồng hồ sau.

“Tiểu Phương, đây là đâu?” Đỗ Lôi Ty nhìn đồng ruộng bao la bên ngoài, gió thoảng qua, các loại nông sản đang đung đưa theo chiều gió.

Mẹ ơi, nơi quý quá gì thế này?

Tiểu Phương ngồi ở ghế lại rút đầu rút cổ: “Phu nhân ... cái đó ... tôi cũng không biết ...”

Không sai! Tiểu Phương lần đầu làm tài xế đã nhầm đường!

“Cậu thật là ...” Đỗ Lôi Ty cuống lên, nhìn đồng hồ đã gần mười giờ, làm sao đây? “Mau! Mau lái về đường cũ!”

Ánh mắt Tiểu Phương ai oán: “Báo ... báo cáo phu nhân ... hết xăng rồi ...”

“Cậu!” Đỗ Lôi Ty hoàn toàn suy sụp, “Sao cậu làm tài xế được thế hả?”

“Báo cáo phu nhân ... tôi chỉ là một người rửa xe...”

“...”

Sự thực chứng minh, lông trên người hổ quả nhiên không thể vặt bừa bãi, sẽ xảy ra chuyện lớn! Bây giờ Đỗ Lôi Ty chỉ có thể ở cạnh một chiếc xe hết xăng, nhìn cánh đồng ruộng bao la mà chờ đợi.

Lúc ấy, vừa hay có một ông cụ nông dân quảy gánh đi ngang, hai bên đầu quang gánh là một ít rau và một con vịt.

Đỗ Lôi Ty vội vàng xuống xe, tiến lên hỏi: “Ông ơi, ông có biết sân bay ở đâu không?”

Ông cụ dừng bước, hét lên: “Cô nói là máy may ở đâu à?”

“Cháu hỏi là: sân-bay-ở-đâu ...” Đỗ Lôi Ty cũng hét lên giống cụ.

“Ồ! Cô nói là sân nuôi gà à?” Ông lão như hiểu ra, khoát tay gào lớn, “Chúng tôi ở đây không nuôi gà, chỉ-nuôi-vịt ...” Nói xong, sợ Đỗ Lôi Ty không hiểu, ông còn đưa tay chỉ vào con vịt trong quang gánh.

Con vịt ngheen cổ ra, mắt vịt và mắt người của Đỗ Lôi Ty nhìn nhau mấy giây, rồi bỗng dưng kêu lên quàng quạc.

...

Lần này Đỗ Lôi Ty choáng váng triệt để.

Lúc ấy di động trong túi bỗng reo vang. Bấm nút nghe, giọng nói có vẻ không vui của Liêm Tuấn vang lên: “Sao vẫn chưa đến?”

“Em ...” Đỗ Lôi Ty cúi đầu nhìn con vịt, yếu ớt đáp: “Em ... em tìm nhầm đường rồi ...”

“Giờ đang ở đâu?”

“Cái đó ... em ... em cũng không biết ...”

Bên kia im lặng vài giây, sau đó Liêm Tuấn lạnh lùng nói: “Hôm nay em nhất định phải đến sân bay, nếu không đến được thì tự liệu đi.” Nói xong lại cúp máy.

Sếp tổng đại nhân, anh ác quá!

>_<

Thu di động lại, Đỗ Lôi Ty cố gượng nở nụ cười, ngoác miệng ra hỏi ông cụ quảy gánh: “Ông ơi, ông có biết từ đây đến trung tâm thành phố đi bằng cách nào không?”

“Cái ... gì...”

“Trung tâm thành phố? Cháu muốn đến trung-tâm-thành-phố ...”

“Ồ!” Ông cụ chỉ bên cạnh hét: “Cái ... đó...”

Đỗ Lôi Ty nhìn theo hướng tay ông chỉ, khỏe môi bắt giắc co giật.

Quả nhiên rất quê mùa! Rất thôn quê!

“Ồ...”

Trong tiếng lọc cọc vui vẻ của xe bò, Đỗ Lôi Ty cuối cùng đã ra khỏi cái làng chỉ nuôi vịt không nuôi gà đó, sau đó lại tốn năm mươi tệ ngồi taxi đến sân bay, lúc xuống xe thì trời đã sập tối, lại nhìn đồng hồ thấy đã gần bảy giờ.

Toát mồ hôi! Hại sếp tổng đại nhân chờ lâu như thế, lát nữa chắc hẳn anh sẽ rất tức giận chẳng? Nghĩ đến đó, Đỗ Lôi Ty thấy hơi hồi lồi và cả sợ hãi.

Thế nhưng, sự hồi lồi và sợ hãi trong lòng khi nhìn thấy sếp tổng đã bị lửa giận ngùn ngụt xóa tan.

Quá đáng thật!

Cô mất tiền lương một ngày, vừa đi xe bò vừa đi taxi, khó khăn lắm mới tìm ra anh, thế mà anh lại đang thành thói ngồi trong xe có máy lạnh.

Lúc ấy, Liêm Tuấn cũng nhìn thấy Đỗ Lôi Ty, giơ tay vẫy vẫy cô, nói: “Lại đây.”

Lại còn dám ra lệnh cho cô! Mệt mỏi, uất ức và phẫn nộ khiến vũ trụ nhỏ trong lòng Đỗ Lôi Ty bùng nổ.

Cô giật mạnh cửa xe ra, lao vào trong, đang định mở miệng mắng anh.

Liêm Tuấn bỗng giang hai tay, ôm cô thật chặt.

Ầm ầm ầm ...

Chỉ cảm thấy trên đầu như có sấm chớp, Đỗ Lôi Ty ngồi đơ tại chỗ, có cảm giác như sắp vỡ tan ra.

Sếp tổng sao có thể ôm cô chứ? Sếp tổng đại nhân sao lại nhiệt tình đến thế? Sếp tổng đại nhân sao có thể bất thường như vậy? Mà ghê gớm hơn cả là, cô cảm thấy trái tim mình lúc nào cũng có thể nhảy ra khỏi lồng ngực!

Vòng ôm này kéo dài mấy giây, sau khi Liêm Tuấn thả cô ra, vẻ mặt đã trở lại như bình thường: “Em có biết em đến trễ mấy tiếng không?”

“...” Đỗ Lôi Ty vẫn trong trạng thái mộng du.

Liêm Tuấn nhìn mặt: “Người em có mùi gì thế?”

“Hả?” Đỗ Lôi Ty giật mình, ngửi ngửi rồi ngượng ngùng đáp, “Hình ... như là phân bò...”

...

Một cái ôm kinh hoàng bất ngờ ấy khiến không khí trong xe trở nên ngượng ngập, sếp tổng đại nhân vì cô đến muộn nên dường như không được vui, cứ im lặng không nói gì. Còn Đỗ Lôi Ty lại lần nữa rơi vào trạng thái mộng du, trong đầu không ngừng hiện lên cái ôm ban nãy.

Đến khi tài xế nói: “Đến rồi.”, không khí tĩnh lặng mới bị phá vỡ.

“Đây... đây là đâu?” Đỗ Lôi Ty hoàn hồn, kinh ngạc nhìn xung quanh, tại sao sếp tổng xuống máy bay không về nhà mà lại đến đây?

“Khách sạn.” Liêm Tuấn trả lời ngắn gọn.

“Khách sạn?” Đỗ Lôi Ty chưa hiểu, áp ứng hỏi: “Tại sao không về nhà vậy?”

Suy nghĩ trong lòng nhanh chóng được Liêm Tuấn giải đáp bằng ba chữ ngắn gọn của: “Phải cách ly.”

Cách ly?!

Phải, Đỗ Lôi Ty không nghe nhầm, trong chuyến bay của sếp tổng từ Mỹ về, một hành khách Hoa kiều đi cùng bị phát hiện là có thân nhiệt khác thường, sau khi được nhân viên y tế ở sân bay kiểm tra nhiều lần, ông ta được chẩn đoán mắc bệnh H1N1 rồi được đưa ngay vào bệnh viện chữa trị. Và mười vị khách đi cùng chuyến, bao gồm cả sếp tổng, cũng vì trở thành người tiếp xúc gần với kẻ mắc bệnh nên bắt buộc phải cách ly theo dõi bảy ngày ở các địa điểm được chỉ định.

Biết chuyện, Đỗ Lôi Ty nghi ngại, “Chẳng phải chính phủ đã cho phép những người tiếp xúc với người bệnh được cách ly tại nhà hay sao?” Tại sao còn phải đến khách sạn để cách ly?

“Em muốn anh hại lão Dư và mọi người à?”

Nghe thế, Đỗ Lôi Ty không kìm được lại làu bàu: “Vậy anh đi cách ly đi, gọi em làm gì...”

“Không được.” Ánh mắt Liêm Tuấn thoáng một nụ cười thâm ý, thông thả nói: “Em cũng phải cách ly.”

“Em?” Đỗ Lôi Ty ngần ngợ, tại sao cô phải cách ly? Chẳng ... chẳng lẽ là vì...

Một dự cảm không lành xuất hiện trong đầu, cô sực nhớ lại cái ôm lúc nãy, sếp tổng đại nhân ôm rất chặt, mà còn ôm rất lâu.

Không sai, chính vì cái ôm nhiệt tình đó mà một quần chúng vô tội không liên quan đến bệnh tật là Đỗ Lôi Ty bỗng chốc trở thành một trong những người tiếp xúc gần gũi với người bệnh, phải tiến hành cách ly quan sát trong bảy ngày cùng sếp tổng.

Khoảnh khắc đó Đỗ Lôi Ty mới tỉnh ngộ, sếp tổng sở dĩ trở nên nhiệt tình như thế, nguyên nhân chỉ có một – kéo cô xuống nước!

Chương 17: Cách ly

Còn Đỗ Lôi Ty, người bị hại của chúng ta lại ngô nghê chạy khắp nơi với kẻ phạm tội, hoàn toàn không biết mình đã tiến vào cạm bẫy mà sếp tổng đại nhân đã thiết kế sẵn, đến khi sự tình ra thì chuyển du lịch bảy ngày cách ly tại khách sạn miễn phí đã mở rộng vòng tay chào đón cô.

Lừa cô đi đón, lại lừa cô đến khách sạn, cuối cùng còn lừa gạt cô từ một cô gái khỏe mạnh trở thành một kẻ bị cách ly với mọi người! Sếp tổng lần này đã lên sẵn âm mưu, hành động có mục đích, lừa đảo cô rơi vào bẫy của anh.

Đỗ Lôi Ty thực sự phẫn nộ!

“Sao anh có thể thế được?” Đỗ Lôi Ty phản đối mạnh mẽ, “Biết rõ mình phải cách ly mà còn gọi em ra làm bao cát, anh làm thế thật quá đáng!”

Không ngờ sếp tổng phản bác: “Quá đáng chỗ nào?”

Còn mặt dày hỏi à? Căn bản là chỗ nào cũng quá đáng.

Đỗ Lôi Ty tức tối: “Anh là sếp lớn thì không cần lo nghĩ, nhưng em chỉ là một nhân viên quèn! Ở đây bảy ngày có nghĩa là mất đi bảy ngày tiền lương, bảy ngày tiền lương anh có biết là bao nhiêu không?”

Liêm Tuấn nhướn mày: “ Bao nhiêu?”

Đỗ Lôi Ty vốn định nói là ba trăm tệ, nhưng để sự việc trông có vẻ nghiêm trọng hơn, cô lại bồi thêm hai trăm nữa: “Năm trăm!” Đỗ Lôi Ty giờ năm ngón tay ra.

“Anh trả gấp đôi cho em!”

Anh nói gì? Đỗ Lôi Ty ngu ngơ: “Anh ... anh trả cho em?”

“Đúng thế, bảy ngày này em tổn hại bao nhiêu, anh sẽ đền gấp đôi, thế nào?”

Đỗ Lôi Ty im lặng, không ngờ sếp tổng hào phóng như vậy, biết sớm đã nói nhiều hơn rồi ...
==

“Sao, không cần à?”

“Cần!” Đỗ Lôi Ty vội đáp

Vốn dĩ bảy ngày chỉ có thể kiếm ba trăm tệ, bây giờ ở khách sạn ăn uống miễn phí và cầm một ngàn tệ, trừ đi hai mươi tệ ngồi xe bò và năm mươi tệ đi taxi lúc này, còn có thể lời được chín trăm ba mươi tệ. Cứ nghĩ đến chuyện tự dưng có chín trăm ba mươi tệ tiền mặt bay vào túi mình, con

giận trong lòng cô đã tiêu mất một nửa, không tìm được lại hí ha hí hửng.

“Nhưng anh có một yêu cầu.” Liêm Tuấn bỗng chuyển đề tài.

Đỗ Lôi Ty đang sung sướng, nghe anh nói thế thì hơi ngẩn ra: “Yêu cầu gì ạ?”

“Nếu tiền lương bảy ngày này của em do anh trả, thì anh sẽ là sếp của em, bảy ngày này em phải nghe lời anh.”

Khi thật! Quả nhiên là nhà tư bản, không bao giờ để mình chịu thiệt! Đỗ Lôi Ty nghiêng rằng, thậm chí trích bọn tư bản ác độc trăm ngàn lần trong bụng.

“Sao? Em không chịu à?”

“Ai nói em không chịu?” Đỗ Lôi Ty nghiêng rằng, “Em yêu cầu tăng thêm năm trăm nữa!” Dù sao cũng phải tách nhau ra để cách ly, làm được gì cô chứ? Nhiều nhất là gọi điện trò chuyện phỉếm với nhau mà thôi!

“Được.” Liêm Tuấn nhận lời ngay, “Vậy từ bây giờ anh là sếp của em rồi?”

“Vâng ...” Sao cảm thấy hơi thiếu tự nhiên?

“Không hối hận?”

“Không ... không hối hận...” Sao lại cảm thấy hơi lúng túng?

Đôi mắt đen sâu thoáng một nụ cười ý nhị rồi biến mất, Liêm Tuấn chậm rãi nói: “Được, vậy đi thôi.”

Ra khỏi thang máy thì đã có nhân viên bệnh viện đứng đợi trước cửa phòng. Mới nhìn đã biết không phải là bác sĩ thực tập phái đến tùy tiện.

Quả nhiên, đợi hai người họ tiến đến, một bác sĩ trung niên mặc blouse trắng đứng đầu đã cung kính chào Liêm Tuấn: “Tổng giám đốc Liêm, do tình huống đặc biệt nên bắt buộc phải làm chậm trễ hành trình của ngài, thật sự xin lỗi.”

Ồi! Lần đầu thấy cách ly mà còn xin lỗi nữa đấy, Đỗ Lôi Ty đứng cạnh quan sát phản ứng của sếp tổng.

Liêm Tuấn gật đầu: “Mấy hôm nay có gì cần chú ý không?”

“Trước khi cách ly chúng tôi phải lần lượt kiểm tra thân nhiệt của ngài và phu nhân, sau đó mỗi sáng và tối, chúng tôi sẽ phái chuyên gia đến đo nhiệt độ cho hai vị, nếu trong bảy ngày không

phát hiện ra thân nhiệt bất thường thì hai vị không bị cách ly nữa.”

Nghiêm túc quá nhỉ, Đỗ Lôi Ty thầm nghĩ.

Lúc ấy đã có bác sĩ cảm nhiệt kế bước đến, Đỗ Lôi Ty vội vàng hợp tác để kiểm tra, sau đó lại điền một bảng tình trạng sức khỏe cơ bản. Đến khi mọi thứ kết thúc, bác sĩ cũng đi rồi thì hai người mới vào phòng.

Liên Tuấn phớt lờ cô, đưa tay lên bắt đầu cởi nút áo vest.

Bỗng dưng, Đỗ Lôi Ty cảm thấy hơi kỳ quặc.

“Cái đó ...” Cô yếu ớt lên tiếng.

Cứ ngỡ sếp tổng chưa nghe, Đỗ Lôi Ty tiến lại, cố ý cao giọng: “Cái đó ...”

Lúc ấy Liên Tuấn đã cởi áo ngoài, đang tháo cà vạt.

“Em muốn ...”

“Chuyện gì?” Liên Tuấn dừng tay, ánh mắt phóng thẳng đến.

Sao cởi cà vạt thôi mà lại thấy áp lực thế này? Đỗ Lôi Ty định thần, cố gắng cười tươi, “Em ... em muốn hỏi cái đó ...em ... em ngủ ở đâu?”

“Ở kia.” Liên Tuấn chỉ vào phòng bên trong.

Đỗ Lôi Ty đàn người, lâu sau mới nói: “VẬY ... vậy anh ngủ ở đâu?”

“Ở kia.” Ngón tay sếp tổng chỉ cùng một hướng.

Lần này Đỗ Lôi Ty choáng váng, yếu ớt nói: “Bên đó ... hình như chỉ có một phòng ...”

“Gì nữa?” Liên Tuấn hỏi.

“... Bên trong hình như chỉ có một giường...”

“Còn gì nữa không?”

“...Em...” Đỗ Lôi Ty cắn răng, hạ quyết tâm, bày tỏ điều mình đang suy nghĩ: “Em không muốn ngủ trên sàn nhà nữa.”

Khóe môi sếp tổng nhướn lên một nụ cười, “Ai nói là bắt em ngủ sàn nhà?”

Hà? Đỗ Lôi Ty càng ngờ nghệch: “Chẳng lẽ ... anh ngủ sàn nhà?”

“Không phải không phải!” Đỗ Lôi Ty giật mình lắc đầu, lắc một lúc, cô lại thấy kì cục, “Anh không ngủ sàn nhà, em cũng không ngủ sàn nhà, vậy chúng ta ...”

“Chúng ta ngủ trên giường.”

Àm ...

Đầu óc Đỗ Lôi Ty bùng nổ.

“Không được! Em không muốn ngủ chung với anh!” Đỗ Lôi Ty không nghĩ ngợi gì, buột miệng nói.

“Em nói gì?” Sắc mặt Liêm Tuấn từ trong xanh chuyển sang mây mù, có thể thấy gió bão sắp đến tới nơi rồi.

“Em... em không muốn ... không muốn... không muốn ép anh phải chen lên một chiếc giường với em...” Đỗ Lôi Ty nói xong, thầm tát cho mình một bạt tai, Đỗ Lôi Ty ơi Đỗ Lôi Ty, sao mày có thể mất nguyên tắc thế hả?

Sắc mặt Liêm Tuấn dịu lại: “Anh không quan tâm.” Nói xong lại bổ sung, “Dù sao cũng chẳng phải lần đầu.”

Soạt! Mặt Đỗ Lôi Ty đỏ lên.

Sếp tổng rõ ràng là ép cô ngủ chung một giường với anh mà! Khoảnh khắc đó, EQ khép kín bấy lâu của Đỗ Lôi Ty bỗng sáng suốt, chẳng lẽ sếp tổng muốn ... muốn ăn đậu hủ [1] của cô?

Nghĩ đến đó, Đỗ Lôi Ty cũng khiếp hãi với suy nghĩ đó.

Sếp tổng đại nhân sao có thể muốn ăn đậu hủ của cô chứ? Chẳng lẽ cũng giống như họ nói rằng, ăn đậu hủ trắng quen rồi, thỉnh thoảng cũng muốn ném thử mùi vị đậu hủ thôi?

Xùy xùy! Sao cô lại là đậu hủ thôi chứ? Rõ ràng cô là một miếng đậu hủ thơm ngon trắng nõn mịn màng cơ mà! (Đỗ Đỗ, cậu đánh giá cao bản thân quá -_- !!!)

Vấn đề là, sếp tổng đại nhân ăn đậu hủ cũng không chuyên nghiệp không nhân đạo tí nào? Rõ ràng người thiệt thòi là cô, nhưng bị anh xoay ngược tình thế, làm cô bức bách anh không bằng, bảo miếng đậu hủ là cô làm sao chịu được?

“Phi Phi, có muốn ăn đậu hủ của tớ!” Con oán giận trong lòng không xả đi đâu được, nhân lúc sếp tổng đi tắm, Đỗ Lôi Ty bắt đầu gửi tin cho cho Chu Dao Phi.

Một lúc sau tin nhắn tới: “Đứa nào vớ vẩn thế, đến đậu hủ của cậu mà cũng ăn à?”

Lòng tự trọng bé nhỏ của Đỗ Lôi Ty bị đả kích: “Người đó ngang ngược, cố chấp, vô sỉ, mặt người da thú, thú đội lột người, đúng là ác độc đến cực điểm!”

“Thú đội lột người thông thường đều khá là đẹp.”

“Hừm... anh ấy thực sự là khá đẹp trai.”

“Vậy có tiền không?”

“Có rất nhiều tiền...”

Một lúc sau, Đỗ Lôi Ty chưa nhận được tin nhắn mà đã thấy Chu Dao Phi gọi đến. Cô nghe máy, bạn cô đã mắng phũ đầu: “Đẹp trai lại có tiền, đàn ông thế mà cậu không thừa dịp ăn đậu hủ của anh ta thì chẳng lẽ còn đợi người ta ăn đậu hủ của cậu? Cậu ngốc ha?”

Sóng âm cao mạnh kia khiến Đỗ Lôi Ty rung động không hoàn hồn nổi, một lúc sau, cô bỗng sực tỉnh – Đúng rồi! Tại sao cô không ăn đậu hủ của sếp tổng chứ?

Phải ăn đậu hủ của sếp tổng, suy nghĩ này nghe rất phấn kích, rất dữ dội, nhưng cũng rất khó khăn.

Đỗ Lôi Ty vừa cúp máy thì cửa phòng tắm đột ngột mở ra, sếp tổng mặc áo khoác tắm màu hạt dẻ ra khỏi phòng tắm, cảnh tượng ấy khiến cô nhớ lại hình tượng bán khỏa thân như thiên thần của sếp tổng không lâu trước đó, mặt bỗng đỏ bừng bừng, hết như một quả cà chua chín.

Cô vội vàng cúp máy, hai tay luống cuống chẳng biết để đâu.

Lúc đó Liêm Tuấn tiến lại, quan sát cô rồi nói: “Em nhìn trộm anh tắm?”

Cà chua chín biến thành cà chua nhừ, vừa đỏ vừa đen: “Ai... ai nhìn trộm anh tắm chứ?”

“Vậy sao mặt em lại đỏ?”

“Em... em...” Đỗ Lôi Ty lắp bắp không biết nói gì, không thể nói sếp tổng rằng lúc này cô đang nghĩ cách ăn đậu hủ của anh chứ? “Em cảm thấy hơi nóng!” Cô chỉ biết tìm đại một cái cớ.

Nóng? Liêm Tuấn nheo mắt quan sát cô, gò má đỏ rực, hai mắt sụp xuống, ánh mắt bất định. Có giống nóng đâu? Rõ ràng là đang âm mưu gì đó... Không kìm được lại thoáng một nụ cười.

“Nếu nóng thì vào tắm đi.”

Đỗ Lôi Ty đang ngượng ngập, nghe sếp tổng nói thế thì như tìm thấy lối thoát, vội vàng gật đầu

như gà mờ thóc, sau đó lao như bay vào phòng tắm.

Cửa phòng tắm bị đóng sầm lại, nhưng không thể đóng nổi nhịp tim đang đập loạn trong lồng ngực như muốn nhảy ra ngoài, dù là tiếng nước chảy cũng không xóa nổi sự phiền muộn sốt ruột của cô.

Ở phòng khách bên ngoài phòng tắm, Liêm Tuấn đang nở nụ cười vẻ rất khoái chí.

Một tiếng sau.

Liêm Tuấn ngẩng lên nhìn đồng hồ trên tường, bất giác thấy có gì đó lạ lùng.

“Này, em không sao chứ?” Anh gõ cửa phòng tắm.

Bên trong không có tiếng động, một lúc sau mới vẳng đến giọng nói yếu ớt: “Em... quên lấy quần áo rồi...”

Không sai! Do lúc này cô ngó đi quá nhanh, quên lấy quần áo, đến khi hiểu ra thì quần áo cũ đã bị ngâm ướt sũng rồi.

“Anh lấy cho em.”

Giọng nói trầm trầm quyến rũ cách một lớp cửa vọng vào nhà tắm, mặt Đỗ Lôi Ty ngượng đến đỏ bừng, “Nhưng ... nhưng em không mang theo quần áo...” Chỉ tại sếp tổng đại nhân, không thông báo một tiếng đã đưa cô đến đây, hại cô ngoài áp pull + quần jeans trên người ra thì chẳng còn bộ nào khác, mà ngay cả quần áo lót cũng không ...

Ngượng ngùng quá! Thực sự là quá ngượng ngùng!

“Em đợi một chút!” Bên ngoài bỗng vang đến giọng của sếp tổng.

Đỗ Lôi Ty ngẩn người, một lúc sau, giọng anh lại vang lên, “Mở cửa ra.”

Mở cửa?

Đỗ Lôi Ty không tránh khỏi căng thẳng, do dự một lúc mới run run hé mở cánh cửa.

Thấy từ khe cửa mịt mù hơi nước trắng đục thò ra một bộ “móng vuốt” nho nhỏ, tâm trạng Liêm Tuấn bỗng tươi vui hẳn, đưa đồ trong tay anh cho cô.

Lúc trao nhau, tay cô bất cẩn để tay anh chạm vào, khiến Đỗ Lôi Ty hoảng hốt vội vàng rút tay lại, sau đó hoảng loạn đóng sầm cửa.

Mẹ ơi! Tình huống này sao giống những cuộc tình vụng trộm lén lút vậy? Đỗ Lôi Ty ngẩn người nhìn đồ trong tay mình.

Áo sơ mi ... trắng ... sao nhìn có vẻ to vậy? Chẳng lẽ...

Đỗ Lôi Ty bàng hoàng mở to mắt, chắc không phải là áo sơ mi của sếp tổng đấy chứ?

Cảm giác ấy giống như được cầm một tấm da hổ của một con hổ dữ tợn vô cùng, bàn tay của Đỗ Lôi Ty đã bắt đầu run lẩy bẩy, và một món đồ nào đó kẹp trong áo sơ mi rơi xuống, bay lả đã đậu trên nền đất.

Đỗ Lôi Ty nhìn kỹ, choáng!

Màu hồng ... bằng lụa ... - quần – lót – nữ!

Lúc Đỗ Lôi Ty mặc chiếc áo sơ mi nam rộng thùng thình xuất hiện ở cửa, Liêm Tuấn đang đứng trước cửa sổ, đôi mắt nhìn chăm chú ngắm cảnh đêm bên ngoài. Động tĩnh rất nhỏ ấy đã khiến anh quay lại, một bóng dáng luống cuống xuất hiện trong tầm mắt anh.

Cô rất nhỏ bé, áo sơ mi nam mặc trên người càng trở nên dài hơn, cặp đùi thon và thẳng khép chặt lại, đầu gối vì căng thẳng nên đã bắt đầu cọ xát vào nhau. Mặt cúi gằm, trông có màu đỏ hồng, đôi tay bắt chéo phía trước đang nhúc nhích không an phận.

Không gọi cảm, nhưng... khiến người ta bỗng nảy sinh ước muốn được bảo vệ.

Đây là lần thứ ba trong ngày Liêm Tuấn không tìm được nụ cười, anh không làm gì, chỉ nói ngắn gọn: “Muộn rồi, ngủ thôi.”

“Ồ...” Đỗ Lôi Ty cúi gằm đầu nhích từng bước như ốc sên bò, nhích dần nhích dần, cô tò mò: “Cái đó... tại sao anh lại có... lại có... lại có quần lót nữ?” Lúc hỏi, Đỗ Lôi Ty luôn miệng thăm mắng bản thân: Ai chẳng có quái tật chứ? Huống hồ gì đại gia? Không chừng người ta thích quần lót nữ thì sao?

Sếp tổng thích quần lót nữ? Đỗ Lôi Ty cũng thấy buồn nôn với suy nghĩ của chính mình.

Vốn dĩ câu hỏi này sẽ khiến sếp tổng không vui, ai ngờ Liêm Tuấn không nghĩ gì mà trả lời bình thản: “Quà.”

“Quà?” Đỗ Lôi Ty sững sốt.

“Ừ.” Liêm Tuấn gật đầu, nhìn cô, “Em không thích à?”

“Không... không phải...” Vấn đề là có người đàn ông nào đi công tác lại mua quần lót cho phụ nữ? Kỳ quặc quá đi mất! Hơn nữa nghe nói là mua quần lót thực ra là ám hiệu tình dục với phụ nữ...

Lẽ nào sếp tổng đại nhân muốn ăn đậu hủ thôi là cô thật? Không đúng, không đúng, phải là đậu

hủ non vừa trắng vừa mềm mới phải!

Đúng lúc Đỗ Lôi Ty đang suy nghĩ xem cô là món đậu hủ nào, thì sếp tổng đại nhân đã tiến đến trước mặt cô, sau đó hỏi: “Em mấy tuổi rồi?”

Hả? Đỗ Lôi Ty ngẩn ngơ, máy móc trả lời: “Hai mươi sáu.”

“Một cô gái hai mươi sáu tuổi mà còn mặc quần lót Cừ Vui Vẻ, em không thấy mất mặt à?”

Xoảng ...

Mặt ai đó ... vỡ tan!

“Ai? Ai nói em mặc quần lót cừ vui vẻ? Anh ... anh nói bậy...” Người ta rõ ràng là mặc quần lót cừ lười biếng! T^T

Thực ra cô mặc quần lót gì không quan trọng, quan trọng là sếp tổng đại nhân làm sao biết cô mặc quần lót cừ chứ?

Đúng thế, sếp tổng tại sao lại biết Đỗ Lôi Ty mặc quần lót cừ?

Hãy xem một đoạn phim nhé!

>>> *VCR [2] đang trình chiếu* >>>

Vào một ngày cách đây mấy tuần, thím Ngô đang giặt quần áo thì cháu của thím là Lượng Lượng chơi ở bên cạnh.

Bỗng dung Lượng Lượng sáng mắt: “Có cừ!” Bàn tay nhỏ chụp lấy quần lót của Đỗ Lôi Ty, “Bà nội, cái này là cừ lười biếng!”

Thím Ngô đang bận giặt quần áo, bị Lượng Lượng quấy rầy nên nóng nảy khoát tay: “Tránh ra tránh ra! Đến kia mà chơi!”

Và thế là quần lót cừ đáng thương của Đỗ Lôi Ty bị Lượng Lượng túm lấy chạy mấy vòng, sau đó chán chơi rồi, cậu bé nhét ngay vào đống quần áo đã giặt xong, chạy ra ngoài chơi tiếp.

Sau đó, cảnh phim chuyển đến sáng hôm sau.

Liên Tuấn vào phòng vệ sinh, lúc rửa tay xong, anh rút tay vào túi lấy một thứ ra như thói quen.

Khăn tay không thấy đâu, mà chỉ có một cái quần lót.

Sau khi ngẩn người một lúc, anh lại ung dung nhét quần lót trở vào túi.

“Sếp tổng, trên khăn tay của ngài... hình như có cừ...” Jason đứng rửa tay bên cạnh, hỏi.

“Ừ.” Liêm Tuấn điềm nhiên trả lời, “Thỉnh thoảng cũng thay đổi khẩu vị.”

>>> *VRC kết thúc* >>>

Những điều này Đỗ Lôi Ty tất nhiên là không biết, nên mãi đến lúc nằm trên giường rồi mà cô vẫn không ngừng thắc mắc, rốt cuộc sếp tổng sao lại nhìn thấy con cừ lười biếng trên quần lót của cô?

Do quá bận khoản, hai Đỗ Lôi Ty quên cả sự ngượng ngùng khi nằm cùng giường với anh, cũng quên cả nỗi xấu hổ khi anh tặng quần lót cho cô, càng quên cả việc ăn đậu hủ của sếp tổng.

Trong một mớ thắc mắc đầy đầu, ngày đầu tiên cách ly, kết thúc viên mãn!

Do mất ngủ nên sáng hôm sau Đỗ Lôi Ty dậy rất muộn, lúc dậy rồi hai mắt hết mắt gấu trúc, chỉ có điều là con gấu trúc này trông có vẻ hơi “suy dinh dưỡng”.

Lúc ra khỏi phòng, tóc cô rũ rượi, vừa dụi mắt vừa ngáp dài, bay vào phòng vệ sinh như u hồn.

Đi vệ sinh, đánh răng, rửa mặt, sau đó lại tiếp tục bay ra khỏi phòng vệ sinh như hồn ma.

Bỗng dưng, một tiếng cười khê đã thức tỉnh cô.

“Ai?” Cô đảo dác tìm kiếm, nhìn thấy ngay một đôi mắt lấp lánh nụ cười, sau đó Đỗ Lôi Ty hoàn toàn tỉnh hẳn từ trạng thái nửa mộng du đó. Sếp tổng mặc thường phục, ngồi bên bàn sách trong thư phòng, dưới tay là một đồng tài liệu chất chồng. Ánh nắng vàng rực buổi sáng chiếu vào phòng qua ô cửa sổ lớn, rọi trên mặt, trên cổ anh, vẽ nên một đường nét kỳ diệu.

Đỗ Lôi Ty nhìn đến ngẩn ngơ.

“Đến đây.” Liêm Tuấn vẫy tay với cô, giống như đang gọi thú cưng.

Chưa đợi đại não phản ứng, Đỗ Lôi Ty đã tự động nhấc bước.

“Giúp anh rót ly cà-phê.”

“Ồ...” Đỗ Lôi Ty chờ đợi đáp lại, đang định quay đi thì bỗng sực tỉnh, “Tại sao em phải giúp anh rót cà-phê?” Sếp tổng sai bảo người ta thản nhiên như chuyện thường tình ở huyện thế? Mà cô là một cô gái trẻ tri thức thời đại mới, tính chất nô tì tuyệt đối không được có. Vì vậy, tại sao lại phải ngoan ngoãn thực hiện chứ?

Liêm Tuấn ngẩng lên: “Em không làm?”

“Muốn uống cà-phê thì tự mà rót, em sẽ không rót cho anh đâu!” Đỗ Lôi Ty kiên quyết.

“Tốt thôi!”, Liêm Tuấn cầm ly nước trên bàn, lẩm bẩm, “Vậy em muốn có lương thì tự mà kiếm nhé, anh cũng không phát.”

Á! Câu nói đó đã thức tỉnh Đỗ Lôi Ty, tiền lương một ngàn rưỡi tệ của nhà tư bản không phải là phát không.

“Hay để em làm cho!” Cô nhanh chóng giặt ly nước trong tay Liêm Tuấn, cười tươi rói, “He he ... Lúc này em chưa tỉnh ngủ, anh đừng la, em đi lấy cà-phê cho anh ngay đây!” Nói xong, cầm ly nước, lao đi pha cà-phê với dáng vẻ nịnh nọt hết biết!

Pha cà-phê xong, Đỗ Lôi Ty lại cung kính dâng lên bàn của sếp tổng bằng hai tay, “Được rồi, mời dùng cà-phê.”

Liêm Tuấn khẽ đáp lại rồi cầm ly lên hớp một ngụm, sau đó lại tiếp tục cúi xuống xem tài liệu. Rồi anh bỗng thấy kỳ quặc, ngẩng lên nhìn đôi mắt mong đợi của Đỗ Lôi Ty đang đứng với dáng cún con (gọi tắt là mắt cún).

“Em còn đứng đó làm gì? Anh hỏi.

Đỗ Lôi Ty tiếp tục “Cà-phê có ngon không ạ?”

Liêm Tuấn gật đầu: “Cũng được.”

“Thế... tiền lương... vẫn phát ạ?”

Thì ra cô vì điều này, Liêm Tuấn thấy hứng thú, cố ra vẻ suy nghĩ: “Cái này phải xem biểu hiện về sau của em.”

Còn phải xem biểu hiện? Đỗ Lôi Ty hào hứng vỗ ngực, nói: “Anh yên tâm! Lấy tiền người ta phải giúp người ta, chỉ cần anh có việc gì cần em làm, em nhất định sẽ làm.”

Liêm Tuấn nhướn môi: “Tốt, vậy anh không khách sáo!”

Câu này nghe có vẻ kỳ quặc? Không kịp nghĩ nhiều, một chồng tài liệu đã được đẩy đến trước mặt Đỗ Lôi Ty, “Giúp anh nhập liệu đồng tài liệu này.”

Nhập liệu? Đó là sở trường của phóng viên, Đỗ Lôi Ty hí hửng đón lấy, đang định chiến đấu thì Liêm Tuấn bỗng gọi cô lại.

“Còn chuyện gì nữa ạ?” Đỗ Lôi Ty quay lại.

“... Lúc này anh bảo Jason mang đến mấy bộ quần áo, em thay ra đã.” Có trời mới biết trước

đó vì một ngàn rưởi tệ mà cô cao hứng đến độ hoa chân múa tay trước mặt anh là quỵên rũ đến mức nào. Khác với ánh đèn u ám tối qua, dưới ánh nắng đôi chân của cô hoàn toàn lộ ra khiến người ta khó mà cầm lòng.

Nhưng Đỗ Lôi Ty không nghĩ nhiều, cô chỉ cảm thấy hưng phấn vì được sếp tổng phát lương, lại phát cho cả phúc lợi! Một ông chủ tốt như thế biết tìm ở đâu? Xem ra nhà tư bản lúc dịu dàng cũng có chút nhân tính đấy chứ!

Đỗ Lôi Ty hứng lên, lúc làm việc cũng hăng hái kinh khủng, đặc biệt cần mẫn, không lâu sau đã gõ xong tất cả tài liệu mà sếp tổng dặn dò.

“Xong rồi! Còn việc gì đặc biệt cần làm không ạ?”

Đối với động tác nhanh nhẹn của cô, Liêm Tuấn hơi ngạc nhiên, cô bé này bình thường trông chậm chạp như thiếu gân cốt vậy, mà lúc làm việc thì không hề cầu thả, qua loa tí nào.

“Còn hai phần nữa, em đối chiếu xem có gì sai sót không.”

“Tuân lệnh!”

Sau đó Đỗ Lôi Ty lại cầm hai bản hợp đồng đối chiếu, một lúc sau cô cầm lại, “Báo cáo sếp tổng, hai hợp đồng này em đã dò kỹ, không có chỗ nào khác, nhưng ... em thấy hai hợp đồng này có rất nhiều lỗi.”

“Ồ?” Liêm Tuấn hơi ngạc nhiên, “Lỗi ở đâu?”

“Anh nhìn đây!” Đỗ Lôi Ty cầm hợp đồng đến cạnh Liêm Tuấn, ngón tay chỉ vào chữ trên đó, “Ở đây nên là dấu chấm, không phải phẩy. Còn bên này nữa!” Ngón tay cô chỉ vào chỗ khác, “Ở đây không nên dùng dấu ngắt câu, mà nên dùng dấu chấm phẩy, vì giữa các câu ngắn đăng lập không thể dùng dấu ngắt câu để phân cách được. Còn bên này nữa, con dấu cũng bị đóng lệch...”

Nghe cô nói kỹ từng câu từng chữ xong, vẻ mặt sếp tổng có phần sững sốt.

“Sao thế?” Cô nói gì sai sao?

Một lúc sau, sếp tổng nói ngắn gọn: “Những điều em nói không liên quan đến nội dung hợp đồng, sửa hay không cũng chẳng hề gì.”

“Tại sao không liên quan được? Hợp đồng quan trọng nhất là quy phạm, nếu một bản hợp đồng mà ngay cả những thứ cơ bản như dấu câu mà cũng làm sai thì nội dung bên trong có còn quy phạm gì để nói nữa? Còn có con dấu này, anh đừng tưởng nó chỉ cần đóng vào là được, trong cả bản hợp đồng, con dấu đại diện cho cả công ty, một công ty tốt sẽ không đóng dấu lệch.” Lúc cô nói, đôi mắt sáng rực, ánh mắt kiên định, cố chấp.

Đến khi nói xong một hơi, mới nhận ra có gì đó lạ lùng.

Sếp tổng đại nhân tại sao lại nhìn cô bằng ánh mắt đó? Hình như trong mắt ẩn giấu thứ gì muốn nhìn thấu cô vậy, khiến cô thấy rùng cả mình.

Cô lúng túng, khí thế ban nãy cũng mất tăm: “Em ...em nói bậy bạ đấy ... Nếu anh không muốn sửa thì...”

“Không!” Liêm Tuấn ngắt lời cô, “Em nói đúng.”

Ừa? Hiếm khi có được một câu tốt lành từ sếp tổng.

“Em sửa lại hợp đồng đi, sửa hết những chỗ mà em cho là sai nhé.”

Và thế là, hôm ấy mãi cho đến chiều, Đỗ Lôi Ty liên tục đánh máy, sửa văn bản, lần đầu cô phát hiện, hóa ra làm tổng giám đốc không phải chuyện dễ dàng gì, gần như suốt ngày bận rộn vì việc công, dù là trong tình huống bị cách ly như hiện nay cũng không thấy anh chậm trễ bao giờ.

Hình tượng ác độc của nhà tư bản dần dần như có sự thay đổi trong sự trao đổi lẫn nhau và làm việc miệt mài như vậy.

Thế nhưng, điều cô không biết là, cái nhìn về cô của một người cũng từ từ thay đổi.

Xem qua một lượt hợp đồng Đỗ Lôi Ty đã sửa xong, Liêm Tuấn hài lòng gật đầu: “Hôm nay vất vả cho em rồi.”

Sếp tổng bỗng nói thế khiến Đỗ Lôi Ty ngoài vui mừng ra thì còn có phần ngại ngùng: “Có gì đâu, đó là chuyện em nên làm mà...” Bỗng nhiên, cô sực nhớ: “Thế ... tiền lương...”

“Tiền lương anh vẫn sẽ phát.”

“Thật không?” Mắt cô sáng rực và môi nở nụ cười, nụ cười rạng rỡ đó đã xua tan vẻ mệt mỏi cả ngày làm việc, khiến Liêm Tuấn cũng cảm thấy thoải mái theo.

Anh không kìm được hỏi: “Vì một ngàn rưởi tệ, thật sự đáng để em vui thế à?”

“Đương nhiên rồi! Đó là do em vất vả kiếm được mà!” Đỗ Lôi Ty vẫn chìm đắm trong niềm vui tiền lương mất đi nay quay trở lại.

“Thực ra có việc không cần vất vả mà vẫn có tiền.”

Có việc tốt thế sao? Đỗ Lôi Ty mở to mắt: “Làm thế nào?”

“Chẳng hạn như...”

“Sao ạ? Sao ạ?”

Trông ánh mắt sốt ruột của cô, sếp tổng chỉ cười, không đáp.

Buổi tối hôm ấy, Đỗ Lôi Ty lại mất ngủ.

Lần này câu hỏi cô không nghĩ ra là, tóm lại sếp tổng nói cách làm không cần vất vả vẫn có tiền là gì? Không nghĩ ra, không nghĩ ra...

Bảy ngày trôi qua thật chậm chạp. Ban ngày Đỗ Lôi Ty cố gắng làm việc, như một con cún con ngoan ngoãn tuân theo lệnh của chủ. Cô tự an ủi: cố gắng vất vả để chờ ngày phát lương, để không bị trừ lương. Ngay cả lúc ngủ, suy nghĩ ấy cũng ám ảnh cô, đi vào giấc mơ.

Đỗ Lôi Ty mơ thấy mình đang đếm một xấp tiền một trăm tệ, bỗng nhiên sếp tổng từ trên trời rơi xuống, ngón tay thon dài chỉ vào đồng tiền của cô: “Anh phải trừ tiền lương của em!”

Đỗ Lôi Ty vô cùng căng thẳng nhìn đồng tiền của mình, toàn bộ những tờ một trăm tệ đã thành tờ tiền một xu, một cơn gió ào qua, những tờ tiền xu bay lả tả trong không trung.

“Trả cho em... a!!!”

Lúc đưa tay chụp lấy tiền, bất cẩn rơi từ trên giường xuống, thế là Đỗ Lôi Ty tỉnh dậy khỏi cơn ác mộng. Nhưng cô thà không tỉnh lại, vì sếp tổng trong mơ ít nhất là giả mạo, còn người mà cô mở mắt ra nhìn thấy ngay lại là sự thật chân thực nhất, sống động nhất, không chối cãi được nhất!

“Em làm gì thế?” Sếp tổng quỳ trên giường, từ trên cao nhìn xuống gương mặt nhăn nhó méo xệch vì ngã đau của Đỗ Lôi Ty, khóe mắt như thấp thoáng nét cười.

Trong mắt Đỗ Lôi Ty thì nụ cười ấy thật khiếp đảm.

“Anh...anh sẽ không trừ lương của em chứ?” Cô buột miệng.

“Ai bảo anh sẽ trừ lương em?”

Bị Liêm Tuấn hỏi vậy, Đỗ Lôi Ty mới ý thức rằng lúc này cô đang nằm mơ, vội vàng đánh trống lảng: “Không ... không có gì... em hỏi chơi thôi ...”

Về mặt kinh hoàng thất sắc ấy Liêm Tuấn thấy hết, anh có vẻ thú vị: “Chắc em không nằm mơ thấy anh trừ lương em chứ?”

Vậy mà cũng nhìn ra? Đỗ Lôi Ty gật đầu theo phản xạ, gật một lúc lại thấy không đúng, lập tức lắc đầu.

Quả nhiên bộ mặt thật của nhà tư bản đã bộc lộ: “Nghe nói ngày nghĩ gì thì đêm mới mơ thấy

cái đó, chắc em không phải là muốn anh trừ lương nhỉ?”

Nhắc đến trừ lương là trái tim yếu ớt của Đỗ Lôi Ty suýt nữa co thắt, cô vội giải thích: “Không! Em có mơ thấy anh trừ lương em đâu! Em... em mơ thấy anh trả lương cho em!” Ngày nghỉ gì thì đêm mơ đó, sếp tổng anh cứ tăng lương cho em là được!

“Ồ?” Liêm Tuấn chống cằm, gật đầu: “Mấy hôm nay em làm việc cũng khá cần mẫn, anh đang nghĩ xem có nên tăng lương cho em không?”

Thật ư? Đỗ Lôi Ty mở to mắt, lúc này đôi mắt vẫn còn u ám mà nay đã phát ra ánh sáng xanh biếc như của sói săn mồi vậy.

“Nhưng...” Sếp tổng bỗng quay ngoắt, “Đã nói mơ và thực là trái ngược nhau, xem ra phải thôi vậy.”

Xoảng xoảng...

Ai đó hóa đá vỡ tan tành.

Sếp tổng à, từ bao giờ mà anh đã trở nên ba phải rồi vậy?

(T o T) /...

Mới sáng sớm đã bị dọa dẫm nên tâm trạng Đỗ Lôi Ty rất sa sút. May thay sự sa sút ấy đã hóa thành mây khói khi cô nhìn thấy lịch điện tử trên tường.

Thứ Hai!

Họ bị cách ly là thứ mấy? Là thứ Ba! Thế chẳng phải ... ngày mai là cô được giải phóng?!!!

Đột nhiên trong lòng Đỗ Lôi Ty như bùng bùng ngọn lửa chiến thắng, kháng chiến bảy ngày gian khổ vất vả cuối cùng đã sắp kết thúc, một ngàn rưỡi tề lung linh cuối cùng sắp rơi vào túi, những nỗi khiếp sợ liên tục trong hai mươi tư giờ do sếp tổng đại nhân gây ra cuối cùng đã sắp trôi qua! Tuyệt thật!

Con người gặp chuyện vui là tinh thần sảng khoái, Đỗ Lôi Ty hứng chí, ý chí chiến đấu đánh không chết lại trở về.

“Sếp tổng, hôm nay có công việc gì ạ?”

Văn kiện, đến đây! Hợp đồng, đến đây! Công việc, cứ ập đến đây! Ta đã chuẩn bị sẵn sàng!

“Hôm nay không có việc gì.”

“Không có?” Đỗ Lôi Ty hơi sững sờ, chẳng lẽ làm việc cho sếp tổng mà còn được nghỉ?

Đang nghi hoặc thì sếp tổng đã ngoắc ngoắc ngón tay với cô.

Đỗ Lôi Ty ngưng nguẩy đi đến, “Sếp tổng, có gì dặn dò sao?”

“Không có công việc, nhưng có việc khác cần em làm.”

“Việc gì ạ?”

“Giải sầu với anh.”

“...” Đỗ Lôi Ty im lặng hai giây, “Sếp tổng, em bán nghề không bán thân.”

“Tiền lương...”

“Bán! Em bán hết!”

Và thế là, ngày thứ bảy bị cách ly đã đi đến hồi kết với hợp đồng lớn mà sếp tổng bận rộn mấy hôm nay, Đỗ Lôi Ty cũng từ một cô em làm thêm chỉ bán nghề không bán thân, lắt mình biến thành trợ lý thân cận vừa bán nghề vừa bán thân.

Công việc đầu tiên của trợ lý thân cận là – đánh bài với sếp tổng.

“Em có thể nào nghiêm túc được không?” Liêm Tuấn cầm bài trong tay, cực kì bất mãn.

Sếp tổng ơi, oan quá! Đỗ Lôi Ty nước mắt đầm đìa, không phải cô không nghiêm túc đánh bài, mà là sếp tổng thực sự quá mạnh, ván nào cũng thắng, bảo con tôm nhỏ là cô làm sao chịu nổi?

“Em thế này không được.” Liêm Tuấn nói, “Thế này nhé, em thắng anh một ván, anh sẽ tăng lương cho em thêm một trăm tệ.”

(0o0)

Đỗ Lôi Ty mắt sáng rực, nhưng cũng may cô không bị tiền bạc làm mờ mắt, vì cô nhanh chóng phát hiện ra điều gì đó trong ánh mắt lấp lánh nụ cười của sếp tổng.

“Thua một ván sẽ không trừ em một trăm chứ?”

“Không,” Liêm Tuấn lắc đầu, “Chỉ trừ năm mươi.”

“... Em không chơi có được không?”

“Được, xem như em trốn việc, trừ một ngàn rưỡi.”

T^T

Thế mới nói, cò bạc hại chết người! Vất vả làm việc sáu ngày mới kiếm được một ngàn rưỡi. Ba

mười ván bài mà lại thua sạch sẽ, suýt nữa quần lót cũng phải đem ra gán! Sự lên voi xuống chó của cuộc đời khiến Đỗ Lôi Ty chỉ muốn khóc không thành tiếng.

“Sếp tổng à, lúc này anh đùa phải không?” Đỗ Lôi Ty yếu ớt.

“Trông anh có vẻ đang đùa à?”

Đúng là không giống -_- III

“Nhưng...” Cô chà xát hai tay vào vạt áo, “Chẳng phải nói là giấc mơ trái ngược sự thực hay sao? Thực ra hôm nay em mơ thấy anh trừ lương của em mà...”

“Những lời lừa gạt trẻ con mà em cũng tin à?”

“...”

Cảm giác đó giống như tự cho rằng đã uống một ly sữa bột có melamine, ai ngờ ly mà cô uống vốn dĩ chính là melamine có trộn sữa bột, khỏi phải nói là lạnh người đến mức nào.

Thực ra Đỗ Lôi Ty không phải là sai ở chỗ tin lời lừa gạt trẻ con, cô chỉ sai ở chỗ là tin rằng nhà tư bản cũng có nhân tính, ngờ đâu thú vui lớn nhất của nhà tư bản là sau khi ăn thịt uống máu của nhân dân lao động xong, còn ném vào chân tường đập cho mấy phát.

Lúc ấy Đỗ Lôi Ty không biết nên cười hay khóc, ít nhất thì sếp tổng đại nhân không bắt cô gán cả quần lót.

Bỗng nhiên di động của Liêm Tuấn đổ chuông.

“Alo?” Anh đặt bài xuống, đứng dậy nghe máy, “Hợp đồng à? Ừ, được”. “Ngày mai? Không vấn đề.” “Thế hả” ...

Nhìn sếp tổng bỗng hồi phục vẻ uy nghiêm của một ông sếp, cầm điện thoại, vẻ mặt nghiêm khắc, Đỗ Lôi Ty khó tránh khỏi cảm khái vô cùng.

Nhìn đi! Nhìn đi! Thế nào là thú đội lốt người? Thế nào là đạo mạo trang nghiêm? Đó chính là một ví dụ sống động đấy!

Cô dám cược rằng, người bên kia đầu dây chắc chắn không biết rằng nhà tư bản ah ta đang gọi điện kia, thực ra trong lòng đang mưu tính xem làm thế nào để hút cạn giọt máu cuối cùng của anh ta! Ôi chao, cái hồ sâu cô đang nằm lại sắp có một quần chúng lao khổ bị ném vào rồi...

Đỗ Lôi Ty vừa nghĩ vừa lắc đầu, lẩm nhẩm: “Hố vạn người ơi hố vạn người...”

“Em đang nói gì thế?” Không biết tự khi nào mà Liêm Tuấn đã đến trước mặt cô, nhìn cô với vẻ thú vị.

“Không có gì!” Đỗ Lôi Ty vội khoát tay, rồi như sực hiểu ra gì đó, một ngàn ruồi tẻ đã bị trừ sạch, cô còn gì để sợ chứ? Thế là cô đứng phắt dậy, chống nạnh ưỡn ngực, nói: “Em nói anh ăn thịt người không nhả cả xương!”

Đôi với sự phản ứng bất thường đó của cô, Liêm Tuấn hơi sững sốt nhưng đôi mắt lại lóe lên thâm ý nào đó: “Em nói thử xem, anh ăn thịt người không nhả xương thế nào?”

Bị ánh mắt ấy nhìn chăm chăm, Đỗ Lôi Ty lại bắt đầu lúng túng, nhưng hễ nhớ đến bao nhiêu đồng bào bị chôn vùi dưới hố, cô lại thấy dũng cảm: “Anh biết rõ em không biết đánh bài nhưng cứ nằng nặc bắt em đánh, còn lợi dụng thân phận sếp tổng trừ lương em, anh làm thế đúng là... là đồ khôn!”

Đồ khôn, đồ khôn, đồ khôn, ...

Hai chữ này sau khi lặp lại trong đầu n lần, Đỗ Lôi Ty bắt đầu thâm mắng chính mình: Đỗ Lôi Ty mày ngốc thế! Mày lại dám mắng sếp tổng đại nhân là đồ khôn, mày đúng là đồ khôn đến nỗi thành đồ đàn rồi hay sao?

Quả nhiên đôi mắt sếp tổng phủ một bóng đen u ám: “Em nói lại xem.”

“Em...” Đỗ Lôi Ty thử lùi ra sau nhưng chân lại đụng vào ghế sofa, ngồi phịch xuống.

“Sao không nói nữa?” Liêm Tuấn cúi xuống, hai tay đặt trên hai bên ghế khiến cô bị bao vây ở giữa.

Một áp lực to lớn như thế, Đỗ Lôi Ty co rúm lại, bỗng thấy lưỡi khô miệng đắng, tim như ngừng đập, không dám nhúc nhích.

“Nói đi?” Anh áp sát, hơi thở phả vào mặt cô, ánh mắt sắc bén phóng đến như hai mũi tên khiến cô bất giác nín thở.

Nguy hiểm đã cận kề, thế nhưng đúng lúc Đỗ Lôi Ty tưởng mình hôm nay chết chắc rồi, thì bóng đen bao trùm lấy cô đã biến mất, sau đó cất giọng đều đều: “Tên khôn này định tăng tiền lương cho em.”

Tăng! Tiền! Lương!

Lúc cô nghe thấy ba chữ này giống như được tiêm vào người một mũi kích thích, bỗng chốc thấy hưng phấn hẳn.

Cô nhảy vọt lên từ ghế sofa, đôi mắt toàn hình \$, trong tích tắc biến thành cún con: “Thật sao? Anh định tăng lương cho em? Tăng bao nhiêu?”

Hễ nhắc đến tiền là không khí sẽ khác, thế mà cái tính cách tham tiền này chẳng đáng ghét tí nào. Liêm Tuấn thấy hết, tâm trạng cũng vui vẻ lên, “Tăng thêm một con số 0, được chứ?”

Chỉ một câu nhẹ nhàng mà Đỗ Lôi Ty chấn động toàn thân, một lúc lâu sau mới lắp bắp: “Thế ... thế trước số 0 đó có dấu chấm không?”

“Không.”

“Thế... sau số 0 là nhân dân tệ chứ?” Đừng bao giờ nói là yên Nhật nhé.

“Ừ.” Liêm Tuấn bất lực, gật đầu.

“...Anh véo em một cái thử xem?”

Đối diện với Đỗ Lôi Ty đã tâm trí bất định, Liêm Tuấn bó tay: “Em không tin anh thế à?”

Đỗ Lôi Ty gật đầu, đưa móng vuốt túm lấy tay sếp tổng đặt lên mặt mình rồi véo một cái không thương tiếc. Lúc tay anh chạm vào má cô, không hiểu vì sao, lòng anh bỗng thấy ấm áp.

“Ui da!”

Sau cơn đau, Đỗ Lôi Ty sung sướng.

Hê hê! Đúng là không phải nằm mơ!

Sếp tổng đại nhân vì sao lại tăng lương cho Đỗ Lôi Ty? Thực ra nguyên nhân là do cuộc điện thoại lúc nãy của Jason. Sau khi đàm phán gần ba tháng Liêm Thị và một công ty liên doanh đa quốc gia cuối cùng đã ký kết hợp đồng mấy phút trước. Bản hợp đồng ấy chính là bản mà mấy hôm trước Đỗ Lôi Ty kiểm tra và sửa lại, hợp đồng được ký kết nhanh chóng như vậy, Đỗ Lôi Ty cũng xem như có công lao. Ở Liêm Thị, chế độ thưởng phạt nhân viên xưa nay rất rõ ràng, cho dù là nhân viên thời vụ cũng không ngoại lệ.

Thế là Đỗ Lôi Ty từ tầng lớp nhân dân lao động gia cấp vô sản nghèo đến nỗi chỉ còn lại một mẩu quần lót, bỗng lác người vụt biến thành trọc phú vạn tệ. Cảm giác ấy giống như ly melamine có thêm sữa bột bỗng trở thành một ly bột protein có thêm melatonin, cô có thể nào không sung sướng, không hưng phấn được?

“Phi Phi, tớ muốn khao cậu ăn!” Đỗ Lôi Ty bên này hứng chỉ khoa chân múa tay.

Chu Dao Phi đang chơi game, vì nghe điện thoại nên phân tâm bị Boss chém tan nát, tức tối buột miệng mắng: “Đỗ Lôi Ty, cậu nhặt được tiền hả? Nhặt được thì mau trả tớ tám xu tiền mua nước ngọt!”

“Cậu đừng lải nhải tám xu đó mãi thế, hẹp hòi nhỏ mọn!” Có tiền rồi, khẩu khí cũng khác hẳn, Đỗ Lôi Ty khoát tay, hào khí vạn trượng, “Tớ khao cậu ăn buffet thịt nướng một trăm tám luôn!”

“Thôi đi! Cái kiêu của cậu mà còn buffet thịt nướng một trăm tám à, ăn canh chua cay tự chọn mười tám tệ còn khó tin nữa là...” Chu Dao Phi bực bội.

“Phi Phi, không lừa cậu đâu! Tớ khao cậu thật mà, còn Hạ Khôn nữa, cậu cũng đưa cậu ta theo nhé!”

“Cái gì, cái gì? Bao cao su, cậu phát tài rồi à?” Bên kia vắng đến giọng của Hạ Khôn.

“Đồ cáo chết tiệt, cậu mới là bao cao su đó, cả nhà cậu đều là bao cao su!” Đỗ Lôi Ty tức tối nghiêng răng, thế giới này chỉ có nữ lưu manh như Chu Dao Phi mới trấn áp được con cáo chết Hạ Khôn kia, đúng là kẻ cắp gặp bà già trong truyền thuyết!

Khi hai người đang cãi nhau dữ dội trong điện thoại thì sếp tổng bỗng vào phòng, ánh mắt có vẻ bất mãn: “Em đang cãi cò gì thế?” Cô bé này từ sau khi biết được tăng lương thì trạng thái tinh thần có vẻ bất bình thường, cách một bức tường mà vẫn nghe được giọng cô.

Bên kia Hạ Khôn nghe thấy giọng Liêm Tuấn thì cười gian: “Bao cao su, sao tôi lại nghe giọng đàn ông nhỉ? Chẳng lẽ cuối cùng đã có người chịu đón nhận bao cao su cậu rồi...”

Càng nói càng chẳng ra sao, Đỗ Lôi Ty giận dữ gầm lên: “Con cáo Hạ kia, cậu chết đi!” Nói xong tức tối cúp máy.

Liêm Tuấn đứng cạnh nhìn thấy hết, bình thản nói: “Em đang gọi điện cho ai?”

“Một con cáo chết!” Đỗ Lôi Ty buột miệng.

“Cáo?”

“Đúng thế! Một con cáo chết tiệt chỉ giỏi mồm mép, hề thấy em là cứ gọi là bao cao su, bao cao su suốt, cũng không nhìn lại mình nữa, một tên đàn ông mà còn đẹp hơn cả phụ nữ, hoạt ngôn kinh khủng...” Đang giận dữ nên hề nói ra là bắt đầu than vãn thao thao bất tuyệt, đến khi cô nhận ra đối tượng cô đang kể lể là sếp tổng thì Hạ Khôn đã hất xì n lần ở một góc nào đó trên trái đất này rồi.

“Xin lỗi, lúc này em nóng giận quá.” Đỗ Lôi Ty thè lưỡi, lòng nghĩ sếp tổng chắc rất không vui khi nghe cô than thở kể lể suốt đầu.

Nhưng Liêm Tuấn không nói gì nhiều, chỉ tỏ vẻ hờ hững: “Bạn đó của em, là đàn ông?”

“Vâng.” Nhưng cáo Hạ không những đẹp hơn phụ nữ mà miệng mồm còn độc nữa.

“Quan hệ của hai người rất tốt?”

“Tốt cái khi ấy! Ai quan hệ tốt với hắn là xui xẻo cả tám đời!” Đỗ Lôi Ty nói xong nhìn sếp tổng, cảm giác mặt anh hơi u ám. Chẳng lẽ hình tượng nói xấu kẻ khác của cô quá thô lỗ, tổn hại

đến hình tượng phu nhân sếp tổng? Cũng chẳng trách, sếp tổng từ nhỏ đã được giáo dục theo lối quý tộc, chắc chắn không thích hình tượng nữ lưu manh như cô rồi.

Đỗ Lôi Ty nghĩ ngợi rồi bổ sung: “Thực ra mồm miệng tên ấy tuy độc một tí, nhưng lòng dạ cũng không xấu tệ, ít nhất ... ít nhất là cũng khá đẹp...”

Bên này Đỗ Lôi Ty vắt kiệt đầu óc để nghĩ ra một ưu điểm của cáo Hạ, đến mức muốn thổ huyết. Bên kia, sắc mặt sếp tổng mỗi lúc một sa sầm.

“Em đừng nói nữa!” Vứt lại một câu rồi bỏ đi, để lại mình Đỗ Lôi Ty trong phòng, ù ù cạc cạc.

Sếp tổng đại nhân giận sao?

Sếp tổng hình như giận thật, kết quả đó là do Đỗ Lôi Ty rút ra sau khi quan sát toàn diện một cách tỉ mỉ.

Từ sau khi Liêm Tuấn sa sầm mặt bỏ đi thì không nói thêm câu nào nữa, một mình ngồi trên ghế sofa lẳng lặng xem tivi, ngay cả những câu bắt chuyện giả tạo của cô cũng mặc kệ.

Lần này Đỗ Lôi Ty cuống thật!

Tại cô đặc ý quên hình tượng, tưởng được tăng lương thì là đại gia rồi, ngờ đầu tiên này vẫn trong tay sếp tổng, sao cô có thể để lộ nguyên hình được chứ?

Nhớ lại lúc nãy nói xấu bạn bè trước mặt sếp tổng, bất chấp hình tượng phu nhân sếp tổng, hoàn toàn bộc lộ gương mặt ác độc và tâm lý đen tối của tiểu thị dân, Đỗ Lôi Ty thật hối hận!

Mắng Hạ Khôn thì sau này còn cơ hội, nhưng một ngàn rưởi tệ kia muốn kiếm lại được thì rất khó!

Nội tâm Đỗ Lôi Ty nóng như lửa đốt, lại sắp xuất hiện cảnh tượng như trong giấc mơ buổi sáng, những tờ tiền một trăm tệ phút chốc biến thành những tờ tiền xu bay lả tả... Không! Là một trăm tệ biến hết thành những tờ tiền làm giả cực kì khéo léo bằng công nghệ HD!

Đỗ Lôi Ty sức nghĩ thế, quay về hiện thực từ hoang tưởng khủng bố đó, nhìn sếp tổng sắc mặt sa sầm ngồi trên ghế sofa, trong đầu lại xuất hiện một câu đối liên...

Về trên: Da mặt dày đến lái tàu hỏa

Về dưới: Tiền nhiều đến nỗi đếm không rõ

Hoành phê: Trả em tiền lương!

Vừa đọc xong câu đối liên, Đỗ Lôi Ty lại phát cờ, mặt dày chồm đến: “Sếp ơi, anh có khát

không?”

“...”

“Anh không khát, vậy anh có đói không?”

“...”

“Anh không đói à... Vậy em bóp vai cho anh nhé?” Đỗ Lôi Ty vừa nói, cũng bất chấp Liêm Tuấn không có phản ứng, cô tháo dép lê trèo lên ghế, thò hai móng vuốt ra để bóp vai của sếp tổng.

Móng vuốt bóp rồi bóp, thủ pháp giống như gói hoành thánh, mềm mại không chút sức lực.

Mà động tác mềm mại ấy giống như sao Hỏa lướt qua thảo nguyên, những nơi cô chạm đến như có thứ gì đó đang muốn dâng trào.

Sếp tổng không đẩy cô ra, có nghĩa là lương vẫn còn hy vọng, thế là Đỗ Lôi Ty càng ra sức bóp, vừa bóp vừa hỏi: “Dễ chịu không?”

Giọng nói ấy như gió mát thoáng mặt hồ, gợn lên những đợt sóng lăn tăn, ngón tay anh nhúc nhích.

“Em còn biết điểm đáng kinh nhé, anh có muốn thử không?” Cô vừa nói, móng vuốt đã dòi lên cánh tay Liêm Tuấn. “Cái này là tâm bao kinh, gõ vào đây, đây đây... có thể tăng khí huyết...”

Theo ngón tay gõ gõ ần ần vào khắp nơi, những đốm lửa nhỏ lan ra, có thể thấy rằng sẽ có một ngọn lửa lớn sắp bùng phát đến nơi.

Bên này Đỗ Lôi Ty vẫn tiếp tục lý luận Trung y của cô.

“Cái này là Thần môn huyết, tức là nằm bên này cổ tay, mỗi ngày ấn vài cái là có thể trị mất ngủ... Ủa? Sao tay anh nóng thế...”

Đột nhiên, bàn tay mà cô đang ấn ấy đã linh hoạt lật lại, nắm chặt lấy tay cô.

Đỗ Lôi Ty ngẩn ngơ: “Sếp à, anh cũng muốn thử à? Cái đó ... Thần môn huyết là ở đây mà... anh bóp cả bàn tay em làm gì ...à!!”

Chưa nói xong, Liêm Tuấn đã kéo nhẹ một cái, Đỗ Lôi Ty không phòng bị, lọt thỏm vào lòng anh.

“Anh muốn thử xem.” Giọng anh khàn khàn, không giống vẻ nghiêm túc thường ngày, có một sự cảm dỗ đặc biệt, chỉ thoảng bên tai cô mà nơi đó đã đỏ bừng lên.

“Anh... anh nói gì... Cái này không phải huyết đạo!” Tiếng cô bỗng im bất khi lòng bàn tay nóng hổi luồn vào áo lót.

EQ Đỗ Lôi Ty vốn thấp cũng biết sau đó sẽ xảy ra chuyện gì, môi anh đã ép lên cổ cô, thè lưỡi ra liếm nhẹ.

Trong tích tắc, một luồng điện chạy khắp cơ thể.

“Khoan đã!”

“Gì thế?” Liêm Tuấn dừng tay, ánh mắt bất mãn.

“Em...” Mắt cô lấp lánh, “Em chưa tắm...” Trời ạ! Chắc không phải chuyện này cũng không phát triển theo phim truyền hình chứ?

“Em cầu nhàu cái gì?” Liêm Tuấn nhướn mày, “Anh tắm với em...”

“Không mà!”

“Vậy tranh thủ thôi!”

Cúc áo ngực đã cởi mất hai.

“Đợi đã!”

“Lại gì nữa?”

“Em...em nghĩ... trên ghế sofa thì không hay lắm...”

“Được.” Liêm Tuấn bế bổng cô lên.

Bồng mát thẳng bằng, Đỗ Lôi Ty giật bản mình: “Anh muốn làm gì?”

“Chẳng phải em nói là trên sofa không hay lắm à? Vậy lên giường...” Trong lúc nói, anh đã bế cô vào phòng, đặt lên giường, sau đó đè xuống.

“Khoan đã...”

“Em muốn gì nữa?”

“Em... em chưa chuẩn bị xong...”

“Không sao, chúng ta cùng chuẩn bị...”

“Đừng! Khoan...”

Tiếng nói đã mất hẳn.

Có câu danh ngôn trên mạng thế nào nhỉ? Đàn ông luôn có cách khiến phụ nữ câm miệng.

Không phải câu này! Còn câu nữa!

Đúng rồi! Đàn ông tặng phụ nữ quần áo, chính là muốn tự tay cởi ra.

Đàn ông tặng phụ nữ đồ lót, thì đương nhiên là...

[1] Ăn đậu hủ: Cách nói mới của giới trẻ Trung Quốc, chỉ việc lợi dụng, sờ mó kẻ khác.

[2] VCR: Video cassette recorder

Chương 18: Mãn hạn, ra tù!

Trong các tiểu thuyết ngôn tình, phần nhiều các đôi tình nhân sau khi hưởng thụ một đêm hạnh phúc bên nhau sẽ đón một buổi sáng ánh nắng rực rỡ. Nữ chính tỉnh dậy, nghe tiếng nước chảy róc rách trong phòng tắm, đang lúc nghĩ ngợi linh tinh thì nam chính quần khăn tắm ra khỏi, nhìn nữ chính bằng ánh mắt dịu dàng tình cảm như nước, yêu chiều hỏi: “Còn đau không?”

Nữ chính gò má ửng hồng, cúi đầu cup mắt, tim đập thình thịch.

Tình cảnh đó khiến nam chính không kìm được lại đẩy nữ chính ngã ra giường, tiện thể lộ ra nụ cười tà ác vạn năm không đổi: “Em thơm quá, anh muốn ném thử lần nữa...”

Tiếp theo đó là abc xyz!!!

Trong tiểu thuyết viết thế, Đỗ Lôi Ty cũng nghĩ thế, thế là khi cô mở mắt ra, nhìn thấy ánh nắng rực rỡ chiếu vào qua cửa sổ, nghe tiếng nước chảy bên ngoài vọng vào, cô bắt đầu sốt ruột.

Nhớ lại tối qua, cái đêm kinh tâm động phách ấy, khí huyết như từ gót chân phóng vút lên đỉnh đầu, da dẻ Đỗ Lôi Ty từ trên xuống dưới bắt đầu đỏ đến phát sốt.

Trước kia cô cứ nghĩ sếp tổng đại nhân là nhà tư bản cay nghiệt, lạnh lùng, cố chấp, có thù tất báo, không ngờ sau đêm qua cô mới phát hiện rằng, hóa ra cay nghiệt chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ, lạnh lùng nhiều nhất cũng chỉ có thể tính là tiểu tiết, cố chấp cũng trong phạm vi cô chấp nhận được, bản chất ác liệt nhất của sếp tổng hóa ra là – lưu manh!

Sao anh có thể đẩy cô lên giường mà chưa được sự đồng ý của cô? Đẩy ra thì thôi, lại còn bịt miệng cô lại, bịt lại rồi còn liếm, liếm rồi còn cắn, cắn rồi còn...

Không được rồi, nếu nghĩ nữa thì cô lại chảy máu mũi mất.

Thực ra đó cũng không phải là chuyện Đỗ Lôi Ty buồn bực nhất, mà cô tức là, cô lại để mặc cho sếp tổng ăn mình sạch sẽ, còn bản thân cô ngay cả một tí vụn đậu hủ cũng không ăn được, và rồi cả vẻ bết hình dẫu trong truyền thuyết kia cũng không thấy được!

Ôi đau buồn quá! Ôi đau buồn quá đi!

Đang đau khổ thì có một giọng nói đang gào trong lòng: Một việc thê thảm như thế, tuyệt đối không thể để xảy ra lần nữa!

Thế là Đỗ Lôi Ty quyết định: trước khi sếp tổng tắm xong, mau chóng chuẩn đi!

Cô quần chặn, nhanh chóng trèo xuống giường, mắt đảo lia lịa, nhìn thấy quần áo ngổn ngang khắp nơi bên giường, cúc áo rơi đầy đất. Mặt thoát cái đỏ bừng...

Sếp tổng mua quần áo chất lượng kém cho cô, rõ ràng là để tiện lột ra mà

Còn nói không phải lưu manh? Đúng là một con quỷ dân tộc!

-(>_<)-

Do quần áo hôm qua không thể mặc được nữa, nên Đỗ Lôi Ty đành quần chần nhảy lò cò đi lấy quần áo khác, đúng lúc đó, tiếng nước bên ngoài ngừng hẳn, sếp tổng đã tắm xong!

Đỗ Lôi Ty cuống lên, cũng mặc kệ quần áo của mình, tiện tay vớ lấy áo sơ mi trắng đầu giường, mặc vào với tốc độ nhanh nhất trong đời, mới mặc vào đã choáng váng!

Cái này hình như là ... áo của sếp tổng -_- !!!

Bị người ta ăn cả buổi tối, sáng dậy còn mặc áo của người ta, rõ ràng là đang mời chào: Anh đến ăn em lần nữa đi!

Đỗ Lôi Ty, sao mà ngốc thế hả mà!

Sau khi thăm mắng mình, Đỗ Lôi Ty lại bắt đầu cời ra, dù sao đi nữa cũng không thể hỗ trợ cho tên lưu manh kia được!

Tiếc là, đã quá trễ!

Khi cúc áo mới cởi một nửa, cửa phòng bỗng mở ra, Liêm Tuấn mặc một chiếc áo khoác tắm xuất hiện, bóng dáng cao to che khuất ánh nắng từ bên ngoài chiếu vào, đôi mắt dài nhìn cô chằm chằm.

Đỗ Lôi Ty hóa đá.

Thấy cô, anh không nói gì, chỉ chậm rãi đi vào, đến khi tới trước mặt cô, bóng dáng cao lớn trùm lên người cô, ánh mắt nóng bỏng như khiến cô tan chảy, nét cười ẩn hiện bên khóe mắt khiến cô nín thở.

Nhìn đi! Y hệt tiểu thuyết nói, lại bị ăn nữa chứ gì? Bị ăn một lần là sự cố, bị ăn lần nữa thì cả đời này mà đừng mơ thoát khỏi móng vuốt ma quỷ của sếp tổng!

Đỗ Lôi Ty ơi là Đỗ Lôi Ty, mà xem bao nhiêu truyện ngôn tình, lãng phí vô dụng quá!

Đúng lúc Đỗ Lôi Ty tuyệt vọng thì Liêm Tuấn bỗng đưa tay lên, ngón tay thon dài giữ lấy bàn tay cô lúc này vì quá sợ hãi nên chưa kịp rời khỏi cúc áo.

Một cúc, hai cúc, ba cúc ...

Ừa!

Sếp tổng sao không cởi cúc áo cô?

Anh không những không cởi mà ngược lại còn giúp cô cài lại những cúc áo mà cô vừa cởi ra, cài xong còn chỉnh lại cổ áo, che đậy hết những vết đo đỏ còn lưu lại trên cổ cô từ tối qua.

Đối diện với tình tiết không giống tiểu thuyết nói này, Đỗ Lôi Ty có phần lóng ngóng.

Chẳng lẽ vì tối qua sếp tổng do tối trời nên mờ mắt không nhìn rõ, sáng này nhìn rồi mới phát hiện ra thứ mà anh đã ăn không phải đậu hủ non mà là đậu hủ thối, nên anh hối hận?

Nghĩ thế, Đỗ Lôi Ty bỗng thẹn quá hóa giận.

Khỉ thật! Đậu hủ thối cũng là đậu hủ mà! Trên thị trường thì đậu hủ thối còn đắt hơn đậu hủ non gấp mấy lần! Anh muốn không gánh trách nhiệm? Đừng mơ!

Gió đang gào, ngựa đang hí, Đỗ Lôi Ty đang gầm!

Đang định nổi cơn thì bỗng nhiên, một giọng nói còn phần nộ hơn cô bỗng vang lên.

“Sao chị lại ở đây?”

Đỗ Lôi Ty giật mình, cơn giận mới được nhen nhóm bỗng bị dập tắt, nhìn bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn ngoài cửa, miệng cô bỗng biến thành hình chữ O.

Hác công chúa!

Đôi mắt hình quả hạnh tròn trĩnh, long lanh như nước đang tóe lửa, mặc một bộ áo xường xám nhỏ màu hồng phấn, Hác công chúa đứng ở cửa, con thỏ trong tay bị cô bé ôm chặt đến độ biến dạng.

Phía sau, lão Dư cười khà khà: “Thiếu gia, phu nhân, chúng tôi đến đón hai người về.”

Chẳng trách sếp tổng lúc này muốn giúp cô mặc quần áo vào, thì ra là lão Dư đến đón họ “ra tù”. Nhưng đón thì đón đi, tại sao còn dẫn cô nhóc kia đến? Vừa nhìn thấy Hác công chúa là Đỗ Lôi Ty đã thấy đầu to hằn ra, lơ lơ cảm thấy sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Quả nhiên Hác công chúa ném con thỏ trong tay, lao đến chỉ vào Đỗ Lôi Ty, hét lên: “Sao chị lại ở trong phòng anh họ tôi? Chị... chị mặc cái gì trên người thế kia?”

Đỗ Lôi Ty khiếp đảm, không kịp được trốn ra sau lưng Liêm Tuấn.

Cảm nhận thấy cô gái sau lưng đang cần sự che chở của mình, Liêm Tuấn bỗng thấy tâm trạng rất tươi tỉnh.

“Công chúa? Giọng nói trầm trầm nhưng mạnh mẽ, thoắt chốc đã trấn áp cô bé.

“Anh ơi...” Ác quỷ nhỏ thoát chốc hóa thân thành công chúa nhỏ, đôi mắt to trong veo lấp lánh, giọng nói ngọt ngào nũng nịu như vắt ra nước được, khỏi phải nói là đáng yêu biết nhường nào.

Nếu không vì đã cảm nhận sâu sắc bản chất kinh khủng của cô nhóc kia, Đỗ Lôi Ty nghĩ rằng lúc này cô đã nhìn nhầm mà thôi.

“Anh ơi, tại sao chị ta lại ở trong phòng anh?” Hác công chúa thở thở hỏi.

Liêm Tuấn cười dịu dàng, giọng nói cũng dịu lại: “Vì cô ấy là chị dâu họ của em.”

Nghe giọng nói dịu dàng ấy, Đỗ Lôi Ty thất thần.

Chưa bao giờ nhìn thấy nụ cười hòa nhã đến thế của sếp tổng, chứ đừng nói là giọng nói dịu dàng kia, lúc này còn nghĩ đã hiểu hết bản chất của anh, sao chỉ trong chớp mắt mà lại thấy anh lạ thế?

Trong lòng bỗng có cảm giác cay đắng.

“Chị ta không phải! Hai người rõ ràng là sắp ly hôn rồi!” Hác công chúa hàm hồ.

“Ai nói với em là bọn anh sắp ly hôn?” Giọng Liêm Tuấn thoát chốc lạnh hẳn.

Hác công chúa chỉ tay vào Đỗ Lôi Ty: “Chính là chị ta!”

“Không phải em, không phải em...” Đỗ Lôi Ty vội huơ tay! Toi rồi, sếp tổng nếu biết cô đã thề câu ác độc rằng nếu không ký hôn sẽ sinh con không có mông trước mặt cô nhóc kia, không biết liệu có giận đến độ thổ huyết không.

“Chị lừa gạt!” Hác công chúa hét lên, “Rõ ràng hôm đó chị đã nhận lời tôi! Chị nói nếu không ly hôn thì ... ối...” Miệng cô bé đã bị Đỗ Lôi Ty bịt lại.

“Em chỉ nói đùa thôi, anh đừng nghe nó! He he... he he he...” Cô lúng túng cười, bất thần bị cô nhóc cắn cho một phát, “ui da” một tiếng buông lỏng tay ra.

“Anh họ, chị ta đã nói sẽ ly hôn với anh trước mặt em! Em không gạt anh đâu!”

Hác công chúa nói xong, tức tối nhìn Đỗ Lôi Ty: “Chị là đồ xấu xa, cả trẻ con cũng lừa! Không xứng làm chị dâu tôi! Đồ xấu xa, đồ xấu xa, đồ xấu xa!”

“...”

Đỗ Lôi Ty nghẹn lời.

“Đừng nói nữa.” Liêm Tuấn bỗng cắt đứt lời chỉ trích của Hác công chúa, giọng nói lạnh đến

đáng sợ.

“Anh họ...” Hác công chúa ngán ngán nước mắt, vè mặt ẩm ức.

“Em...” Đỗ Lôi Ty mở miệng.

“Sao mỗi chuyện bé tí này đã khóc rồi?” Liêm Tuấn cúi xuống, tay véo má cô nhóc, giọng nói cũng dịu lại, “Về nhà với anh họ nhé?”

“Chuyện đó... thực ra em...” Đỗ Lôi Ty tiếp tục chen vào.

“Vâng!” Cô nhóc cười vui vẻ, đôi mắt cong cong vẫn còn ngán nước mắt.

Đỗ Lôi Ty: “Thực ra...”

“Lão Dư, chúng ta đi thôi.” Liêm Tuấn nhìn lão Dư.

“Vâng, thiếu gia!”

Hác công chúa kéo tay Liêm Tuấn, nhảy nhót ra ngoài: “Oh yeah, về nhà thôi!”

Đỗ Lôi Ty: “...”

Và thế là, Đỗ Lôi Ty sai lời hứa của chúng ta cuối cùng đã bị sắp tổng phốt lờ hoàn toàn.

Đang có một màn tình cảm quấn quýt quyến luyến bên nhau, bỗng diễn biến thành một bộ phim mì ăn liền nhảm nhí cướp đoạt tình yêu ông anh của cô em họ, nữ chính ghen lời không nói được gì, chỉ có thể nói là sân khấu của cuộc đời thực sự quá rộng lớn!

Chương 19: Làm lành

Một buổi tối đẹp trời, có lẽ những phu nhân nhà giàu của những nhà khác đang ngồi xung quanh và chơi mạt chược, cho dù là những bà thím trong các tiểu khu suốt ngày mắng nhiếc ông chồng vô dụng, có lẽ cũng đang vừa cắn hạt dưa vừa xem tivi. Chỉ mỗi Đỗ Lôi Ty vừa mới tăng cấp thành sếp tổng phu nhân đích thực, nhưng lại khoanh chân ngồi trên giường đánh ... tiểu nhân.

Đạo cụ là con chó bông đầu giường, ngoài ra còn có thêm đôi dép lê.

“Đánh cái đầu tiểu nhân này! Dám phớt lờ ta!” Đỗ Lôi Ty đánh một lúc, nhớ lại sáng nay từ khách sạn ra, sếp tổng không nhắc gì đến cô như thể không quen biết, cũng không nhớ xem tối qua đã đối xử với cô thế nào! Quả nhiên Chu Dao Phi nói đúng, đàn ông có tiền đều không đáng tin!

“Đánh cái tay tiểu nhân này, cho anh hết ôm em họ!” Sếp tổng phớt lờ cô thì thôi, lại còn bé con bé Hác công chúa đáng ghét, vẻ mặt ông anh tốt bụng lắm ấy, trở thành một ví dụ trái ngược với thái độ với cô. Con bé ác độc kia thì rất đắc ý, đuôi muốn dựng thẳng lên trời, ánh mắt nhìn cô như nhìn vợ bé ấy.

Mi mới là vợ bé, cả nhà mi đều là vợ bé!

Đỗ Lôi Ty gào thét trong lòng, lại cầm dép lê lên đánh vào bụng con chó bông: “Đánh bụng đồ tiểu nhân, xem có cơm mà ăn không?”

Nói ra thì càng tức, tối qua dù sao cô cũng phối hợp làm “thể dục kịch liệt”, sếp tổng lại ngay cả thức ăn cũng không gấp cho cô miếng nào, cứ gấp cho Hác công chúa, bảo ăn nhiều để bổ sung dinh dưỡng. Hại cô ở cạnh nhìn đến nỗi chằng lòng dạ nào ăn, chưa ăn được mấy đã tức tối chạy lên lầu.

Gặp phải người đàn ông ác độc như thế, đúng là tức đến no!

“Đánh chân đồ tiểu nhân, dám không đuổi theo ta lên lầu!” Cô hậm hực vút đũa chạy lên lầu, đóng sầm cửa lại, sếp tổng ngay cả đuổi theo cũng không, còn cười nói và ăn cơm với Hác công chúa nữa chứ.

Trời xanh ơi, đất dày ơi! Sếp tổng dẫn hồ ly tinh đến chọc tức cô thì thôi, tại sao đối thủ lại là một Loli măng sữa chứ? Quá đáng nhất là, ngay cả một con bé chưa dứt sữa mà cô cũng thua thảm hại.

Bi ai ơi là bi ai!

Thế là Đỗ Lôi Ty lại nhớ đến lời Đại Châu quây vàng bạc nói: “Tuy chỉ là một nắm mò nhỏ, nhưng chí ít cũng có chốn dung thân chứ? Còn hơn là đợi khi chồng có vợ bé, để người khác nằm

trong lãg mộ hào hoa của bạn, còn mình thì phơi thây ngoài đồng hoang.”

Tình trạng hiện nay của cô cũng chẳng khác với phơi thây ngoài đồng nữa.

Càng nghĩ càng tức, không nhịn được lại cầm dép lê lên đánh đập, đến mức tay sắp co rút lại mới nghe giọng nói bất lực vang lên phía sau: “Em đánh đủ chưa?”

Đánh quá hưng phấn, ngay cả khi Liêm Tuấn mở cửa bước vào, đứng sau lưng cũng không nhận ra, quả thật một khi tâm trạng con người bất ổn thì rất dễ tiến vào cảnh giới biến thái tự khép kín.

Đỗ Lôi Ty giật thót: “Anh... anh vào từ bao giờ?”

“Lúc em đánh tay anh.”

“...”

“Sao không đánh nữa?” Liêm Tuấn vừa nói vừa ngồi xuống giường.

Đỗ Lôi Ty cảm nhận rõ một bên giường lún xuống, tâm trạng bất giác căng thẳng.

Căng thẳng thì căng thẳng, nhưng cơn giận đầy bụng vẫn không tan, cô cứng miệng: “Em có cho anh ngồi đâu, anh ra ngoài đi!”

Liêm Tuấn cười không nói, chỉ nhìn cô bằng ánh mắt như cười như không khiến cô nổi da gà.

“Anh ra ngoài chơi với em họ đáng yêu của anh đi! Đừng có ở chỗ em, nam nữ thụ thụ bất thân!” Đỗ Lôi Ty vừa nói vừa đưa tay ra đẩy anh, bất ngờ bị anh nắm lấy.

“Thứ nhất, nhà này là của anh, anh muốn ngồi đâu thì ngồi. Thứ hai, anh đã bảo lão Phương đưa công chúa về rồi. Thứ ba...” Liêm Tuấn nói đến đó thì im lặng, chỉ nhìn cô bằng ánh mắt nóng bỏng, sức tay tăng thêm vài phần, nắm chặt bàn tay cô trong lòng bàn tay anh.

Động tác mờ ám ấy lại khiến Đỗ Lôi Ty nhớ lại cảnh tượng quá khích tối qua, vội vàng rút tay lại nhưng cố sức thế nào cũng không được. Sếp tổng chỉ cần hơi mạnh tay một tí là chắc chắn cô sẽ ngã nhào vào lòng anh, đến lúc đó thì nếu muốn thoát ra thì đúng là còn khó hơn lên trời nữa.

Sếp tổng đại nhân muốn ăn đậu hủ lần nữa là rõ rồi, nhưng hôm nay cô chưa hết giận, sao có thể để sếp tổng lợi dụng được?

Thế là đành vòng vo: “Anh nói là ... anh đưa Hác công chúa đi rồi?”

“Đúng thế.” Liêm Tuấn gật đầu, hơi nghiêng người, gác một chân lên chân còn lại, động tác có vẻ như tùy ý nhưng bàn tay nắm chặt tay cô vẫn không buông.

“Tại sao? Tiểu hồ đó... à không! Tiểu công chúa chẳng đã nói muốn ở đây một thời gian ư?”

“Đúng, nhưng anh không đồng ý.”

Lúc ấy sự tò mò của Đỗ Lôi Ty cũng dâng lên, mặc kệ tay mình vẫn bị người ta nắm, cô sững người, hỏi: “Tại sao chứ?” Sếp tổng chẳng phải rất thích cô em họ đó sao? Ánh mắt nhìn cô nhóc rất dịu dàng, rất yêu chiều.

“Chẳng phải em không thích nó à?”

Hả? Đỗ Lôi Ty ngẩn người rồi phản ứng ngay, cô cúi đầu: “Em đâu có...” Quả nhiên tâm trạng không thoát khỏi đôi mắt lửa của sếp tổng, bây giờ cô cảm thấy mình hơi giống Bạch Cốt Tinh rồi.

“Em không phải không thích nó, thế em đang... ghen với nó?”

Câu hỏi ấy khiến mặt Đỗ Lôi Ty mỗi lúc một nóng, đầu càng cúi gằm, giọng nói nhỏ như muỗi kêu: “Anh nói vậy...” Tốt thôi, cô thừa nhận mình có chút chút ghen tuông, nhưng tâm trạng đa phần vẫn là do thái độ của sếp tổng, làm gì có ai tùy tiện ăn thịt người ta rồi mà ngay cả hỏi một câu cũng không cơ chứ?

Hơi nóng vô tận truyền đến từ bàn tay được nắm chặt, theo cánh tay lan tỏa khắp người, nóng bỏng, có cảm giác thật khó nói, không biết nên giận nhiều hơn, hay là vui nhiều hơn.

Thấy cô như vậy, sự tức giận vốn có trong lòng Liêm Tuấn cũng mất hết, anh cũng biết cô ngốc này nói năng lung tung, chưa biết chừng Hác công chúa đã bức cô phải nói như vậy. Nhưng thấy cô im lặng thừa nhận thì thấy rất khó chịu, chỉ muốn trừng phạt cô, cho cô biết cái gì là nên nói, cái gì là không nên nói.

Nhưng thấy cô cứ đánh mặt cả ngày, âm ức đến độ sắp khóc thì lại thấy không nhẫn tâm, nên lúc này Hác công chúa gào khóc đòi ở lại, anh cũng không mềm lòng. Dù sao ai nên ở, ai nên đi, trong lòng anh rất rõ.

Liêm Tuấn trầm thờ dài, có phần bất lực, anh định mở miệng nói gì đó thì Đỗ Lôi Ty đã nhanh hơn anh, ngẩng đầu lên.

“Em đói.”

Khúc mắc đã được cởi bỏ, cơn giận cũng biến mất, bụng cũng trống rỗng, lập tức thấy đói. Chẳng trách ai mà chỉ trách sếp tổng, hại cô tức đến độ cơm cũng ăn không vào.

“Đứng lên, anh nói thím Ngô hầm canh gà cho em.”

Thím Ngô hầm canh gà ngon tuyệt, Đỗ Lôi Ty ăn một mạch ba bát còn cảm thấy chưa đủ, Liêm Tuấn lặng lẽ ngồi cạnh nhìn cô.

Ăn no xong, Đỗ Lôi Ty sờ sờ bụng, mới nhớ ra chỉ mãi ăn mà cũng không thèm khách sáo tí nào với sếp tổng, bất lịch sự quá, thế là cô cười hì hì: “Anh có muốn một bát không? Mùi vị rất ngon.”

Liêm Tuấn lắc đầu: “Em ăn nhiều vào.”

“Em no rồi.” Đỗ Lôi Ty vỗ bụng, quả nhiên đã căng tròn.

“Ăn nữa đi, canh này bổ máu.”

Bổ máu? Đỗ Lôi Ty nhớ lại đêm qua, mặt nóng lên.

Lúc ấy Liêm Tuấn đã động tay, múc cho cô bát nữa rồi đặt trước mặt: “Ăn nhiều vào, gầy quá.”

Gầy? Đỗ Lôi Ty cúi xuống nhìn tay chân nhỏ nhắn của mình, tuy khung xương nhỏ một tí nhưng thịt vẫn có, đặc biệt là sau khi gả cho sếp tổng, ăn uống ngon lành, cân nặng rõ ràng cũng tăng.

“Không gầy, anh nhìn tay em này, toàn là thịt!” Đỗ Lôi Ty giơ tay lên.

“Gầy!” Liêm Tuấn đưa tay chọc vào cánh tay cô, lắc đầu: “Lúc ôm không thoải mái.”

Cách cách...

Ai đó có cảm giác tan vỡ.

Thôi, cứ cúi xuống ăn canh gà của cô đi.

Mãi miết, thế là đã no căng bụng.

“Em em em... em phải đi vệ sinh!” Đỗ Lôi Ty ôm bụng, phóng thẳng đến phòng vệ sinh, trong lúc đó do quá gấp rút nên dép lê rơi mất một chiếc, lại còn xô ngã cả bình hoa gốm sứ yêu quý nhất của lão Dư nữa.

“Trời ơi! Bình hoa của tôi!” Lão Dư ở một góc tối om nào đó đang nước mắt chan hòa.

“Suýt!” Thím Ngô ra dấu, hạ giọng, “Ông hết muốn sống hả? Nếu để thiếu gia thấy chúng ta nhìn trộm thì chắc chắn sẽ trừ lương đấy!”

Lão Dư vội vàng bịt miệng, gật đầu vẻ đáng thương.

Tội lỗi! Sáng nay sau khi nghe ông báo cáo tình hình tiến triển của hai người kia, lão phu nhân sung sướng cực kỳ. Cứ ngỡ nếu hai người đã ổn định thì ông không cần phụng mệnh giám sát nữa, ai ngờ lão phu nhân hừng lên, tính buôn chuyện của người già lại tái phát, cứ đòi biết chi tiết thân mật của hai người. Đáng thương cho quản gia Dư đã sắp sáu mươi tuổi, thím Ngô cũng năm mươi

mây rồi, mà hai ông bà phải thậm thụt nấp ở góc tối nhìn trộm tiều bôi thân mật, đúng là mắt mặt!

Lão Dư đáng thương đang thắm lau nước mắt, Liêm Tuấn đã đứng dậy khỏi ghế, đi đến phòng vệ sinh.

Lúc đến cửa, Đỗ Lôi Ty mặt trắng bệch xuất hiện.

Liêm Tuấn thuận thế đè cô vào tường.

Động tác bất ngờ ấy khiến Đỗ Lôi Ty giật mình: “Anh... anh làm gì thế?”

Không phải chứ! Chẳng lẽ ứng nghiệm câu nói kia thật. rằng đó là bữa cơm cuối cùng trước khi chém đầu?

“Ăn no rồi?” Liêm Tuấn nhướn mày, hỏi.

Quả nhiên là muốn cho cô ăn no rồi ăn cô! Đỗ Lôi Ty bỗng thấy mình hơi giống một con ỉn, vui vẻ bị người khác vỗ béo, ăn đến mập mạp trắng trẻo, rồi mới nhận ra chủ nhân muốn ăn thịt mình.

“Chưa...” Cô ra sức lắc đầu.

Liêm Tuấn khóa cô vào giữa hai cánh tay, sau đó đưa tay ra nâng cằm cô lên: “Sau này còn dám nói những lời đó nữa không?”

“Lời... lời gì?”

“Hừ?” Liêm Tuấn đã nheo mắt.

“Không dám nữa! Không dám nữa!” Đỗ Lôi Ty vội vàng lắc đầu, mặc kệ là lời gì, lắc đầu đã rồi tính.

“Nếu còn nói thì sao?”

“Còn... còn nói nữa thì...” Cuống lên thì nhanh miệng, Đỗ Lôi Ty buột mồm: “Nói nữa sẽ sinh con không có mộng!”

Mặt Liêm Tuấn tối sầm, đưa tay lên: “Nếu em còn dám lấy con trai anh ra thề, coi chừng mộng em đấy!”

“Không dám nữa! Không dám nữa!” Mắng đi, mắng cái đầu anh! Em đã nói không chỉ một lần rồi... Không đúng! Cái gì là con trai anh? Rõ ràng là con trai em... Ôi trời! Cái trò gì thế này?

Đỗ Lôi Ty đang lẩn cán vấn đề rốt cuộc con trai là của ai, thì sếp tổng bỗng tóm lấy tay cô, kéo lên đầu.

“Làm... làm gì thế?”

“Về phòng sinh con trai.”

Hả? Đỗ Lôi Ty sực tỉnh, mặt đỏ bừng, vội vàng ghì chân xuống, không chịu đi, “Không được, không thể đi!”

“Tại sao?” Mặt Liêm Tuấn lại tối sầm.

Đỗ Lôi Ty đáp ứng: “Lúc này... có người bà con đến thăm em...”

Liêm Tuấn bất mãn: “Bà con gì?”

Cô đỏ mặt ngẩng lên, ngượng ngập nhìn anh: “Bà... bà dì của em...”

Chương 20: Phiền não

Bà di bất ngờ ghé thăm, mấy ngày khó chịu nhất trong tháng của phụ nữ lại biến thành những ngày thoải mái của Đỗ Lôi Ty. Không chỉ có thím Ngô ngày ngày nấu canh gà bổ máu cho cô, mà quan trọng nhất là, sếp tổng cũng không dám đụng đến cô.

Sếp tổng từ sau cái đêm kinh tâm động phách kia đối xử với cô đặc biệt tốt.

Trước kia có ăn nói bất cẩn tí là sếp tổng không vui, còn bây giờ, khi nghe cô than vãn với lão Du rằng sếp tổng thế này thế kia, sếp tổng nghe thấy, anh cũng chỉ cười mà không nói gì.

Trước kia sếp tổng nói chuyện thường đánh mặt lại, không biết từ lúc nào mà thường xuyên cười với cô, nụ cười ấy tự nhiên không giống đang che giấu âm mưu nào cả.

Hồi trước sếp tổng đi đâu cũng chẳng nói gì với cô, bây giờ mỗi sáng đều dặn dò cô vài câu rồi mới chịu đi.

Tóm lại, sếp tổng đại nhân đã khác hẳn lúc trước.

Chính vì thế mà Đỗ Lôi Ty luống cuống.

Mỗi lần chạm phải đôi mắt sâu không thấy đáy của anh, cô không nén nổi căng thẳng. Hễ thấy anh tiến lại gần là sẽ bất giác tránh ra, ngay cả nghe tiếng bước chân vững vàng của anh cũng sẽ thấy tim đập nhanh kỳ lạ.

Mấy ngày trôi qua như thế, Đỗ Lôi Ty xưa nay ăn ngon ngủ ngon suýt nữa mắc chứng suy nhược thần kinh.

Đỗ Lôi Ty quyết định đem bản khoản của mình ra hỏi baidu đại thần.

Lấy nickname: “Tôi phiền tôi phiền tôi rất phiền”, Đỗ Lôi Ty đặt câu hỏi: Có một người luôn ngang ngược với tôi, lúc nào cũng lạnh lùng với tôi, còn ép tôi làm một số chuyện tôi không thích làm. Bỗng một ngày, anh ta đối xử với tôi rất tốt, cũng không giận tôi nữa, thường xuyên cười với tôi, nhưng tôi lại cảm thấy rất không quen, đó là vì sao?

Mấy tiếng đồng hồ sau, comment lần lượt xuất hiện.

Bạn có nickname: “Tôi yêu chân trời” trả lời - chuyện ngoài không quyết hỏi google, chuyện trong không quyết hỏi baidu, với chuyện nhà của bạn thì nên hỏi Chân Trời! Các chị em, Chân Trời hoan nghênh bạn!

Đỗ Lôi Ty: Nhà cái đầu bạn chứ chuyện nhà gì!

Nickname “Tôi mới là Vạn Phong¹ thật!” trả lời – Cô gái này, tâm tư của cô lại có vấn đề phải không?

Đỗ Lôi Ty: Tên Vạn Phong kia, tôi là Hàn Kiều Sinh² đây! Cẩn thận tôi ném một loạt bóng vào đầu cho cậu chết bây giờ!

Nickname “Hầu Tổng trả lời - Bạn như thế là vì chịu ảnh hưởng của bức xạ điện thoại, mau đến mua điện thoại đi động mặt kính saphia của chúng tôi, là hàng chính hãng Italia, hai mươi bạn gửi email đến sớm nhất sẽ giảm giá ba trăm tệ, chỉ bán 699 tệ! Nếu bạn còn chần chừ chúng tôi sẽ tặng thêm cho bạn tai nghe Bluetooth...”

Đỗ Lôi Ty: Ông chủ ời, cho tôi một bát mì “đằm đằm nước mắt”!

Nickname “Giày da nhỏ” trả lời - Đừng nói nữa, tình hình của bạn rõ ràng là bạn có khuynh hướng thích được ngược đãi, thừa nhận đi! Thực ra bạn là một M³

Đỗ Lôi Ty: ...

Đọc qua những câu trả lời vớ vẩn ấy một lượt, Đỗ Lôi Ty vẫn không thấy hết phiền muộn, đang

định bỏ cuộc thì phát hiện ra có thêm một comment nữa tự bao giờ.

“Theo tôi thấy thì người đó đã yêu bạn rồi.” Nickname - Tử Hà Tiên Tử.

Lúc thấy câu trả lời đó, Đỗ Lôi Ty thực sự giật bắn mình, sếp tổng yêu cô? Làm... làm sao có thể?

Nói đơn giản từ “phần cứng” nhé, sếp tổng có một phần tư dòng máu Italia, là một tập hợp khí chất cao quý của phương Đông và sự gợi cảm của phương Tây, đừng nói là gương mặt ấy, mà chỉ là với sáu múi cơ ở bụng thôi, cô đã không biết mất bao nhiêu máu mũi rồi. Còn cô? Tướng mạo bình thường, dáng người bình thường, vòng một bình thường, tóm lại hình như chỗ nào cũng bình thường... Một người như cô, sếp tổng làm sao thích được?

Lại nhìn từ phần mềm nhé:

Gia thế thì khỏi cần so sánh, ngoài ông bố suốt ngày ca bài “là truyền nhân đời thứ bốn mươi tám của Đỗ Phủ” ra, nhà họ hình như chẳng có gì nổi trội. Hơn nữa, theo tính toán của bố cô thì sếp tổng rất có thể là hậu nhân của tướng quân Liêm Pha, thế thì nhà họ cũng chẳng có gì là xuất sắc.

So về học lực, cô là một cử nhân bình thường khoa Báo chí, tất nhiên không thể so với sếp tổng đã từng đi du học về.

So về năng lực...

Thôi, so sánh như thế đúng là tự si nhục bản thân.

Nghĩ đi nghĩ lại, Đỗ Lôi Ty thật sự không hiểu ra sếp tổng rút cuộc thích mình ở điểm nào? Chẳng lẽ sếp tổng thích cô là vì cô rất ngốc, rất ngây thơ?

“Đồ Đồ, em thật quá ngốc, quá ngây thơ.” Tháng trước những lời sếp tổng đã nói văng vẳng bên tai, nói thế thì, chắc là chê cô ngốc thật?

Ngay cả khả năng cuối cùng cũng bị loại bỏ, Đỗ Lôi Ty thực sự không thể tin rằng, sếp tổng đại nhân lại thích cô.

Anh “ăn” cô chắc là do đậu hũ non ăn nhiều rồi, thỉnh thoảng ăn đậu hũ thôi, muốn đổi khẩu vị chẳng? Còn về hiện nay đối xử tốt với cô, e rằng do cảm giác mới mẻ chưa hết chẳng...

Nghĩ thế, Đỗ Lôi Ty bỗng cảm thấy buồn bã, lồng ngực nặng trĩu rất khó chịu.

Cô lồm cồm bò xuống giường, mang dép lê vào, định ra vườn hoa đi dạo.

Do “bà dì” đến thăm nên sếp tổng không cho cô đi làm, còn nói lúc này cơ thể yếu, nên ở nhà. Nếu mỗi cô gái đều không đi làm vào những ngày “bà dì” đến thăm thì???

Đang giữa trưa, lại là mùa hè, thời tiết rất nóng bức, nhưng mấy hôm nay do bị ảnh hưởng bởi trận bão mà thành phố A có mấy trận mưa trút xuống nên không khí cũng dễ chịu hơn nhiều.

Lúc Đỗ Lôi Ty ra khỏi nhà thì Tiểu Phương đang rửa xe trong vườn, thím Ngô đang dẫn đưa cháy Lượng Lượng ra nghịch nước ở hồ phun nước.

Vừa thấy Đỗ Lôi Ty xuất hiện là Tiểu Phương run rẩy: “Phu nhân, phu nhân tha cho tôi, đừng bảo tôi lái xe nữa!”

Nhắc đến chuyện đó, Đỗ Lôi Ty cũng thấy hơi xấu hổ. Hôm đó cô nằng nặc bắt Tiểu Phương làm tài xế, hại hai người mắc kẹt ở cái nơi nuôi vịt kia, sau đó một mình cô ngồi xe bò đến đón sếp tổng, bỏ lại Tiểu Phương ở đó chờ đợi, đúng là hơi quá đáng.

Nhưng cũng thể trách cô cả được, nếu không vì sếp tổng tự dung rồi hơi bảo cô đến đón, Tiểu Phương cũng không cần mắc lại ở cái làng ấy cả buổi chiều, bị ba mươi mấy con trâu nước tham quan rất thê thảm. Nói cho cùng thì vẫn là lỗi của sếp tổng!

Đỗ Lôi Ty cười híp mắt: “Tiểu Phương à, yên tâm! Phí kéo xe lần trước tôi sẽ bảo sếp tổng trả lại cho cậu!”

“Đừng!” Tiểu Phương cuống lên, “Phu nhân, phu nhân đừng bao giờ nói sếp biết tôi đã lái xe đưa phu nhân đến nhầm chỗ, nếu ngài ấy biết chắc chắn sẽ đuổi việc tôi! Tôi vẫn chưa cưới vợ mà!”

Đỗ Lôi Ty hơi choáng: “Thực ra sếp tổng... cũng không vô lý như thế chứ?”

“Phu nhân, phu nhân sai rồi, nếu là người khác thì sếp tổng có lẽ nhiều nhất cũng chỉ trừ lương tôi, nhưng phu nhân thì khác! Cô là phu nhân sếp tổng, nếu ngài ấy biết suýt nữa tôi làm cô bị lạc thì công việc này của tôi cũng mất luôn!”

“Tôi... khác?” Đỗ Lôi Ty có vẻ băn khoăn.

“Không phải thế à!” Thím Ngô bên cạnh xúm lại, “Phu nhân, cô không biết thiếu gia nâng niu cô nhường nào đâu!”

Nâng niu?

Câu này có từ bao giờ thế?

Thím Ngô đằng hắng giọng, bắt đầu thao thao bất tuyệt: “Phu nhân, cô còn nhớ hôm đầu tiên cô đến đây không, những món ăn trên bàn và sau này có gì khác?”

Đỗ Lôi Ty hoang mang: “Có... có gì khác ư?”

“Chẳng lẽ cô không phát hiện ra là thức ăn ngày càng hợp khẩu vị của cô?”

Nói đến đó, Đỗ Lôi Ty cũng cảm thấy thế thật, cô gật gù: “Hình như là vậy...”

“Không phải hình như! Mà là chắc chắn!” Thím Ngô khoa tay múa chân: “Bắt đầu từ hôm đầu tiên cô đến, thiếu gia đã dặn tôi chú ý đến thói quen ăn uống của cô, nhớ kỹ những món cô thích mỗi ngày, như thế cô sẽ không khó ăn nữa!”

Thím Ngô nói xong, Đỗ Lôi Ty ngẩn ngơ.

Thì ra... sếp tổng lại tinh tế như vậy...

“Không chỉ thế đâu! Cô có chú ý đến gối đầu trên giường cô không? Dạo cô đến, cô nói rằng gối đầu hơi cứng, ngủ không ngon lắm. Hôm sau gối đầu đã mềm hơn đúng không? Đó là do thiếu gia dặn chúng tôi đổi đấy!”

Gối đầu?

Đỗ Lôi Ty lại nhớ đến hôm ấy mình ngủ nướng đến tận trưa. Sếp tổng giận dữ, hỏi cô tại sao ngủ muộn như thế, cô không tìm ra lý do, đành nói là gối đầu quá cứng, buổi tối ngủ không được. Không ngờ chỉ một cái có vô tâm đó mà anh cũng nhớ...

Không biết vì sao, trái tim bỗng thấy âm áp...

“Còn lúc thiếu gia tiễn công chúa đi, cô bé vừa khóc vừa gào thét, kéo tay áo thiếu gia không chịu đi. Nhưng thiếu gia biết cô giận, cứ bắt lão Phương khiêng công chúa vào xe, đưa về nhà...”

Và cứ thế, Đỗ Lôi Ty ngồi trong vườn, nghe thím Ngô nói cả buổi chiều về chuyện sếp tổng đối xử tốt với cô thế nào, cuối cùng Đỗ Lôi Ty cũng nghi ngại. Không lẽ cô lại vô tâm vô tình đến mức đó? Bên cạnh có một sếp tổng tốt như vậy, mà cô lại còn chê bai này nọ...

Đang suy nghĩ thì thím Ngô đã đúc kết: “Phu nhân, bây giờ chính là người thiếu gia yêu quý nhất!”

Người sếp tổng yêu quý nhất? Danh xưng đẹp đẽ đó chụp lên đầu Đỗ Lôi Ty, cô hơi choáng váng, và cứ choáng váng mãi cho đến tận chiều tối.

Lúc chạng vạng, sếp tổng trở về.

Thấy Liêm Tuấn, Đỗ Lôi Ty hơi ngượng ngập.

Nhưng Liêm Tuấn không để ý lắm, chỉ nói: “Em lên lầu thay quần áo đi.”

Thay quần áo? Đỗ Lôi Ty nhìn anh bằng ánh mắt nghi ngại.

Thấy thế, Liêm Tuấn nói gọn: “Hôm nay chúng ta đi ăn ngoài.”

* * *

Một cảnh nhỏ giữa thím Ngô và lão Dư.

Thím Ngô: “Lão Dư, hôm nay tôi thêm mắm dậm muối lừa phu nhân, liệu có ổn không?”

Lão Dư: “Hừm... mấy chuyện trước đó cũng phải có thật chứ?”

Thím Ngô: “Nhưng lúc này tôi lừa phu nhân, vì cô ấy không thích ăn cay, thiếu gia nhin không ăn cay thì liệu có khoa trương lắm không? Thực ra thiếu gia còn ăn cay kém hơn cả phu nhân...”

Lão Dư: “Cái này... chắc phu nhân sẽ không phát hiện đâu!”

Thím Ngô: “Tôi còn nói với phu nhân, vì cô ấy không thích uống sữa nên lâu lắm rồi bữa sáng không có món sữa mà thiếu gia thích nhất. Thực ra là vì thiếu gia hể uống sữa là sẽ dị ứng...”

Lão Dư: “...”

1. Vạn Phong là tên một MC nổi tiếng trong giới giải trí của TQ, dẫn chương trình “Hộp thư vườn Eden” của Đài truyền hình nhân dân Triết Giang

2. Hàn Kiều Sinh – bình luận viên thể thao nổi tiếng của Đài truyền hình trung ương.

3. Viết tắt của Masochism = những người thích bị ngược đãi.

Chương 21: Liên hoan

Đỗ Lôi Ty còn trẻ, có lương, có thể tín dụng, đi đâu cũng có thể gọi taxi nên việc ra ngoài ăn như thế này cũng chẳng có gì ghê gớm. Nhưng đối tượng mời cô ăn cơm lần này lại là sếp tổng đại nhân - người mà hai mươi mấy năm cô cũng chưa gặp bao giờ...

Đặc biệt là khi thím Ngô còn thêm mắm dặm muốn nói tốt bao nhiêu cho Liêm Tuấn, làm Đỗ Lôi Ty ngoài căng thẳng ra còn có phần ngượng ngùng.

Đề trang trọng hơn, cô cố ý thay một chiếc váy, còn hạ quyết tâm lục tìm đôi giày cao gót, mang vào chân và đi xuống lầu.

Lúc ấy Liêm Tuấn đã thay bộ âu phục thành áo thể thao màu xanh, đứng đợi trước cửa.

Lần đầu thấy sếp tổng ăn vận như thế, Đỗ Lôi Ty hơi ngẩn ngơ.

Trong tivi chẳng phải đều chiếu thế sao? Nam chính mặc âu phục, đưa nữ chính đến nhà hàng Pháp XX, sau đó phục vụ mang thực đơn toàn tiếng Tây ù ù cạc cạc ra, phía sau nó là một dãy những con số 0...

Sai rồi! Sai rồi! Sai lầm cực kỳ!

Cuộc sống không phải phim, nhưng có lúc còn chán động hơn cả phim.

Ví dụ Đỗ Lôi Ty nhé, lúc này cô đang mở to mắt, kinh ngạc nhìn cái thứ có hai bánh kia, hình như gọi là xe đạp.

Từ sau khi gả cho sếp tổng, cô đã lâu lắm rồi không nhìn thấy thứ này!

Đỗ Lôi Ty dụi dụi mắt, cuối cùng không kìm được hỏi: “Anh... xe anh đâu?”

Liêm Tuấn chỉ xe đạp bên cạnh: “Không phải ở đây à?”

“...” Đỗ Lôi Ty ứ ớ, không ngờ sếp tổng mời đi ăn mà lại lẳng mạn thế, cứ bắt phải lôi xe đạp đến để trải nghiệm cuộc sống. Người có tiền đúng là thích hành hạ bản thân!

Ngó nghiêng xung quanh, Đỗ Lôi Ty hỏi: “Sao chỉ có một chiếc?”

Không ngờ sếp tổng vặn lại: “Một chiếc còn không đủ à?” Rõ ràng là, anh muốn chở cô.

Đỗ Lôi Ty vừa nghe đã thấy chuyện này không thực tế! Sếp tổng đi đâu cũng có tài xế, xe đẹp cả đồng, lái xe chở cô thì cũng được đi, bây giờ tự dưng lôi đầu ra xe đạp đòi chở cô, quý mới biết bao năm rồi anh không đạp xe chứ?

Vì suy nghĩ cho sự an toàn tính mạng của mình, Đỗ Lôi Ty thận trọng, quyết định từ chối.

“Em thấy là, chúng ta cứ ngồi xe hơi đi là được.”

“Sao? Em không tin kỹ thuật của anh?” Liêm Tuấn nhìn ra ngay tâm sự của cô.

“Sao không tin chứ? He he... he he he...” Tin anh mới là ngốc!

Cuối cùng cô vẫn ngoan ngoãn lên xe... sai! Là xe đạp của sếp tổng!

Ngồi phía sau xe đạp, Đỗ Lôi Ty cứ thấy thấp thỏm bất an, sợ bất cẩn sẽ ngã nhào xuống, nhưng lại không dám ôm eo Liêm Tuấn, đành gờ hai móng vuốt ra, e dè đặt lên phần eo quần jeans của anh.

Đi được một đoạn đường, cô cảm thấy mình còn mệt hơn cả sếp tổng đang đạp xe nữa.

Bỗng nhiên, Liêm Tuấn lên tiếng: “Bám chắc, sắp đến đoạn đèo dốc.”

Không đợi Đỗ Lôi Ty phản ứng, chiếc xe đã nảy lên, xuống dốc.

“Á!”

Đỗ Lôi Ty giật bản mình, vội vàng nắm chặt lưng quần của Liêm Tuấn hơn.

Xuống dốc, tốc độ tăng nhanh, quả nhiên chiếc xe bắt đầu lao đảo, quỹ đạo bánh xe thành hình chữ S.

Đỗ Lôi Ty sợ đến mức tim muốn nhảy lên cổ họng, lập cập hỏi: “Anh... anh bao lâu rồi không đạp xe!”

“Không lâu.” Liêm Tuấn bình tĩnh, “Cũng chỉ bảy, tám năm thôi.”

Lần này Đỗ Lôi Ty không chịu được nữa, ôm chặt lấy eo Liêm Tuấn, nhắm tịt mắt lại.

Đoạn đường đang sửa chữa toàn gạch đá vụn, xe đạp nghiêng ngả lao đảo. Không biết là do tác dụng tâm lý hay sao, Đỗ Lôi Ty ôm eo sếp tổng, mặt dán vào lưng anh, trong lòng bỗng có cảm giác an toàn lạ lùng, thần kinh căng thẳng cũng không còn căng cứng nữa.

Cô nhắm mắt, ôm chặt eo anh như thế không biết bao lâu, đến khi cảm thấy xe không lao đảo nữa, dường như đã đi qua đoạn đường đó cô mới từ từ mở mắt ra. Quả nhiên trước mặt là đoạn đường bằng phẳng.

“Phù... vẫn còn sống!” Đỗ Lôi Ty thở phào, muốn buông tay ra.

Bỗng hay tay thấy nóng lên, giờ cô mới phát hiện ra Liêm Tuấn đã bỏ một tay ra, giữ chặt lấy hai tay cô đang định rút về.

Xoạch...

Mặt Đỗ Lôi Ty còn đỏ hơn tịch dương ven trời.

“Anh... anh buông tay ra...” Cô muốn giằng ra nhưng sợ động tác quá mạnh sẽ xảy ra sự cố, đành lên tiếng cự nự.

Nhưng Liêm Tuấn mặc kệ cô, một tay ấn chặt đôi tay cô, tay kia ung dung giữ chặt tay lái... Khoan đã! Đỗ Lôi Ty sực ý thức được điều gì đó.

Lúc này xuống một con dốc thoải thoải mà anh cũng lái xe như rắn ngoằn ngoèo, sao bây giờ một tay lái xe mà lại vững vàng như vậy?

Không cần nói nữa, cô đã bó tay!

- _-|||

Do Liêm Tuấn cứ giữ tay cô, không buông ra được nên cô đành ôm eo sếp tổng suốt đoạn đường. Hai người áp sát vào nhau, Đỗ Lôi Ty có thể nghe rõ ràng nhịp tim mạnh mẽ ấy, từng nhịp, từng nhịp...

Cảm giác này giống như cơn gió mát mẻ sau trận mưa mùa hè đang thoáng qua cánh đồng, khiến người ta bỗng có cảm giác muốn dựa dẫm.

“Phu nhân, cô chính là người thiếu gia trân trọng nhất.”

Những lời thím Ngô nói buổi chiều văng vẳng bên tai, Đỗ Lôi Ty bỗng cảm thấy người đàn ông cô đang ôm, có lẽ thật sự là chỗ dựa vững chắc cả đời...

Mơ mơ màng màng, đến khi xe dừng lại ở một sân bóng cô mới chợt bừng tỉnh bởi giọng bông đùa của Liêm Tuấn: “Đến rồi, em vẫn muốn ôm nữa à?”

Mặt Đỗ Lôi Ty đỏ lên, lập tức buông tay ra. Rõ ràng là anh bắt ép cô ôm, cuối cùng lại quay ngược cắn cô một cái, sên tổng đại nhân ngoài sự đen tối ra, còn có vẻ “vô lại” nữa!

Sửa lại váy bị nhăn, Đỗ Lôi Ty bắt đầu nhìn ngó xung quanh: “Chúng ta không phải đi ăn hay sao?”

“Phải.” Liêm Tuấn gạt đầu, ngón tay chỉ hướng gần đó.

Nhìn theo hướng tay anh chỉ, Đỗ Lôi Ty thấy một đám người đang ngồi trên thảm cỏ không xa, xung quanh có rất nhiều dụng cụ nướng thịt. Chưa đợi Đỗ Lôi Ty hiểu ra, những người ấy đã vẫy tay với họ: “Đây này! Đây này!”

“Đi thôi.” Liêm Tuấn nói rồi đi về phía đám người đó.

“Ồ...” Đỗ Lôi Ty ngập ngừng nói rồi chậm chạp theo sau.

Lúc đến gần, mọi người đã đứng lên, một người đàn ông mặc áo thể thao màu cam đến gần, thân mật ôm Liêm Tuấn: “Lâu quá không gặp, Eric!”

Eric? Đỗ Lôi Ty lặng lẽ đứng bên cạnh nhìn, đoán có lẽ đó là tên tiếng Anh của sếp tổng, những người đi du học về lúc nào cũng thích đặt tên tiếng Anh cho mình, nói trắng ra là làm ra vẻ thôi!

“Vị này là...” Hai người chào nhau rồi, người đàn ông kia cuối cùng cũng chú ý đến Đỗ Lôi Ty đang rút đầu rút cổ đứng sau Liêm Tuấn.

“Chào anh, tôi là Alice!”

Đỗ Lôi Ty nói xong, Liêm Tuấn nhìn cô, ánh mắt ấy đang nói: Em tên Alice bao giờ vậy?

Bạn Đỗ Lôi Ty cũng trả lời bằng ánh mắt: Lăn lộn ngoài xã hội, làm ra vẻ thì ai mà chả biết!

-_-|||

“Alice? Sao chưa bao giờ tôi nghe thấy nhỉ?” Một cô nàng mặc áo hai dây trễ ngực, có ba cái đầu (trên cổ là một, trước ngực là hai) tiến đến, giọng nói có vẻ không thân thiện lắm.

Không phải nói, gặp một nhân vật nữ phụ điển hình rồi đây.

Lần đầu gặp tình cảnh nhảm nhí thế này, Đỗ Lôi Ty có phần hứng chí, bắt đầu tìm kiếm những tình tiết trong phim từng xem trước kia, đối phó với loại phụ nữ này thì phải nói gì đây?

Không đợi cô nghĩ ra, Liêm Tuấn đã lên tiếng trước: “Bọn tôi vừa kết hôn.”

“...”Đỗ Lôi Ty ai oán nhìn sếp tổng đại nhân, hu hu hu hu... Anh nói thế thì phải diễn cái khi gì đây!

Quả nhiên, cô em ngực to mặt tái xanh, không nói gì nữa.

Cô em ngực to không nói gì, những người còn lại vây xung quanh, lần lượt thăm dò: “Eric! Cậu kết hôn rồi à?” “Bao giờ thế?” Mau giới thiệu vợ cậu cho bọn này biết đi chứ!”...

Đột nhiên Đỗ Lôi Ty lúc này còn lặng lẽ như bóng ma bỗng biến thành tiêu điểm chú ý của mọi người, tình huống này khiến cô có phần không thích nghi được.

Nói ra thì hôn lễ giữa cô và sếp tổng thực sự được cử hành rất đơn giản, Liêm Tuấn hình như chỉ gọi vài thuộc cấp khá quan trọng trong công ty đến, và cả một số bạn bè thân thuộc, còn cô chỉ có bố mẹ đến tham dự, ngay cả mấy người bạn thân như Chu Dao Phi cũng không mời.

Lúc đó Đỗ Lôi Ty cứ nghĩ là dù sao cũng sắp ly hôn rồi, càng ít người biết càng tốt. Còn sếp tổng chắc cũng nghĩ thế, dù sao anh cũng được xem là một nhân vật lớn, chuyện ly hôn này nói ra cũng khó nghe.

Nhưng giờ đây, sếp tổng lại chủ động đưa cô đến gặp bạn bè anh, cũng không biết anh đã suy nghĩ thế nào nữa.

Sau khi giới thiệu đơn giản, Đỗ Lôi Ty xem như đã biết tình hình đại khái của những người này.

Thì ra đây đều là những người bạn thời đi học với Liêm Tuấn, lúc này người mặc áo cam đến chào anh trước tiên là Thôi Thiếu Khải, người đàn ông đeo mắt kính mặc áo trắng tên là La Giang, ngồi cạnh La Giang là La Hạo – em trai song sinh với La Giang.

Thực ra sinh đôi cũng chẳng có gì lạ, nhưng bạn gái của cặp anh em song sinh đó cũng là một cặp sinh đôi, một người gọi là Đại Mễ, người kia là Tiểu Mễ, thì đúng là đủ kỳ lạ.

Cô rất nghi ngờ, bốn người này rốt cuộc phân biệt rõ đôi phương kiểu gì? (Hay là căn bản

không cần phân biệt - - |||)

Ngoài ra Thôi Thiệu Khải còn dẫn em gái anh ta là Thôi Vũ Chi, là cô em ngực to hung dữ ban nãy, cái tên rất đẹp nhưng không hợp với người tí nào.

Thôi Vũ Chi còn dẫn mấy người bạn theo, có nam có nữ, Đỗ Lôi Ty không nhớ nổi ai là ai nữa.

Trong đám người đó, có một người khiến Đỗ Lôi Ty đặc biệt chú ý, người ấy mặc một chiếc áo màu xanh da trời, thắt hồ một chiếc cà vạt nhỏ sọc đen trắng, trông có vẻ rất thời trang. Anh ta cứ ngồi mãi trên thảm cỏ mà không đến bắt chuyện.

Đỗ Lôi Ty chú ý đến người đó đơn thuần chỉ do đôi mắt đào hoa kia, hơi nheo lại, trông rất hồ hững, uể oải, nhưng ánh mắt kia dường như chưa bao giờ rời khỏi cô từ khi cô đến.

Bị một đôi mắt nhìn chăm chăm như thế, ít nhiều cũng thấy khó chịu.

“Sao vậy?” Liêm Tuấn nhận ra điều kỳ quặc ở cô, khẽ hỏi.

Đỗ Lôi Ty giật mình, cười ngượng ngùng: “Không có gì...” Nhất định là do lúc nãy ngồi xe sợ quá nên nảy sinh ảo giác rồi, một anh sếp tổng thích cô đã là kỳ tích, còn ai mù nữa mà chịu nhìn cô lâu đến thế chứ?

Cô không nghĩ nữa, lật miếng cánh gà trong tay, miếng gà được nướng vàng ươm. nhìn rất ngon miệng.

Từ lúc đi tới giờ, Đỗ Lôi Ty chưa ăn gì, vừa nhìn thấy cánh gà đã không kìm được, ngứa ngáy tay chân, thầm than trong lòng: Cánh gà ời cánh gà, mà thật không hổ là cánh gà.

Cười híp mắt cầm cánh gà lên, đang định há miệng cắn thì liếc thấy một ánh mắt đang nhìn cô chăm chú. Ánh mắt ấy nhìn thì có vẻ bình thường nhưng lại mang ẩn ý nào đó, đôi mắt đen thâm lấp lánh như có gì đang lóe lên. Một ánh mắt lồ lồ như vậy, rõ ràng là đang nhìn – cánh gà của cô!

Dùng ánh mắt uy hiếp cô, quả nhiên là tác phong xưa nay của sếp tổng đại nhân.

Đỗ Lôi Ty bắt đầu dĩ dờn miếng cánh gà ra, cầm lọ bột ớt rắc một ít, sau đó đưa cho Liêm Tuấn: “Anh ăn đi!”

Liêm Tuấn nhìn bột ớt trên cánh gà, hơi cau mày rồi đẩy lại: “Em cứ ăn đi.”

Bột ớt đã rắc lên rồi làm sao ăn được? “Anh ăn đi!” Đỗ Lôi Ty tỏ ra nhiệt tình lại đưa cánh gà đến.

“Em ăn đi.”

“Anh ăn đi mà.”

“Em ăn!”

“Ăn đi mà...”

“Em ăn đi...”

“....”

Và thế là hai người cứ đẩy cánh gà qua lại như đang múa thái cực quyền, cuối cùng miếng cánh gà thơm phức ngon lành đã nguội lạnh.

Lần này Đỗ Lôi Ty nổi cáu.

Lúc này dùng ánh mắt ép người ta dâng hiến miếng cánh gà đã đưa lên tận miệng mình, hại cô nhin đói, thèm thường để nhường cánh gà yêu quý cho anh, vậy mà anh lại không thèm, làm như cô đang ép anh ăn vậy.

Sếp tổng làm thế không chỉ có lỗi với cô mà càng cố lỗi với Cánh Gà Đại Thần! Thực sự quá đáng!

Cơn giận nổi lên, Đỗ Lôi Ty cao giọng hét: “Anh ăn!”

Vốn mọi người đang vui vẻ tụ tập nướng thịt, Đỗ Lôi Ty hét như thế khiến tất cả đều dừng lại, quay nhìn cô.

Lần này, Đỗ Lôi Ty đã cầm bật!

Là đàn ông, quan trọng nhất là gì? Sĩ diện!

Quan trọng hơn sĩ diện là gì? Là sĩ diện trước bạn bè!

Quan trọng hơn sĩ diện trước mặt bạn bè là gì? Là sĩ diện trước mặt rất nhiều bạn bè!

Trước mặt bao nhiêu bạn bè mà cô lại mặc kệ sĩ diện của anh, hét lên với anh, đúng là tự tìm đường chết mà! Đỗ Lôi Ty giật thót mình, tỉnh lại, thấy sắc mặt sếp tổng từ từ biến đổi, đường cùng sinh trí khôn, cô cất tiếng bằng giọng nói sến nhất hai mươi mấy năm nay: “Chồng ời, anh đừng khách sáo với em nữa mà! Ăn đi...”

Trời sấm sét, đất sấm sét, những người ở đó cũng nổi cả da gà, ngay cả khi miếng cánh gà đã nguội ngắt cũng bị sấm sét đánh đến nổi toát cả dầu ra.

Khóe môi Liêm Tuấn giật giật, nhìn miếng cánh gà đã được rắc bột ớt, nguội ngắt, anh do dự, sau đó chậm rãi đưa tay ra...

“Miếng cánh gà này có vẻ rất ngon.” Một bàn tay đã vươn ra trước anh, đón lấy cánh gà trong tay Đỗ Lôi Ty.

Đến khi Đỗ Lôi Ty hiểu ra thì miếng cánh gà trong tay cô đã vào miệng người mới đến, một đôi mắt hoa đào đang nheo lại, dáng vẻ rất khoái chí.

Đỗ Lôi Ty bỗng cảm thấy rùng mình buồn nôn.

Ghê thật! Cánh gà đã nguội đến mức này rồi mà còn ăn được mê mẩn như thế, tên này chắc chắn là cực phẩm!

Không khí tự dưng lắng xuống khiến mọi người đều không quen, tất cả đều dờ dẩn nhìn anh chàng cực phẩm ăn cánh gà, và dưới ánh mắt chăm chăm quan sát của mọi người, anh chàng cực phẩm thông thả ăn xong, sau đó còn liếm mép vẻ thèm thuồng, cười gian xảo với Đỗ Lôi Ty: “Cảm ơn nhé.”

Trong tích tắc, Đỗ Lôi Ty nghĩ đến Hạ Khôn, không tìm được nước mắt đầm đìa.

Hạ Khôn à, tôi không nên gọi cậu là cáo! Trước mặt vị này, cậu đúng chỉ là một con chuột lang thôi!

“Tiêu Doãn à, sao cậu lại không biết điều thế nhỉ?” Thôi Thiếu Khải phản ứng nhanh nhất, kéo

cực phẩm ra khỏi Đỗ Lôi Ty và Liêm Tuấn, “Hai người họ đang bận nông, sao cậu lại chen vào?”

Thì ra anh chàng cực phẩm này tên là Tiêu Doãn.

Tiêu Doãn bị kéo ra, cũng không bực mình mà chỉ chớp mắt với Đỗ Lôi Ty, sau đó bỏ đi.

Đỗ Lôi Ty sững người một lúc rồi bị tiếng ho bực bội của Liêm Tuấn cắt ngang dòng suy nghĩ.

“Nướng thêm cho anh một miếng cánh gà.”

Đỗ Lôi Ty lườm anh: “Chẳng phải anh không cần đó thôi?”

Liêm Tuấn tỏ vẻ bất lực: “Lúc này phu nhân bắt anh ăn trước mặt bao nhiêu người, sao anh mặt mũi nào mà từ chối?”

“....”

Do sự kiện đột nhiên xảy ra lúc này nên đề tài trò chuyện của mọi người đều nhằm thẳng vào Liêm Tuấn và Đỗ Lôi Ty.

“Eric, cậu và vợ cậu quen nhau thế nào?” La Giang hỏi.

“Đúng rồi! Nói nghe thử xem!” Đại Mễ đứng cạnh tỏ vẻ nhiều chuyện.

Đỗ Lôi Ty cũng đồng tai lên, rất muốn nghe sếp tổng sẽ nói dối kiểu gì, ai ngờ trình độ ác độc của anh đã đạt đến mức khiến người ta run người, rõ ràng là câu hỏi đặt ra cho anh, mà anh lại chỉ ngón tay vào cô,” Để cô ấy nói cho mọi người biết.”

Đỗ Lôi Ty muốn khóc mà không ra nước mắt: người ta là phóng viên, người ta chỉ biết báo cáo sự thật thôi mà!

“Chúng tôi... đã quen nhau trên đường.” Đỗ Lôi Ty vừa nói, vừa cố nhớ lại buổi chiều quen biết Liêm Tuấn, trong đầu chỉ toàn thấy nhẫn kim cương lấp lánh.

“Trên đường mà cũng quen được à?” Đại Mễ xuýt xoa, “Tình huống hôm đó là thế nào? Chẳng lẽ là tiếng sét ái tình như trong truyền thuyết...”

“Cậu xem phim thần tượng nhiều quá đây!” La Giang phỉ nhổ.

Lúc ấy, La Hạo bỗng chen vào: “Quen thế nào thì có gì phải hỏi? Muốn hỏi thì phải hỏi Eric đã chưa người ta thế nào kia!”

“Đúng rồi, cậu ta đã theo đuổi cô thế nào?” Hứng thú của mọi người lại tập trung vào chuyện đó.

“Cái đó à...” Đỗ Lôi Ty nghẹn lời, không biết “cướp hôn ép hôn” có được tính là một dạng theo đuổi không? Do không thể bịa ra nên cô đành nhìn Liêm Tuấn bằng ánh mắt cầu cứu.

“Là cô ấy theo đuổi tôi.” Liêm Tuấn nói ngắn gọn.

>o< Đỗ Lôi Ty choáng.

Lần này thì cô đã hiểu ra, thì ra sếp tổng đưa cô đến là để thỏa mãn lòng tự tôn được là một người đàn ông xuất sắc như anh, trước mặt đám bạn bè nói rằng anh được người ta theo đuổi trước, thật tự hào biết bao!

Đàn ông à, chết cũng phải sĩ diện!

Đỗ Lôi Ty nhớ lại chiều nay thím Ngô đã nói với cô rất nhiều điểm tốt trong cách cư xử của Liêm Tuấn với cô, cảm giác bản thân cũng đến lúc phải báo đáp sếp tổng đại nhân rồi, dù sao một nhân vật nhỏ bé tầm thường như cô cũng không cần sĩ diện gì cho lắm.

Thế là Đỗ Lôi Ty liếc nhìn mọi người đang bàng hoàng sửng sốt, gật gật đầu: “Là tôi theo đuổi anh ấy!”

“Eric rất khó theo đuổi đấy, sao cô lại چرا được cậu ta thế?” Thôi Thiếu Khải không kìm được, hỏi.

“Thực ra cũng không khó gì cho lắm, quan trọng nhất là mặt phải dày...” Sau đó, Đỗ Lôi Ty vận dụng hết tế bào sên trong đầu, sáng tác ra kịch bản theo đuổi sếp tổng của cô.

Từ lúc xin số điện thoại trên đường đến mang bữa điểm tâm tình yêu đến công ty, buổi sáng có ý gặp anh ở nơi anh hay chạy thể dục, buổi chiều lại chờ đợi anh trên đường anh về nhà... Tóm lại là nguyên trạng của mọi thủ đoạn đều đến từ một bài viết khi cô còn là phóng viên – “Tự bạch của một kẻ thích theo đuổi”.

Sau khi thao thao bất tuyệt xong, miệng tất cả đã há thành hình chữ O

Sau một thoáng im lặng, có người hỏi: “Cô theo đuổi Eric như thế, chắc chắn ra rất yêu cậu ta phải không?”

Đỗ Lôi Ty đang bịa rất hào hứng, thuận tiện cũng bịa luôn chuyện đó: “Từ lúc nhìn thấy anh ấy lần đầu tôi đã thích anh ấy rồi, anh ấy là bảo bối của tôi, là tất cả của tôi, là duy nhất của tôi!” Nói xong, cô rất đặc ý nhìn sếp tổng đại nhân: Anh thấy chưa! Em nể mặt anh biết bao!

Liêm Tuấn lẳng lặng nghe, thoáng nhướn khóe môi.

Bỗng dưng, một giọng nói vang lên như vỡ lẽ: “Thì ra phải theo đuổi như thế, thảo nào tôi theo đuổi lâu vậy mà không thành công...”

Đỗ Lôi Ty nhìn lại, Thôi Vũ Chi đang cúi đầu như suy nghĩ cái gì đó.

“Này, số di động của cô là bao nhiêu? Sau này tôi nhắm trúng ai thì cô cho ý kiến giúp tôi!” Thôi Vũ Chi hỏi rất không khách sáo.

Vừa nói ra, các người đẹp đều cảm thấy hợp lý, vội vàng vây quanh Đỗ Lôi Ty, lấy “Cura trai chân kinh”, ngay cả Đại Mễ, Tiểu Mễ cũng thò cổ vào nghe trước mặt bạn trai mình.

Đỗ Lôi Ty hoàn toàn bó tay. Chẳng trách lúc cô làm phóng viên lại không có tương lai như thế, là do những gì cô viết đều là sự thực hiển nhiên, không ai muốn xem cả!

Và thế là, Đỗ Lôi Ty từ một người xa lạ lẳng lẽ vô danh đột nhiên thăng cấp thành nữ chính lôi cuốn người khác nhất, một đám phụ nữ nhìn cô bằng ánh mắt ngưỡng mộ sùng bái, ngay cả sau đó sếp tổng và bọn Thôi Thiếu Khải chơi bóng mà cuộc trò chuyện với Đỗ Lôi Ty là trung tâm cũng không hề dừng lại.

Bữa đặt suốt buổi tối đến mức miệng không lưỡi đắng, đến khi tan tiệc Đỗ Lôi Ty chỉ còn lại chút hơi thở cuối cùng.

Mọi người lục đục rời đi, Đỗ Lôi Ty cũng theo sếp tổng đi lấy xe.

Đến nơi để xe ban nãy, cả hai người đều sững sờ.

Xe đâu?

“Em ở đây đừng đi đâu, anh đi tìm thử.” Liêm Tuấn nói.

Đỗ Lôi Ty gật đầu, nhìn theo anh.

Liêm Tuấn vừa đi, bỗng có bóng người nhảy ra, thì thầm bên tai cô một câu: “Những gì cô nói lúc nãy đều là lừa dối phải không?”

Đỗ Lôi Ty giật bắn mình, lùi ra sau, nhìn kỹ thì ra là Tiêu Doãn.

“Anh... anh đang nói gì vậy?”

“Tôi nói là, những gì lúc nãy cô nói với họ đều là lừa dối.” Tiêu Doãn nhếch mép cười, tiến từng bước đến gần cô.

Trong không khí như đang lan tỏa một mùi vị nguy hiểm, Đỗ Lôi Ty hơi lúng túng, tiếp tục lùi dần từng bước: “Cái... cái gì mà lừa dối? Tôi... tôi chỉ nói sự thật...” Bất cẩn giẫm lên một hòn đá trên đường, chân vẹo một bên, ngã ngồi xuống đất.

Mông nện xuống hòn đá, đau đến mức cô hét lên.

Nghe tiếng cô, Liêm Tuấn vội chạy đến, thấy cô ngã thì cau mày nói: “Sao đứng mà cũng ngã được?”

“Không phải! Là vì người đó...” Đỗ Lôi Ty nói đến đó thì sững người, bốn bề ngoài sắp tổng ra thì còn có bóng ai khác đâu?

Cô chắc chắn hẳn không phải là người, đó là cáo, mà là chuột chù -_-|||

“Thật không hiểu nổi em đang nghĩ gì...” Liêm Tuấn thở dài, đưa tay ra, “Đứng lên. Xe bị trộm mất rồi, anh đã gọi điện cho lão Phương, lát nữa ông ta sẽ đến đón chúng ta ở đầu đường.”

Đỗ Lôi Ty nắm tay anh, vừa đứng lên vừa giải thích: “Lúc nãy cái anh Tiêu... Á! Đau quá đau quá...” Mặt cô đau khổ, ngã nhào vào vòng tay Liêm Tuấn.

Chính xác, trật chân rồi.

Chương 22: Gãy xương

Trước mọi chuyện ngốc nghếch này, giày cao gót luôn luôn là đạo cụ tuyệt nhất để treo chân, Đỗ Lôi Ty đã làm được một cách quang vinh!

Đối với sự việc vớ vẩn này, Liêm Tuấn bắt lực thử dài, quỳ xuống: “Lên đây, anh công em!”

Đỗ Lôi Ty đau đến nổi xuyết xoa mãi, mở mắt ra thấy tấm lưng rộng của Liêm Tuấn trước mặt mình, cô lại chần chừ không dám trèo lên.

“Sao thế?” Liêm Tuấn quay lại hỏi.

Đỗ Lôi Ty tỏ vẻ e thẹn: “Ngại quá...”

Liêm Tuấn nhướn mày: “Sao? Muốn anh bế em?”

“....Thôi anh cứ công em vậy...” -_-|||

Cứ ngỡ công thì sẽ khó mà nảy sinh gian tình hơn là bế, ngờ đâu cô lại làm to!

Sếp tổng đại nhân lại thừa cơ hội sờ mông cô!

Đỗ Lôi Ty đỏ mặt: “Anh anh anh, tay dịch xuống tí nữa... Không phải! Đặt bên cạnh ấy... Á! Em sắp rơi xuống rồi...”

Cuối cùng Liêm Tuấn nổi cáu: “Em có thôi ngay không!”

Tiếng gầm ấy khiến Đỗ Lôi Ty sợ hãi im bật, hai mắt nhìn anh vẻ ảm ức, ánh mắt ấy đang nói: Hu huh u, người ta là thương binh liệt sĩ mà anh cũng không dịu dàng tí...

Liêm Tuấn hoàn toàn bó tay.

“Xuống đi, lão Phương đến ngay thôi.” Anh đặt cô xuống.

Đỗ Lôi Ty “dạ” một tiếng, trèo xuống khỏi lưng sếp tổng, chân vừa chạm đất đã “úi da” một tiếng.

Tiếng kêu ầu khiến cơn giận của Liêm Tuấn tiêu tan sạch, anh vội đỡ lấy cô, có vẻ bất nhẫn: “Em ngồi đi đã, cởi giày ra.” Anh vừa nói, vừa đỡ cô ngồi xuống, đưa tay cởi giày cô.

Động tác bất ngờ ấy khiến Đỗ Lôi Ty được giải thoát khỏi tình trạng đầu óc “đứng máy”, mặt thoáng đỏ bừng.

Cô cô... chân cô lại đang ở trong tay sếp tổng, cũng giống như trên chiếc nhẫn bạch kim lại được nam một viên đá trứng chim câu, khiến trái trứng chim câu bé xíu của cô làm sao chịu đựng nổi?

Đỗ Lôi Ty vội vàng rút chân lại, nhưng lập tức bị tóm chặt ngay.

“Đừng động đây!” Liêm Tuấn nhìn cô vẻ không vui, sau đó lại cúi đầu nhìn kỹ vết thương của cô.

Sếp tổng đại nhân đã nói thế rồi, Đỗ Lôi Ty chỉ còn nước cắt đứt ý nghĩ rút chân về, ngơ ngẩn nhìn Liêm Tuấn nắm chặt chân trong tay, những ngón chân đỏ hồng hơi run run, lộ rõ vẻ nhấp nhúm bất an của chủ nhân chúng.

Chân cô bị nhốt trong đôi giày cao gót chật chội cả buổi tối, nên những ngón chân đã nổi những vết phồng rộp, chắc là bốc mùi lắm... Mất mặt quá! Nghĩ thế, Đỗ Lôi Ty chỉ thấy hơi nóng rát bỏng lan thẳng từ ngón chân lên tận đỉnh đầu, cả người như đang bốc lửa vậy.

Bỗng nhiên, Liêm Tuấn ngẩng lên, có vẻ không vui: “Sau này không được mang giày cao gót.”

Đại não của Đỗ Lôi Ty vẫn đang trong trạng thái đứng máy, cô “dạ” bừa một tiếng.

Thấy dáng vẻ cô thất thần như thế, Liêm Tuấn có vẻ bất lực. Cô bé này làm việc gì cũng thiếu suy nghĩ ấy, tự dưng lại bị trẹo chân, cũng chẳng hiểu hai mươi mấy năm nay sống sót kiểu gì nữa.

Tuy trong lòng nghĩ thế nhưng rốt cuộc vẫn không nhẫn tâm, anh cởi áo thể thao trên người, đắp lên đùi cô, “Sau này cũng đừng mặc váy ngắn thế này nữa.”

Đỗ Lôi Ty “ồ” một tiếng, bỗng cảm thấy kỳ quặc: Chiếc váy này của cô đã dài tới đầu gối mà còn ngắn sao? Thế váy mà bọn Thôi Vũ Chi mặc lúc nãy há chẳng phải là quần lót? Cô khẽ lau bàu: “Váy của em rõ ràng là dài nhất trong tất cả...”

Giọng nói rất nhỏ của Liêm Tuấn nhưng cô vẫn nghe thấy: “Chân của em cũng ngắn nhất trong tất cả.”

“....” Khóe môi Đỗ Lôi Ty giật giật.

“Sao, anh nói sai à?”

“....”

Khoảnh khắc ấy, cô bỗng hiểu, thì ra lúc ở bên sếp tổng đại nhân ngoài phải có một mắt cá chân khỏe mạnh ra, thì còn phải có một trái tim khỏe mạnh hơn, nếu không thì rất có khả năng sẽ tức đến nôn ra máu. T^T

* * *

Bị sếp tổng đá kích như vậy, Đỗ Lôi Ty tuy tức tối nhưng cơn đau ở chân cũng quên đi nhiều rồi, không lâu sau, lão Phương cũng lái xe đến đón.

Liêm Tuấn bế cô vào trong xe, dặn lão Phương: “Đến bệnh viện gần nhất!”

Lúc này, Đỗ Lôi Ty đã thấy mắt cá chân không đau nhiều nữa: “Đâu cần phiền phức như thế chứ? Chẳng qua là trẹo chân thôi mà, nghỉ ngơi vài ngày là được...”

Cô chưa nói xong, Liêm Tuấn đã cắt ngang: “Sao em biết là trẹo chân, nếu là gãy xương thì sao?”

Đỗ Lôi Ty giật giật khóe môi: “Không... không nghiêm trọng thế chứ?”

Thực tế là, đúng là nghiêm trọng!

Khi bác sĩ khoa Xương cảm phim X-quang, chỉ lên một chỗ nứt, nói ngắn gọn: “Nứt xương, bó bột.”, thì Đỗ Lôi Ty ú ớ.

“Thực ra cháu chỉ trẹo chân một chút xíu thôi mà! Chỉ một chút xíu thế này thôi...” Cô định khuyên bác sĩ bỏ bước bó bột đi, ra sức dùng ngón tay trở ra hiệu.

Thế là bà bác sĩ cũng giơ ngón tay trở ra vờ: “Thực ra cô chỉ nứt một đường nhỏ mà thôi, chỉ một chút xíu thế này thôi...”

“Bác sĩ, không phải cháu đang đùa với bác sĩ đâu!” Đỗ Lôi Ty khóc lóc, “Bác sĩ đừng bó bột cho cháu, phiền toái lắm. Cháu còn phải đi làm...” Bà có biết không đi một ngày thì bị trừ bao nhiêu tiền không?

“Tôi cũng không đùa với cô!” Bà bác sĩ tỏ ra nghiêm túc, “Cô không biết nếu nứt xương mà không nghỉ ngơi thì rất có khả năng sẽ bị thọt không?”

“Nhưng...”

Đỗ Lôi Ty còn định kháng cự thì sếp tổng đứng cạnh đã hạ lệnh: “Bó bột!”

Và thế là, Đỗ Lôi Ty mang đôi giày cao gót ra khỏi nhà, lại mang “giày thạch cao” một bên chân về nhà, tình huống đó khỏi phải nói là thê thảm đến mức nào!

Thế nhưng, chuyện thê thảm hơn vẫn còn.

Do phải bó bột nên Đỗ Lôi Ty bỗng thành người tàn tật, ngay cả tắm rửa cũng phải nhờ đến thím Ngô giúp đỡ.

Thế thì thôi, mà buồn bực nhất là, sếp tổng đại nhân tối nào cũng lấy cớ là không yên tâm cô,

cứ bắt ép lôi cô về phòng anh ngủ. Không hiểu vì sao mà Đỗ Lôi Ty bỗng có cảm giác vào rồi thì sẽ không bao giờ trở ra nữa.

Lần đầu chung phòng khi cách ly, Đỗ Lôi Ty căng thẳng vô cùng, sau khi bút rút trong phòng một lúc, cô quyết định trước khi sắp tổng tắm xong trở ra sẽ trùm chăn giả vờ ngủ!

Vừa nằm xuống thì tiếng nước róc rách trong phòng tắm ngưng bật, sau đó đèn phòng bỗng sáng lên, một lúc sau, Đỗ Lôi Ty cảm thấy rõ ràng một bên giường hơi lún xuống.

Sau đó, đèn tắt.

Nhịp tim bắt giắc đập nhanh hơn vài nhịp, hơi thở cũng gấp gáp.

Phòng lặng phất, cô dỏng tai lên nghe động tĩnh bên cạnh, sắp tổng dường như cũng không muốn làm gì, cứ ngủ một cách an phận, không lâu sau đã nghe thấy hơi thở đều đều vang lên.

“Phù...” Đỗ Lôi Ty thầm thở phào trong lòng, hồ thẹn vì nội tâm không trong sáng của mình, cũng may bây giờ cô cũng là người tàn tật, sắp tổng dù có ăn tạp mấy thì chắc cũng không hạ thủ cô đâu.

Nghĩ thế, cô yên tâm hẳn, nhúc nhích cơ thể gồng cứng vì căng thẳng.

Trong tích tắc đó, một cánh tay choàng quanh eo cô, sau đó hơi vận sức, kéo cả người cô vào một vòng tay ấm áp.

“Đừng vờ ngủ nữa.” Một giọng nói trầm trầm và hơi thở giễu cợt vang lên bên tai cô, hơi thở phả vào tai, ngứa ngứa.

Toàn thân như bị điện giật, cơ thể cô cứng đờ lại.

Giọng nói bên tai vang lên rồi im lặng, lát sau một cảm giác mềm mềm uơn ướn từ thùy tai nhanh chóng truyền vào trung khu thần kinh.

Anh dám liếm cô!

Cơ thể bị anh ôm bỗng nóng bừng bừng: “Đừng...Á!” Chưa nói xong, một bàn tay to lớn đã luồn vào trong áo ngủ, ôm lấy nơi nhạy cảm nhất. Đỗ Lôi Ty giật mình kêu lên một tiếng, cảm nhận được những nụ hôn mềm mại dịu dàng ở cổ, hơi nóng từ bàn tay anh và cả ham muốn đang chực bộc phát ở một nơi nào đó, thần trí bắt đầu mụ mị, ánh mắt mơ màng, dòng sông trong tim đang sục sôi như sắp tràn bờ!

Thế nhưng, đúng vào lúc quyết định, cô đã kịp thời tỉnh lại: “Đừng... dừng lại!”

“Sao vậy?” Liêm Tuấn bất đắc dĩ ngừng lại, có vẻ không vui, “Bà con của em chưa đi à?”

“Không phải...” Đỗ Lôi Ty xấu hổ, “Chân em...”

“Anh sẽ nhẹ nhàng.” Anh nói xong lại tiếp tục hôn.

“Không được mà!” Đỗ Lôi Ty đẩy anh ra.

“Lại sao nữa?” Nghe giọng anh rõ ràng đã không còn kiên nhẫn.

Đỗ Lôi Ty tỏ ra đáng thương: “Bác sĩ nói, nếu bất cẩn đụng đến sẽ bị thọt đó.”

“Bác sĩ nói câu đó bao giờ?”

“... Dù sao vẫn phải giữ gìn mà.”

“Bớt lảm lòi!” Anh lại hôn tiếp.

“Đừng mà!”

“Lại gì nữa?”

“Bị thọt đó... sẽ bị thọt... bị thọt...” Cô sứt sứt.

“....”

Rồi chuyển dần thành câu hỏi tội nghiệp: “Anh nở lòng nào bắt nạt kẻ tàn tật?”

“...”

Sau một lúc im lặng, anh khẽ hừ một tiếng, cuối cùng vẫn buông cô ra, lẳng lặng xoay người đi,

ngủ mất.

Buổi chiều mùa hè, sau một trận mưa, không khí thanh tân, gió hè mát mẻ, đúng là thời tiết tốt bất ngờ. Tiếc là Đỗ Lôi Ty lại nằm trong nhà tự kỷ.

Tại sao?

Vì nhàm chán!

Kéo lê một chân bó bột, cả ngày ngồi lý trong nhà, cho dù chân lành lành thì người cũng sắp phát điên!

Vì thế, Đỗ Lôi Ty rất ức chế.

Một khi ức chế thì luôn muốn tìm ai đó trò chuyện, nhưng trùng hợp là thím Ngô lại đưa Lượng Lượng đi học thêm, lão Dur đến bệnh viện chăm sóc lão phu nhân, ngay cả Tiểu Phương rửa xe cũng đi xem mắt rồi, một ngôi nhà lớn như thế chỉ còn có mình cô, trống trải đến độ khó chịu.

Đỗ Lôi Ty lấy di động ra, lật tìm danh bạ.

Chu Dao Phi? Buổi sáng mới gọi điện cho cô nàng, còn gọi nữa sẽ bị mắng chết! Không được!

Giai Vô Song? Cô đã trốn việc bao nhiêu ngày rồi, tuy có sếp tổng đại nhân che chắn nhưng lỡ người ta hỏi đến thì phải trả lời thế nào? Thôi bỏ đi.

Mẹ cô? Chuyện gãy xương không thể cho mẹ cô biết, không bị mắng chết mới lạ! Kiên quyết không gọi!

....

Tìm danh bạ một vòng như thế, cuối cùng cô dừng lại ở một số - sếp tổng đại nhân.

Nhìn thấy bốn chữ đó, tâm trạng vốn ức chế của Đỗ Lôi Ty càng ức chế hơn.

Chuyện là thế này, từ khi cô nứt xương phải ở nhà tĩnh dưỡng, rõ ràng ở nhà nhiều nhưng thời gian gặp sếp tổng lại cảm thấy ít hơn nhiều.

Bình thường sếp tổng lúc nào cũng năm, sáu giờ tan sở về nhà, sau đó mọi người cùng ăn cơm, ăn xong có lúc anh xem qua tài liệu, hoặc hai người cùng xem ti vi, đến khoảng mười một giờ tối thì vào phòng ngủ, cho đến bảy giờ sáng hôm sau dậy, cùng ăn sáng, sau đó đi làm, cuộc sống rất có quy luật.

Nhưng không biết vì sao mà gần đây hình như anh rất bận rộn.

Buổi tối phải tám, chín giờ mới về nhà, có vài ngày thậm chí cô đã ngủ rồi mà anh vẫn chưa về. Buổi sáng tỉnh dậy thì bên cạnh đã không còn ai, lúc xuống lầu chỉ còn lại phần điểm tâm của cô để ở trên bàn. Còn nữa, hai người ít gặp nhau, đề tài trò chuyện đương nhiên cũng ít đi, rất nhiều lúc ở cạnh sếp tổng, hai người gần như chẳng có gì để nói.

Những ngày tháng ấy liên tục kéo dài khoảng một tuần thì đầu óc vốn chậm chạp của Đỗ Lôi Ty cuối cùng cũng thấy lạ lẫm. Tuy thân là sếp tổng, công việc bận rộn là chuyện thường ngày ở huyện, nhưng không hiểu vì sao mà trong lòng cứ có cảm giác bị bỏ rơi...

Lúc định thần lại, di động vẫn ở trong tay, số điện thoại trên màn hình quá quen thuộc, ngón tay đặt trên phím gọi của Đỗ Lôi Ty run run, do dự không biết có nên bấm không.

Thôi! Cứ gọi một lần đi, thì hỏi... có ăn cơm chưa là được.

Một phút bốc đồng, cô bấm nút gọi.

Reo được mấy tiếng thì điện thoại có người nghe, Liêm Tuấn hạ giọng hỏi: “Alo?”

Vừa nghe giọng nói đó, những lời cô chuẩn bị hỏi bỗng quên sạch, cảm di động cứ ngẩn người ra.

“Sao vậy? Có chuyện gì?” Giọng anh hạ thấp, nghe có vẻ không mấy tình cảm.

“Không... không có gì... chỉ... chỉ...”

Cô lắp ba lắp bắp, chưa nói xong đã bị giọng nói nóng nảy bên kia cắt ngang: “Không có gì thì

anh cúp đây.” Khưng lại rồi bổ sung: “Anh đang họp.”

“Á! Xin... xin lỗi anh...” Đỗ Lôi Ty nói xong, vội vàng cúp máy.

Cúp máy xong, cô ngẩn ra một lúc, mấy giây sau bỗng có cảm giác bừng tỉnh khỏi giấc mộng.

Sao cô lại ngốc nghếch gọi điện cho sếp tổng chứ? Kẻ ngốc cũng biết, giờ này anh ấy chắc chắn đang làm việc, chưa biết chừng đang phải làm rất nhiều rất nhiều việc... Còn cô lúc này tự dưng lại đi làm phiền anh, nếu là người khác chắc cũng không thấy vui nổi. Đỗ Lôi Ty ơi Đỗ Lôi Ty, mày đã hai mươi mấy tuổi đầu rồi, sao lại không biết điều thế chứ?

Cô thầm cười nhạo mình, ngại ngừng cười mấy tiếng nhưng trong lòng lại thấy buồn buồn.

Đỗ Lôi Ty lắc đầu, chỉ tại cái xương nứt chết tiệt này, hại cô ở nhà bắt đầu nghĩ lung tung, nghe nói cứ nghĩ linh tinh mãi sẽ dẫn đến hói đầu, thôi tìm phim để xem vậy!

Nghĩ thế, cô bắt đầu lục tìm trong kệ đĩa phim.

Phim đấu súng? Kích thích quá, đổi cái khác!

Phim kinh dị? Một mình ở nhà, tạo nghiệt à?

Phim tình cảm? Chưa quá...

Và cứ thế cô tìm một lúc lâu, cuối cùng liếc thấy phim hài, mắt sáng lên! Lúc này đây không xem phim hài thì xem cái gì chứ?

Thế là Đỗ Lôi Ty nhét đĩa vào đầu đĩa với vẻ đầy kỳ vọng. Phim kể về một người đàn ông lớn tuổi đi xem mắt gặp phải đủ loại sự việc, có kẻ đồng tính, có bà thím lớn tuổi chưa chồng, thậm chí ngay cả nhân viên nghĩa trang... Một đám người kỳ quặc khiến nam chính vốn dĩ đầu đã hói càng không có sợi tóc nào.

Sung sướng xem một lúc, lại xuất hiện một đối tượng xem mắt, là một phụ nữ vừa chết chồng, cũng khá xinh đẹp, ban đầu hai người trò chuyện khá tâm đắc, về sau chủ đề lại dính đến vấn đề “người lớn”.

Cô gái tỏ vẻ nghiêm túc hỏi nam chính: “Anh thấy nền tảng của tình yêu chính là tình dục phải không?”

Nam chính sờ cái đầu hăn bóng của mình: “Không hoàn toàn là thế, nhưng nếu không có thì chắc chắn không thể gọi là tình yêu, nhiều nhất cũng chỉ gọi là giao tình.”

Xem đến đó, tư duy của Đỗ Lôi Ty bắt đầu phiêu dạt, giữa cô và sếp tổng rốt cuộc được xem là tình yêu hay giao tình đấy?

Vấn đề quá sâu xa, chưa nghĩ ra, thì đoạn đối thoại trong phim lại tiếp tục.

Cô gái biện bạch: “Không có thì sao? Không có cũng vẫn đầu bạc răng long được mà!” Nghĩ lại thấy bản thân nói có vẻ tuyệt đối quá, lại bổ sung: “Ý tôi là cũng không phải hoàn toàn không có, nhưng cũng đừng quá dày đặc.”

Nam chính: “Vậy cô cho rằng bao lâu thân mật một lần thì được xem là không dày đặc?”

Cô gái xem mắt đưa một ngón tay.

Nam chính tỏ vẻ đau khổ: “Một tháng một lần?”

“Một năm một lần!”

“...” Sau một hồi im lặng, nam chính quyết định, “Tôi không đồng ý, tôi hiểu vì sao chồng cô vì lý do gì mà không về nhà rồi, nếu hai ta kết hôn thì cô cũng không tìm được tôi đâu!”

Cuối cùng, âm nhạc thê lương vô hạn vang lên, cô gái xem mắt lúng túng: “Thật tiếc... Chuyện đó có ý nghĩa thế sao?”

Nam chính tỏ ra suy nghĩ: “Có chứ...”

* * *

Tiếng nhạc khiến người ta suy nghĩ linh tinh, Đỗ Lôi Ty bỗng ngộ ra điều gì đó.

Cách lần đầu làm chuyện đó, hình như đã gần một tháng rồi nhỉ?

Sếp tổng gần đây... hình như có vẻ không thích về nhà lắm...

Nếu hỏi cô bây giờ sếp tổng ở đâu, đúng là cô không nói được...

Chẳng lẽ...

Đỗ Lôi Ty giật mình nuốt nước bọt, nhớ lại mấy lần trước không thành, lại nhớ đến chuyện mình viện đủ mọi lý do từ chối, chuyện đó không thành, sếp tổng đại nhân có vẻ rất không vui...

Tiêu rồi! Chuyện này chắc không liên quan đến chuyện đó thật chứ?

Sau khi có suy nghĩ ấy, Đỗ Lôi Ty bắt đầu thấy không yên.

Thực ra cô cũng không phải cố ý chối bỏ khi sếp tổng muốn, ai bảo họ hàng cô đến không đúng lúc? Hơn nữa bây giờ cô là người tàn tật, làm gì có chuyện tàn tật còn làm chuyện đó? Hu hu hu hu... không nghĩ được tiếp nữa...

Sự phiền muộn của cô đã được chứng thực sau khi sếp tổng về nhà buổi tối.

Tối đó Liêm Tuấn gần mười một giờ mới về nhà, lúc vào phòng thì đồng hồ đã qua mười hai giờ.

Đỗ Lôi Ty nằm trên giường không ngủ được, đến khi cảm thấy cửa phòng mở ra, đèn bật sáng một tí rồi lại tắt, sau đó là tiếng nước chảy trong phòng tắm.

Tiếng nước ngừng, Liêm Tuấn bước ra.

Anh rất khê khàng, hẳn nhiên là sợ quấy rối cô đang ngủ, Đỗ Lôi Ty do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn trở mình, giả vờ như bị đánh thức, mắt mơ màng hỏi: “Anh về rồi à?”

“Ừ.” Liêm Tuấn gật đầu, “Làm em thức dậy hả?”

Đỗ Lôi Ty hơi lúng túng, lắc đầu nhưng không biết phải nói gì.

Một lúc sau, Liêm Tuấn tắt đèn lên giường, cũng im lặng.

“À... hôm nay mệt lắm sao?” Đỗ Lôi Ty thăm dò.

“Ừ.” Bên cạnh vang lên giọng nói trầm thấp, một lúc sau, giọng nói ấy lại tiếp tục, “Hôm nay lúc em gọi điện, anh đang họp.”

“Xin lỗi, em không cố ý làm phiền anh.”

“Không sao.”

“Em... sau này không thế nữa...”

“Ừ.”

“...Nếu anh mệt, em giúp anh đấm bóp nhé?” Đang thò vuốt ra thì chặn trước ngực bị kéo đi, “Em bị thương nên ngủ sớm đi.” Nói xong, anh quay đi một bên.

Từ đó, không còn tiếng động.

Đêm tĩnh lặng, và sự đối lập rõ rệt được hình thành là một đầu óc ngốc nghếch của ai đó, nghĩ rồi nghĩ, phiền ối là phiền... Chuyện này đúng là càng lúc càng giống chuyện đó!

Chương 23: Kể thứ ba

Vấn đề đó đã giày vò Đỗ Lôi Ty suốt hai tuần. May thay, hai tuần sau, xương yếu ớt trên chân cô cuối cùng đã lành hẳn trong sự chăm sóc của thím Ngô ngày nào cũng nấu canh giò heo, cháo giò heo, gân bò hầm...

Lúc đi bệnh viện tháo bột là thím Ngô cùng đi, sếp tổng do quá bận nên chỉ gọi điện cho cô, bảo cô đi đường cẩn thận.

Rõ ràng là anh đưa cô đi bó bột, lúc tháo bột lại nói việc quá bận không đến được, Đỗ Lôi Ty rất rối ren nhưng lại không nói ra, đành giữ trong lòng.

Bà bác sĩ già lần trước thấy cô lại đến thì đùa một cách đầy thiện ý, giơ hai ngón tay ra vạch vạch: “Cô thấy cô có khỏe nhanh không? Tôi đã nói chỉ có một tí xiu, xương nứt tí xiu thế này mà?”

Là nói đùa, nhưng Đỗ Lôi Ty vẫn nhúu chặt mày, như thể có một trái khổ qua treo lủng lẳng trên mặt.

Bác sĩ nhìn ra điều gì đó, thăm dò: “Cô bé, có phải cô và chồng lại giận đối nhau không?”

Ừa! Ngay cả bác sĩ cũng nhận ra sao? Đỗ Lôi Ty nhìn bác sĩ, chớp mắt, không nói.

Bác sĩ quả nhiên là bác sĩ, chữa xong xương, bắt đầu chữa bệnh tâm lý.

“Thực ra hai người thỉnh thoảng cãi nhau cũng chẳng sao, tục ngữ nói đầu giường cãi nhau cuối giường làm hòa, hai vợ chồng ở bên nhau có tranh cãi là đủ để thúc đẩy tình cảm phát triển.” Bà nói xong, quan sát Đỗ Lôi Ty, hình như thế vẫn chưa ăn thua, lại lập tức bổ sung: “Cho dù cãi nhau to cũng có cách giải quyết! Nhớ năm nào tôi và chồng tôi...”

Sau đó, bác sĩ bắt đầu thao thao bất tuyệt về kinh nghiệm của mình, nói mãi cũng chẳng thấy đúng trọng điểm, Đỗ Lôi Ty vẫn cau mày.

Lần này bác sĩ rất bức mình.

Lãng phí bao nhiêu nước bọt, ngay cả tiền thăm bệnh cũng không thu của cô, làm sao mà lại không chịu phối hợp? Chí ít cũng phải gật gù biểu thị tán đồng chứ?

Bác sĩ tức tối, giọng điệu có vẻ không hòa bình lắm: “Cãi cái gì! Có gì mà phải cãi! Chỉ cần không lạnh nhạt tình dục là không tới mức ly hôn.”

Vừa nói xong, mặt Đỗ Lôi Ty đã chảy xệ.

Bác sĩ à! Chính là lạnh nhạt tình dục đó!

Lời bác sĩ đánh thức Đỗ Lôi Ty, về đến nhà, cô vội vàng lên mạng tra tìm. Hỏi về cụm từ “lạnh nhạt tình dục”. “ly hôn” trên baidu, có thể tìm ra 1.480.000 kết quả, tròn 75 trang.

Lần này Đỗ Lôi Ty giật mình khiếp hãi!

Nói thực là, tuy cô kết hôn với suy nghĩ sẽ có ngày ly hôn, nhưng lâu dài rồi lại có phần không đành lòng. Cơm thím Ngô nấu rất ngon, không biết ly hôn rồi có thể ăn được nữa không? Nụ cười lão Dư rất thân thiện, ly hôn rồi chắc không thấy được nữa? Giường sếp tổng mềm như thế, ly hôn rồi chắc chắn không nằm ngủ được...

Nghĩ thế, Đỗ Lôi Ty bỗng nhận ra, thì ra cô đã bị chủ nghĩa tư bản đồng hóa trong vô thức! Bất giác cảm thấy hoang mang trong bí ai.

Tối đó Liêm Tuấn lại suốt đêm không về, điện thoại do quản gia Dư nghe. Quản gia Dư nghe máy xong nói với Đỗ Lôi Ty rằng sếp tổng bây giờ đang ở tỉnh khác, phải sáng mai mới về được, sau khi về sẽ đến thẳng công ty, bảo họ không cần đợi anh ăn sáng.

Tình huống bất ngờ đó càng khẳng định suy nghĩ cả Đỗ Lôi Ty, xem ra sếp tổng lần này quả nhiên đã quyết chí ly hôn rồi!

Sau khi bị chuyện này giầy vò gần nửa tháng, Đỗ Lôi Ty dần vật cả đêm, ngủ không ngon, sáng hôm sau mắt gấu trúc đi xuống lầu.

Thím Ngô là người đầu tiên nhận ra vẻ kỳ lạ của cô.

“Phu nhân, gần đây cô trông tinh thần không được tốt?”

“Vâng...” Đỗ Lôi Ty lơ lơ như cá chết.

“Phu nhân, cô có muốn ra ngoài chơi?”

Cá chết lặng lẽ lắc đầu.

“Thực ra hôm nay trời rất đẹp! Hay tôi đi mua sắm với cô?”

Cá chết lười lắc đầu, mở to đôi mắt vô hồn khiến người ta trông thấy phải phát hoảng.

Thím Ngô rất băn khoăn, phu nhân và thiếu gia gần đây sao vậy? Chẳng lẽ cãi nhau? Không giống, rõ ràng thiếu gia đặc biệt dặn mình ngày nào cũng hầm giò heo cho phu nhân, có vẻ rất quan tâm phu nhân mà.

Thím Ngô day dứt một lúc, bỗng mắt sáng rực.

“Phu nhân, thời tiết đẹp thế này, hay là phu nhân đến công ty thiếu gia đi?”

Cá chết chớp mắt, mà lại sống dậy một nửa: “Đi... đến công ty anh ấy?”

“Đúng thế! Cô gả cho thiếu gia lâu rồi vẫn chưa đến văn phòng thiếu gia phải không? Chi bằng nhân cơ hội đến đó cho biết?” Thím Ngô kiến nghị.

Ý kiến đó nghe có vẻ không tồi, Đỗ Lôi Ty cũng hơi động lòng, nhưng một lúc sau lại thấy không thỏa đáng: “Hay là thôi vậy, anh ấy rất bận...” Lần trước ngay cả gọi điện mà sếp tổng cũng có vẻ không vui rồi, lần này nếu cô thân nhiên đến đó, sếp tổng há chẳng phải càng bức mình hơn?

“Có bận mấy thì cũng phải ăn cơm chứ? Cô cứ xem như mang cơm trưa đến cho thiếu gia, thiếu gia cả ngày không về nhà, đồ ăn uống bên ngoài chắc chắn không ngon và không dinh dưỡng bằng ở nhà, nếu cô mang cơm cho thiếu gia, thiếu gia chắc chắn sẽ rất vui!”

Con cá nửa sống nửa chết cuối cùng đã sống lại hoàn toàn.

Đúng rồi. (◕◕)

Mang cơm trưa!

Tay cầm theo cơm trưa thím Ngô nấu, ngồi trên xe lão Phương, Đỗ Lôi Ty đã bông bột chạy đến tổng bộ công ty Liêm Thị. Xuống xe rồi, cô ngược lên nhìn tòa nhà văn phòng cao ngất, sếp tổng đang ở trong một căn phòng nào đó, ngẩng lên nhìn thế này khiến lần đầu cô cảm nhận chân thực rằng sếp tổng cao xa đến vậy.

“Phu nhân, tôi đưa cô lên lầu nhé?” Lão Phương nói.

“Không cần đâu, ông đi làm việc đi.” Trong lòng cô đã có dự định, lần đầu đến công ty sếp tổng cũng không báo trước, lỡ như sếp tổng không vui, giận lây cả lão Phương thì mệt lắm.

Còn về con cá chết là cô đây, có chết thêm lần nữa cũng vẫn là cá chết.

Đỗ Lôi Ty cầm hộp cơm đi vào thang máy, bấm số tầng, cửa thang máy vừa chậm chạp khép lại thì bỗng một bàn tay chen vào: “Đợi một chút! Đợi một chút!”, rồi theo giọng nói cuống quýt ấy, một bóng người xông vào.

Thấy người ấy, Đỗ Lôi Ty như bị sét đánh.

Người ấy gầy gò nhỏ bé nhưng lại mặc một chiếc áo sơ mi hồng lớn hơn đến mấy số, sơ mi nhét vào trong quần khiến chiếc quần tây đen ấy chật cứng, dưới gấu quần tây đen là một đôi giày

da màu trắng sáng bóng, mà còn là mũi nhọn nữa! Mà khủng bố nhất là, trên chiếc áo sơ mi hồng đó lại còn có một chiếc cà vạt hoa, vẽ chi chít mèo máy Doraemon, mèo Garfield, cậu bé hồ lô, thậm chí còn có búp bê phúc nữa!

Người ấy chen vào thang máy rồi thì toét miệng với Đỗ Lôi Ty, hai cái răng cửa trắng bóc và cặp kính gọng vàng lấp lóe đan vào nhau khiến Đỗ Lôi Ty bất giác nảy sinh ra cảm giác hỗn loạn.

Do hiệu quả ăn mặc của người ấy quá mạnh mẽ, Đỗ Lôi Ty cứ vô thức liếc nhìn, đến khi thang máy đến nơi, cô muốn ra ngoài thì không ngờ ông anh kia đã hơn cô một bước, lao ra trước.

Kỳ quặc, người kỳ quặc như vậy lẽ nào cũng đến tìm sếp tổng? Đỗ Lôi Ty đoán không sai, người đó đúng là đến tìm Liêm Tuấn!

Chỉ thấy bước chân anh ta lướt đi như bay, đến phòng khách, nói với cô thư ký đang ngồi: “Cô à, xin hỏi Tổng giám đốc Liêm có đây không? Tôi muốn bàn với ngài ấy về vấn đề nghiệp vụ.”

Cô thư ký đáng thương đang cúi đầu xem tài liệu, ngẩng lên thấy hai cái răng cửa khủng hoảng như vậy thì mặt đàn ra. Cũng may nghiệp vụ bao năm nay được đào tạo đã khiến cô nàng lập tức hồi phục lại nụ cười: “Chào anh, xin hỏi anh có hẹn trước không ạ?”

Mắt Kính lắc đầu.

“Xin lỗi! Nếu anh không hẹn trước thì không thể gặp Tổng giám đốc!”

Mắt kính không cam tâm: “Cô à, thông báo cho ngài ấy đi! Tôi thật sự có việc rất quan trọng, vô cùng quan trọng! Quan trọng hơn cả mạng sống!”

“Cái này...” Cô thư ký có vẻ khó xử, “Không hẹn trước thì Tổng giám đốc thực sự không thể gặp... Hay là thế này! Anh ngồi đợi trong phòng nghỉ một lúc, lát nữa Tổng giám đốc ra, anh có thể nói vài câu với ngài ấy.”

Đỗ Lôi Ty nghe hai người họ nói thì trong lòng bỗng thấy hơi hận. Trong ti vi chẳng đã diễn thế sao, gặp nhân vật lớn đều phải hẹn trước, sắp đặt lịch rồi mới được gặp. Chứ tự dưng đến như cô, sếp tổng nhất định sẽ không có thời gian gặp, chi bằng cũng đợi anh ra rồi đưa cho anh là được.

Nghĩ thế nên Đỗ Lôi Ty ngoan ngoãn ngồi xuống ghế sofa để đợi.

Mới ngồi được một lúc thì Mắt Kính lúc nãy về mặt ủ rũ bước đến,

“Haizzz! Thời thế bây giờ, những nhân vật nhỏ như chúng ta muốn gặp Tổng giám đốc cũng khó!” Anh ta thờ dãi, bỗng nhìn thấy Đỗ Lôi Ty, hỏi: “Cô cũng đến gặp Tổng giám đốc Liêm à?”

Đỗ Lôi Ty cười ngại ngùng, không nói.

Nhưng Mắt Kính thì khác, anh ta cứ ngỡ gặp được chiến hữu, lập tức rất nhiệt tình trò chuyện với cô: “Có phải cô cũng đến xin tài trợ?”

Xin tài trợ? Đỗ Lôi Ty lắc đầu.

“Không phải à...” Đôi mắt sau cặp kính liếc nhìn, nhìn thấy hộp cơm trong lòng cô, như ngộ ra gì đó: “Tôi biết rồi! Cô cũng là một nhà phát minh chứ gì?”

Nhà phát minh? Đỗ Lôi Ty choáng!

Không đợi cô nói gì, Mắt Kính đã sáp lại với vẻ thần bí: “Tôi lên cho cô hay nhé, thực ra tôi đến lần này là để thuyết phục Tổng giám đốc Liêm đầu tư cho hộp đen điện thoại tôi vừa phát minh!”

Hộp đen điện thoại?

Đỗ Lôi Ty ngẩn người: “Có tác dụng gì không?”

“Đương nhiên là có! Tôi đảm bảo với cô, khóa hộp đen di động mà tôi phát minh chắc chắn sẽ trở thành một trong những phát minh vĩ đại nhất thế kỷ 21!” Mắt Kính hùng hồn tuyên bố, thấy Đỗ Lôi Ty vẫn vẻ mặt băn khoăn thì rút ngay ra một chiếc túi màu đen, lấy ra một thứ đen xì xì, lắc lắc trước mặt Đỗ Lôi Ty.

“Cô nhìn này! Đây là hộp đen di động mà tôi đã mất năm năm mới sáng chế ra! Chỉ cần thông qua một lỗ cắm nhỏ thì nó có thể liên kết với bất kì di động nào khác, sau khi liên kết có thể copy toàn bộ thông tin trong điện thoại của cô. Nếu di động của cô bị trộm mất thì cô chỉ cần nối hộp đen này với một chiếc di động khác, chiếc di động đó sẽ cung cấp lại toàn bộ những thông tin trong hộp đen này, vô cùng tiện lợi!” Mắt Kính nói xong nhìn Đỗ Lôi Ty vẻ mong chờ: “Thế nào? Cô có thấy rằng phát minh này của tôi rất lợi hại không?”

Đỗ Lôi Ty hoang mang nhìn anh ta, một lúc sau thì rụt rè: “Nếu người ra trộm cả hộp đen này đi thì phải làm sao?”

“...”

Đột nhiên, mặt Mắt Kính như xuất hiện mấy vạch đen (*biểu cảm thường thấy của các nhân vật trong truyện tranh, ý chỉ bó tay, không biết phải nói gì*), vẻ mặt như thể bị táo bón cả tuần rồi. “Những thứ kỹ thuật cao thế này, người ngoài ngành như cô không hiểu đâu! Để tôi giảng cho cô nghe nguyên lý nhé! Tức là...” Và thế là anh ta ba hoa, anh ta giảng giải nếu cả hộp đen cũng bị trộm mất thì phải làm sao khiến Đỗ Lôi Ty cảm thấy hoa mắt chóng mặt.

Trong khoảnh khắc đó, Đỗ Lôi Ty bỗng hiểu ra vì sao sếp tổng lại bận như vậy, thì ra chính vì mỗi ngày đều phải chịu đựng những quả bom người khủng bố như thế này!

Mắt Kính vẫn đang “cưa bom” thao thao bất tuyệt, đầu óc Đỗ Lôi Ty đã sắp đặc sệt lại, trong vô thức mà đã đi qua hai giờ đồng hồ.

Đồng hồ điện tử cực lớn trên tường hiển thị sắp một giờ trưa, thế nhưng chưa thấy sếp tổng ra ngoài. Chắc anh không nhin cơm trưa chứ? Đỗ Lôi Ty bỗng thấy lo lắng.

* * *

Thế gian này có rất nhiều người đẹp, người có khuôn mặt rất đẹp, người có khí chất phi phàm, người biết ăn vận, trang điểm... Tóm lại là rất nhiều dạng khác nhau. Nhưng người đẹp này đây lại khiến Đỗ Lôi Ty trầm cảm thán, đáng người bốc lửa, gương mặt đẹp thì không nói làm gì, quan trọng hơn là khi cô nàng bước vào sẽ khiến người ta không tìm được phải nhìn cô nàng mãi.

Người đẹp đến trước quầy thư ký, hỏi với khí thế hùng hục: “Tổng giám đốc Liêm có ở đây không?”

“Là Hạ tiểu thư phải không ạ! Tổng giám đốc Liêm đã chờ cô trong văn phòng rất lâu, mời vào, mời vào!”

Và thế là, người đẹp nhanh chóng được đưa vào văn phòng Tổng giám đốc.

Cửa văn phòng mở ra rồi lại đóng, Đỗ Lôi Ty thấp thoáng nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đứng quay lưng với cô trước cửa sổ, trong lòng bỗng thấy hụt hẫng.

“Haizzz! Thời buổi này người đẹp luôn được ưu ái!” Mắt Kính ngồi cạnh than thở.

“Anh... anh nói gì?” Không hiểu sao, Đỗ Lôi Ty bỗng thấy hơi buồn bực.

“Cô không nhìn à?” Mắt Kính nhìn cô vẻ kỳ thị, “Cô gái kia trang điểm rất đẹp, đáng người lại ‘hot’ như thế, mới nhìn đã biết có quan hệ đặc biệt với Tổng giám đốc! Nếu không với thái độ huênh hoang của cô ta thì thư ký sao cho vào trong được!” Anh ta nói xong, thở dài một hơi thườn thượt, “Anh hùng khó qua ải mỹ nhân! Chưa biết chừng người vợ kết tóc của Tổng giám đốc đang đợi anh ta về nhà ăn cơm, còn anh ta lại làm trò bậy bạ trong kia! Đáng buồn quá đáng buồn... Ủa ủa ủa! Cô đi đâu vậy?”

Đỗ Lôi Ty phớt lờ Mắt Kính, cầm hộp cơm đi ra thang máy như bóng ma.

Đến cửa thang máy, vừa hay nó mở ra.

“Phu nhân?” Jason ngạc nhiên, “Sao cô lại ở đây?”

Đỗ Lôi Ty hoàn hồn, ánh mắt long lanh, “Tôi... tôi đến đưa cơm...”

“Cô đến từ bao giờ?” Jason nhìn hộp cơm Đồ Lôi Ty cầm, “Chắc không phải là cô chưa vào đây chứ? Nào nào nào, tôi đưa cô vào...”

“Không cần!” Đồ Lôi Ty cắt ngang, “Tôi còn có việc, về... về trước! Cái này, cái này anh cầm lấy, lát nữa giúp tôi đưa anh ấy...” Cô vội vàng nhét hộp cơm vào tay Jason, sau đó lao vào thang máy, đầu không quay lại.

Jason sờ sờ cầm hộp cơm, vẻ mặt đầy hoang mang.

15, 14, 13... 9, 8, 7...

Những con số cứ sáng lên rồi vụt tắt, cũng như tâm trạng lúc này của Đồ Lôi Ty, rất ư là phiền muộn.

Bóng sếp tổng đang đứng trong văn phòng và bóng dáng người đẹp lúc nãy cứ xuất hiện mãi trước mắt cô, cuối cùng hai bóng ấy nhập làm một, khiến lòng ngực cô thất lại.

Cảm giác ấy, đúng là tệ hại quá! Nhưng lại rất nhanh, tâm trạng cô còn tệ hơn.

Vì khi Đồ Lôi Ty lao đảo ra khỏi thang máy, cúi gằm đầu chuẩn bị ra khỏi cổng công ty, một bóng người đã cản đường cô.

Giọng nói uể oải xen lẫn đùa cợt vang lên: “Cục cưng, đừng vội đi!”

Nghe giọng nói ấy, Đồ Lôi Ty ngẩng đầu lên, sau đó cô nhìn thấy một đôi mắt hoa đào quen thuộc.

Là Tiêu Doãn?!

Vừa nhìn thấy anh ta, lửa giận của Đồ Lôi Ty đã bốc lên, nếu không vì tên này thì cô có gãy xương thấm thê không? Còn hại cô bó bột lâu như thế, khiến sếp tổng hiểu lầm...

Nghĩ thế nên lửa giận nén trong bụng cô bấy lâu đã bộc phát, cô trừng mắt với Tiêu Doãn, hét: “Cút đi!”

Thở trắng tức giận cũng biết cần người khiến Tiêu Doãn không ngờ đến. Nụ cười trên mặt anh ta cứng đờ, nhưng rất nhanh chóng phục hồi lại vẻ thản nhiên: “Cục cưng, em giận dữ thế để làm gì?” Vừa nói vừa cản đường cô lại.

Đồ Lôi Ty mặc kệ, vẫn tiếp tục đi, hai người cứ “tôi đi, anh cản” như chim ưng bắt gà con, được một lúc sau thì cô nổi giận.

“Nếu anh còn cản đường tôi, tôi sẽ hét là có kẻ quấy rối tình dục đấy!”

“Cục cưng, hôm nay em giận dữ ghê thật!” Nói thế nhưng Tiêu Doãn cũng biết đang ở tròn công cộng, nếu xảy ra chuyện to thì khó xử lý, thế là ngoan ngoãn nhường đường.

Đường thì đã nhường, nhưng cái tên Tiêu Doãn ấy không hề có ý tha Đồ Lôi Ty, cô đi đằng trước, anh ta thông thả theo sau đến khi ra khỏi công ty.

Đồ Lôi Ty quay lại, nghiêng rang ken két: “Tôi cảnh cáo anh, đừng có theo tôi nữa!”

“Anh có theo em đâu? Chẳng qua là tiện đường thôi!” Tiêu Doãn chìa tay ra, tiếp đó ánh mắt mờ ám, “Cục cưng nói thế lẽ nào đang ra hiệu cho anh?” Vừa nói vừa đưa tay nâng cằm cô.

“Cút! Tôi không có tâm trạng đùa với anh!” Đồ Lôi Ty không do dự đập tay anh ta, bây giờ cô ghét nhất những tên đàn ông khùng điên, tự cao tự đại, đùa giỡn tình cảm!

“Đừng đi mà!” Tiêu Doãn giơ cánh tay ra chặn đường cô, “Em yêu, nếu tâm trạng em không vui thì anh sẽ đi uống cùng em một ly, giải sầu nhé?”

“Muốn uống anh tự đi mà uống!” Đồ Lôi Ty lườm anh ta không hề khách sáo, vòng qua cánh tay chặn đường mình, bỏ đi.

Cô bé này hôm nay xem ra đã ăn phải thuốc nổ rồi, Tiêu Doãn hơi sững sờ nhưng cảm thấy hứng thú hơn, nhanh nhẹn phóng đến chặn đường cô: “Em yêu, em thế này không cho anh chút sĩ

diện nào cả nhỉ?” Vừa nói vừa tỏ ra bị tổn thương.

Lúc này lửa giận trong lòng Đỗ Lôi Ty đã đạt đến mức sắp phun trào, cô sầm mặt, lạnh lùng: “Tôi đếm đến ba, nếu anh còn cản đường, đừng trách tôi không khách sáo! Một, hai...”

“Này, anh đang làm gì vậy?”

Một giọng nói bất ngờ vang lên khiến hai người đang giằng co cùng quay đầu lại, Đỗ Lôi Ty bàng hoàng.

Đây... đây chẳng phải là người đẹp cô nhìn thấy trước cửa văn phòng sếp tổng hay sao?

“Tiêu Doãn, anh lại trêu chọc con gái nhà lành hả?” Người đẹp bực tức lườm Tiêu Doãn một cái.

“Làm gì có, anh chỉ muốn mời Liêm phu nhân uống ly rượu thôi mà.” Tiêu Doãn vẻ mặt vô tội.

“Liêm phu nhân?” Người đẹp sững người, dời ánh mắt sang Đỗ Lôi Ty đang trong trạng thái thất thần.

“Đúng thế, cô ấy chính là phu nhân của Tổng giám đốc Liêm Thị - Alice!” Tiêu Doãn nói, cũng nhìn Đỗ Lôi Ty, tỏ vẻ tiếc nuối, “Tiếc là Liêm phu nhân không chịu nể mặt, chẳng qua là cùng uống một ly rượu, vun đắp tình cảm thôi mà... Hạ Hạ, em nói có phải không?”

“Đừng có giở trò ve vãn nữa!” Người đẹp trừng mắt với Tiêu Doãn rồi phóng khoáng đưa tay ra cho Đỗ Lôi Ty, nói: “Chào chị, em là Tiêu Hạ, là em gái tên khốn này đây!”

Thì ra cô nàng là em gái Tiêu Doãn, Đỗ Lôi Ty do dự rồi cũng đưa tay ra, bắt tay cô ta: “Chào em.”

“Tiêu Doãn nói chị là phu nhân của Liêm Tuấn?” Cô gái tỏ ra tự nhiên, vừa nói vừa quan sát Đỗ Lôi Ty mà không chút ngại ngùng.

Nói thực ra, kẻ thứ ba gặp nhiều rồi, nhưng chưa thấy người nào là kẻ thứ ba mà khí chất lại mạnh đến thế. Nhất thời Đỗ Lôi Ty đã nghi ngờ có phải mình đã nhìn nhầm người không, đành ngượng ngùng gật đầu. Căn cứ vào tình hình này thì chắc cô vẫn được xem là vợ của sếp tổng đại nhân nhỉ?

Thấy Đỗ Lôi Ty gật đầu, Tiêu Hạ cũng không khách sáo: “Lần đầu gặp nhau, em mời chị uống ly rượu, xem như quà gặp mặt nhé?”

Đỗ Lôi Ty nhìn người đẹp đó, bỗng cảm giác như gặp phải “tiệc Hồng Môn”¹, đang định từ chối từ trong đầu lại thoáng hiện cảnh trước cửa văn phòng Liêm Tuấn ban nãy, trái tim như hẫng xuống.

Ngẩng lên, nhìn thẳng Tiêu Hạ: “Được, vậy chị cũng không khách sáo!”

* * *

Tiêu Doãn lái xe, ba người đến khu vui chơi nổi tiếng nhất thành phố A, bao hẳn một phòng.

Trong lúc ấy Liêm Tuấn gọi điện cho Đỗ Lôi Ty, cô cầm điện thoại do dự một lúc, khóe mắt liếc thấy Tiêu Hạ đang ngồi ở ghế phụ, quyết tâm không nghe điện thoại.

Bất bả đây chờ suốt hai tiếng đồng hồ, nghe điện thoại của anh mới điên!

Đến phòng bao rồi, Tiêu Hạ chọn rượu vang, ngoài ra còn hai chai rượu trắng. Đỗ Lôi Ty có ý liếc qua giá cả trên thực đơn, khi thấy một dãy số xong, cô tức giận! Cô mặt dày bán bao cao su trong khu thương mại mà tiền kiếm được ngay cả nửa chai rượu cũng không mua nổi, nhưng làm kẻ thứ ba lại tung tiền của chồng mình ngay trước mặt “chính thất” cô đây, đúng là ức hiếp người quá đáng!

Hậu quả Đỗ Lôi Ty tức giận là, cô quyết định uống cho đáng tiền rượu.

Một lát sau, rượu đã lên.

“Rượu vang hay rượu trắng?” Tiêu Hạ hỏi.

“Trắng!” Đỗ Lôi Ty vô cùng hào sảng, vì trên thực đơn, rượu trắng rõ ràng đắt hơn rượu vang nhiều.

Tiêu Hạ ngăn người, tiếp đó nói với giọng khen ngợi: “Rất ít phụ nữ dám uống rượu trắng đầu tiên!”

Đó là họ chưa gặp kẻ thứ ba cao siêu như cô! Đỗ Lôi Ty nói thầm.

“Đó là do Alice khác người mà!” Tiêu Doãn bỗng xen vào, sau đó động tác tao nhã rót cho mình một ly, mờ ám: ‘Nào, cụng cụng! Anh uống rượu trắng với em!’

Nghे giọng nói đó, dạ dày bỗng có cảm giác nghiêng sông đổ biển.

“Chị mặc kệ anh ấy, anh ấy bị thần kinh!” Tiêu Hạ lườm Tiêu Doãn rồi nói với Đỗ Lôi Ty, “Nào, em kính chị một ly! Lần đầu gặp nhau, sau này phải nhờ chị quan tâm chăm sóc nhiều!”

Tạo phản rồi! Kẻ thứ ba lại quang minh chính đại nhờ “chính phòng” quan tâm chăm sóc, thế gian trở nên thế này từ bao giờ?

Đỗ Lôi Ty nhìn Tiêu Hạ hồi lâu bằng ánh mắt như nhìn người ngoài hành tinh, cuối cùng không kìm được: “Em và Liêm Tuấn quen nhau từ bao giờ?”

“Bọn em?” Tiêu Hạ ngăn người, suy nghĩ một lúc rồi nói, “Nếu tình từ lần gặp đầu tiên thì chắc là hồi tiểu học, có phải không anh?” Cô hỏi Tiêu Doãn ngồi cạnh.

Không hiểu vì sao, Tiêu Doãn bỗng vụt tắt nụ cười, hờ hững ừ một tiếng.

Thì ra không phải là kẻ thứ ba, mà là “thanh mai trúc mã”! Đỗ Lôi Ty khó khăn lắm mới hùng hục ý chí chiến đấu, phút chốc tắt ngóm.

“Lúc đó bố thường dẫn bọn em đến gặp anh ấy, trẻ con không hiểu chuyện, gặp vài lần là thân, bây giờ nghĩ lại vẫn thấy buồn cười.” Tiêu Hạ lẩm bẩm, sau đó cười giễu mình, nâng ly rượu lên uống một ngụm.

Thì ra không chỉ là thanh mai trúc mã, mà còn được đính hôn từ nhỏ!

Đỗ Lôi Ty mất hết ý chí chiến đấu, ban đầu cô cứ ngỡ người ta là kẻ thứ ba, nhưng tính ra thì hình như cô mới là người thứ ba phá hoại thanh mai trúc mã người ta, hại hai người họ đến nay chỉ có thể lén lút vụng trộm! Đỗ Lôi Ty ơi Đỗ Lôi Ty, sao mà lại ngốc đến thế? Người đàn ông vừa đẹp trai, lại giàu có như sếp tổng đây, trước khi kết hôn làm sao không có hồng nhan tri kỷ cho được?

Tâm trạng vô cùng hụt hẫng, Đỗ Lôi Ty nâng ly rượu, uống liền hai ngụm.

“Thực ra em cũng không ngờ anh ấy lại kết hôn, trước kia lúc bọn em ở cạnh nhau, anh ấy lúc nào cũng nói sẽ không kết hôn.” Tiêu Hạ nói.

Lúc ở cạnh nhau... quả nhiên có quá khứ! Vì thế, tâm trạng của cô càng tệ hại, lại uống hai ngụm nữa, không lâu sau ly rượu trắng đã xuống bụng hết.

“Tiểu lượng của chị khá quá!” Tiêu Hạ nhìn ly rỗng, “Em rất thích những người phụ nữ biết uống rượu, đặc biệt là người sinh ra trong hoàn cảnh như em, luôn mang cái mác thực nữ, ngay cả những việc muốn làm cũng không thể làm, chẳng thú vị gì cả! Nào, em kính chị một ly!”

Cô nói thế là, muốn làm chính phòng chứ gì? Đỗ Lôi Ty cố nén lại, uống thêm một ly rượu trắng nữa.

Hai người cứ cô một ly, tôi một ly, rất nhanh, Tiêu Hạ không gượng nổi nữa: “Xin lỗi, em đi nhà vệ sinh tí.” Nói xong, lão đảo đi ra ngoài.

* * *

Tiêu Hạ vừa đi, cơ hội của Tiêu Doãn cũng đến.

“Em yêu, nó không uống với em, thì anh uống với em!”

Lúc ấy Đỗ Lôi Ty đã uống đến mấy ly, thấy rượu giờ đến thì đón lấy, uống tiếp.

Thấy ly rượu bị uống hết, khoe môi Tiêu Doãn thoáng nhếch lên. Thực ra anh vốn muốn chuốc say cho cô, đến lúc đó cá chết biến thành cá mặn, tự nhiên không thoát khỏi lòng bàn tay anh ta. Ai ngờ thói quen uống rượu của Đỗ Lôi Ty khác người, càng uống càng tỉnh, uống đến mức này, cá chết đã hóa thành cá mập trong vô thức, chỉ đợi cái tên xui xẻo kia đến để cắn cho một phát.

Và tên khốn xui xẻo đó không ai khác, chính là Tiêu Doãn.

Thấy cô uống nhiều, lại không nói gì, anh ta ngỡ Đỗ Lôi Ty đã say, cô ý dựa vào người cô, dịu giọng nói: “Cực cưng à, hôm nay em có gì không vui thì cứ nói anh nghe đi?” Vừa nói vừa đưa tay định ôm lấy vai cô.

Đỗ Lôi Ty đang uống say sưa, làm gì có thời gian quan tâm anh ta, né người sang một bên, Tiêu Doãn hụt vào không khí.

Nói ra thì Tiêu Doãn cũng khá đen đui, từ thời còn là cậu bạn cùng bàn trong sáng thời tiểu học, đến một cán bộ mẫn cán và tinh ranh, tài giỏi như bây giờ, có cô gái nào không thoát khỏi móng vuốt mà quỷ của anh ta? Mà cứ đụng đến Đỗ Lôi Ty bất thường kia, đến tận bây giờ, người ta cũng chẳng thèm nhìn anh lấy một cái, làm sao công tử đào hoa chịu đựng được?

Có phần bức bối, anh ta thẳng thắn nói: “Em giận dữ như vậy, chắc không vì ghen với em gái anh và Liêm Tuấn đấy chứ?” Thực ra anh ta đã nhận ra từ lâu, khi Đỗ Lôi Ty thất thần ra khỏi thang máy, đến vẻ mặt kỳ quặc sau khi nhìn thấy Tiêu Hạ, thậm chí không hề do dự mà nhận lời mời của Tiêu Hạ, rõ ràng là đã nhìn thấy Tiêu Hạ đến tìm Liêm Tuấn, đồng thời đã hiểu lầm gì đó.

Quả nhiên, nghe Tiêu Doãn nói thế, tay cầm ly rượu của Đỗ Lôi Ty khựng lại.

Ghen? Bây giờ cô đang ghen ư? Sao có thể, bọn họ rõ ràng sắp ly hôn rồi, từ hôm kết hôn cô đã dự đoán trước. Nhưng tại sao trong lòng lại có cảm giác khó chịu thế này?

Về thất thần của Đỗ Lôi Ty càng đúng ý của Tiêu Doãn, anh ta sáp lại gần cô, mục tiêu đương nhiên là đôi môi đỏ và căng mọng khác thường do uống rượu của cô.

Nụ hôn sắp xuất hiện.

Đỗ Lôi Ty hoàn hồn, nhìn chằm chằm gương mặt đang áp sát lại, dưới tác dụng cầu cầu, gương mặt ấy hóa thành Liêm Tuấn.

Ý nghĩ vụt lóe lên trong đầu là: Chân đạp hai thuyền, mà còn dám hôn tôi?

Đứng phắt dậy, lạnh lùng đạp một cú vào chỗ hạ bộ của “Liêm Tuấn”.

Cú đá ấy phải gọi là kinh thiên địa, khắp quỷ thần, hạ thủ không nhẹ! Tiêu Doãn “á” một tiếng, hai tay ôm chỗ bị đá, cứ rên hừ hừ.

“Hừ! Dám đùa giỡn tình cảm của phụ nữ há! Đi chết đi!” Đỗ Lôi Ty chửi rủa rồi đi ra cửa, đưa tay mở cửa, lao ra ngoài.

“Rầm” một tiếng, đâm vào “tường”.

Xoa trán ngẩng lên nhìn, cô choáng.

Sao ở đây... có một sếp tổng nữa?

Liêm Tuấn sa sầm mặt, thấy cô, sắc mặt càng tệ hơn.

Khí chất của sếp tổng này so với người lúc nãy đúng là một trời một vực, Đỗ Lôi Ty hơi lúng túng, nhưng chất còn vẫn không ngừng kích thích thần kinh đại não và sự to gan trong cô: “Tránh ra!” Cô lạnh lùng nói.

Người chặn đường cô không có ý nhường: chỉ có đôi mắt sắc nhọn như mắt chim ưng vẫn nhìn cô chằm chằm.

“Em uống rượu à?” Một câu hỏi không chút cảm xúc.

“Uống đấy, anh làm gì nhau?”

“Tại sao lại uống rượu?”

Tại sao à? Đỗ Lôi Ty cau mày nghĩ ngợi, bỗng nhớ ra lời Tiêu Doãn, cô nói: “Vì tôi ghen!”

Thẳng thắn như thế, quả nhiên là say lắm rồi.

Guồng mặt đang sa sầm phút chốc dịu lại, bầu không khí vẫn không nhẹ bớt nhưng ánh mắt lại dịu đi nhiều: “Em say rồi, đến bên này ngủ một lát, tí nữa anh đưa em về.” Liêm Tuấn vừa nói vừa chỉ sofa bên cạnh.

“Tôi không thèm về với anh!” Cô đập tay anh, “Tôi nói anh biết, cả đời này tôi không về với anh nữa! Tôi muốn ly hôn với anh!”

Ly hôn, ly hôn, ly hôn...

Khi giọng nói này vang lên, dường như mọi thứ đều tĩnh lặng.

Một lúc sau, đôi môi đã nói ra câu đó bị bịt kín.

Anh hôn cô.

Đó là một nụ hôn đầy tính xâm lược, ngỗ ngược, mạnh mẽ, dường như muốn tuyên bố quyền sở hữu nào đó. Nụ hôn ngang ngược, ngay cả hơi thở cũng bị cướp mất, khiến người ta không phòng bị kịp, cũng chẳng thể phản kháng.

Nụ hôn chiến thắng.

Đỗ Lôi Ty... Ừm! Xin lỗi, đã ngất rồi.

1. Chỉ một bữa tiệc được cử hành tại Hồng Môn, ngoại ô Hàm Dương, nơi đóng đô của triều Tần. Bữa tiệc đó có sức ảnh hưởng rất quan trọng đến chiến tranh nông dân cuối đời Tần và chiến tranh Sở - Hán. Người đời sau thường dùng “tiệc Hồng Môn” để chỉ những buổi tiệc không có mục đích tốt đẹp.

Chương 24: Câu đố thân thể

Lúc Đỗ Lôi Ty tỉnh lại, đầu óc vẫn choáng váng.

Cô day day huyết thái dương, tiếp đó nhắm mắt ngáp một cái rõ to, lúc mở mắt ra, miệng đang ngáp không khép lại nổi.

Tại... Tại sao... sếp tổng lại ngủ cạnh cô?

Điều khiến Đỗ Lôi Ty kinh hoàng nhất là, anh lại không mặc quần áo, chỉ dùng một tấm thảm len mỏng đắp phần dưới, lộ ra cơ thể săn chắc khỏe mạnh, cho dù không phải lần đầu nhìn thấy, nhưng cô vẫn có cảm giác máu tuôn trào ngược lên trên.

Sau khi chắc chắn mình không phải đang thấy xuân mộng. Đỗ Lôi Ty định thần lại, cố gắng nhớ lại mọi việc. Nghĩ và nghĩ, nghĩ và nghĩ...

Um! Nghĩ không ra >___<

Sếp tổng nằm trên giường bỗng trở mình khiến tấm thảm len đắp hờ hững trên người trượt xuống, lộ ra cả phần bụng dưới săn chắc.

Dùng...

Đầu Đỗ Lôi Ty nổ bùng, dịch thể nóng ẩm tập trung trong mũi, lúc nào cũng có thể phun ra.

Trong tình huống đó, đừng nói là chuyện hôm qua, mà ngay cả bản thân họ, mẹ tên gì, bố là nam hay nữ... Đỗ Lôi Ty đều quên hết. Chỉ đờ đẫn nhìn chăm chú sắc xuân lồ lộ trước mắt, trái tim như có một bộ móng vuốt đang cào cào ngứa đến khó chịu.

Đỗ Lôi Ty không tìm được nữa đánh mất tâm trí, giờ móng vuốt tội lỗi ra, sờ một cái trên vòm ngực rắn chắc của sếp tổng.

Sau mấy giây sờ xong, cô bỗng có cảm giác bay bổng muốn lên tiên.

Trời xanh ơi, đất dày ơi, đậu hủ của sếp tổng quả nhiên rất thơm! Rất mềm! Rất ngon!

Lần đầu tiên ăn đậu hủ của sếp tổng, Đỗ Lôi Ty cực kỳ hứng chí, tà ác không ngừng lại.

Lúc trước khi Liêm Tuấn tỉnh thì chỉ có bị cô bị anh ăn, khó khăn lắm mới có lúc sếp tổng ngủ say như thế, tại sao cô không ăn nhiều vào, bù đắp cho phần quá khứ bị anh ăn chứ?

Nghĩ thế nên Đỗ Lôi Ty càng to gan, giờ móng vuốt ra sờ lên bụng anh một cái nữa.

Ôi trời ạ, cảm giác tiếp xúc thật tuyệt!

Sau khi sờ xong lần thứ hai, cô lại vươn đến cánh tay khỏe mạnh của anh, sờ lần thứ ba.

Ôi chao ơi, đậu hủ này ăn ngon quá, dễ chịu quá!

Và thế là Đỗ Lôi Ty vô cùng tự đắc ăn đậu hủ của sếp tổng, bên này sờ một cái, bên kia vuốt một cái, không hề nương tình mà đòi lại hết những phần đậu hủ của cô trước kia đã bị anh ăn.

Ăn xong, cô vẫn chưa hết nghiện.

So với những gì trước kia anh đã ăn cô, chút xíu đậu hủ này thực là quá lời cho anh rồi!

Thế là, Đỗ Lôi Ty đảo mắt, nhắm chuẩn vào một khu vực nào đó bị tấm thảm che mất!

Cười dê!

Không biết cái vết bớt quả dâu ấy hình thù thế nào nhỉ?

Lúc này, Liêm Tuấn vẫn ngủ say, hai mắt nhắm tịt, rèm mi dài rung rinh.

Quá đáng, lông mi một người đàn ông mà còn dài hơn cô, làm sao mà một người phụ nữ như cô chịu đựng được? Đỗ Lôi Ty phẫn nộ, ngang nhiên thò móng vuốt đến tấm thảm mỏng kia.

Đúng khoảnh khắc tay sờ vào tấm thảm, một bàn tay bỗng đưa ra, bất thành linh chụp lấy bàn tay cô.

“Á...”

Đỗ Lôi Ty bất ngờ, hét lên, cả người bị kéo lại, sau đó cơ thể bị đè nghiền xuống.

Lúc mở mắt ra, cả tấm thảm đã đắp lên đầu cô, tối om om, hơi thở dồn dập phả lên mặt cô, rất gần, rất gần...

“Sờ đủ chưa?” Giọng nói trầm trầm vang lên, mang ý đùa giỡn.

Thì ra anh vốn không hề ngủ! Khởi phải nói, Đỗ Lôi Ty đáng thương của chúng ta lại bị chơi một vỏ rồi.

“He he... đủ... í đủ rồi...” Đỗ Lôi Ty lúng túng cười khan, muốn chống cự để thoát ra tình cảnh ngặt nghèo này, nhưng khổ nỗi tay chân đều bị đè chặt, ngay cả mặt cũng áp sát anh, gần đến nỗi chỉ cần mấp máy môi thì đôi môi cô sẽ lướt qua một nơi mềm mại nào đó.

“Thế hả? Anh không ngại để em sờ thêm nữa đâu...” Anh vừa nói vừa áp môi vào tai cô, vô tình cố ý thổi một hơi, đúng nơi nhạy cảm trên vành tai, đột nhiên, màu đỏ hồng từ tai lan đến mặt, biết ngay phần cổ cũng đang nóng dần lên.

Đỗ Lôi Ty nuốt nước bọt khó khăn: “Không... không cần đâu... Đủ ...đủ rồi...”

“Em chắc chứ?”

“Chắc... chắc chắn...”

“Nhưng hình như em còn một chỗ chưa sờ?” Anh vừa nói vừa túm lấy tay cô, cưỡng ép tay cô ấn vào một nơi nóng bỏng nào đó.

“Ồi...”

Nếu không vì bị anh đè, Đỗ Lôi Ty thật chỉ muốn tìm một cái lỗ chui xuống cho xong, mắt mặt quá! Mắt mặt quá đi!!!

“Sờ được chưa?”

“...” Đỗ Lôi Ty nén nhịn, không dám nói gì.

“Hử? Chẳng lẽ em vẫn muốn sờ thêm?”

“Sờ... sờ thấy rồi!” Cô vội vàng đáp, chỉ sợ anh ép cô làm chuyện biến thái.

“Nói cảm tưởng nào!”

Cảm... cảm tưởng? Đỗ Lôi Ty bị sét đánh.

Anh tưởng đây là giờ sinh học sờ ếch hay sao? Sờ xong còn phải báo cáo cảm tưởng với cô giáo?

“Không... không có cảm tưởng...” Đỗ Lôi Ty đáng thương sắp phát điên.

“Vậy sờ thêm lần nữa thì sao?”

“Á...”

Đỗ Lôi Ty cuối cùng nước mắt tuôn trào.

T^T Sếp tổng à, anh đúng là quỷ háo sắc!!! Là thể nguyên sinh trong đám biến thái!

“Bây giờ có cảm tưởng chưa?”

“Có! Có!” Sau khi trải qua bao nhiêu chuyện thâm thúy vô nhân đạo như vậy. Đỗ Lôi Ty cuối cùng đã suy sụp: “Em cảm thấy... là đàn ông thật tuyệt!”

Phụt...

Liên Tuấn sặc!

“Phu nhân, em thật thú vị.”

Đâu có, đâu có, thú vị mấy cũng không thú vị bằng anh! Chỉ có điều “thú” là trong “cầm thú”, “vị” là trong “mùi vị”!

“Phu nhân kiến giải độc đáo như vậy, chắc muốn thử nhỉ?”

“Không! Không muốn tí nào...”

Nói chưa dứt, miệng đã bị bịt chặt.

Khác hẳn nụ hôn ngang ngược tối qua, đầu tiên là dùng đầu lưỡi vẽ một vòng nét môi, sau đó anh đưa tay ra luồn vào trong áo ngủ mỏng của cô, hơi ra sức một tí, tiếng kêu của cô đã bị nuốt vào trong nụ hôn ấy, cùng với đó là hơi thở dồn dập và tâm trí đã nhòa nhạt từ bao giờ.

Nụ hôn sâu ấy, phối hợp với ngón tay linh hoạt, mỗi nơi đều đốt lên những đốm lửa nóng bỏng cuồng nhiệt, cuối cùng thiêu rụi tất cả, mỗi nơi anh chạm đến đều nóng lên, bỏng rát, ngay cả đầu ngón tay cũng không ngoại lệ.

“Đừng... đừng mà...”

Đỗ Lôi Ty kêu lên, nhưng nói ra một chữ thì nụ hôn anh lại sâu thêm một phần, đến cuối cùng không nói nổi nữa, chỉ nghe thấy tiếng rên rỉ, từ to đến nhỏ, dần dần biến mất...

“Ngoan, tách đùi ra...”

“Ồi... đừng... a”

“Ngoan... kêu to lên...”

“Đừng... đừng mà...”

“Hử?” Rướn thẳng người.

“Á...”

“Em yêu, lúc này em nói đừng gì?”

“...”

“Hử?” Tăng tốc độ.

“A...”

“Nói đi?” Bỗng dừng lại.

T^T

“Đừng... đừng... đừng dừng lại!” Ai đó hét lên.

Sau màn âu yếm ấy, Đỗ Lôi Ty co rúm người như đà điểu, ngón tay vẽ vòng tròn trên drap trải giường.

Bà nội lừa cháu! Vết bớt trên mông sếp tổng rõ ràng là hình dưa mà!

“Sao vậy?” Một bàn tay to lớn đột nhiên cuốn cô vào lòng. Đỗ Lôi Ty im lặng.

Thế nào nhỉ, cô từ chối nói chuyện với lưu manh!

“Giận à?” Liêm Tuấn mỉm cười, mờ ám: “Lúc này rõ ràng em bảo anh đừng ngừng lại...”

“...” Trơ trẽn! Hạ lưu!

“Em không muốn biết ...e ...hèm ...nhà họ Tiêu kia có quan hệ gì với anh à?”

(◕◕)?

Hứng chí của cô cuối cùng đã được khơi gợi thành công.

Thấy cô tỏ ra ngờ vực, muốn hỏi cũng không dám hỏi, cuối cùng anh cũng mềm lòng. Thở dài, anh chậm rãi nói: “Thực ra họ... là con sau của bố anh sau khi ông tái hôn...”

>>>VCR bắt đầu trình chiếu>>>

Tiêu Lễ Thạch và Liêm An Na gặp nhau lần đầu do tình cờ, dáng vẻ xuất chúng của Tiêu Lễ Thạch cũng những cử chỉ ân cần của ông đã khiến Liêm đại tiểu thư nảy sinh tình cảm, bất chấp sự ngăn cản của cha mẹ.

Khi ấy Tiêu Lễ Thạch chỉ là một Phó giám đốc của một công ty nhỏ dưới trướng Liêm Thị, trẻ trung, có trách nhiệm nhưng buồn một nỗi là tài hoa lại thiếu đất phô diễn. Tình cảm của Liêm An Na dành cho ông lại vừa khéo khiến ông có thể lên sân khấu nhanh nhất, cũng là cách hiệu quả nhất.

Sau khi ngần ngừ một thời gian, ông quyết định cưới cô gái ấy.

Cưới con gái của một nhà giàu và gả vào nhà giàu, độ khó ngang nhau, sau khi ở bên nhau họ đã phải chịu áp lực từ nhiều phía, đến khi Tiêu Lễ Thạch biểu hiện rõ rằng bản thân xứng đáng gia nhập Liêm gia, đồng thời đứa trẻ sau này cũng sẽ mang họ của Liêm An Na, thì cha mẹ của Liêm An Na mới miễn cưỡng đồng ý hôn nhân này.

Nửa năm sau, Tiêu Lễ Thạch dựa vào năng lực quản lý xuất chúng của mình, xoay chuyển được tình hình tổn thất của Liêm Thị, cuối cùng cũng có được sự thừa nhận của cha mẹ vợ.

Một năm sau, đứa con của hai người ra đời.

Để thực hiện lời hứa năm nào, đứa trẻ cũng theo họ của Liêm An Na, tên chỉ đọc chữ Tuấn.

Thế nhưng, cuộc hôn nhân được tạo dựng từ nền tảng không bình đẳng giống như một ngôi nhà không có nền móng, cuối cùng cũng có ngày sụp vỡ.

Ba năm sau ngày cưới, hai người tương kính như tân, nhưng tình cảm mỗi lúc một phai nhạt, không thể nói rằng sai ở đâu, nhưng cứ cảm thấy kỳ quặc thế nào ấy.

Liêm An Na là người phụ nữ chịu ảnh hưởng văn hóa phương Tây lâu năm, độc lập và có chủ kiến, khi bà nhận ra hôn nhân của mình đã không thể cứu vãn được, bà quyết định ly hôn.

“Em biết anh không yêu em, bây giờ em thả anh đi, nhưng em có yêu cầu là giao Liêm Tuấn cho em.”

Tiêu Lễ Thạch nhìn người phụ nữ ở bên ông suốt ba năm, bà vẫn xinh đẹp động lòng người, ánh mắt mạnh mẽ vẫn hệt như ba năm trước họ gặp nhau. Điều khác biệt duy nhất là, trong ánh mắt ấy không còn vẻ tự tin ban đầu nữa.

“Xin lỗi.” Ông nói duy nhất một câu, rồi bỏ đi, không mang theo chút gì của Liêm gia, thậm chí ngay cả đứa con trai yêu quý cũng để lại cho vợ cũ của ông.

Ông hiểu, bà cần đứa con đây hơn ông.

Sau khi Tiêu Lễ Thạch rời Liêm gia, tay trắng lập nghiệp, dựa vào kinh nghiệm làm việc ở Liêm Thị và sự nhạy cảm trong nghiệp vụ, chỉ trong một năm đã xây dựng được một công ty IT của chính mình, về sau việc làm ăn mỗi lúc một phát, mấy năm sau đã nổi tiếng, tương lai rộng mở thênh thang.

Và tình yêu của ông cũng dần dần đâm chồi vào năm thứ hai sau khi công ty phát triển, rồi khai hoa kết quả. Người phụ nữ ấy là bạn làm ăn vào thời xây dựng công ty, họ cùng nỗ lực, cùng hoạch định, cùng đề ra sáng kiến, cuối cùng danh chính ngôn thuận ở cạnh nhau.

Về sau, đứa con của hai người ra đời.

Thai long phụng, nam đặt tên là Tiêu Doãn, nữ lấy tên là Tiêu Hạ.

Tuy đã có gia đình mới, cũng đã có con riêng, nhưng Tiêu Lễ Thạch vẫn nhớ nhung đứa con của ông với Liêm An Na, đứa con trai ông yêu quý nhất.

Đến khi công ty vững vàng rồi, ông thường đến thăm Liêm Tuấn, có lúc Liêm An Na cũng xuất hiện.

Họ ở bên nhau rất kỳ quái, một đôi vợ chồng đã từng chung chăn gối, gặp nhau không cãi nhau cũng không hàn huyên chuyện xưa, chỉ như hai người vừa quen nhau, không hề vượt qua giới hạn.

Khi Tiêu Doãn và Tiêu Hạ lăm chằm biết đi rồi, ông cũng đưa chúng đến gặp anh trai.

Ba đứa trẻ con đâu hiểu chuyện người lớn, không lâu sau đã quen thân, cũng không biết quan hệ của chúng là thế nào, chỉ gọi tên đối phương như bạn bè, thói quen ấy đến giờ vẫn không thay đổi.

Có thể tình cảm của Liêm An Na thì quá mù quáng. Ngược lại Tiêu Lễ Thạch lại quá lý trí, ông đã quá suy xét những thứ ngoài tình yêu nên cuối cùng cuộc hôn nhân của họ không thể kéo dài.

Chương 25: Tổ tình

Một rồi hai, hai rồi ba, ba đến vô cùng.

Sáng sớm hôm “phục công”, Đỗ Lôi Ty không ngừng lăm bằm câu ấy, đồng thời lấy móng vuốt của mình gõ gõ vào phần eo.

“Tiểu Đỗ, em bệnh lâu như thế, đã khỏe hơn chưa?” Giai Vô Song đứng cạnh nhìn đồng nghiệp mới với vẻ vô cùng lo lắng, trong lòng không ngừng cảm thán, quả nhiên là bệnh nặng!

Bị hỏi thế, Đỗ Lôi Ty càng có cảm giác không lời nào hỏi được trời xanh.

Trong lòng cô cực kỳ hối hận, biết sớm thế thì đã không ăn trộm đậu hủ của sếp tổng, chỉ một niềm vui nhất thời mà hại cô mấy ngày sau đó gần như ngày nào cũng eo nhức lưng đau chân chuột rút, hết như bà bác thiếu canxi quảng cáo trên ti vi.

Thế mới nói “cái kia” đầy đủ quá cũng không phải chuyện tốt lành gì.

Đỗ Lôi Ty đang mặt mày ủ dột thì mấy đồng nghiệp ở các quầy khác cũng lần lượt vây quanh: “Tiểu Đỗ, nghe nói cậu bệnh nặng, bây giờ sao rồi?”

Đỗ Lôi Ty ngượng ngùng trả lời: “Cũng ổn, cũng ổn.” Nhưng mà eo rất nhức.

“Nói ra cũng lạ, hơn tháng nay cậu không đi làm, giám đốc Chu lại không nói gì...” Tiểu Châu quầy vàng bạc lăm bằm.

Đột nhiên Đỗ Lôi Ty có phần không biết phải nói thế nào: “Là vì... vì giám đốc Chu khá là chu đáo với nhân viên...” Sau khi tìm một lý do mà ngay chính cô cũng không tin được, Đỗ Lôi Ty thực sự thấy lúng túng.

Tại sao cô có thể nghỉ phép cả tháng mà không bị đuổi việc? Vì rất đơn giản, sau một lần vận động kịch liệt nào đó, ai đó mượn cớ làm nũng trong lòng chồng mình: “Ngày mai em chuẩn bị đi làm lại...”

Liêm Tuấn không nghĩ gì, từ chối ngay: “Không được.” Buồn cười, người phụ nữ của anh làm sao có thể bán bao cao su chứ? Rồi nhưn mày: “Chẳng lẽ anh không nuôi nổi em?”

Đỗ Lôi Ty ngốc thì có ngốc, nhưng cũng không đến nỗi mù tịt tâm ý của sếp tổng, thế là cô khe khẽ nịnh nọt: “Đương nhiên là anh nuôi được em, cho dù có một xe container em thì anh cũng nuôi được!” Nói xong, quan sát phản ứng của sếp tổng, thấy hàng lông mày đang chau của anh giãn ra thì lại bạo gan nói tiếp: “Bây giờ em suốt ngày cứ ở trong nhà ăn uống thế này sắp biến thành heo mất rồi, chắc anh không muốn nuôi heo chứ?” Nói xong còn dùng ngón tay vẽ vẽ hai vòng lên ngực sếp tổng như đang nịnh nọt.

Phút sau, bàn tay bé nhỏ không an phận đã bị nắm chặt.

Anh trở người đè cô xuống, ánh mắt nóng bỏng nhìn cô khiến người ta không cách nào che giấu được: “Em ngốc như thế, anh chỉ cần một người là đủ. Còn nữa, anh không ngại phải nuôi heo.” Anh vừa nói vừa thè lưỡi liếm đôi mắt lấp lánh vì xấu hổ của cô, nhìn đôi đồng tử ướt như mắt tuần lộc, nhếch môi cười gian xảo.

Rõ ràng là phản bác lời cô, nhưng nghe như là lời tình tứ mờ ám vậy, khiến người ta khó mà không thấy âm áp.

Sau đó, đương nhiên là Đỗ Lôi Ty “bán thân mua công việc”, mạo hiểm nguy cơ bị mắc chứng thoái vị đĩa đệm sống lưng, bắt sếp tổng gọi điện cho Chu Đại Phú.

Chu Đại Phú nhận điện thoại do đích thân sếp tổng gọi, không hỏi câu nào mà nhận lời ngay, đồng thời ông ta hạ kết luận rằng, Đỗ Lôi Ty này chắc chắn là “người có quan hệ” trong truyền

thuyết, không thể chậm trễ!

Cuối cùng, Đỗ Lôi Ty lại có thể an tâm đi làm.

Đỗ Lôi Ty đi làm trở lại, Chu Đại Phú tỏ ra vô cùng nhiệt tình, cố ý gọi cô đến văn phòng, thăm dò tình hình.

“Tiểu Đỗ à, cháu và Tổng giám đốc Liêm... hình như rất quen thân?”

“Cũng không quen thân lắm...” Đỗ Lôi Ty toát mồ hôi lạnh, chỉ sợ bị Chu Đại Phú nhìn ra quan hệ của họ, đành đáp bừa, “Chính là bài báo cáo lần trước, Tổng giám đốc rất hài lòng cháu, nên quen thôi... Không thân lắm, không thân lắm.”

Sau khi ở cạnh sếp tổng, cô nhận ra mình nói dối càng lúc càng khó tin, mà những lời khó tin đó lại có những kẻ khờ khạo chịu tin! Chu Đại Phú đã tin.

“Tiểu Đỗ, cháu được Tổng giám đốc thích như vậy, không hổ là nhân tài! Chú rất vui, cửa hàng chúng ta có một nhân viên kinh doanh xuất sắc như thế, để thưởng cho cháu, chú quyết định phát tiền thưởng!”

“... Giám đốc Chu, bên cháu có rất nhiều coupon rồi, dùng không hết nữa.”

“Thế hả?” Chu Đại Phú hơi khó xử, “Hay là cháu lại cầm ít sản phẩm về nhà dùng thử?”

Đỗ Lôi Ty khóc ròng: Giám đốc Chu, túi lần trước còn chưa đựng đến nữa!

Khi lại xách một túi đầy bao cao su bước ra khỏi văn phòng, Đỗ Lôi Ty bỗng có cảm giác khóc không ra nước mắt.

Giám đốc Chu này cũng thoáng quá chứ? Làm gì có sếp nào phát bao cao su cho nhân viên làm quà thưởng đâu? Hơn nữa mỗi lần phát là một túi to, có phải là để Noel lấy để thổi bong bóng đâu mà phát nhiều thế?”

Gục đầu về lại quầy, vừa hay gặp lại Giai Vô Song.

“Tiểu Đỗ, túi này là gì thế?” Giai Vô Song thò đầu ra nhìn, lập tức hiểu ý, tỏ một vẻ mặt vô cùng mờ ám, “Mới bệnh xong lại về nhà dùng thử à?”

Phụt!

Đỗ Lôi Ty suýt nữa thì phun ra máu, nhìn cô nàng bằng ánh mắt vô cùng sâu thẳm: “Chị Vô Song, chị đừng hù dọa người thế chứ? Túi lần trước còn để ở nhà kia kìa!”

“Cái gì?” Giai Vô Song bỗng kêu lên: “Em chưa dùng!”

Đỗ Lôi Ty hoang mang: “Chưa ạ...”

“Tiểu Đỗ, chắc em không muốn làm bà mẹ đơn thân đấy chứ?” Trong tư duy của Giai Vô Song, người mà Đỗ Lôi Ty “dùng thử” kia chỉ ở mức bạn trai.

Giai Vô Song hỏi vậy khiến Đỗ Lôi Ty tỉnh ra.

Đúng rồi! Cô và sếp tổng làm chuyện đó... hình như đều không dùng biện pháp phòng tránh gì... Lỡ bất cẩn, thế cô chẳng phải...

Nghĩ thế, mặt muôn sắc màu.

Giai Vô Song không để ý đến vẻ thay đổi trên gương mặt cô, tiếp tục than thở: “Tiểu Đỗ, tuy bây giờ có thai trước khi cưới là chuyện bình thường, nhưng chúng ta là phụ nữ, cũng phải nhìn xa một tí, em có chắc bạn trai em thật lòng yêu em không?”

Yêu?

Từ ấy khiến Đỗ Lôi Ty lại thất thần.

Phải, sếp tổng hình như chưa bao giờ nói từ ấy với cô. Các bước yêu nhau luôn là tỏ tình trước, rồi XXOO, cuối cùng mới là kết hôn. Nhưng cô và sếp tổng hình như lại đi ngược. Quen biết không đầy một ngày đã cưới, mấy tháng sau mới XXOO, còn tỏ tình... >_< Vốn dĩ chưa nghe sếp tổng nói bao giờ.

Tuy “Anh yêu em” chỉ là một câu nói, không có ý nghĩa thực chất, nhưng chưa nghe thì cứ cảm thấy thiếu gì đó. Vì vậy, Đỗ Lôi Ty rất là phiền muộn.

Nỗi phiền muộn kéo đến khiến buổi tối tan sở, khi cô lờ mờ thay quần áo ra khỏi cửa hàng, mới nhận ra bầu trời đã đổ mưa to!

Giật mình sờ túi áo, >_< quên mang theo dù rồi.

Chẳng lẽ lại bỏ tiền đi taxi về? Từ đây về nhà phải tốn nhiều nhỉ? Hu... người ta là người nghèo mà! *(quả nhiên vẫn không có tính tự giác của một bà vợ đại gia -_-|||)*

Đúng lúc ấy, di động bỗng đổ chuông.

Trong tiếng loa quảng cáo vang vang, Đỗ Lôi Ty nghe máy.

“Ngẩng lên, nhìn chệch về hướng bên trái ba lăm độ trước mặt!”

Trong giọng nói quen thuộc ấy, Đỗ Lôi Ty nhìn thấy một chiếc xe quen thuộc, và cả anh quen thuộc đang đứng căng dù cạnh xe.

Anh mặc một chiếc áo Polo màu xanh da trời nhạt, trong khoảnh khắc cô và anh nhìn nhau, anh vẫy tay, sau đó che dù đi chậm chậm đến chỗ cô. Bước chân thong thả, ngay cả những giọt nước bắn lên xung quanh cũng hài hòa lạ lùng.

Đỗ Lôi Ty xuất thần, bỗng nhớ đến trước kia có xem một quyển manga, nam chính che dù cũng từ từ bước đi trong mưa, và cả nụ cười dịu dàng ấm áp.

Trong tích tắc, cô bỗng có cảm giác được làm nữ chính.

Cô độc lăn lộn bươn chải trong thành phố này bao nhiêu năm nay, lần đầu cô cảm thấy bản thân thực ra cũng được quan tâm.

Ngồi trên xe Liêm Tuấn, trái tim Đỗ Lôi Ty hoàn toàn cách biệt với sự giá lạnh của cơn mưa ngoài kia, ấm áp, có phần như muốn tan chảy.

“Sao anh lại đi đón em?” Cô không kìm được hỏi.

Anh lại hỏi ngược: “Anh không đến đón thì chẳng lẽ để em một mình dầm mưa về?”

Rõ ràng đoán biết đáp án, nhưng từ miệng anh thốt ra lại có cảm giác hạnh phúc.

“Gần đây anh bận thế, em sợ làm trễ nãi công việc của anh.” Từ sau chuyện lần trước, cô cũng đã biết, thì ra sếp tổng bận thật, chứ không phải là những nguyên nhân vớ vẩn đầu cô nghĩ ra.

“Không sao, sáng nay vừa ký hợp đồng, việc hợp tác thành công rồi.”

Hết bận rồi? Đỗ Lôi Ty thầm vui sướng, nhưng lại không dám tỏ ra ngoài mặt, chỉ hỏi: “Vậy sau này anh... về sớm nhỉ?”

Vừa hỏi xong, xe bỗng dừng lại.

“Sao thế?” Đỗ Lôi Ty ngơ ngẩn.

“Dạo trước bận việc mà bỏ rơi em, xin lỗi.” Giọng nói ngắn gọn chột vang lên không báo trước. Đỗ Lôi Ty ngẩn người.

Sếp tổng đại nhân đang... xin lỗi cô ư?

Đỗ Lôi Ty sững sốt, nhìn anh, lại chạm phải một ánh mắt vô cùng chân thành.

Mưa gõ trên kính cửa sổ, nhòa nhạt.

Trong xe, ánh mắt nhìn nhau, ấm áp.

Anh bỗng đưa tay đỡ cổ cô, định hôn lên đó.

“Khoan anh!” Đỗ Lôi Ty sực nhớ gì đó.

“Sao vậy?”

“Cái đó... anh có thể...” Mắt cô lấp lánh, không biết phải nói với anh thế nào, thực ra cô rất muốn nghe một lần anh nói câu đó.

Bỗng tiếng chuông di động vang lên phá tan sự ngượng ngập.

Và tiếng Chu Dao Phi hung tợn cất lên: “Đỗ Lôi Ty, rốt cuộc bao giờ cậu mới khao tớ ăn cơm đây?”

Thứ Bảy, thời tiết đẹp, trong không khí có gió thoảng nhẹ, rất mát mẻ.

Chỉ mỗi Đỗ Lôi Ty đi trên đường là có vẻ u sầu.

Mấy hôm trước cô và bạn thân Chu Dao Phi hẹn nhau cùng đến ăn ở một quán mới mở, vốn là chuyện rất thường tình. Ai ngờ nửa tiếng trước khi cô xỏ giày định đi, sếp tổng bỗng ăn vận thoải mái xuất hiện ở cửa, nói sẽ đi với cô, đồng thời thái độ không cho phép từ chối.

Đỗ Lôi Ty ứ ớ.

Nói ra thì, từ khi kết hôn đến nay, cô vẫn chưa đưa sếp tổng đến gặp ai cả. Chính xác hơn là cô không nghĩ sẽ giới thiệu sếp tổng cho bạn cô. Nguyên nhân rất đơn giản, sớm muộn gì cũng ly hôn, vì vậy để người khác không biết mình đã ly hôn thì chi bằng ngay từ đầu đừng để người ta biết mình đã kết hôn.

Nhưng bây giờ đã khác xưa, theo tình hình hiện nay mà nói thì chuyện ly hôn tạm thời không thể xảy ra ở cô, hơn nữa thật lòng thì cô cũng không nỡ rời xa sếp tổng. Người đàn ông này tuy hơi ngang ngược, hơi hẹp hòi, cũng hơi hư hỏng, nhưng ở cạnh anh lại có cảm giác yên tâm, giống như trời có sập thì cũng có người chống đỡ vậy...

Dừng lại! Sao nghĩ mãi rồi toàn nghĩ đến điểm tốt của anh vậy?

Đỗ Lôi Ty hoàn hồn, nhìn sếp tổng đang ung dung đi sau cô, bất giác thấy tức giận.

Chắc chắn anh đã định theo cô từ lâu lắm rồi? Chỉ đợi chuyện này xảy ra mới bất thần xuất hiện, hại cô lúnh quýnh tay chân, chẳng chút chuẩn bị nào đã phải giới thiệu “Đức Phật” này cho Chu Dao Phi và Hạ Khôn rồi. Bảo cô lúc đó phải giải thích sự thực rằng mình đã kết hôn như thế nào đây? Rõ ràng anh ấy cố ý làm cho cô khó xử mà!

Độc ác! Cực kỳ độc ác!

Nghĩ thế, cô bất giác cúi đầu đi nhanh hơn.

Bỗng một bàn tay choàng qua vai cô.

“Đi nhanh thế làm gì?” Ai đó vẻ mặt thản nhiên, hoàn toàn không hiểu tâm trạng rầu rĩ của cô.

Đỗ Lôi Ty cúi đầu, im lặng.

“Chắc không phải đang giận anh chứ?”

“Đương nhiên là...” Lời đến cửa miệng, bỗng thấy sếp tổng nheo mắt lại đầy nguy hiểm, khóe môi nửa cười nửa không phảng phất nét kỳ dị.

“Đương nhiên là vui còn không kịp nữa là...” Cười khỏ. Đỗ Lôi Ty thầm khinh bỉ mình trăm lần vạn lần.

Thôi, xem như dắt cún đi dạo!

Ồi... Làm gì có cún nào choàng vai chủ nhân mà đi đâu...

> <

Lúc hai người đến nhà hàng thì đã mười giờ rưỡi sáng, theo tin nhắn Chu Dao Phi gửi thì cô nàng và Hạ Khôn đã đặt sẵn phòng, đang đợi bên trong.

Theo nhân viên phục vụ đến cửa phòng, cửa vừa mở bỗng có người lao ra, mở rộng cánh tay ôm chặt lấy Đỗ Lôi Ty.

“Bao cao su, cậu có nhớ tôi không?”

Một giọng nói vô cùng “dâm đẳng”, nhân phẩm tệ hại như thế, người ấy không ai khác là Hạ Khôn.

“Cáo chết tiệt, tránh xa tôi ra!” Đỗ Lôi Ty đang định đẩy cậu ta ra thì có một bàn tay đã nhanh hơn cô một bước, túm lấy cánh tay Hạ Khôn, sau đó không hề nương tình đứng chắn giữa hai

người họ.

Đỗ Lôi Ty kinh ngạc, Hạ Khôn cũng bàng hoàng.

Sau khi sững người, dường như cậu ta hiểu ra gì đó, cố ý tỏ vẻ đau khổ, “Ông anh này, anh đừng kích động thế, tôi thực sự không có sở thích đặc biệt đó...”

Liên Tuấn buông tay, sắc mặt không thay đổi: “Trước kia tôi không có, sau này sẽ càng không có...”

Phụt...

Đỗ Lôi Ty phun!

Câu này của sếp tổng thoát nghe không có gì, nhưng ngẫm kỹ thì đang nói Hạ Khôn biết, sau khi gặp cậu xong, từ bây giờ tôi sẽ không có bất kỳ hoang tưởng nào về đồng tính luyến ái nữa.

Hai chữ - đủ độc!

Về mặt Hạ Khôn có phần ngượng ngùng, lúc ấy Chu Dao Phi ngồi trong phòng cũng bước ra, hôm nay cô nàng mặc áo hai dây trắng với váy dài màu đen, dáng người vẫn đẹp như xưa. Mái tóc đen xoăn được búi chặt với chiếc châm cài bằng bạc, cặp kính gọng đen trên sống mũi khiến toàn thân cô toát lên vẻ trí thức vô cùng. Thoạt nhìn thì thực sự không thể liên hệ cô với một cá tính vừa đông đánh vừa đánh đá được.

Đỗ Lôi Ty đang chuẩn bị chào bạn mình thì bỗng thấy cô nàng nhìn Liên Tuấn, sững người: “Sao lại là anh?”

“Cô?” Giọng Liên Tuấn cũng hơi ngạc nhiên.

Cảnh ấy khiến Đỗ Lôi Ty hoang mang, rụt rè hỏi: “Hai người quen nhau?”

“Ừ.” Chu Dao Phi gật đầu, lại nhìn Liên Tuấn, sau khi chắc chắn người mình từng quen, cô tỏ ra phóng khoáng.

“Tớ và anh ấy từng xem mắt nhau.”

Đỗ Lôi Ty đành thừa nhận, cô đã bị sét đánh đứng hình.

Tuy lúc cùng đi học, Chu Dao Phi đã nổi tiếng là người hay đi xem mắt, phạm vi xem mắt cũng vô cùng rộng lớn, nhưng hề nghĩ đến chuyện cô nàng và sếp tổng từng xem mắt, đúng là có một cảm giác... vui mừng khó mà hình dung.

Họ rốt cuộc đã xem mắt như thế nào? Tò mò! Vô cùng tò mò!

Bao giờ cũng vậy, thường mỗi khi Chu Dao Phi gọi món thì mọi món ăn đều phải gọi là màu sắc đâu ra đấy!

Mang lên trước tiên là món bò lúc lắc. Một mùi thơm nồng nàn hấp dẫn khiến cho Đỗ Lôi Ty nhanh chóng gạt khỏi những suy nghĩ trong đầu. Trên lớp giấy bạc là những miếng thịt bò đang nghi ngút khói và kêu lách tách, bất giác cô thấy đói ngấu.

Mặc kệ họ đã xem mắt thế nào, bỏ đầy bụng đã mới là quan trọng!

Đúng lúc cô thò đũa đến miếng thịt bò đẹp đẽ thơm tho ấy, Liên Tuấn ngồi cạnh đã nhanh hơn cô, gấp miếng thịt đó!

Hu... bạn thịt bò!

Đỗ Lôi Ty bỗng cảm thấy vô cùng tức tối, nhìn sếp tổng ai oán, rồi bỗng sững sờ.

Vì cô nhìn thấy đôi đũa gấp miếng thịt bò đang tiến về phía cô, sau đó đặt vào trong đĩa của cô.

“Ăn nhiều vào, em gầy quá.”

“...”

Sau phút im lặng, một người tí hon bắt đầu lăn lộn trong tim Đỗ Lôi Ty! Phu phu phu... hạnh phúc quá! Hạnh phúc quá!!!

“Vợ ời, anh cũng gấp cho em ần.” Hạ Khôn đặt một miếng thịt bò vào đĩa của Chu Dao Phi.

“Ai là vợ của anh?” Chu Dao Phi trừng mắt phũ phàng với Hạ Khôn, sau đó tiếp tục cắt ngang sự mong chờ của Đỗ Lôi Ty với bạn thịt bò một cách không khách sáo, “Ty Ty, sao cậu lại ở cùng anh ấy?” Anh ấy tất nhiên là chỉ sếp tổng đại nhân.

Dời ánh mắt khỏi bạn thịt bò, Đỗ Lôi Ty không biết phải giải thích chuyện của họ thế nào, nhưng nghe sếp tổng thẳng thắn nói: “Chúng tôi đã kết hôn hơn ba tháng rồi.”

Chu Dao Phi suýt nữa thì sặc miếng thịt bò trong cổ họng.

“Không thể nào! Lần trước cậu nói gả cho đại gia là thật hả?”

Thật là... Chu Dao Phi sao có thể nói cái từ tầm thường “gả cho đại gia” ra chứ?” Đỗ Lôi Ty hơi ngượng ngập, yếu ớt gật đầu, lại liếc nhìn sếp tổng.

Khóe mắt lấp lánh nụ cười, không nhìn ra có tí giận dữ nào.

“Bao cao su, vậy bây giờ cậu là bà vợ giàu có rồi?” Hạ Khôn không bỏ lỡ thời cơ, chen vào một câu.

“Bà vợ giàu có” nghe còn tệ hơn “gả cho đại gia”! Hai người này không thể tệ nhị hơn tí sao? Đỗ Lôi Ty lén nhìn sếp tổng, sắc mặt anh vẫn bình thản.

Theo kinh nghiệm của Đỗ Lôi Ty thì sếp tổng không nói gì không có nghĩa là anh không tức giận, chưa biết chừng bây giờ trong đầu anh đang suy nghĩ cách trừng trị cô thế nào!

Không được! Cô phải chờ cơ hội nịnh nọt anh mới được!

Và cơ hội đã tới khi một món ăn nổi tiếng của nhà hàng – cá dưa chua – mang lên!

Cá dưa chua của nhà hàng này cay nồng ngon tuyệt vời, nổi tiếng gần xa. Tuy cô không ăn cay, không biết mùi vị thế nào, nhưng nếu đã là món ăn nổi tiếng, mùi vị chắc chắn là ngon. Đỗ Lôi Ty quyết định sẽ lấy món này ra để nịnh nọt!

Cô vừa gấp một miếng cá đặt vào đĩa của sếp tổng, vừa nhiệt tình giới thiệu: “Anh thử món cá nổi tiếng ở đây xem sao, mùi vị rất ngon!”

Liêm Tuấn nhìn miếng cá trong đĩa vẫn còn dính ớt không đụng đũa.

Không thể nào? Sếp tổng hình như giận thật rồi! Đỗ Lôi Ty căng thẳng, nhìn anh bằng ánh mắt đầy mong chờ, trong lòng không ngừng van nài: mau ăn đi, mau ăn đi...

Với ánh mắt mong chờ như thế, Liêm Tuấn đành cầm đũa gấp miếng cá lên ăn.

Trong tích tắc, ánh mắt cô sung sướng. Cô không chú ý đến chi tiết anh ăn cá và cau mày, cô chỉ ngỡ chiến lược nịnh nọt của mình cuối cùng đã thành công, chắc tiếp tục sẽ càng đại thành công hơn nữa!

Thế là miếng cá thứ hai lại được đặt trước mặt sếp tổng.

Tiếp tục ánh mắt mong đợi vô biên...

Và thế là, Liêm Tuấn sống gần ba mươi năm, lần đầu ăn món cá dưa chua, cánh gà sốt cay, gà xắt nhỏ xào cay, tôm cay...

Về sau, ngay cả Chu Dao Phi cũng không kìm được tán dương: “Ty Ty, chồng cậu đúng là giỏi ăn cay!”

“Đó là do, anh ấy là chồng tở mà!” Đỗ Lôi Ty cười như hoa nở, tiện thể gấp một miếng cua xào ớt, “Nào, anh thử cái này đi!”

Liêm Tuấn: “...”

Từ lúc này đến giờ, Đỗ Lôi Ty cứ thấy buồn rầu.

Tuy cô không ngừng nịnh nọt sếp tổng, nhưng sếp tổng vẫn không nói lời nào, gương mặt thiếu vắng nụ cười, rốt cuộc là sao?

Đỗ Lôi Ty thắc mắc không được giải đáp, chẳng lẽ nịnh nọt vẫn chưa hết công lực?

Thế là cô càng cần mẫn gấp thức ăn cho anh, và cứ thế nụ cười trên mặt sếp tổng đã mất sạch, cau mày, im lặng.

Thấy anh như vậy, cuối cùng Đỗ Lôi Ty không kìm được dò hỏi: “Có phải anh thấy khó chịu ở đâu?”

Liêm Tuấn lắc đầu không nói.

“Vậy có phải anh... đang giận em?”

Liêm Tuấn tiếp tục lắc đầu im lặng.

Đã thế rồi còn nói không giận, Đỗ Lôi Ty hơi bực, nghiêng rằng: “Anh đừng thế mà, có gì cứ nói đi chứ!”

“Đồ Đồ...” Liêm Tuấn cuối cùng bất lực lên tiếng, giọng khàn khàn: “Anh chỉ thấy cổ họng khó chịu...” Có ai không ăn cay được mà còn nói cười vui vẻ sau khi ăn bao nhiêu thứ cay này? Mà cái tên gây họa đây hoàn toàn không biết, còn tỏ bộ dạng ầm ức, thật không biết nên giận hay nên thương cô nàng đây.

Nghe anh nói thế Đỗ Lôi Ty mới nhận ra mình trách nhầm người tốt, thì ra sếp tổng không phải đang giận cô! Thở phào nhẹ nhõm, cô ân cần hỏi: “Sao anh lại thấy đau cổ?”

“... Không biết!”

“Haizzz!” Đỗ Lôi Ty thở dài, “Ai bảo anh ăn cay nhiều thế...”

Liêm Tuấn ho sặc: “Hình như do em gấp cho anh.”

Đỗ Lôi Ty điềm nhiên: “Em gấp cho anh là vì anh thích ăn cay?”

Liêm Tuấn sững người: “... Ai nói với em là anh thích ăn cay?”

Hê, sếp tổng còn ngại nữa! Đỗ Lôi Ty hạ thấp giọng bí ẩn: “Anh đừng ngượng, thím Ngô nói cho em biết rồi, thực ra anh không cần nhường nhịn em, thật đấy!”

“Thực ra...”

“Sao?” Ánh mắt nghiêm túc của cô nhìn anh, chớp chớp.

Người ngổ như thế, nếu để cô biết anh không ăn cay được, liệu có hồ thẹn đến chết? Thôi tìm cơ hội nói sau vậy.

Liêm Tuấn nuốt lời xuống, chỉ nói gọn: “Không có gì, bây giờ cổ họng không khỏe, không ăn cay nữa.”

“Vâng!” Đỗ Lôi Ty gật đầu: “Em bảo phục vụ mang trà sữa cho anh thẩm giọng.”

Khóe môi Liêm Tuấn giật giật: “... Thím Ngô rốt cuộc đã nói gì với em?”

“Hi hi.” Đỗ Lôi Ty cười bí ẩn, “Thím ấy nói hết em biết rồi!”

“...”

“Sao vậy?”

“... Thôi anh cứ uống nước lọc là được.”

Cuối cùng, trà sữa đương nhiên không thể uống, đồ cay cũng chắc chắn không thể ăn, Liêm Tuấn chỉ uống một ly nước.

Uống nước xong thì thanh toán và ra về.

Đỗ Lôi Ty rất hào phóng móc ví ra, chuẩn bị trả tiền, thì một tấm card đã được đưa ra trước cô.

Cô ngẩn người, nhìn theo bàn tay đưa tấm card ấy, thấy Liêm Tuấn có vẻ rất-u-là-bình-thường!

Đỗ Lôi Ty bỗng nghĩ: Cảm giác bádm đại gia thật tuyệt! o ($\geq v \leq$) o

Ăn trưa xong vì còn sớm nên Đỗ Lôi Ty đề nghị đi dạo.

“Bọn này không đi đâu.” Hạ Khôn nói. Ăn miễn phí cơm người ta, đương nhiên không thể làm kẻ thứ ba phá đám, đó là kiến thức sơ đẳng. Hơn nữa, cậu ta không muốn bị ai quấy nhiễu... bất

giác liếc nhìn Chu Dao Phi, khóe môi nở nụ cười.

“Phi Phi, ánh mắt con cáo kia nhìn cậu thật thâm đẳng!” Đỗ Lôi Ty phá tan âm mưu.

Chu Dao Phi lườm: “Anh ta thường xuyên như thế, tớ quen rồi.”

Hạ Khôn tỏ ra bị tổn thương sâu sắc: “Vợ ơi, em đang sỉ nhục chồng em đấy.”

Chu Dao Phi càng bắt bẻ: “Thứ nhất, chúng ta chưa kết hôn, em không thân với anh. Thứ hai, em chỉ nói sự thật.”

Hạ Khôn tự nhiên choàng eo cô: “Em yêu, chúng ta rõ ràng còn thân hơn cả kết hôn mà?”

“Bớt cái cùn đi, buông móng heo của anh ra!” Rõ ràng nói thế nhưng Chu Dao Phi không có ý chống cự, hần nhiên giữa hai người thực sự còn thân hơn cả kết hôn.

Nhìn hai người đầu khầu, Đỗ Lôi Ty bất giác cảm thán câu nói của Hạ Khôn, thực sự còn thân hơn cả kết hôn!

Kết hôn?

Cô bỗng nhớ ra điều gì đó, nếu nói hai người họ thân thuộc nhau hơn cả kết hôn, vậy quan hệ giữa cô và sếp tổng rốt cuộc là thân hay không?

Nếu không thân, vậy sếp tổng vừa ôm vừa hôn vừa lăn lộn trên giường với cô... là gì?

Nếu nói là thân... Rõ ràng anh chưa nói với cô ba chữ đó, đừng nói là ba chữ, mà ngay cả nắm tay hẹn hò cơ bản cũng không có, làm sao gọi là thân?

Nghĩ đi nghĩ lại, Đỗ Lôi Ty băn khoăn vô cùng.

Đúng lúc ấy, Liêm Tuấn bỗng nói: “Đi thôi.”

“Đi đâu?” Đỗ Lôi Ty chưa phản ứng kịp.

Liêm Tuấn nói: “Đi dạo.”

“Nhưng bọn Phi Phi đã đi mất rồi.”

Liêm Tuấn nhướn mày: “Hai người chúng ta lẽ nào không thể đi dạo?”

Í? Đỗ Lôi Ty bỗng sực tỉnh, nhớ đến vấn đề cô băn khoăn.

Đi dạo? Hai người? Chẳng... chẳng lẽ là hẹn hò... trong truyền thuyết!!!

Không đợi cô phản ứng. Liêm Tuấn đã tiến đến nắm lấy tay cô.

Lòng bàn tay anh rất lớn, gần như ôm trọn bàn tay cô, chỉ cần hơi ra sức là cô đã “di động” máy móc theo bước chân anh.

Tình hình này, rất kỳ dị.

Một người đàn ông cao lớn đẹp trai, nắm tay một cô gái sắc mặt cứng đờ, chậm rãi đi trên phố.

Một lúc sau, Liêm Tuấn bỗng dừng lại, bắt lực nhìn cô.

“Đỗ Đỗ, không phải anh đang dắt chó đi dạo.” Em làm ơn phản ứng chút được không?

“Ồ...” Đỗ Lôi Ty gật gật, đột nhiên tỉnh ngộ, “Anh... anh... anh mắc em là chó!”

Liêm Tuấn nhún vai: “Đó là do em nói.”

Đỗ Lôi Ty hận đến ngứa răng, lúc này còn nghĩ sếp tổng trở nên thân mật hơn, thì ra hoàn toàn là giả tạo!

Cô tức tới dậm chân, định giăng tay anh ra, khổ nỗi sức lực quá tương phản, chống cự một hồi, vô ích. Ngẩng lên nhìn anh, vẻ mặt ấy như thể đang đùa với cún vậy.

/(T o T)/.....

Ở cạnh sếp tổng, quả nhiên cứ không làm gì thì tốt hơn.

Vô duyên vô cớ bị sếp tổng chơi một vố, Đỗ Lôi Ty sinh hận, quyết định đứng lì ra đó với anh.

“Đỗ Đỗ!”

“...” Nghiến răng nghiến lợi, giả vờ không nghe.

“Đỗ Đỗ?”

“...” Ai nghe anh, người đó là heo!

“Đồ Đồ, em có muốn ăn kem không?” Liêm Tuấn bỗng dừng cạnh chiếc xe bán kem đậu bên đường. Đồ Lôi Ty nhìn kem, hai mắt đứng tròn.

Nếu nói thế giới này có thứ gì đó khiến Đồ Lôi Ty không từ chối nổi, chắc là chỉ có hai – sếp tổng đại nhân và kem. Bây giờ sếp tổng nắm tay cô hỏi cô muốn ăn kem không, đối mặt với sự căm dỗ to lớn như vậy, Đồ Lôi Ty quyết định tạm thời làm heo một lần.

Liếm môi, cô cương quyết gật đầu: “Có!”

Mùa hè nóng lực, tay phải cầm một cây kem cực to, tay trái nắm tay trai đẹp, đãi ngộ như thế, không phải người thường được hưởng thụ.

Do đó, tâm trạng buồn bực ban nãy của Đồ Lôi Ty bị quét sạch sành sanh, cô liếm kem một cái, mắt lim dim với vẻ hưởng thụ vô cùng.

Mọi thứ đều không qua khỏi mắt Liêm Tuấn, anh bất giác cười lớn.

Cô bé này, lúc nãy còn tỏ ra thà chết còn hơn sống, mới một cây kem đã vui vẻ đến mức như trúng xổ số, thật không biết trong đầu chứa cái gì nữa.

Anh nghĩ thế rồi bắt lực lắc đầu.

Động tác nhỏ ấy khiến Đồ Lôi Ty chú ý.

“Sao vậy?” Cô thắc mắc, từ ban nãy sếp tổng cứ nhìn cô vẻ kỳ quặc, không lẽ...

Á?! Cô sực tỉnh: Nhất định là sếp tổng muốn ăn kem, lại ngại vì đàn ông mà ăn kem giữa đường nên mới nhìn chằm chằm cây kem trên tay cô.

Sếp tổng ơi sếp tổng, anh quả nhiên là “tầm ngầm mà đám chết voi”!

Thế là cô hào phóng đưa cây kem đến: “Cho anh cắn một miếng!”

“Ừ.” Liêm Tuấn mỉm cười, cúi xuống.

Nhưng không nhằm thẳng vào cây kem, mà nhằm thẳng vào vết sữa còn đọng lại bên khóe môi ai đó, răng khê cắn vào môi, đầu lưỡi tỉ mỉ liếm hết trên đó.

Ừng một tiếng, Đồ Lôi Ty chỉ cảm thấy trong đầu như có thứ gì đang nổ tung, dòng nhiệt lưu sôi sùng sục muốn phun trào ra ngoài, lát sau, mặt đã đỏ bừng, muốn đưa tay đẩy anh ra nhưng bất lực là một tay bị anh giữ chặt, tay kia... hừm... đang bận cầm kem - _|||

Sau khi đôi môi được liếm sạch xong, anh vẫn không thỏa mãn, đầu lưỡi tiếp tục du ngoạn, linh hoạt tách răng cô ra...

Đang ở giữa đường mà!

Đồ Lôi Ty như cảm thấy những ánh mắt phóng đến từ bốn phía, đột nhiên tư duy hỗn loạn, thần chí mù mờ, chỉ có thể để mặc lưỡi anh thăm dò môi răng mình, từ nông sang sâu, dần dần cướp hết hơi thở của cô.

Đúng lúc đó, cô bỗng cảm thấy váy mình bị kéo, lực kéo không mạnh, chỉ nhẹ nhẹ kéo, hết lần này đến lần khác.

“Khoan... khoan đã anh...”

“Sao vậy?” Cảm giác bị ép dừng lại thật khó chịu, giọng Liêm Tuấn có vẻ không vui.

“Cái đó... có thứ gì đó...”

Đến khi cô quay lại nhìn thì, “xoạch” một tiếng, hóa đá!

Chỉ thấy một cô bé khoảng bốn, năm tuổi, trong tay là một con búp bê bằng bông, nhìn hai người rất ngây thơ: “Anh ơi chị ơi, hai người đang làm gì đấy ạ?”

Ba người sáu con mắt, nhìn nhau không có gì để nói.

Lúc ấy, một người phụ nữ lao đến, kéo cô bé ra: “Ôi chao, tiểu tổ tông của tôi ơi! Bảo con đừng chạy lung tung, sao con không nghe lời?” Nói xong lại ngại ngùng nhìn Liêm Tuấn và Đồ Lôi

Ty, cười cười, “Hai người tiếp tục, tiếp tục...”

Tiếp tục, tiếp tục cái đầu chị! T_T

Đỗ Lôi Ty kéo tay sếp tổng, trong ánh mắt vô cùng tò mò của cô bé, bỏ chạy như bay.

Đến khi cô thở hổn hển dừng bước, chuẩn bị ăn một miếng kem để điều hòa hô hấp thì cây kem trên tay đã biến mất trong khi phóng chạy, chỉ còn lại cái bao rỗng không còn nắm trong tay.

Huhuhu... bạn kem ơi, mình có lỗi với bạn!

“Để anh mua lại cho em.” Liêm Tuấn đứng cạnh, nói.

“Không cần đâu.” Cô vội từ chối, một cái đã khiến cô không chịu nổi rồi, mua thêm nữa chưa biết chừng sếp tổng còn làm gì cô thì sao? Thực sự là... quá kinh hoàng!

Chuyện hẹn hò này, Đỗ Lôi Ty không hẳn là chưa từng có, chẳng hạn người bạn trai Trịnh Minh Minh mà đồng nghiệp giới thiệu hồi đầu năm, sở thích lớn nhất của anh này chính là dạo siêu thị, hứng thú lớn nhất chính là ném thử những loại sản phẩm mới ra miễn phí trong các siêu thị. Đến nỗi những cuộc hẹn hò vốn ít ỏi của Đỗ Lôi Ty và anh ta đều trải qua trước những quầy hàng ăn thử miễn phí của siêu thị.

Lúc đó, Đỗ Lôi Ty chỉ đơn giản nghĩ là, nếu mọi người yêu nhau đương nhiên là phải chấp nhận, thế thì cho dù chỉ ném mãi sản phẩm miễn phí trong siêu thị rất mất mặt, nhưng cô cũng cố hết sức giữ thái độ trầm tĩnh.

Nhưng hiện nay, tình huống hoàn toàn khác!

Đối tượng hẹn hò của cô là sếp tổng, không khí này không thể so sánh với lúc hẹn hò Trịnh Minh Minh được, nên cho dù chỉ là nắm tay dạo phố, Đỗ Lôi Ty cũng có cảm giác căng thẳng đến mức rã rời.

Lại thêm sếp tổng vốn phi thường, đi trên phố thu hút bao ánh nhìn ngưỡng mộ của phái nữ và cả phái nam, đi hết một con phố, Đỗ Lôi Ty không tìm được cảm thán trong lòng: Mẹ ơi, có phải là hẹn hò đâu, mà đúng là đang diễu hành thì có!

Tâm trạng của cô viết rõ trên mặt, đương nhiên Liêm Tuấn cũng nhìn thấy hết, bất giác muốn chọc cô: “ỒỒ, có phải em đang căng thẳng không?”

Ừm, sếp tổng anh nhận ra rồi à!

Đỗ Lôi Ty đỏ mặt: “Không... không có...”

Chưa nói xong, eo đã bị ôm chặt, anh khẽ ra sức, kéo người cô vào lòng. Cúi xuống, thủ thủ dụi dụi vào cô “Chẳng qua là một nụ hôn thôi mà, em không cần căng thẳng đến thế.”

Anh không nhắc đến nụ hôn đó thì thôi, bây giờ mặt Đỗ Lôi Ty đúng là đỏ hết đít khi.

Đang lúng túng thì anh bỗng cúi xuống, với khí thế sét đánh không kịp bịt tai, hôn nhẹ lên môi cô một cái. “Em thấy đấy, chuyện này ở nước ngoài rất bình thường.”

>_< Sếp tổng đại nhân, vấn đề là đang ở Trung Quốc! Anh làm ơn công hiến cho sự hài hòa xã hội đi!

Đỗ Lôi Ty tuy đầu óc không nhanh nhẹn cho lắm, nhưng cô đã dự cảm mạnh mẽ rằng, nếu bây giờ cô không nói gì đó chuyển đề tài, thì lát nữa sếp tổng rất có thể sẽ diễn cảnh 18+ ngay trên phố cho xem.

“Cái đó... Anh thật sự có xem mắt Phi Phi rồi à?”

Liêm Tuấn hơi ngẩn người, không nhìn được cười, cô bé này đúng là biết đánh trống lảng, cũng được, cứ chọc mãi, có lẽ cô ấy sẽ khóc mất.

“Ừ.” Anh gật đầu, buông eo cô ra.

Phù... Đỗ Lôi Ty thầm thở phào một hơi, hỏi tiếp: “Vậy tại sao không phát triển tiếp?”

Làm vợ lại hỏi chồng tại sao không phát triển với người phụ nữ anh đã từng xem mắt. Lời này

cũng chỉ có sinh vật tế bào đơn như Đổ Lôi Ty mới hỏi được.

Liêm Tuấn hơi bất lực, nhún vai: “Không có cảm giác.”

“Tại sao chứ? Phi Phi là hoa khôi khoa Y của trường em đó.” Năm đó do trường phân phòng ký túc xá, nên cô đành ở chung với sinh viên khoa Y, vì thế đã quen biết với Chu Dao Phi như truyền kỳ của trường. Hồi đó, chỉ cần Chu Dao Phi chỉ cần kiểm chế bớt tính khí kỳ quái của cô nàng lại, thì chỉ cần ngoắc tay là có ngay một xe tải nam sinh đến quỳ dưới gấu váy thạch lựu của cô nàng.

Thấy cô hỏi đến cùng, Liêm Tuấn chỉ nói ngắn gọn: “Anh không thích người phụ nữ quá thông minh.”

“Phụ nữ thông minh thì có gì không tốt chứ...” Đổ Lôi Ty làu bàu, bỗng phát giác có gì đó không ổn, cô ngẩng phắt đầu lên, buột miệng: “Anh mắng em ngốc?”

Phản ứng đó cũng không phải làm chậm bình thường, Liêm Tuấn nhướn môi: “Đó là do em tự nói đấy nhé.”

T__T Sếp tổng đại nhân, có kiểu ám chỉ như anh à!

Chuyện đau khổ nhất trần gian là bị người ta mắng ngốc, bản thân còn chưa phát hiện ra mà gật đầu tán đồng, tâm trạng Đổ Lôi Ty lúc này chỉ có thể hình dung bằng “đau buồn xen lẫn phần nộ”!!!

Thế nhưng Liêm Tuấn lại nhìn cô với vẻ ý nhị, trong mắt như ẩn chứa điều gì đó.

Là gì? Cô thực không nhìn ra.

Liêm Tuấn thở dài: “Đồ Đồ, em đúng là rất ngốc.”

Liên tục bị gọi là ngốc những hai lần, Đổ Lôi Ty cáu: “Em ngốc chỗ nào? Em...” Nói đến đây, cô bỗng ý thức được, há miệng hóa đá.

Sếp tổng lúc nãy... nói không thích phụ nữ thông minh... Còn anh, anh lại nói cô ngốc... Ý anh chắc không phải đang nói: Anh... anh thích cô đấy chứ?

Thích, thích, thích,...

Từ này lặp đi lặp lại trong đầu Đổ Lôi Ty như đang bị nhồi trong máy giặt, cuối cùng cô tỉnh ngộ.

Sếp tổng lúc nãy tỏ tình với cô!!!

Đổ Lôi Ty nuốt nước bọt, hy vọng có được sự chứng thực từ mắt Liêm Tuấn, nhưng anh không nói, chỉ cười.

Nụ cười ấy khiến trái tim bé nhỏ của cô bỗng nhảy thình thịch trong lồng ngực. Cô rất muốn hỏi, nhưng lại sợ lỡ anh không thừa nhận thì chẳng hóa ra cô ảo tưởng sao? Nhưng không hỏi thì lại bối rối quá... Ôi, cảm giác này thực sự dày vò quá!

Lúc này, Liêm Tuấn đã kéo tay cô, tiếp tục đi.

Đổ Lôi Ty máy móc bước theo, tâm trạng hoàn toàn khác hẳn ban nãy. Cô cảm thấy bàn tay anh nắm tay cô rất nóng, còn nóng hơn cả thời tiết mùa hè nhiều, cô cảm nhận được lòng bàn tay mình đang rịn mồ hôi, nóng nực, ẩm ướt.

Bỗng nhiên, lòng bàn tay chợt mát hẳn.

Sau đó, Đổ Lôi Ty phát điên.

Liêm Tuấn đưa tay cô lên miệng, thổi hơi nhẹ nhẹ, thổi khô từng chút một mồ hôi trong tay cô.

Đổ Lôi Ty ngồi trên băng ghế dài đầu óc rối bời.

Không lâu trước đó, cô đã nhận được lời tỏ tình kỳ quặc vô cùng của sếp tổng, và cả động tác khiêu khích trần trụi vô cùng, thế là trái tim yếu ớt bé nhỏ của cô cuối cùng đã hoàn toàn suy sụp sau khi chịu những đòn tâm lý như thế.

“Này.” Liêm Tuấn đi đến, đưa cho cô một cây kem.

Đỗ Lôi Ty không dám nhìn vào mắt anh, cúi đầu đón lấy, thè lưỡi ra liếm. Một cơn mát lạnh kích thích thần kinh, sau đó cô lại nhớ đến cơn mát lạnh đến từ lòng bàn tay, cảm giác tê dại...

Trời xanh ơi, đất dày ơi, để con ngất đi cho rồi! T_T

“Ngon không?” Liêm Tuấn ngồi xuống, cơ thể quay nghiêng vô tình cố ý chạm vào cô.

Đỗ Lôi Ty máy móc gật đầu, ánh mắt lạc thần: “Vâng...”

“Anh nếm thử...”

“Ồ...” Đỗ Lôi Ty đáp lại, bỗng nhận ra không đúng, đến khi mở miệng từ chối thì môi đã bị niêm phong, lại một sự xâm chiếm nóng bỏng, không cho phép từ chối, sau đó bàn tay cũng luôn vào làn áo mỏng, áp vào phần eo trần của cô.

Hẳn nhiên, ai đó lúc này chưa no, bây giờ đòi lại cả vốn lẫn lãi.

Sau nụ hôn, Liêm Tuấn liếm môi, thỏa mãn nói: “Ừ, rất ngọt.”

Lại nhìn Đỗ Lôi Ty, hai mắt mơ màng, đôi môi hơi sưng, tóc tai rối bời, quần áo xộc xệch... -_-
|| Trong khoảnh khắc đó, Đỗ Lôi Ty bỗng nhận ra mình đã tiến vào trạng thái chim đà điều, càng co rúm lại thì sếp tổng càng được nước lấn tới, cứ thế này thì con đà điều cô rất có khả năng bị người ta phanh thây ra ăn sạch sẽ!

Không được, cô phải chống cự!

“Anh đừng cứ...”

Mới nói một nửa, bị ánh mắt sếp tổng bắn đến, Đỗ Lôi Ty nuốt nửa câu còn lại vào họng, cười lúng túng: “Trời khô vật cháy...”

Liêm Tuấn nghiêm túc: “Đỗ Đỗ, bây giờ là mùa hè.”

Mùa hè thì không thể trời khô vật cháy à? Nếu không thì ở đâu ra nhiều lần lửa gần rơm như thế? >_<

Công viên chiều mùa hè, cảnh tượng một màu xanh ngút mắt.

Đây là mùa mưa ở thành phố, trên cỏ còn vương lại những giọt nước mưa của cơn mưa sáng nay, những giọt nước được ánh nắng chiếu vào, nhìn từ xa như một viên đá quý lấp trong bụi cỏ.

Đỗ Lôi Ty thần thờ nhìn thảm cỏ trước mặt, nhớ lại từng cảnh kinh thiên động địa đã trải qua ngày hôm nay, bất giác mặt lại nóng lên.

Quả nhiên, ở cạnh sếp tổng vẫn cần một trái tim khỏe mạnh!

Lúc này bỗng có một chú cún lông trắng xuất hiện trong tầm mắt cô, quả cầu trắng muốt nhảy lung tung giữa thảm cỏ xanh, đáng yêu vô cùng!

Đỗ Lôi Ty sáng mắt, đưa tay vẫy chú cún.

“Ngoan nào, lại đây lại đây...”

Chú cún như nghe hiểu tiếng người, nguẩy mông lúc lắc tiến đến, thè lưỡi liếm ngón tay Đỗ Lôi Ty.

“A! Đáng yêu quá!” Cô bất giác khen ngợi, hoàn toàn quên mất sự ngượng ngập ban nãy.

Liêm Tuấn nhướn mày nhìn cô và chú cún đùa nghịch, hỏi: “Em thích à?”

“Đương nhiên rồi!” Đỗ Lôi Ty ngấm chú cún không chớp mắt, “Anh không thấy nó rất giống người bạn nhỏ à? Đáng yêu quá...”

Bạn nhỏ? Liêm Tuấn cười hất hơi, chậm rãi nói: “Đỗ Đỗ, thực ra em có thể sinh một đứa...”

“Này, nó là chó mà!” Đỗ Lôi Ty tức tối trừng mắt, bỗng cảm thấy không khí kỳ quặc, sếp tổng chắc không ám chỉ... Thực ra họ có thể sinh...

Màu má đỏ hồng vừa tắt lại xuất hiện.

“Ghét quá!” Mặt cô đỏ lên, ra vẻ xấu hổ.

Liên Tuấn chỉ muốn phá ra cười trước bộ dạng cô, nhưng trong tích tắc nhún môi, anh sững người.

“Đồ Đồ, chúng ta đi thôi.” Giọng anh nghe có vẻ kỳ lạ. Đồ Lôi Ty hỏi: “Đi đâu?”

“Đi bệnh viện.” Anh trả lời, sắc mặt hơi tái đi.

Đồ Lôi Ty đỏ mặt, hai tay kéo vạt áo: “Ghét ghê! Người ta... chưa có thai mà... Đi bệnh viện gì... Ghét quá ghét quá ghét quá...”

“Đồ Đồ...” Liên Tuấn mệt mỏi cắt ngang dòng tư tưởng lộn xộn của cô, “Không phải đến khoa phụ sản, mà là khoa đường ruột!”

Chương 26: Viêm dạ dày

Do ăn quá cay lại uống nước lạnh, Liêm Tuấn bất hạnh bị viêm dạ dày cấp tính, đến bệnh viện rồi cứ nôn suốt. Đỗ Lôi Ty bị gương mặt tái nhợt của anh dọa đến khiếp vía, lần đầu cô ý thức chân thực rằng, thì ra sếp tổng cũng là người, cũng bệnh, cũng đến bệnh viện, cũng phải truyền nước.

Bác sĩ chẩn đoán xong kê một đồng thuốc, Đỗ Lôi Ty bắt Liêm Tuấn đợi ở khu nghỉ ngơi, còn cô hốt hải chạy đi lấy thuốc cho anh, trong lòng cuống như có lửa đốt, suýt nữa thì bị chiếc xe mới chạy vào bệnh viện đâm phải.

Lần đầu cô phát hiện, thì ra trong vô thức, đối với cô, anh quan trọng đến thế, chỉ cần nghĩ đến gương mặt tiều tụy vì bệnh của anh là lồng ngực đã đau thắt.

Lúc từ nhà thuốc quay về, trong tay đã có thêm một đồng chai chai lọ lọ, Đỗ Lôi Ty từ nhỏ đã ghét bệnh viện, sợ nhất là phải ngửi mùi vị thuốc sát trùng trong đó, cứ nghĩ đến một đồng thuốc nước này lát nữa phải tiêm vào huyết quản Liêm Tuấn là cô lại thấy ăn năn hối hận.

Biết thế thì đã không gấp bao nhiêu đồ ăn cay cho sếp tổng rồi, bây giờ là mùa hè, vốn dĩ là mùa bùng phát bệnh viêm dạ dày. Lại thêm ăn cay xong còn uống nước lạnh thì rất dễ bệnh, những điều đó là kiến thức sơ đẳng, nhưng cô lại không nghĩ đến, thật không nên...

Đỗ Lôi Ty vừa tự trách mình không ngừng, vừa ôm thuốc chạy đến chỗ truyền nước, đến khi tới chỗ Liêm Tuấn thì mắt đã đỏ ngầu, thở hồng hộc.

“Giờ anh cảm thấy thế nào? Em... em gọi y tá đến ngay để truyền thuốc cho anh!” Đỗ Lôi Ty nói xong, lại ôm thuốc loạng choạng lao bỏ ra ngoài.

Trong tích tắc vừa nhắc chân lên, cánh tay đã bị kéo nhẹ.

“Đừng cuống như thế, cẩn thận đừng lung tung. “Giọng anh vô cùng yếu ớt, không có vẻ mạnh mẽ như mọi hôm, nhưng lại giống như một cơn gió mát, nhẹ nhẹ vuốt ve xoa dịu trăm tim lo lắng của Đỗ Lôi Ty.

Cô quay lại mỉm cười với anh: “Em biết rồi, anh đợi đó nhé.”

Y tá nhanh chóng đến đó, lúc kim truyền cắm vào mạch máu, Đỗ Lôi Ty căng thẳng đến mức nắm chặt cánh tay Liêm Tuấn, tay run bần bật.

Bỗng nhiên, mắt tối sầm lại, cảm giác mát mát.

Thì ra là anh đưa tay che mắt cô, “Đừng sợ, chẳng qua là truyền nước thôi mà.”

Nói xong anh buông tay ra. Cô y tá bê dụng cụ rời đi, còn cố ý nhìn họ một cách mờ ám.

Đỗ Lôi Ty hơi ngại ngùng, rõ ràng anh đang bệnh mà còn an ủi ngược lại cô, bất giác, mặt đỏ bừng lên, xấu hổ giải thích: “Cái đó... thực ra từ nhỏ em đã sợ bị tiêm... Sợ nhìn thấy máu...” Nói xong, đợi Liêm Tuấn an ủi một câu gì đó nhưng anh vẫn im lặng. Cô ngẩng lên và phát hiện anh đang nhìn mình chăm chú.

“Sao... sao vậy?” Đỗ Lôi Ty hỏi.

“Không có gì.” Liêm Tuấn lắc đầu, “Chỉ đơn giản cảm thấy, đáng vẻ em thế này rất đáng yêu.”

> <

Tư duy sếp tổng thực sự quá nhanh nhạy. Đỗ Lôi Ty vội ngược lên, giả vờ không nghe và đánh trống lảng.

“Anh nhìn ba lọ thuốc to thế này, chắc phải truyền mất mấy tiếng nhỉ?” “Ừm... anh thấy cái lọ này màu đỏ...” “Nhìn này, bên trên có con muỗi...” (Đỗ Đỗ, cô cần đánh trống lảng triệt để đến

thế không? - ㄣㄣ)

Liêm Tuấn rất muốn nói rằng, em cứ xấu hổ như vậy là không được, bỗng phần bụng thấy đau quặn, anh không kìm được rên lên một tiếng.

Đỗ Lôi Ty cúi xuống, nhìn Liêm Tuấn đang nhăn nhó.

“Vẫn đau lắm hả anh?” Cô hỏi.

Liêm Tuấn lắc đầu: “Tạm tạm.” Giọng nói yếu ớt.

Tạm cái đầu anh! Rõ ràng trông có vẻ rất đau mà cứ cố tỏ ra mạnh mẽ trước mặt cô!

“Đau thì cứ nói, đừng có chịu đựng một mình!” Đỗ Lôi ty vừa nói vừa đứng dậy, “Em đi mua cho anh thuốc giảm đau... Không được! Uống thuốc đó không tốt cho sức khỏe!” Cô bỗng thấy do dự, không biết phải làm sao.

“Đừng đi.” Liêm Tuấn cắt ngang. “Ngồi xuống, ở đây với anh.”

“Nhưng anh đau họng mà!”

“Chỉ cần em ở bên anh thì không đau nữa.”

Hu...

Sếp tổng đại nhân, anh lại sên rồi!

Đỗ Lôi Ty đỏ mặt, ngoan ngoãn ngồi lại vào ghế, cúi đầu, không biết nên làm gì.

Trò chuyện với anh vậy, anh đã ra nông nổi này rồi, còn sức đâu mà nói? Cứ ngồi im lặng thì cũng không được.

Đúng rồi! Đỗ Lôi Ty sáng mắt, nói với Liêm Tuấn: “Em rót nước ấm cho anh nhé?”

“Không cần.”

Nước ấm cũng không cần? Đỗ Lôi Ty ngoẹo đầu suy nghĩ: “Vậy em... gọi điện cho lão Dư vào mọi người?”

“Không cần.”

Hừ, sao cái gì cũng không cần vậy? Đỗ Lôi Ty ủ rũ gục đầu, lẩm nhảm: “Chẳng lẽ cần em xoa bóp cho anh?”

“Ừ được.” Lần này anh nhận lời rất sáng khoái.

Nhưng Đỗ Lôi Ty lại choáng!

Xoa bóp? Làm sao xoa bóp? Chẳng lẽ ngay giữa nơi công cộng...

Nhưng, rất nhanh, Đỗ Lôi Ty đã thỏa hiệp.

Vì sếp tổng đã chớp đúng thời cơ mà cau mày, trông rất đau đớn... Thôi, mặt mặt cũng được, dù sao vợ xoa bóp cho chồng thôi mà, chứ có phải làm gì xấu xa!

Đỗ Lôi Ty quyết tâm, đặt tay lên.

Chỉ tiếc là chưa xoa được mấy, lòng bàn tay đã bắt đầu nóng lên, trái tim cũng bắt đầu đập thình thịch.

Hừ... cơ bụng của sếp tổng săn chắc quá đi? Tính đàn hồi cũng quá tốt. Tại sao cô lại có cảm giác đang ăn đậu hủ thế này?

Từ lần trước háo sắc ăn đậu hủ của sếp tổng, sau đó lại bị ăn lại cả vốn lẫn lãi, Đỗ Lôi Ty đã lãnh ngộ sâu sắc rằng đậu hủ của sếp tổng không ăn được, đến nỗi bây giờ bị ép ăn mà cô cũng cảm thấy cực kỳ mất tự nhiên.

“Đồ Đồ, tay em đang run.” Liêm Tuấn nhắc rất đúng lúc.

“Máy điều hòa lạnh quá...” Cô viện cớ.

Mới nói xong, cánh tay không tiêm của anh đã choàng vai cô. “Thế này ổn hơn chưa?”

Như thế càng không ổn... T.T

Cho dù đang bệnh, nhưng đậu hủ cũng không thiếu được! Sếp tổng đại nhân, anh thật lợi hại!

Liêm Tuấn đang bệnh nhưng vẫn ăn đậu hủ chuyên nghiệp. Vậy nên, một nữ bệnh nhân gần đó mục kích thấy Liêm Tuấn và Đỗ Lôi Ty thân mật, lòng sinh ngưỡng mộ, không kìm được đã làm nũng bạn trai.

“Ôi! Anh yêu, đầu em đau quá... Anh mau hôn em một cái đi!”

Bạn trai hoang mang buông PSP trong tay, “Hôn em thì có tác dụng à?”

“Có cứ có chứ! Anh mau hôn đi!”

Thế là anh chàng đó hôn trán cô nàng một cái.

“Sao rồi?”

“Ừ... đỡ nhiều rồi... Nhưng người ta bỗng nhiên thấy đau tay...”

“Chẳng phải em đang cảm hay sao?”

“Mặc kệ! Anh cứ hôn đi!”

Thế là, anh chàng lại hôn tay cô nàng.

“Ôi! Anh yêu, anh thật tốt! Tay em không đau nữa, nhưng cổ em hình như hơi nhức...”

“...”

Đỗ Lôi Ty nhìn đến sững sốt, không kìm được thở dài: “Cũng may cô ta không bị bệnh trĩ...”

“Phụt!” Sếp tổng cuối cùng đã bị sặc.

“Đỗ Đỗ, em thật là của quý!”

Đỗ Lôi Ty vẫn đang đắm chìm trong vấn đề đầy tính học thức rằng lỡ như cô nàng kia bị trĩ thì bạn trai cô ta phải hôn ở đâu, bị Liêm Tuấn nói như thế thì nói bừa: “Đúng thế! Anh biết mẹ em trước kia khen em thế nào không?”

“Khen thế nào?”

Bà nói người ngốc như em cũng có cái phúc của kẻ ngốc, dễ sinh dễ nuôi!” (Đỗ Đỗ, cô có chắc là mẹ cô đang khen cô không? - _||)

“Đúng là dễ sinh dễ nuôi.” Liêm Tuấn gật gù ra chiều ngĩ ngợi.

Lúc này, di động của anh bỗng đổ chuông.

“A lô?” Anh bấm nút nghe.

Bên kia văng vẳng giọng nói cuống quýt của lão Dư: “Thiếu gia, cậu đang ở đâu?”

Liêm Tuấn hỏi: “Có việc gì à?”

“Chuyện đó...” Lão Dư thấp giọng. “Phu nhân về rồi...”

Chương 27: Mẹ chồng

Tục ngữ nói đúng: Con dâu xấu vẫn phải gặp cha mẹ chồng, Đỗ Lôi Ty cuối cùng vẫn phải gặp mẹ sếp tổng mà không tránh né được! Vì thế, lòng cô cũng căng thẳng, hồi hộp.

Trước khi về nhà, trong đầu cô đã tưởng tượng vô số cảnh có liên quan đến mẹ chồng. Từ mẹ của Đạo Minh Tự trong “Vườn sao băng”, đến mẹ của Ninh Mậu Xuân trong “Mẹ chồng độc ác của tôi” của TVB, sau đó lại nhớ đến hoàng hậu trong “Hoàn Châu cách cách”, người nào cũng hung ác, dữ tợn, kén cá chọn canh.

Nếu lỡ mẹ của sếp tổng cũng là dạng đó thì sao? Nghĩ đến đó, trong lòng Đỗ Lôi Ty bỗng thấy lo lắng.

Nhưng cô nghĩ lại thì từ ngày mình và sếp tổng kết hôn đến giờ, có lần nào lại không đảo ngược được tình thế? Chưa biết chừng mẹ sếp tổng và lão phu nhân cùng yêu thích cô thì sao?

Còn nữa, cô cũng đâu kém cỏi! Tuy gia thế bình thường, tướng mạo bình thường, ngực cũng hơi bình... bình... nhưng chí ít cũng dễ nuôi mà!

Nghĩ đến đó, lòng tự tin của cô lại trở về, chẳng qua là gặp mẹ chồng thôi mà! Chứ có phải gặp yêu quái đâu, không cần sợ, không cần sợ...

Sau khi thôi miên mình một trăm lần, Đỗ Lôi Ty tràn đầy tự tin chuẩn bị gặp mẹ chồng.

Ai ngờ một câu của sếp tổng lại bắn sập lòng tự tin khó khăn lắm mới tạo nên của cô: “Lát nữa gặp mẹ anh, cố gắng nói ít thôi.”

Đỗ Lôi Ty nuốt nước bọt, tim như hẫng xuống từng chút một: “Mẹ anh... chắc không nghiêm khắc quá chứ?”

Liên Tuấn tỏ ra nghiêm túc: “Một chút.”

Tim lại hẫng xuống: “Mẹ anh... chắc sẽ không đến nỗi không thích em chứ?”

“Khó nói.”

Tim lại nặng trĩu.

“Khoan đã!” Đỗ Lôi Ty bỗng ý thức ra, “Không lẽ anh chưa nói mẹ anh biết chúng ta đã kết hôn rồi?”

“Chưa.”

“...”

Đỗ Lôi Ty cảm thấy nặng nề, cô ừ ơ mặt mày hỏi Liên Tuấn: “Vậy em phải làm sao?” Lát nữa gặp mẹ chồng, cô nên nói gì? Không thể cứ tự giới thiệu con là con dâu mẹ chứ? Cũng kỳ quặc quá... T^T

Thấy cô như vậy, Liên Tuấn buồn cười, vẻ mặt vốn nghiêm túc cũng dịu lại: “Có gì lo lắng đâu? Là anh cưới em, chứ có phải mẹ anh cưới em.”

Lúc anh nói có vẻ thoải mái, nên sự phiền muộn của Đỗ Lôi Ty cũng bình lặng lại như kỳ tích.

Đúng thế! Trời sập thì cũng có sếp tổng che chắn, sợ gì?

Hai người lúc đến cổng nhà thì lão Dư đã cung kính đợi sẵn ở đó, thấy họ, ông cúi người trước rồi tỏ vẻ bí ẩn: “Thiếu gia, thiếu phu nhân, phu nhân đã đợi trong nhà rất lâu rồi.” Nói xong dẫn hai người vào trong phòng khách.

Liên Tuấn ung dung đi phía trước, Đỗ Lôi Ty lại rụt đầu như đà điều theo sau.

Lúc gần đến, Liên Tuấn bỗng khựng lại, đưa tay nắm lấy “móng vuốt” đang run run của Đỗ Lôi Ty. Tay anh vì mới truyền nước nên rất lạnh.

“Không sao đâu.” Anh nói.

“Dạ.” Đỗ Lôi Ty gật gật, có thêm vài phần can đảm.

Được sếp tổng nắm tay đi vào phòng khách, Đỗ Lôi Ty thấy ngay bà Liêm An Na đang ngồi trên ghế sofa, cô hơi ngẩn ra, sau đó bất giác thấy sàu sầm.

Tại sao đáng người mẹ chồng chuẩn quá, còn đẹp hơn cô? Quá tàn nhẫn! T_T

Đúng, bà Liêm An Na mặc một bộ lễ phục vai hẹp màu đen được cắt rất khéo, trông vừa phóng khoáng lại tôn vẻ xinh đẹp. Sợi dây chuyền nam kim cương lấp lánh trên cổ bà khiến Đỗ Lôi Ty cứ ngẩn người ra.

Mẹ ơi! Quý phu nhân nhà giàu tiêu chuẩn là đây!

Nghe tiếng động, bà Liêm An Na quay lại nhìn về phía họ, bà chăm sóc dung nhan rất kỹ lưỡng, chỉ khóe mắt là nhận ra dấu vết của thời gian. Hoàn toàn có thể tưởng tượng khi còn trẻ hẳn bà xinh đẹp động lòng người đến nhường nào.

Nhưng những điều đó đều không quan trọng với Đỗ Lôi Ty, mà quan trọng là đôi mắt bà, sâu thẳm, sắc bén, khiến người ta không suy đoán được. Giống hệt lần đầu gặp sếp tổng! Trong ánh mắt ấy, cô lại thấy sợ hãi, nắm chặt lấy tay Liêm Tuấn.

Cùng lúc, ánh mắt bà cũng chiếu thẳng vào đôi tay nắm chặt của họ, đột nhiên bà trở nên sâu xa đến không lường được.

“Mẹ.” Liêm Tuấn tiến đến, hỏi, “Sao mẹ lại bỏ Ý về đây?”

Liêm An Na thu ánh nhìn lại, đáp gọn, “Mấy hôm nữa là ngày kỵ ông ngoại con, mẹ về xem thế nào?”

“Rất tốt, đã ký được mấy hợp đồng...”

Hai mẹ con, mẹ một câu, con một câu hỏi và đáp, Đỗ Lôi Ty đứng cạnh nghe mà mù mờ.

Mẹ con nhà giàu lâu không gặp, gặp rồi đều nói những chuyện này ư? Nghe có vẻ... sao giống đang bàn việc công?

Thế là Đỗ Lôi Ty tự nhiên nghĩ đến “mẫu vương” nhà mình, nếu họ lâu không gặp như thế bà mẹ cô chắc chắn sẽ đánh phủ đầu một câu: “Con bé xấu xa, có nhớ mẹ mày không? Nếu không nhớ thì không cần vào nhà nữa!”

Khí thế biết bao! Hào sảng biết bao! Có giống mẹ của sếp tổng đâu, thấy con trai, ngay cả cười cũng không, dường như chẳng có tí niềm vui mẹ con trùng phùng nào cả...

Đỗ Lôi Ty đang băn khoăn thì đối thoại của hai mẹ con lại kết thúc đột ngột!

Liêm Tuấn đứng lên khỏi ghế sofa, định đi.

Đỗ Lôi Ty cuống lên, sếp tổng tại sao lại quên mất chuyện quan trọng nhất? Cô vẫn chưa chào hỏi mẹ chồng mà!

“Chuyện đó...” Đỗ Lôi Ty mở miệng yếu ớt, “Con là Đỗ Lôi Ty.”

Nói xong câu đó, Đỗ Lôi Ty gần như xấu hổ đến độ muốn tát mình một cái, làm gì có cô con dâu nào lần đầu gặp mẹ chồng lại nói tên mình ra trước? Chứ ít cúng phải lên tiếng chào đã chứ? Hơn nữa, mẹ chồng biết cô tên Đỗ Lôi Ty, liệu có cảm thấy cô đang kể chuyện tiêu lâm bậy bạ không...

Đúng lúc Đỗ Lôi Ty cuống đến mức không biết làm sao thì Liêm An Na lại bình thản hỏi Liêm Tuấn: “Trông sắc mặt con không tốt, bệnh à?”

“Cũng ổn, chỉ ăn uống bị đau bụng thôi ạ.”

Liêm An Na lạnh mặt: “Đồ ăn thức uống không được ăn bậy bạ, chẳng lẽ con không biết?”

Đỗ Lôi Ty giật bắn mình trước câu chất vấn đột ngột đó, đến khi hoàn hồn lại thì phát hiện ra Liêm An Na như đang nói câu đó với cô, rõ ràng ý tứ trong câu là: Thân là vợ mà tại sao không

chăm sóc tốt chuyện ăn uống của chồng?

Đỗ Lôi Ty nhất thời đàn người, lắp bắp: “Cái đó... con...”

Khi cô không biết phải trả lời ra sao, Liêm Tuấn bỗng đỡ lời hộ cô: “Không biết.” Ngừng lại, rồi anh nói, “Mẹ nên nói sớm với con thì con sẽ biết ngay.”

Thần sắc Liêm An Na nặng nề nhìn Đỗ Lôi Ty về thâm ý sâu xa, cuối cùng cũng không nói gì nữa.

Theo sếp tổng về phòng, Đỗ Lôi Ty cứ thấp thỏm không yên, lại thêm đáng về thân nhiên của Liêm Tuấn, cô càng không tìm được: “Chúng ta lên lầu thế này chắc không ổn lắm?”

“Có gì không ổn?”

“Thì là...” Đỗ Lôi Ty không biết diễn đạt thế nào, “Mẹ... mẹ là mẹ anh, tại... tại sao hai người trông như có thù oán vậy?” Nói xong, cô lén lút nhìn anh, đôi mày anh cau lại, vẻ mặt như nặng nề thêm.

Anh im lặng, rồi nói: “Không có đâu, em đừng nghĩ nhiều. “Vừa nói vừa đi về phía phòng tắm.

Đỗ Lôi Ty túm lấy anh bịt miệng: “Anh nói dối!”

Liêm Tuấn dừng chân, trong ánh mắt có vẻ kỳ dị.

Đỗ Lôi Ty bị anh nhìn có phần e sợ, nhưng đã nói rồi thì cho dù có phải gồng lên, cô nhất định cũng phải nói tiếp: “Dù sao thì vẫn là mẹ anh, cho dù mẹ có làm gì sai thật đi nữa, anh cũng không thể đối xử thế được! Thiên hạ làm gì có cha mẹ nào không yêu con cái? Em nghĩ hai người nên nói chuyện nhiều hơn, chưa biết chừng hiểu lầm sẽ được xóa bỏ...” Đỗ Lôi Ty càng nói càng nhỏ giọng, vì ánh mắt anh nhìn cô mỗi lúc một thâm trầm!

Đỗ Lôi Ty cảm thấy trong lòng hơi buồn, chắc anh không chê cô quá nhiều lời chứ? Dù sao anh cũng là sếp tổng cao xa vời vợi, từ bao giờ lại đến lượt cô dạy dỗ? Nhưng nói sao thì cô cũng là vợ anh, vợ chồng trao đổi, chuyện trò thì có gì sai?

Sắc mặt Liêm Tuấn dịu lại, anh kiên nhẫn giải thích.

“Thật sự không nghiêm trọng như em nghĩ.”

Còn phỉnh phờ cô à, rõ ràng là không muốn nói cô biết! Đỗ Lôi Ty bực dọc, bàn tay nắm vạt áo anh càng ghì chặt hơn.

Liêm Tuấn có vẻ bất lực: “Ngoan, buông tay ra, anh muốn đi tắm.”

Nghĩ hay nhỉ, không buông đây!

“Đỗ Đỗ.” Liêm Tuấn thở dài, “Em muốn tắm chung với anh thế sao?”

“...” Cô nhanh chóng buông móng vuốt.

“Anh không ngại đâu.” Anh cười cười.

Sếp tổng đại nhân, anh đứng ức hiếp em quá đáng. T_T

Cuối cùng tất nhiên không tắm chung, vì tắm chung hồ uyên ương thực sự khiến người ta khó kiềm chế, nhưng ai kia hôm nay thực không có sức đâu ăn thịt người nữa. Vậy nhưng không có nghĩa là anh không thể đùa bỡn cô, sau khi chọc Đỗ Lôi Ty mặt đỏ tía tai rồi, Liêm Tuấn hài lòng bỏ vào trong phòng tắm.

Trong khoảnh khắc đóng cửa, đôi mắt lấp lánh nụ cười của anh sa sầm.

Có lẽ, nên chọn cơ hội để nói rõ tất cả...

Hôm sau là cuối tuần.

Do tối quá bị ám ảnh bởi những lời nói của mẹ chồng. Đỗ Lôi Ty cả đêm ngủ không ngon, lăn lộn khó ngủ, đến khi tờ mờ sáng mới thiếp đi. Khi tỉnh dậy thì đã là chín giờ sáng.

Dụi dụi đôi mắt kèm kèm, cô theo thói quen nhìn sang cạnh, sếp tổng quả nhiên đã đi mất.

Chắc anh lại bận rộn trong thư phòng? Đỗ Lôi Ty nghĩ thế, xuống giường, rửa mặt, đánh răng,

sau đó xuống lầu.

Trên bàn còn phần bữa sáng, thím Ngô đang đứng cạnh.

“Thiếu phu nhân, chào buổi sáng.” Thím Ngô cười, chào cô.

“Chào buổi sáng.” Đỗ Lôi Ty gật đầu, bỗng thấy đầu hơi đau, có lẽ tối qua ngủ không ngon.

“Thiếu gia để phần điểm tâm cho cô, dặn do cô ăn ngay lúc còn nóng.” Thím Ngô vừa nói vừa bê một bát cháo đậu đỏ nóng hổi đến cho cô.

Đỗ Lôi Ty hớp một ngụm, bỗng nhớ đến bệnh của Liêm Tuấn, cô hỏi: “Thím Ngô, thiếu gia hôm nay có ăn sáng không?”

Thím Ngô gật đầu: “Có, nhưng rất ít.”

Ăn rất ít? Xem ra cơ thể anh vẫn còn yếu, Đỗ Lôi Ty thấy đau lòng, muốn đi thăm anh, liền hỏi: “Vậy thím có biết anh ấy đang ở đâu không?”

“Thiếu Gia và phu nhân đang ở thư phòng.”

Sếp tổng đang ở thư phòng, với mẹ? Đỗ Lôi Ty hơi ngạc nhiên, dù sao hôm qua Liêm Tuấn và mẹ không hòa hợp nhau lắm, như có gì ngăn cách vậy... Nhưng sếp tổng lại cứ không nói cô biết là đã xảy ra chuyện gì, khiến cô ù ù cạc cạc.

Đỗ Lôi Ty băn khoăn lắm, bỗng liếc nhìn thím Ngô đứng cạnh.

Thế là cô ngoắc tay bí ẩn với thím Ngô, hạ giọng hỏi: “Thím Ngô, cháu hỏi thím chuyện này.”

Thím Ngô vốn có tính hóng chuyện, thấy Đỗ Lôi Ty tỏ vẻ bí ẩn thì mặc kệ quan hệ chủ tớ, vội chồm đến: “Thiếu phu nhân, cô muốn hỏi gì?”

“Quan hệ của thiếu gia và phu nhân... không được tốt phải không?”

“Thiếu gia và phu nhân?” Thím Ngô ngẫm nghĩ rồi lắc đầu bất lực. “Thiếu phu nhân, cái này cô phải hỏi lão Dur, lúc tôi vào nhà này thì phu nhân đã dọn ra nước ngoài ở rồi.”

“Lão Dur à?” Đỗ Lôi Ty nghĩ đến gương mặt mới nhìn đã biết không ưa chuyện của lão Dur lắc đầu, “Cháu thấy người chính trực như lão Dur sẽ không nói chuyện này ra đâu.”

Thím Ngô ú ớ: “Thiếu phu nhân, trông tôi không chính trực ư?”

“... Không phải, ý cháu là trông thím... rất không chấp nhận tiêu tiết.”

“Thật ư?” Thím Ngô được khen, dương dương đắc ý, lời nói ra cũng không e dè nữa: “Thiếu phu nhân, nếu cô thật sự muốn biết giữa thiếu gia và phu nhân đã xảy ra chuyện gì thì có thể lên lầu lầu nghe họ nói mà.”

Đỗ Lôi Ty choáng váng trước tinh thần hóng chuyện của thím Ngô: “Như thế có được không?”

“Có gì mà không được?” Đây là nhà của cô, thiếu gia là chồng của cô, phu nhân là mẹ chồng của cô, nếu đã là của cô cả, thỉnh thoảng nghe chồng và mẹ chồng nói chuyện thì có là gì đâu?”

Đỗ Lôi Ty bị lý luận “của cô” của thím Ngô làm cho bùi tai, ngẩn ra một lúc, phát hiện bà nói cũng có lý.

“Nhưng...” Cô vẫn do dự, “Lỡ họ đột nhiên ra ngoài thì sao?”

Thím Ngô nghĩ ngợi: “Nếu thế thì cô giả vờ như bắt cần đi ngang qua đó.”

“Thế nếu mẹ chồng không vui thì sao?”

“Nếu phu nhân không vui thì cô nịnh nọt lấy lòng! Khen bà đẹp, có khí chất!”

“...” Đỗ Lôi Ty vẫn không yên tâm. “Thế nếu...”

“Thiếu phu nhân, cô đừng rụt đầu sợ hãi nữa, cùng lắm tôi đi với cô!” Thím Ngô vỗ ngực, bỗng dung có thêm vẻ khí thế của nữ hiệp.

“Thật không?” Đỗ Lôi Ty sáng mắt lên, bỗng cảm thấy an toàn.

Như thế, dưới sự khuyến khích của thím Ngô, Đỗ Lôi Ty cuối cùng đã sải bước chân tà ác đó. Một già một trẻ hai bóng người lên lầu như ăn trộm, vừa lên lút thậm thụt mò đến cửa thư phòng.

Lúc ấy, Liêm Tuấn đang nói chuyện với mẹ.

“Con đã lớn rồi, chuyện hôn nhân mẹ không tiện can thiệp, nhưng mẹ vẫn phải khuyên con một câu – mẹ cảm thấy cô gái đó không hợp với Liêm gia chúng ta.”

“Hợp với Liêm gia hay không con không biết, con chỉ biết cô ấy hợp với con.”

“Con biết rõ bản thân đại diện cho cả Liêm Thị, một cô gái bình thường như cô ta rồi sẽ có ngày con chán ghét, hoặc cô ta chán ghét con, hôn nhân như vậy càng không bình đẳng!” Giọng bà hơi nặng, nghe có vẻ như đang chất chứa ẩn ý khó nói.

“Đừng áp dụng quan niệm tình cảm của mẹ vào con!”

Bà Liêm An Na sững sờ, không ngờ con trai mình lại nói như thế, mắt bà tối lại: “Con sẽ hối hận,” bà nói.

“Con chưa bao giờ làm chuyện gì để hối hận.”

Bà Liêm An Na cười khô: “Câu này năm xưa mẹ cũng đã nói với ông ngoại, y hệt như thế...” Bà vừa nói vừa chìm đắm vào tâm sự, đôi mắt bắt đầu hoe đỏ.

Đó là một ngày mùa đông lạnh lẽo lạ thường.

Liêm An Na không thể nào quên, ba quý trước xe cha mình, khăn cầu cha đồng ý cho bà được ở cạnh Tiêu Lễ Thạch. Gió lạnh thổi qua mặt, lạnh đến thấu xương. Trong cơn gió như thế, bà quý trước xe ba tiếng đồng hồ, đến khi gió làm gương mặt mất đi cảm giác, mà vẫn không hề rơi một giọt nước mắt.

Cha bà cuối cùng đã không cầm lòng nổi trước sự cố chấp của con gái, ông đồng ý cho họ kết hôn, nhưng có một điều kiện là Tiêu Lễ Thạch phải ở rể Liêm gia.

Bà không quên được hôm đó, sau khi Tiêu Lễ Thạch nghe cha bà quyết định, vẻ do dự thoáng lướt qua trong đôi mắt. Nhưng khi đó còn trẻ tuổi nông nổi, bà không hề để tâm. Bà tuyệt đối tin rằng bằng tình yêu, bà sẽ nắm được trái tim người đàn ông ấy. Nào ngờ chỉ trong ba năm sau, hôn nhân của họ gói gọn trong một chữ chấm hết.

Liêm An Na là người phụ nữ thông minh, theo dòng thời gian, bà càng lúc càng nhận ra sự cay đắng khuất sau nụ cười của Tiêu Lễ Thạch. Bà thừa nhận mình luôn yêu người đàn ông ấy, nên bà không muốn nhìn thấy ông sống mệt mỏi như vậy.

Nếu đợi người ta buông tay, chỉ bằng mình buông tay trước, đó là sự tôn nghiêm của người phụ nữ nhà họ Liêm. Thế nên bà đã quyết định ly hôn.

Liêm An Na không ngờ, lúc quý trước cha mình bà không hề rơi lệ, vậy mà sau khi ký đơn đồng ý ly hôn, nhìn bóng ông xa dần, bà đã rơi những giọt nước mắt hối hận.

Yêu người đàn ông ấy vốn dĩ là một sai lầm, kết hôn với ông càng sai lầm. Sự trải nghiệm tình cảm đầy đau thương ấy đã mách bảo bà, hôn nhân không bình đẳng sẽ không đi xa được, bà từng bị tổn thương nên không muốn con trai bà cũng đi vào vết xe đổ đó.

Liêm An Na nghĩ đến đó thở dài nói: “Mẹ biết, con hận mẹ từ nhỏ đã bỏ con lại để ra nước ngoài.” Giọng bà rất khẽ, mất đi khí thế cũ, không còn là Liêm An Na cao ngạo nữa.

“Con chưa bao giờ hận mẹ điều gì cả.”

“Con đừng an ủi mẹ.” Liêm An Na cười khô, “Chuyện mẹ làm, mẹ rõ nhất. Có đứa con nào không mong mẹ kề cận bên cạnh, nhưng mẹ...” Bà nói, bắt đầu nghẹn ngào.

Liêm Tuấn nhìn chăm chú vào đôi mắt đỏ hoe của mẹ, muốn nói gì đó nhưng bỗng nhớ lại lời Đỗ Lôi Ty nói tối qua, “Thiên hạ có cha mẹ nào không yêu con cái? Em nghĩ hai người nên trò chuyện cùng nhau, không chừng hiểu lầm sẽ được xóa bỏ...”

Liêm Tuấn nói: “Con không hận mẹ, nhưng nếu mẹ muốn giải thích, con sẽ nghe.”

Liêm An Na sững sờ, bà không ngờ con trai vốn không muốn nói chuyện với mình lại nói vậy,

“Con muốn nghe mẹ nói?”

“Phải, con muốn.”

Liên An Na định thần, cuối cùng cô lấy hết can đảm bắt đầu kể con trai nghe về chuyện cũ đã chôn sâu trong lòng bà mười mấy năm trước...

Chúng ta hãy tạm gác cuộc trò chuyện giữa hai mẹ con họ sang một bên, xem thử tình trạng hai con chuột đang ở ngoài cửa thư phòng.

“Thiếu phu nhân, cô có nghe được gì không?” Thím Ngô phía sau dùng ngón tay chọc vào Đổ Lôi Ty đang nghe trộm một cách chăm chú.

Đổ Lôi Ty quay lại, đau khổ: “Thím Ngô, phòng này cách âm tốt quá.”

Thím Ngô choáng: “Đây là... biệt thự mà...?”

Đổ Lôi Ty than vãn, cô ở đây nghe trộm lâu thế, lưng sắp gãy rồi mà chẳng nghe thấy cái gì hết, thậm chí cô còn nghi ngờ sếp tổng không có ở trong phòng.

“Thiếu phu nhân, cô đừng nản lòng, thời gian không phụ người có lòng, tôi tin cô nhất định sẽ nghe trộm được!” Thím Ngô cổ vũ hết lòng cho cô.

“...”

Thấy Đổ Lôi Ty vẫn ử rữ, thím Ngô bỗng sáng mắt: “Thiếu phu nhân, hay là tôi lấy một cái máy nghe trộm đến cho cô?”

Đổ Lôi Ty choáng, thím Ngô, thím tưởng cháu là 007 hay sao?

Đúng lúc hai người đang to nhỏ bàn xem nên nghe trộm thế nào cho thuận tiện thì một giọng nói vô cùng to rõ vang lên: “Bà ơi! Hai người làm gì ở đây thế?”

Đổ Lôi Ty bị Lượng Lượng làm cho giật mình, cơ thể chúi về phía trước, đâm sầm vào ngay cửa thư phòng.

Rầm...

Sau một âm thanh cực lớn, Đổ Lôi Ty, thím Ngô, Lượng Lượng, bao gồm cả hai người bên trong, đều bàng hoàng.

Đổ Lôi Ty sống hai mươi mấy năm, chưa bao giờ tiếp xúc nhiệt tình với cánh cửa như thế, đến nỗi âm thanh sóng động đo vang lên rồi, ngay cả đau mà cô cũng không thấy, chỉ thấy cả người như bay lượn, trên đầu như có ngôi sao đang bay vòng vòng.

Đến khi cô hoàn hồn thì cửa thư phòng đã mở toang, một đôi chân mang giày cao gót màu đen xuất hiện.

Đổ Lôi Ty thấy chuyện không lành, vội quay lại tìm thím Ngô, ngờ đâu sau lưng đã trống vắng tự khi nào, thím Ngô không biết đã đưa Lượng Lượng chạy đi đâu từ bao giờ.

Thím Ngô, thật tàn nhẫn! TAT

Đổ Lôi Ty đành mặt dày quay lại, ngẩng lên, cười lúng túng với Liên An Na: “Phu nhân...”

Liên An Na không quan tâm, chỉ lạnh lùng hỏi: “Cô làm gì ở đây?”

Đổ Lôi Ty nghĩ đến lời khuyên của thím Ngô, vội đáp: “Con... con vừa đi ngang qua...”

“Thế à?” Liên An Na lạnh lùng, giọng nói rõ ràng không tin cô.

Thím Ngô! Thím lừa cháu, lời nói dối này làm gì có ai tin! Đổ Lôi Ty cảm thấy vô cùng lúng túng, không biết phải nói gì để nịnh nọt gương mặt lạnh lùng kia, đành tỏ vẻ xun xoe nịnh hót.

“Phu nhân, hôm nay mẹ thật xinh đẹp!”

Liên An Na nhướn mày: “Hôm qua tôi không đẹp à?”

“Không phải không phải!” Đổ Lôi Ty vội khoát tay, “Hôm qua mẹ cũng đẹp! Nhưng hôm nay càng đẹp hơn hôm qua!”

“Vậy ý cô là trước hôm qua tôi không đẹp à?”

“Không phải ý đó à!” Đỗ Lôi Ty giật bắn mình trước những câu hỏi của Liêm An Na, vội bổ sung, “Hôm nay mẹ đẹp, hôm qua đẹp, năm ngoái đẹp, mười năm trước đẹp, vừa sinh ra cũng đẹp, ngay cả lúc thụ tinh trứng cũng đẹp gấp trăm ngàn lần người ta! Sắc đẹp của mẹ thiên sâu vạn tải, nhất thống giang hồ!”

Cô nói xong, Liêm An Na sắc.

Mẹ chồng lại không phản bác cô, xem ra lần này nịnh nọt thật toàn diện! Đỗ Lôi Ty vô cùng đắc ý, tiếp tục khen ngợi: “Phu nhân, mẹ không những đẹp mà ăn mặc cũng rất phong cách! Mẹ nhìn bộ lễ phục này, cắt rất khéo, chất lượng tốt, đặc biệt là hoa sơn trà thêu ở cổ, màu nhạt tao nhã, to nhỏ vừa phải, cánh hoa nhiều hơn thì lại thừa, mà ít hơn thì lại thiếu...”

“... Đó là mẫu đơn.”

“Mẫu đơn? Ừm... Có nghĩa là bộ lễ phục này chú trọng thêu tay, đồng thời còn dung nạp nghệ thuật trù tượng Tây phương, nhìn xa giống mẫu đơn, nhìn gần giống sơn trà, nhìn trái giống phượng hoàng, nhìn phải giống kỳ lân, mẹ mặc một bộ quần áo mà như đã có thể thể hiện ra phong vận của bốn bộ, thực sự là không đơn giản, không đơn giản...”

Đỗ Lôi Ty càng lúc càng nịnh hót quá đà, Liêm An Na nghe mà khóe môi giật giật, ngay cả Liêm Tuấn trong phòng cũng không nghe nổi nữa.

“Đỗ Đỗ, em đến đây.” Anh khề gọi, môi như nở nụ cười.

“Khoan đã, em chưa nói hết!” Đỗ Lôi Ty khoát tay, “Đôi giày cao gót này, kỹ thuật may đẹp, chất liệu da mềm, thiết kế đơn giản, giày cao hơn thì lại quá cao, thấp hơn thì lại quá thấp...”

Liêm An Na - _|||

“Còn sợi dây chuyền trên cổ phu nhân nữa, mới nhìn đã biết là kim cương Nam Phi chính hãng! Góc cạnh hoàn mỹ, vô cùng mạnh mẽ, rất hợp với bạch kim thật... Á á á! Anh đừng kéo em!” *(Đỗ Đỗ, cô còn nói nữa thì có thể quảng cáo ti vi được rồi đó >_<)*

Bị sếp tổng tóm vào trong như tóm một con gà con, nhiệt tình nịnh nọt của Đỗ Lôi Ty chưa giảm: “Anh kéo em làm gì? Em chưa khen xong, em chưa khen tóc mà, thật là đen bóng sáng rực, suôn mềm như dòng suối... ời...”

Không nói được nữa, vì đã bị hôn.

Sếp tổng à, anh không thể cứ dụng cách này bịt mồm người ta được! Sáng tạo lên đi chứ!

Tuy chiêu này của Liêm Tuấn thực sự không chút sáng tạo nhưng hiệu quả vẫn tốt vô cùng, Đỗ Lôi Ty lúc này còn lảm nhảm giờ đã câm miệng lại, cúi đầu, vể mặt e thẹn.

“Đừng thê mà, mẹ anh còn nhìn đó...” Lén lút nhìn một cái, cửa phòng làm gì có ai? Ngay cả cửa cũng khóa kín rồi.

Toi rồi! Mẹ chồng nhất định tức quá bỏ đi rồi.

Đỗ Lôi Ty như bị sét đánh, tâm trạng hụt hẫng vô cùng.

“Sao vậy?” Liêm Tuấn thỏa mãn liếm môi hỏi.

Đỗ Lôi Ty ngẩng lên, vô cùng ai oán: “Đều do anh, làm mẹ tức?”

Liêm Tuấn bình thản hỏi lại: “Em có chắc là do anh làm mẹ tức?”

Không phải anh thì chẳng lẽ là em? Đỗ Lôi Ty cáu tiết lườm anh một cái.

Anh không giận, chỉ lảm bảm: “Nếu anh là mẹ, thấy có con chuột lén lén lút lút không biết đang làm gì ở cửa cũng sẽ không vui...”

“Em không nghe lén!” Đỗ Lôi Ty buột miệng.

“Anh biết em không nghe lén, em chỉ bắt cần nghe trộm thôi.”

Sếp tổng đại nhân, tại sao anh không nói khéo hơn tí? Đỗ Lôi Ty đành khai thật: “Được rồi... em thừa nhận là em có ý muốn nghe lén một tí ti...”

“VẬY em nghe thấy rồi?”

“Phòng cách âm tốt thế, làm sao mà nghe được...” Đỗ Lôi Ty làu bàu, bỗng “á” lên một tiếng.

Vì tay sếp tổng đã chạm vào phần trán bị sưng của cô.

“Ủi da, đau chết mất!” Đỗ Lôi Ty hét to.

“Giờ mới biết đau, phản xạ của em cũng lâu thật...” Anh bắt lực lắc đầu, lòng tràn ngập xót thương.

Nhưng Đỗ Lôi Ty không chú ý ánh mắt anh, cô ai oán nhìn anh một cái, đau khổ ôm trán, trong lòng mắng thầm một câu: Sếp tổng, anh độc thật!

Vừa rửa xong, Liêm Tuấn bỗng đưa tay gỡ lấy bàn tay cô đang ôm trán ra.

“Làm... làm gì thế?” Đỗ Lôi Ty sững sốt trước hành động bất ngờ của anh, phát hiện ra ánh mắt anh hơi kỳ quặc, muốn nói gì đó thì đã không kịp.

Liêm Tuấn chồm tới, hôn lên trán cô.

Thời gian đột nhiên dừng lại, trong đôi mắt đen nhánh, sóng mắt chuyển động dịu dàng như muốn làm tan chảy người ta ra.

Không biết bao lâu sau, anh khẽ hỏi: “Còn đau không?”

Đỗ Lôi Ty mơ màng lắc đầu, cảm khái: “Cũng may không phải va mông vào cửa...”

Sau chuyện nghe lén, Đỗ Lôi Ty luôn mang tâm trạng nặng nề, vì cô nhận ra, mẹ chồng dường như rất bất mãn với cô.

Cô goe nguẩy nịnh nọt, khen Liêm An Na từ tóc tới ngón chân, suýt nữa khen cả lông cả mạch máu, Liêm An Na vẫn bình chân như vại!

Chẳng phải phụ nữ đều thích khen hay sao? Sao mẹ sếp tổng lại dừng dừng? Đỗ Lôi Ty rất băn khoăn, rút ra kết luận – mẹ chồng nhất định vì chuyện nghe lén lần trước mà hiểu lầm, nên mới lạnh nhạt với cô như vậy.

Đỗ Lôi Ty quyết định nghĩ cách lấy lòng Liêm An Na.

Thế là Đỗ Lôi Ty vội vàng lên mạng, dưới chỉ dẫn của baidu đại thần, học được mấy tuyệt chiêu.

Cách sử dụng tuyệt chiêu này: Nhất định phải khiến mẹ chồng bạn cảm thấy bạn rất quan tâm, mệt thì đắp lưng, khát thì đưa nước, đói thì xới cơm... Nhớ lấy! Quan tâm càng nhiều, quan hệ càng thân!

Hiệu quả chiêu này ra sao? Xin mời xem VCR>>>

Buổi sáng bà Liêm An Na ra khỏi phòng, cửa vừa mở ra giật bản mình.

“Cô ở đây làm gì thế?”

Đỗ Lôi Ty cười rạng rỡ: “Mẹ, mẹ mệt không? Con đắp lưng cho mẹ?”

“...”

Kế hoạch đắp lưng, thất bại!

Ăn sáng xong, bà Liêm An Na đang ngồi trên sofa xem báo, Đỗ Lôi Ty bung ly nước lại gần.

“Mẹ uống nước ạ!”

Liêm An Na đón lấy, hớp một ngụm rồi để sang bên.

Mười phút sau, Đỗ Lôi Ty nói: “Mẹ uống nước ạ.”

“Ừ.”

Lại mười phút sau.

“Mẹ, mẹ có khát không?”

“...”

Kế hoạch đưa nước, thất bại!

Lúc ăn cơm trưa, bà Liêm An Na vừa ngồi xuống, Đỗ Lôi Ty vội giắt lấy bát cơm trong tay thím Ngô: “Mẹ, con xới cơm cho mẹ!”

Liêm An Na gật đầu.

Mười phút sau.

Liêm An Na: “Đây là gì?”

Đỗ Lôi Ty: “Cơm!”

“Tôi hỏi cái cô dùng xới cơm là gì?”

“Cái tô...”

Kế hoạch xới cơm, tuyên cáo thất bại!

Tuyệt chiêu 1: Hoàn toàn thất bại!

Tuyệt chiêu 2: Chiều theo ý mẹ!

Cách sử dụng tuyệt chiêu này: Mẹ chồng thích cái gì thì nói cái đó tốt, tuyệt đối không đối đầu với bà!

Hiệu quả như thế nào đây? Mời tiếp tục xem VCR>>>

Ăn trưa xong, bà Liêm An Na mở ti vi, trong đó đang chiếu cuộc thi nhảy, bà xem rất thú vị.

Bỗng dưng, sau lưng văng đến một giọng nói hào hứng: “Hay!”

Bà Liêm An Na giắt mình, tim đập nhanh hơn mấy nhịp.

“Cô nói gì?”

Đỗ Lôi Ty ngoe nguẩy đuôi chồm đến, khen ngợi: “Điệu Tango này nhảy đẹp quá, người nhảy rất đẹp, âm nhạc cũng rất báo bạo...”

“... Đó là điệu đầu bò.”

Đỗ Lôi Ty: “...”

Tuyệt chiêu 2: Thất! Bại! <<<

Kế hoạch nịnh hót của Đỗ Lôi Ty chưa kịp thành công Liêm An Na đã không chịu nổi.

“Ngày mai mẹ đến nhà dì con ở vài ngày.”

Liêm Tuấn hỏi: “Sao vậy? Ở nhà không quen sao?”

“Không có gì.” Liêm An Na lắc đầu, “Mẹ chỉ cảm thấy con nói đúng, vợ con chắc chắn sẽ không ngoại tình.”

Liêm Tuấn: “Sao mẹ nghĩ vậy?”

Liêm An Na: “... Trèo đến đâu tường cũng chẳng ai dám đón.”

“Mẹ nhảm, với IQ của cô ấy thì trèo không đến đâu tường được đâu.”

...

“Mẹ cứ ở nhà đi.”

“Sao?”

Khóe môi nhướn một nụ cười nham hiểm: “Bọn con ra ngoài ở.”

Tối ấy, lúc Liêm Tuấn vào phòng, Đỗ Lôi Ty đã tắm xong ngồi thần thờ trên giường.

“Sao vậy?” Liêm Tuấn hỏi.

Đỗ Lôi Ty nhìn anh ai oán, còn chuyện gì được? Đương nhiên là vì mẹ anh rồi!

Chuyện là thế này, ngày lúc này, Đỗ Lôi Ty đã gọi điện cho Chu Dao Phi.

Đỗ Lôi Ty hỏi: “Phi Phi, mẹ chồng tớ hình như không thích tớ lắm.”

Chu Dao Phi: “Mẹ chồng con dâu thế nào cũng có mâu thuẫn chút chút, cậu lo cái gì?”

Đỗ Lôi Ty: “Không phải, tớ nói chuyện với bà ấy, hình như bà ấy cứ hờ hững sao đó...”

Chu Dao Phi: “Hờ hững thì kệ, còn hơn bà ấy ép hai người ly hôn chứ?”

Ly hôn? Đầu Đỗ Lôi ty nổ bùng: “Cậu... cậu nói mẹ chồng tớ sẽ ép bọn tớ ly hôn?”

“Cậu có nghe rõ tớ nói không đây? Ai bảo ép hai cậu ly hôn? Cậu tưởng đang đóng phim, mẹ chồng dọa con trai không ly hôn sẽ từ bỏ hay sao? Làm ơn đi, bây giờ là thế kỷ 21 rồi.. bla bla bla...” Những câu sau đó, Đỗ Lôi Ty không nghe vào nổi, trong đầu cô chỉ có hai chữ - ly hôn!

Tiêu rồi, chắc không nghiêm trọng thế chứ?

Đỗ Lôi Ty yếu ớt hỏi: “Mẹ anh không thích em phải không?”

Liên Tuấn lặng lẽ nhìn cô, không đáp.

Bộ dạng sếp tổng như vậy, xem ra là ngầm thừa nhận rồi. Tâm trạng cô hẫng hụt, run rẩy hỏi: “Vậy chắc mẹ muốn chúng ta... ly hôn?”

Liên Tuấn tiếp tục im lặng.

Lại ngầm thừa nhận! T^T

“Chắc mẹ không nói là... nếu không ly hôn sẽ không nhận anh là con chứ?” Nhìn sếp tổng ở khoảng cách gần như vậy, cô lại không đỏ mặt và tim cũng chẳng đập nhanh, cô chỉ nghĩ sau ngày không được nhìn gương mặt ấy nữa, mũi cay cay, lại có cảm giác như muốn khóc.

“Thực ra cũng không phải là không có cách.” Liên Tuấn bỗng mở miệng.

Hả? Có cơ hội thay đổi! Đỗ Lôi Ty sáng mắt, nhìn sếp tổng đầy mong chờ.

“Đó chính là...” Anh khựng lại, nhìn chăm chú vào mắt cô, chậm rãi thốt ra, “Đỗ Đỗ, chúng ta bỏ trốn đi?”

Chương 28: Bỏ trốn

Đỗ Lôi Ty tưởng câu “bỏ trốn” của sếp tổng là nói cho vui thôi, ai ngờ hôm sau anh kéo cô đi làm hộ chiếu, còn là loại lấy gấp. Làm xong hộ chiếu lại đi làm visa, làm visa xong lại phải chuẩn bị hành lý, bận đến nỗi không biết mệt là gì.

Đỗ Lôi Ty nghi ngại, sếp tổng thế này giống đang bỏ trốn lắm hay sao? Có mà giống đi nghỉ tuần trăng mật thì có!

Tuần trăng mật!

Lúc ba chữ này lóe lên trong đầu cô, cô cũng giật bản mình trước suy nghĩ đó. Sếp tổng đại nhân chắc không mượn cớ bỏ trốn, để đưa cô đi tuần trăng mật chứ... Nghĩ đến đó, trong lòng bất giác vừa căng thẳng lại vừa kích động.

Cũng khó trách Đỗ Lôi Ty có phản ứng đó, từ khi hai người kết hôn tới giờ, phàm là những bước mà hai người ở bên nhau phải làm thì đều thực hành gần đủ rồi, tuy trình tự là: kết hôn, hẹn hò, tỏ tình, hoàn toàn ngược lại, nhưng chí ít cũng đủ rồi? Nhưng chuyện tuần trăng mật thì đúng là cô chưa nghĩ tới.

Có cô gái nào chưa từng nằm mơ giữa ban ngày? Lúc ấy một mình đi học, đi làm, Đỗ Lôi Ty cũng từng mơ mộng mình sẽ có ngày kết hôn, đi du sơn ngoạn thủy với chồng yêu. Yêu cầu của cô không cao, có thể đi Quế Lâm sông Phiếm Giang, hoặc đi Tích Lâm Quách Lặc ngắm thảo nguyên là thỏa mãn lắm rồi. Nào ngờ đến mấy năm sau, ước mơ đã thành sự thực, hơn nữa còn vượt xa hiện thực – nơi họ sắp đến là Ý!

Nghĩ thế, Đỗ Lôi Ty bất giác cảm thán: Quyết định của sếp tổng quả nhiên không phải là “trâu bò” bình thường, ngay cả trong nước cô còn chưa đi đủ một vòng, mà đã cùng sếp tổng ra hẳn nước ngoài, tiến ra thế giới! Cảm giác này, quá sướng!

Trước khi xuất phát, Đỗ Lôi Ty gọi điện báo cáo cho mẹ cô.

“Mẹ, ngày mai con sẽ đi Ý với sếp tổng!”

“Cái gì mà sếp tổng, sếp tổng, cậu ấy là chồng con!” Bà Đỗ bỗng cảm thấy bi ai vì tính “nô lệ” của con gái.

“Ồ, ngày mai con sẽ đi Ý với chồng con...” Sao nghe có vẻ kỳ quặc thế nhỉ?

“Hai đứa đi Ý làm gì?”

“Bỏ trốn.”

“Cái gì?”

“Không phải, ý con là bọn con đi du lịch...” Đều tại sếp tổng, cứ nói bỏ trốn bỏ trốn, hại cô bây giờ bị nhầm rồi.

∩ (∇) ∩

“Du lịch hay đây! Hai đứa kết hôn rồi chưa đi hưởng tuần trăng mật phải không? Nhân cơ hội này tăng thêm một bước tình cảm, thuận tiện giải quyết chuyện cháu ngoại cho mẹ, đúng rồi! Hôm qua mẹ đã bàn bạc với bố con rồi, sau này cháu ngoại của chúng ta sẽ tên là Liêm Pha, thật là hùng dũng làm sao... bla bla...”

“Mẹ!” Đỗ Lôi Ty choáng váng, chỉ sợ mẹ nói tiếp sẽ nói ra cả kế hoạch cháu ngoại rót xì dầu như thế nào, “Con đi Ý, mẹ có gì cần mua không?”

“Chỗ đó thì có gì mà mua? Có phải con đi Kim Hoa đâu, mẹ còn bảo con mang hai khúc xúc xích hun khói về, đúng rồi, hai đứa khi nào đi Kim Hoa, mang xúc xích hun khói về cho bố con?”

Bố con thích món đó nhất... bla bla..." (Kim Hoa: tên một thành phố ở Chiết Giang, có lịch sử lâu đời, phong cảnh tuyệt đẹp, con người thanh lịch, có danh thắng Song Long Động rất nổi tiếng)

"Me!"

"Được rồi, không đùa với con nữa! Thực ra con chỉ cần đưa cháu ngoại về là được, chưa thành hình cũng không sao, về nước rồi có thể từ từ phân chia..."

Đỗ Lôi Ty: -_- |||

Ngày hôm sau, mọi thứ đã chuẩn bị xong, Đỗ Lôi Ty cuối cùng đã bước lên máy bay đi Ý, đặt bước chân đầu tiên hướng ra thế giới của cô.

Trên máy bay, tâm trạng cô vô cùng hưng phấn, hai mắt cứ đảo qua đảo lại quan sát mọi thứ.

Liên Tuấn ngồi cạnh cười, nhắc cô: "Đừng nhúc nhích nữa, sắp cất cánh rồi."

"Ồ." Đỗ Lôi Ty thè lưỡi, mới chịu ngồi im.

Nhưng không lâu sau cô lại bắt đầu nhấp nhồm.

"Sao vậy?" Liên Tuấn quay sang, thấy Đỗ Lôi Ty đang chọc ngón tay vào cánh tay anh.

Đỗ Lôi Ty tỏ bộ dáng lén lút gian tà: "Anh có phát hiện cái cô tiếp viên hàng không kia cứ đi qua đi lại ở chỗ chúng ta không?"

Liên Tuấn nhướn mày: "Có à?"

Có! Tuyệt đối có! Cô đã quan sát cô ta mấy lần rồi, không chỉ đi qua đi lại mà thỉnh thoảng còn hỏi sếp tổng có cần cái này, có cần cái kia không, thật chuyên cần.

"Chắc em không ghen đấy chứ?"

"..." Sếp tổng đại nhân, tại sao lần nào anh cũng nói trắng trợn ra vậy?

Có ghen hay không thì Đỗ Lôi Ty không biết, nhưng cô không ưa nổi thái độ phục vụ của cô tiếp viên đó, dù sao họ cũng đã mua vé máy bay, lấy tiền của người ta rồi còn định lấy luôn người của người ta? Xem kịch còn phải mua vé vào cửa, muốn ngắm sếp tổng miễn phí à? Không có cửa đâu!

Vì thế, Đỗ Lôi Ty quyết định lát nữa nếu cô ta còn đến thì nhất định sẽ giết chết cô ta bằng ánh mắt!

Chỉ tiếc là cô tiếp viên đó vừa đến mấy lần thì đều bị Liên Tuấn từ chối chỉ bằng một câu, tiếp viên người ta dù sao cũng là phần tử trí thức cao cấp, bị cự tuyệt hai ba lần xong, chí ít cũng phải nhìn ra chân lý. Miếng thịt này tuy béo thật, nhưng còn sống, ăn vào rất dễ bị tiêu chảy! Là một cô gái thời đại mới, trước khi đầu tư nhất định phải tính toán nguy cơ, nguy cơ quá lớn thì cổ phiếu lời cũng nhiều, mà lỗ cũng càng nhiều!

Thế là, ánh mắt được "ủ" rất lâu của Đỗ Lôi Ty không có đất dụng võ, một lúc sau, hai mắt cô cứ mở trừng trừng đến nỗi mi mắt đã bắt đầu đánh nhau.

Cũng không lạ, tối qua cô quá hưng phấn, cứ lảm bảm là nên mang theo cái gì, còn tiện thể xem "Kỳ nghỉ ở Rome", đã chuẩn bị sẵn tinh thần làm "Audrey Hepburn" phiên bản Trung Quốc, kết quả là dẫn đến việc thiếu ngủ trầm trọng hiện nay.

Đúng lúc Đỗ Lôi Ty đang vật lộn với cơn buồn ngủ, ý thức dần dần mờ nhòa, thì bỗng một giọng nói thanh tao vang lên: "Tiên sinh, xin hỏi anh muốn uống gì không?"

Lại là cô tiếp viên ấy!

Đỗ Lôi Ty hơi tỉnh lại, đang định giết người bằng ánh mắt thì lại nghe một giọng nói vang lên: "Cà-phê nóng." Giọng nói ấy không phải của Liên Tuấn, nhưng có phần quen thuộc, một lát sau Đỗ Lôi Ty tỉnh hẳn, vì giọng ấy lại bổ sung câu nữa, "Phiên cô quá rồi, người đẹp ơi."

Người đẹp thì ai cũng có thể gọi, nhưng gọi đến mức làm người ta lạc hồn thê, Đỗ Lôi Ty chỉ biết hai người, một là Hạ Khôn, còn người nữa là Tiêu Doãn.

Tiêu Doãn đang thưởng thức bóng dáng uyển chuyển bước đi của người đẹp một cách vô cùng thích thú, bỗng cảm giác có một ánh mắt bắn đến, anh ta quay sang, đầu tiên là giật bản mình bởi đôi mắt vằn máu, y hệt mắt gấu trúc, tiếp đó, anh ta bỗng cảm thấy bên dưới như đang nhói đau.

Cảm giác ấy, thực sự là khó quên!

Anh ta bắn một ánh mắt đăm đúi về phía Đỗ Lôi Ty: “Em yêu, em biết thế nào là duyên phận trời định không?”

Đỗ Lôi Ty bỗng có cảm giác như muốn nôn mửa.

“Sao lại là cậu?” Liêm Tuấn cũng phát hiện ra Tiêu Doãn, bắt giắc nhú mày lại.

Tiêu Doãn bình tĩnh đáp: “Đừng nhăn nhó, tôi có phải hổ đâu.” Chẳng lẽ ăn thịt vợ của anh hay sao?

Liêm Tuấn hừ một tiếng.

Đỗ Lôi Ty nhận ra không khí có vẻ kỳ lạ, tuy lần trước cô uống say, cũng không biết hôm đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nhưng lò mờ cảm thấy bản thân có thể đã làm sai, nếu không sếp tổng cũng sẽ không làm mặt lạnh, tránh né không trả lời khi cô dò hỏi sau đó.

Để hóa giải sự ngượng ngập đó, Đỗ Lôi Ty cười khan mấy tiếng, hỏi Tiêu Doãn: “Anh cũng đi Ý sao?”

Tiêu Doãn chớp mắt với cô: “Em nghĩ sao?”

Nghĩ cái đầu anh! Anh không đi Ý thì chẳng lẽ định trốn khỏi máy bay giữa đường? Đỗ Lôi Ty rất muốn mắng, nhưng nghĩ lại thì, câu nói lúc nãy của cô vốn dĩ đã khá là vô vị rồi.

“Sao em không hỏi anh đi để làm gì?”

“Hừm... anh đi làm gì?”

“Không nói em biết!”

Một đàn quạ đen bay vù qua đầu...

Lúc này, cô tiếp viên hồi nãy đi lấy cà-phê đang cầm ly ngưng nguẩy đi đến, thấy Tiêu Doãn thì cười một cách đầy quyến rũ, “Tiên sinh, cà-phê của anh~~~” Giọng nói ấy, sắp biến điệu mất thôi!

“Thơm thật!” Tiêu Doãn hít một hơi như say mê, khen ngợi mà mặt không đỏ tim không đập, “Cà-phê này nồng đậm thơm tho như chính người đẹp vậy!”

Oe...

Đỗ Lôi Ty muốn nôn cả bữa tối hôm qua ra ngoài.

Nhưng cô tiếp viên xinh đẹp lại rất thích thú, cười toe toét như một đóa hoa loa kèn. Cũng khó trách, cũng là trai đẹp, mà bên Liêm Tuấn mới hỏi hai, ba câu đã bị dội ngược, nhưng đến anh trai đẹp dịu dàng này, chỉ một lần đã được hậu đãi. Hai người so với nhau, khoảng cách quá xa!

Hoa loa kèn cao hứng, giọng nói chuyển điệu hoàng hạc lại vang lên: “Tiên sinh, xin hỏi anh có còn cần gì không?”

“Nhờ cô lấy cho vị tiểu thư bên kia một miếng bánh ngọt và một ly nước quả!”

“Vị tiểu thư bên kia” chẳng lẽ là chỉ cô? Đỗ Lôi Ty nhìn Tiêu Doãn, hình như chắc chắn là chỉ cô.

“Còn tiểu thư cái gì, đã là đàn bà rồi.” Liêm Tuấn bỗng nhiên nói một câu.

Đỗ Lôi Ty ngẩn người, lập tức nổi cáu, “Cái gì đàn bà? Anh mới là ông chú ấy! Cô nương đây mới hai tám tuổi, là cô gái lớn tuổi!”

Vừa nói xong, lấy Đỗ Lôi Ty làm trung tâm, ước khoảng trong vòng ba mét, vẻ mặt của mọi người đều méo mó, chỉ mỗi Liêm Tuấn vẫn tỏ ra bình thản không chút xao động, chỉ nhắc nhở: “Phu nhân, em đã là đàn bà có chồng rồi.”

Sếp tổng, khéo léo là tính tốt, thầy không dạy anh hay sao?

>.<

“Tiểu thư, điểm tâm của cô.” Khi cô tiếp viên mang bánh kem dâu và nước dừa đến cho Đỗ Lôi Ty, cô rõ ràng cảm nhận được cô ta thực ra rất muốn gọi cô là “đàn bà”.

Nhưng đã không còn quan trọng, cái gì mà là đàn bà rồi cô gái, đều là phù vân! Miếng bánh và ly nước quả trước mặt mới là hiện thực!

Đỗ Lôi Ty mắt sáng rực, chuẩn bị ra tay.

“Khụ khụ.”

Hai tiếng ho khan đã cắt đứt cơn thèm ăn của cô, Đỗ Lôi Ty quay sang, thấy ngay ánh mắt mang đầy tính uy hiếp của sếp tổng, ánh mắt ấy rõ ràng đang nói là – em dám ăn thì chết chắc!

Ánh mắt ấy khiến cơn thèm ăn vừa trỗi dậy của Đỗ Lôi Ty chìm xuống, cô không tìm được gào thét trong lòng: Tha cho bánh kem và nước quả đi, bọn chúng chỉ là những đứa trẻ!

“Em yêu, không hợp vị à?” Tiêu Doãn hỏi.

Đỗ Lôi Ty cười ngượng ngập, “Bữa sáng... ăn no quá...”

Do hai món trước mặt không thể ăn, mà nếu gọi đồ ăn khác thì rõ ràng là không nể mặt Tiêu Doãn nên Đỗ Lôi Ty đành mở to mắt bàn thần nhìn nó, một lúc sau, cô bỗng giác ngộ ra.

Bánh kem dâu? Nước dừa?

Dâu, dừa, dâu, dừa, dâu, dừa...

Mẹ ơi! Quá dâm tà!

Do sếp tổng và Tiêu Doãn hai bên chèn ép, đoạn đường vốn bình an yên ổn trở nên nguy hiểm tứ bề, hại Đỗ Lôi Ty cứ phập phồng lo sợ, đã chịu sự uy hiếp từ ánh mắt sếp tổng, mà còn phải chịu sự bông đùa quấy rối từ Tiêu Doãn, cứ sống không bằng chết như thế mười mấy tiếng đồng hồ, cuối cùng lúc gần hạ cánh, cô không gượng nổi nữa, ngủ thiếp đi.

Lần này, cô ngủ rất say, ngay cả chuyện làm sao xuống máy bay cô cũng không nhớ, chỉ mơ mơ màng màng cảm nhận có tiếng người, có tiếng xe, và văng vẳng tiếng nước, rồi sau đó thực sự mất tri giác.

Cô mơ một giấc mơ, cô mơ bốn bề toàn là nước, cô ngồi trên một con thuyền hẹp dài, bên cạnh là sếp tổng và mẹ anh. Con thuyền nhỏ cứ lắc lư chao đảo, như thể hễ sơ ý là sẽ lật ngay. Lúc này bà Liêm An Na bỗng hỏi Liêm Tuấn: “Nếu con thuyền này lật, con sẽ cứu mẹ trước hay cứu vợ con trước?”

Đỗ Lôi Ty hồi hộp quan sát phản ứng của Liêm Tuấn, thấy anh nhìn cô rồi lại nhìn bà Liêm An Na, không nói.

“Con nói xem nào.” Bà hỏi thúc, ánh mắt tràn ngập sự khiêu khích.

“Tất nhiên là cứu...” Liêm Tuấn vừa nói vừa nhìn Đỗ Lôi Ty ý tứ sâu sắc.

Là gì? Mau nói! Đỗ Lôi Ty cũng thúc giục trong lòng.

“Cứu mẹ trước.”

Vừa nói xong, thuyền lật.

“Cứu em! Mau cứu em!” hai tay cô đập vùng vẫy trong nước, xung quanh toàn nước, như tháp thoáng thấy gương mặt sếp tổng, còn cả Liêm An Na, họ đều ngồi trên thuyền bình thản nhìn cô...

“Đồ Đồ! Đồ Đồ! Bên tai văng vẳng giọng nói quen thuộc, hơi gấp gáp, “Đồ Đồ, dậy mau! Đồ Đồ...”

Đỗ Lôi Ty mở mắt, nhìn thấy đôi mắt lo lắng của Liêm Tuấn.

“Chồng ơi!” Đỗ Lôi Ty túm lấy tay anh, hôn phách lên mây.

Tâm trạng Liêm Tuấn bỗng vui vẻ hẳn sau khi cô buột miệng gọi “chồng ơi”: “Sao, ác mộng à? Lớn thế này rồi mà gặp ác mộng lại thất kinh thế kia, người không biết chắc còn tưởng em rơi

xuống nước đây.” Anh bỗng dừng lại, vì anh nhận ra vẻ kỳ dị trong mắt cô.

“Sao vậy?” Anh hỏi.

“Nếu em và mẹ anh cùng rơi xuống nước, anh sẽ cứu ai trước?”

Liên Tuấn hơi mơ hồ: “Sao tự dưng lại hỏi thế?”

“Anh đừng quan tâm vì sao, cứ trả lời em đi!” Đỗ Lôi Ty thúc giục, trong lòng cũng căng thẳng theo.

Liên Tuấn không trả lời ngay, anh hỏi: “Nếu anh và bố em cùng rơi xuống nước, em sẽ cứu ai trước?”

Anh lại quăng vấn đề đó cho cô! Đỗ Lôi Ty hơi ngẩn người, sau đó đáp: “Bố em.”

“Anh cũng thế.” Liên Tuấn nói gọn, “Anh sẽ cứu mẹ trước.”

Rõ ràng là câu trả lời đã được đoán trước, nhưng Đỗ Lôi Ty vẫn thấy cô đơn trong tim, thất vọng cúi đầu xuống. Anh sẽ cứu mẹ anh trước, như giấc mơ ấy...

“Nhưng,” Liên Tuấn lại nói tiếp, “Nếu anh không cứu được em, anh sẽ chìm với em.”

Đỗ Lôi Ty sững sờ.

Cô cảm thấy trong sâu thẳm trái tim như có thứ gì đó phá kén chui ra, dâng lên đầu, mũi cay cay, mắt cũng sưng lên.

“Đồ Đồ, chắc em không dễ dàng cảm động thế chứ?”

Đỗ Lôi Ty hoàn hồn, chú ý đến nụ cười bên khóe môi của Liên Tuấn: “Ai... ai cảm động chứ?” Cô lúng túng, mắt đảo tứ phía.

Bỗng nhiên, cảm bị giữ chặt, không mạnh lắm, nhưng đủ để cô phải nhìn thẳng anh.

“Nói, có phải em cảm động không?” Anh hỏi.

Làm gì có ai nói thẳng từ “cảm động” ra chứ? Sếp tổng đại nhân đúng là biến thái!

“Nếu em thực sự cảm động, anh không ngại để em lấy thân đền đáp!” Anh vừa nói vừa thò móng vuốt đến nút áo cô.

Đỗ Lôi Ty phản ứng, đỏ mặt lùi ra sau: “Cái đó... em... em vẫn chưa tỉnh...” Vừa nói vừa rúc vào chăn như một con cá chui vào bùn.

Nhưng dù sao cô cũng chẳng phải cá, phía trên cũng chẳng có bùn nên rất nhanh đã bị sếp tổng lôi ra. Hơn nữa cơ thể cũng bị anh đè chặt xuống dưới.

Đỗ Lôi Ty bỗng có cảm giác bị sa lưới, sếp tổng chính là ngư dân thả lưới, đợi con cá nhỏ mập ú là cô bơi vào trong, anh chỉ việc thu lưới – đến tay thì tóm!

Đỗ Lôi Ty cảm nhận sâu sắc rằng nếu lúc này cô không phản công thì rất có khả năng cả đời sẽ bị anh đè xuống mãi mãi.

“Em muốn ở trên!” Cô mới nói xong đã hối hận. Vì cô vốn dĩ tưởng sếp tổng sẽ giận dữ, ai ngờ anh lại cười, mà còn cười rất gian tà.

“Đồ Đồ, nói rồi không được hối hận.”

Đỗ Lôi Ty muốn khóc: “Em... em đã hối... Á!”

Một tiếng kêu thét, tay anh đã ôm chầm lấy eo cô, sau đó lật người, tư thế hai người đã đổi cho nhau một cách lạ lùng, cô ở trên, anh ở dưới.

“Bắt đầu đi.” Anh nói thoải mái.

Đỗ Lôi Ty cảm nhận rõ bên dưới có một vật gì cứng cứng tì vào, mặt “soạt” một cái đỏ bừng lên.

“Em... em... em...” Nói liên bầy, tám từ em mà vẫn không nói ra được, lại nhìn Liên Tuấn, vẻ mặt anh “Đó là do em tự nguyện”, nhìn cô như thể đang xem kịch.

“Sao không động đây nữa?” Liên Tuấn hỏi.

Đỗ Lôi Ty nuốt nước bọt, bắt đầu tính toán thầm: Câu này cũng đã nói rồi, làm thì ở trên! Không làm, thế thì ở dưới! Sống chết đều phải chịu, chỉ bằng chịu một cách tôn nghiêm!

“Ai nói em không động đây? Em... em chỉ đang suy nghĩ xem nên cởi nút nào trước.”

“Đã nghĩ xong chưa?”

“Xong, xong rồi.” Cô vừa nói vừa run rẩy thò tay ra, mò vào nút áo đầu tiên của anh, sau đó là nút thứ hai, thứ ba... Đến khi mọi nút áo đã được cởi hết, lồng ngực rắn chắc cũng hiện ra trước mắt.

Đỗ Lôi Ty hiểu sâu sắc rằng cô đã bị sếp tổng rèn luyện đến mất cảm giác rồi, nhìn thấy lồng ngực quyến rũ thế này mà cô lại không chảy máu mũi!

Liên Tuấn một tay gối đầu, nhìn cô biểu diễn với vẻ thú vị.

“Tiếp theo sau là?” Anh hỏi.

“Gấp gấp gì chứ?” Cô trừng mắt, dời ánh mắt đến dây kéo khóa quần, sau đó bất giác bị nơi cộm lên ở dưới khóa kéo thu hút.

Sau đó, máu trào ngược lên, toàn thân sôi sùng sục, cảm giác muốn chảy máu mũi lại quay về!

Đỗ Lôi Ty bỗng có cảm giác mồm miệng khô rát.

“Em xin được uống ly nước rồi làm tiếp!” Cô giơ tay.

Liên Tuấn nhăn mày: “Không phê chuẩn!”

“Tại sao không cho? Trước khi chặt đầu còn cho bữa cơm ăn no mà! Không được, em phải uống nước! Em phải uống nước! Uống nước, uống nước, uống nước...”

“Em đi uống đi.” Liên Tuấn thờ dãi vẻ cực kỳ bất lực, sau đó thao láo mắt nhìn cô nàng trên người trượt xuống khỏi người anh, ngoáy mông đi uống nước.

Cô bé này, đúng là biết dày vò người khác!

Liên Tuấn không ngờ công phu dày vò người khác của Đỗ Lôi Ty lại thâm sâu như thế, uống ly nước mà cô lại đi cả gần nửa tiếng! Thấy dục vọng sắp bị dập tắt, cuối cùng anh không kìm được ngồi dậy, đi xem xem rốt cuộc cô đang làm gì.

Ra ngoài phòng ngủ, tối đen như mực, vẫn không thấy bóng cô đâu.

“Đồ Đồ?” Anh lên tiếng gọi.

“Ừm...” Loáng thoáng nghe có tiếng đáp lại.

“Em đang ở đâu?”

“Ừm...” Lần này giọng to hơn, anh bước về phía ấy, cuối cùng nhìn thấy Đỗ Lôi Ty đang ngồi phía sau tủ rượu, ôm một cái chai.

“Em uống rượu hả?”

“Ừm.” Cô gật gật với vẻ mơ màng.

Liên Tuấn cúi xuống, lấy chai rượu khỏi tay cô, đã rỗng không.

“Em chỉ muốn uống chút rượu để can đảm hơn, uống xong mới phát hiện rượu này hình như bắt đầu bằng chữ W, anh nói xem liệu có phải là Whisky không? Em không uống rượu mạnh...” Đỗ Lôi Ty ngồi đó lăm nhăm, ánh mắt lơ đãng.

“Đứng dậy.” Liên Tuấn đặt mạnh chai Whisky rỗng không xuống, hần nhiên đã tức giận, một chai, cả một chai Whisky! Thế mà cô cũng uống được? Nếu anh không ra, có lẽ ngay cả chai Brandy bên cạnh cô cũng xử lý luôn rồi.

“Anh đừng đỡ em.” Đỗ Lôi Ty bám vào anh để đứng dậy, “Em không say.” Cô nói xong lại nhìn chằm chằm Liên Tuấn, bỗng hỏi, “Có phải chúng ta còn có chuyện chưa làm?”

Say thế này mà trông có vẻ như không say vậy.

Anh tức giận, âm ức đáp: “Có, nhưng em còn khả năng không?”

“Có!” Đỗ Lôi Ty trả lời dứt khoát, sau đó đưa tay bắt đầu cởi quần áo của mình, tốc độ nhanh đến kinh ngạc.

Thoáng chốc, quần áo của cô đã được cởi sạch.

Sau đó, hai tay cô bám vào cổ anh, bắt đầu hôn – điên – cuồng!

Sau một trận hôn cuồng loạn ngang ngược, Liêm Tuấn hỏi: “Đỗ Đỗ, có phải em hơi chủ động quá không?”

“Không thích à?” Cô nheo mắt, nhìn anh ở khoảng cách gần, sau đó thổi một hơi trên mặt anh.

“Thích.”

Vừa nói dứt, nụ hôn của anh đã trả lại, nụ hôn này còn mãnh liệt hơn cả lúc này cô trao cho anh, hai bàn tay đã ôm eo cô, chậm rãi di chuyển trên người cô.

Cô mê loạn rên rỉ, mùi thơm rượu mạnh tỏa ra từ người cô hòa lẫn với âm thanh rên rỉ thoát ra từ miệng cô, sự hòa trộn của hai thứ đó như một thứ thuốc mê mạnh nhất thế gian.

Đầu óc anh và cô đã trống rỗng, hai người ôm chặt nhau, liên tiếp, nụ hôn quán quýt, cùng chìm vào hoan lạc vô tận...

Chương 29: Venice

Lúc Đỗ Lôi Ty tỉnh dậy, cảm thấy đầu rất đau, sau đó eo cũng đau, rồi sau đó cơ thể trên dưới đều thấy từng cơn đau buốt, cứ như bị bẻ ra rồi lại lắp vào.

Chuyện gì thế? Lẽ nào là rơi máy bay? Không thể, rõ ràng cô đã xuống máy bay rồi... Nghĩ linh tinh một hồi, cô bỗng phát giác ra không khí xung quanh hơi kỳ lạ, mở choàng mắt ra thì nhìn ngay vào ánh mắt nóng bỏng của Liêm Tuấn, anh nghiêng người, nhòm đầu dậy, chắc đã ngắm cô lâu lắm rồi.

Đỗ Lôi Ty giật bản mình: “Anh nhìn em làm gì thế?” Vừa nói ra, phát hiện cổ họng mình đã khàn khàn.

Liêm Tuấn không đáp, vẫn giữ tư thế đó, ánh mắt sâu thẳm quan sát cô từ trên xuống dưới như muốn nhìn thấy tận trái tim cô.

Bị ánh mắt ấy nhìn chằm chằm, Đỗ Lôi Ty bỗng có phần không quen, mặt bừng bừng nóng, bất giác đưa tay kéo tấm thảm lên che lại, sau đó cô như phát hiện ra điều gì, mắt tròn tròn.

“Quần áo em đâu?” Cô hỏi, trong lòng bỗng có dự cảm không lành.

Liêm Tuấn đá mắt: “Tự em nhìn đi.”

Đỗ Lôi Ty ngồi dậy nhìn ngó xung quanh, choáng!

Ngoài trên người không quần áo ra, còn những nơi khác không nên có thì lại đầy quần áo, trên đất, ghế sofa, thậm chí ngay trên trà kỷ cũng có một cái... quần lót!

Đây rõ ràng là hiện trường cưỡng hiếp mà!

Cuối cùng, cô đã hiểu tại sao toàn thân mình đau nhức, gương mặt đỏ hồng lúc này bây giờ đỏ như cà chua chín: “Anh, anh, anh... anh giờ trò lưu manh!” Cô chỉ vào anh, tức tối.

Liêm Tuấn nhướn mày tỏ vẻ thú vị: “Anh giờ trò lưu manh thế nào?”

“... Anh bảo để em phía trên!”

“Chẳng lẽ không phải?”

Hả? Đỗ Lôi Ty ngẩn người, phía trên? Sao cô không có ấn tượng? Nói chính xác là, hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cô hoàn toàn không nhớ.

“Khụ khụ...” Đỗ Lôi Ty ngượng ngập ho mấy tiếng, ngược lên len len quan sát sắp tổng, tâm trạng anh có vẻ rất tốt, nhưng...

Bỗng, cô phát hiện ra gì đó: “Trên cổ anh sao thế kia?”

“Em cắn.”

Khóe môi Đỗ Lôi Ty giật giật: “Thế tay...”

“Em cào.”

“Ngực...”

“Cũng là kiệt tác của em, còn bên dưới nữa, em có muốn nhìn không?”

Đỗ Lôi Ty suýt nữa khóc ròng, trời xanh ơi! Đất dày ơi! Hôm qua rốt cuộc cô đã làm chuyện khiếp đảm gì?

Đúng lúc Đỗ Lôi Ty băn khoăn day dứt, bỗng eo bị xiết mạnh, đến khi giật mình tỉnh ra thì cô đã bị đè dưới anh. “Đỗ Đỗ, hôm qua em đúng là một con quỷ hút máu.” Anh nhìn cô rất chăm chú, đúc kết ra câu khái quát cực chuẩn.

Quỷ... hút... máu...

Đỗ Lôi Ty chỉ thấy đầu “ùng” một tiếng, có cảm giác như nổ tung.

“Em... hôm qua em uống say.” Cô ra sức giải thích.

“Anh biết.”

“Nên... nếu em làm gì... chuyện gì... cũng... không tính...” Trời ơi, cho cô một cái lỗ để chui xuống đi!

“Thế không được.” Liêm Tuấn lắc đầu, “Lời đã nói ra không thể rút lại.”

“Em đã nói gì?” Đỗ Lôi Ty cuống lên.

Anh cúi xuống, thổi một hơi bên tai cô: “Em bảo anh đừng dừng lại...”

Mặt Đỗ Lôi Ty đỏ lên.

“Em còn nói...”

“Dừng!” Đỗ Lôi Ty hét lên, ôm mặt lắc đầu, “Em không muốn nghe, em không muốn nghe...”

Bỗng, bàn tay che mặt bị giữ chặt, anh nhẹ nhàng gỡ tay cô ra, quan sát gương mặt đỏ lên vì xấu hổ của cô, giọng nói trở nên chân thành vô cùng: “Còn một câu nữa, em nhất định phải nhớ.”

“Em nói, em yêu anh.”

Cho dù em chưa nói, anh cũng bắt em nhớ, em yêu anh!

Đỗ Lôi Ty không nhớ cô đã ra khỏi phòng khách sạn như thế nào nữa, chỉ cảm thấy cả người như chũnh choáng say, giống như đang đạp trên những đám mây bông vậy, trong đầu chỉ toàn là những lời sắp tổng vừa nói. Hôm qua cô đã nói câu đó thật sao? Tuy trong lòng cô chắc chắn là yêu anh nhưng lời ấy bỗng nhiên bị nhắc đến, lại cảm thấy thật kỳ quặc...

Nhưng sự phiền muộn ấy nhanh chóng bị ném sang bên, vì kiểu bố trí trong khách sạn này thực sự là quá đẹp.

Không khí trong khách sạn này khác hẳn trong nước, bố cục toát lên phong cách Italia đậm đà, rực rỡ nhưng không thiếu sự tao nhã, bức tranh trang trí treo trên tường màu sắc phong phú, mang đậm hơi thở nghệ thuật.

Đỗ Lôi Ty vừa đi vừa tò mò quan sát, thấy gì lạ và đẹp là cô mừng rỡ lấy máy ảnh ra chụp. Rõ ràng chỉ một đoạn đường rất ngắn mà bị cô kéo dài đến mấy chục phút.

Liêm Tuấn cũng không vội, ăn mặc đơn giản, đi theo sau cô, nhưng ánh mắt thì luôn dừng ở cô.

Giống như “Em đứng trên cầu ngắm phong cảnh, người ngắm phong cảnh đứng trên lầu ngắm em”. Trong mắt anh, cô mới là phong cảnh duy nhất.

Cứ thế ra khỏi khách sạn, chợt có mùi hơi nước thoang thoảng.

Đỗ Lôi Ty cuối cùng cũng nhận ra có gì kỳ lạ, cô dừng bước hỏi về nghi ngại: “Anh có cảm thấy... ở đây hơi giống Venice không?”

“Đây chính là Venice.”

Đỗ Lôi Ty choáng: “Cái đó... không phải đi Rome trước sao?”

“Vốn là anh định đến Rome trước, nhưng anh bỗng muốn đến Venice trước, có vấn đề gì à?” Anh nhướn mày.

“Không... không có gì...”

“...” Đứng là rút cuộc vẫn không thay đổi, chủ nghĩa đại nam tử, muốn làm gì thì làm. Venice, Ve cái đầu anh ấy! Em muốn đi Rome! Em muốn làm Audrey Hepburn phiên bản Trung Quốc!

Trong lòng tuy có ngàn điều không muốn, nhưng Đỗ Lôi Ty tuyệt đối sẽ không nói ra để tự tìm cái chết. Hơn nữa, dù sao thì “mọi con đường đều dẫn đến thành Rome”, Venice đã đến rồi, Rome có xa đâu? (-_-|||)

Nhà văn nổi tiếng Mark Twain trong đoạn văn “Con thuyền Venice” đã miêu tả Venice như sau: “Venice là thành phố trên nước nổi tiếng thế giới, sông ngòi đan xen, thuyền trở thành phương tiện

giao thông chính, cũng như xe hơi trên phố vậy.” Thực tế thì đây đích thực là một thành phố “đầy nước”, vào mùa hạ-thu chuyển giao này, không khí tràn ngập hơi nước ẩm ướt.

Thuyền ở đây có cái tên rất hay là Gondola, là một loại thuyền hình trăng non chế tạo bằng gỗ sồi, thân dài, có thể luồn lách trên những dòng nước hẹp.

Đỗ Lôi Ty lúc lên thuyền Gondola cùng Liêm Tuấn, thấy con thuyền vừa hẹp lại nhỏ thì cứ không dám bước lên. Nhưng Liêm Tuấn lại đứng trên thuyền, đưa tay ra với cô.

“Không sao, anh đỡ em.”

Chỉ một câu nói, mà cô bỗng không sợ hãi nữa, nắm lấy tay anh, rồi sải chân một cái đã an ổn ở trên thuyền.

Sau đó cô nhìn Liêm Tuấn nói một tràng dài những tiếng cô không hiểu với người lái thuyền, người đó gật đầu rồi cầm mái chèo lên, Gondola nhanh chóng rẽ sóng trên mặt nước.

“Chúng ta đi đâu?” Đỗ Lôi Ty tò mò.

“Đưa em đi dạo đã, sau đó đến quảng trường St.Mark’s.”

“Quảng trường St.Mark’s?” Đỗ Lôi Ty sáng rực mắt, nhớ đến lễ hội Carnival của Venice, “Chúng ta có thấy được lễ hội Carnival không?”

Liêm Tuấn lắc đầu, “Carnival chỉ cử hành vào tháng Hai hàng năm thôi.”

“Ồi...” Đỗ Lôi Ty có vẻ hơi thất vọng.

“Nếu em muốn xem thì tháng Hai năm sau, chúng ta có thể đến đây nữa.”

“Thật không?” Đỗ Lôi Ty sung sướng.

“Chẳng lẽ là anh nói dối để lừa em?” Anh cố ý chọc cô.

“Không phải thế...” Cô hơi ngượng ngùng, “Ý em là công việc anh bận như vậy, không cần phải bớt thời gian quan tâm đến em.”

“Chỉ cần em thích.”

Chỉ đơn giản bốn chữ mà Đỗ Lôi Ty lại thấy cảm động.

Chỉ cần cô thích thì anh sẽ nguyện ở mãi bên cô? Cho dù cô ngốc như thế, thỉnh thoảng làm sai, lại còn thích gây chuyện phiền phức nho nhỏ, nhưng anh chưa bao giờ chê bai người bình thường như cô... Nghĩ đến đó, Đỗ Lôi Ty bỗng thấy lồng ngực như có một xúc cảm kỳ lạ.

“Chồng ời.” Cô khẽ gọi.

“Sao?”

“Em... em...” Cô bỗng rất muốn chồm lại, hôn anh một cái.

Đang định lại gần thì vô ý thấy ông lái thuyền đang nhìn bằng ánh mắt hiếu kỳ.

“Không... không có gì...” Cô vội vàng thụt lùi, “Em... em tự dưng muốn gọi anh thế thôi...”

“Thế à?” Liêm Tuấn nhướn môi, nhìn thấy hết vẻ xấu hổ của cô, “Lúc này em...”

“Á! Trên trời có máy bay!”

“...”

Đỗ Lôi Ty vừa cười ngượng ngập vừa thảm thở phào, cũng may tỉnh lại kịp lúc, nếu lúc này nhất thời nông nổi mà hôn anh, chưa biết chừng sẽ lại nảy sinh chuyện “lấy thân báo đáp” nữa ấy chứ?

Lấy thân báo đáp?

Cô nghĩ lại tối qua, mặt lại bắt đầu nóng bừng.

“Con sông này to hơn lúc này nhiều!” Cô vội vàng chuyển hướng.

“Ừ.” Liêm Tuấn gật đầu, “Đây là sông Grand Canal, dòng nước dài nhất cả Venice.”

“Thảo nào!” Đỗ Lôi Ty ngộ ra, lúc này cứ nói chuyện với sếp tổng mà bỏ quên cảnh đẹp xung quanh.

Những kiến trúc dọc bờ sông đều được xây dựng từ thế kỷ 14 đến 16, thừa kế những phong cách khác nhau như Byzantine, Gothic, Baroque... Do nền móng của chúng đều ngâm trong nước nên trông như một dãy hành lang dài đầy tính nghệ thuật nhô lên từ mặt nước, vô số Gondola đang len lỏi giữa chúng, mang đầy tính nghệ thuật.

Sau khi ngắm no nê những kiến trúc ven bờ, Gondola cuối cùng đưa họ đến quảng trường St.Mark's nổi tiếng. Đỗ Lôi Ty nắm lấy tay Liêm Tuấn bước xuống từ Gondola, lúc chân đặt trên mặt đất, cảm giác cơ thể như vẫn còn lơ đãng.

Quảng trường St.Mark's vào tiết hạ-thu tuy không đông đúc như lúc diễn ra lễ hội Carnival, nhưng vẫn vô cùng náo nhiệt. Đỗ Lôi Ty đứng đó, có thể cảm nhận được mùi vị cổ điển của thế kỷ 17. Ngọn tháp và ngôi nhà thờ lớn còn lại từ thời phục hưng dưới bầu trời xanh ngọc bích đẹp đến nỗi không thể dời mắt được.

Napoleon từng khen ngợi nơi đây là “Phòng khách đẹp nhất của châu Âu”, “Quảng trường đẹp nhất thế giới”, quả không sai. Quảng trường có đàn chim bồ câu ước khoảng ngàn con, theo khúc diễm tấu của ban nhạc, thỉnh thoảng còn những chú hề mang mặt nạ kỳ quái đi qua. Bốn bề có thể thấy rõ dấu vết để lại của lịch sử, cho dù là từ nét điêu khắc nhỏ nhất cũng đầy ắp hơi hướm nghệ thuật đậm đà.

Trong khoảnh khắc ấy, Đỗ Lôi Ty bỗng nhận ra rằng, ở thành phố nước này lịch sử, tư tưởng và nghệ thuật được nước truyền tải, những thứ ấy lặng lẽ yên bình bên dòng nước xanh trong, trở thành tài sản quý giá nhất của Venice.

Từ tháp chuông đến nhà thờ, từ tòa nhà Napoleon đến nhà thờ vàng, từ phương Đông đến phương Tây đều khiến Đỗ Lôi Ty rung động mạnh mẽ.

Lúc về, chân trời đã nhuộm vệt đỏ ráng chiều, tịch dương chiếu xuống quảng trường St.Mark's, tất cả dường như được bao phủ bởi ánh hào quang thần thánh.

Đỗ Lôi Ty có phần quyến luyến không nỡ rời, cô bỗng nhớ đến câu nói lúc nãy của sếp tổng – “Nếu em muốn xem thì tháng Hai năm sau, chúng ta có thể đến nữa.”

“Năm sau chúng ta sẽ đến nữa chứ?”

“Chỉ cần em thích.”

Đỗ Lôi Ty bỗng cảm thấy cô thực ra không phải muốn hỏi sau này có đến nữa không, mà điều cô muốn nghe là câu anh nói – Chỉ cần em thích.

Cô thầm đáp lại một câu: Chỉ cần có anh, em đều thích.

Lúc từ quảng trường về khách sạn, Gondola đưa họ đi ngang “cầu than thở” nổi tiếng, là một cây cầu bắc ngang mặt nước, treo cao giữa hai tòa nhà lớn.

“Cầu này có một truyền thuyết.” Liêm Tuấn bỗng nói.

“Truyền thuyết gì cơ?”

Liêm Tuấn không trả lời ngay, chỉ đột ngột áp sát cơ thể anh vào cô.

Cảm nhận hơi thở anh phả trên mặt, trong bóng đêm, đôi mắt đen nhánh như ánh sao trên bầu trời, lấp lánh tia sáng: “Sao... sao vậy?” Cô hỏi.

“Nếu những người yêu nhau có thể ôm hôn nhau dưới cây cầu này, tình yêu sẽ trở thành vĩnh hằng.”

Sau một câu nói ngắn gọn, đôi môi anh đã dứt khoát áp xuống, một nụ hôn cực kỳ quyến luyến, đầu tiên tách răng cô ra, sau đó thông thả xâm nhập, cùng lúc cướp đoạt hơi thở của cô là cướp đoạt cả linh hồn của cô.

Ánh trăng như lưỡi liềm, bàng bạc chiếu sáng trên bầu trời, dưới ánh trăng mờ màng, trong mặt nước lung linh, hai bóng người đang ôm hôn nhau trên con thuyền Gondola hình trăng non, khoảnh

khắc ấy như đang hòa vào nhau.

Một nụ hôn vừa dứt, cô thở hổn hển, tim đập thình thịch, xấu hổ không dám nhìn thẳng người trước mặt.

Đỗ Lôi Ty cảm nhận được ánh mắt thân thiện của người lái thuyền đang quan sát họ, cô có thể cảm nhận được ánh mắt thâm tình của Liêm Tuấn đang lưu luyến trên người cô, ánh mắt ấy hóa thành mặt nước lóng lánh ánh trăng bên dưới, lay động mắt cô.

Đầu choáng, lơ đãng, “ùm” một tiếng...

... Rơi xuống nước rồi.

Trong tích tắc rơi xuống nước, cô dùng tốc độ nhanh nhất bình sinh giơ tay tóm lấy mọi thứ, cuối cùng vẫn không e dè gì chọn ngay cổ áo của sếp tổng, thế là sếp tổng cũng bị kéo xuống nước một cách vô tình.

“Ùm” “ùm” “ùm”...

Bạn sẽ tự hỏi tại sao hai người rơi xuống nước mà có đến ba âm thanh rơi xuống nước? Nguyên nhân rất đơn giản, vì người lái thuyền thấy khách đều rơi xuống mà ông ta chưa rơi, cũng khó ăn khó nói quá, thế là vội vàng vớt mái chèo sang bên, nhảy luôn xuống nước.

Đột nhiên, mặt nước tĩnh lặng có ba viên sỏi cỏ.

Đỗ Lôi Ty đã hiểu ra thế nào là “ác mộng thành sự thực” cô y hệt một con gà mái rơi xuống nước, lặn hụp không ngừng, sau n lần như thế, cuối cùng được sếp tổng kéo trở lại lên thuyền.

Lúc này người lái thuyền cũng đã lên, ba người đã ướt như chuột lột, đặc biệt là Đỗ Lôi Ty, mái tóc dính bết che nửa mặt, lộ ra đôi mắt kinh hoàng, lại thêm bộ váy trắng của cô, dưới ánh trăng đúng là một Sadako¹ tái thế!

Thấy cô an toàn, Liêm Tuấn thở phào, định nói với cô mấy câu, nhưng thấy vẻ mặt khiếp hãi của cô lại không nỡ trách móc, cuối cùng anh nuốt câu nói vào miệng, chỉ lặng lẽ cởi áo khoác, che cơ thể vì ướt nước mà quần áo dính sát vào của cô.

Cô như thế này, chỉ có anh được nhìn.

Sự kiện rơi xuống nước kinh hồn này, ngoài Đỗ Lôi Ty bị khiếp đảm một phen ra, còn nảy sinh một loạt những hậu di chứng khác.

Đầu tiên, ngày hôm sau, Đỗ Lôi Ty bị cảm. Cảm mạo đến ho, sốt, nhức đầu, buồn nôn... tóm lại gà mái đã trở thành canh gà, canh gà lại biến thành gà cúm, gà cúm chỉ có thể nằm trên giường rên hừ hừ.

Ngoài ra, do con gà cúm này mà hành trình ở Venice của hai người đã bị phá tan tành, vốn dĩ định hôm sau đi bãi biển chơi, bất đắc dĩ đổi sang bệnh viện. Người ta hưởng tuần trăng mật đều đi ngắm cảnh, chỉ có Đỗ Lôi Ty hưởng trong bệnh viện, nói ra thì cũng là một sự sáng tạo vô biên!

Cuối cùng, xem như hạnh phúc trong bất hạnh, con gà cúm này tuy bệnh nhanh nhưng khỏi cũng nhanh, không đến hai ngày, gà cúm đã trở thành gà mái nhảy tung tăng, sếp tổng đại nhân đưa con gà mái gây phiền hà này rời khỏi Venice, xuất phát đi nơi tiếp theo.

Mục tiêu tiếp theo là Florence.

¹ Sadako: Ma nữ trong phim kinh dị nổi tiếng “The Ring” của Nhật.

Chương 30: Florence

“Tình yêu, người mãi mãi là một ngôi sao sáng trên đỉnh đầu ta; nếu bất hạnh mà chết đi, ta sẽ trở thành một con đom đóm trong khu vườn, len lỏi qua những sợi cỏ, lập lòe bay, từ lúc hoàng hôn cho đến nửa đêm, rồi đến khi trời sáng, chỉ mong bầu trời không có mây, ta sẽ có thể thấy ngôi sao lớn mãi không thay đổi trên bầu trời, đó là nàng, mong rằng nàng sẽ tỏa sáng hơn vì ta, cách màn đêm, cách mặt trời, dẫn ta đến sự cộng hưởng của tình yêu...”

--- “Một đêm ở Phi Lãnh Thúy” Từ Chí Ma ---

Phi Lãnh Thúy trong thơ của Từ Chí Ma chính là Florence, một thành phố đầy chất thơ, rạng rỡ, tràn ngập hơi hướm cổ điển. Đây là nơi khởi nguồn của trào lưu Phục Hưng, khắp nơi có thể thấy những kiến trúc màu sắc tươi mới dưới trời xanh mây trắng, những cửa chớp màu xanh lục đậm phối hợp với trần nhà màu đỏ tươi. Khi dạo bước ở đây, du khách sẽ có cảm giác như đang ở một viện bảo tàng nghệ thuật cực lớn vậy, Leonardo da Vinci, Dante, Michael Angelo... những cái tên nổi tiếng được nghe cả triệu lần, bỗng có một ngày trở nên gần gũi trong gang tấc, điều đó khiến Đỗ Lôi Ty rất bất ngờ.

Trạm này vốn bình lặng hơn hành trình đến Venice nhiều, không bị rơi xuống nước cũng chẳng bị cảm lạnh, nhưng vào đêm chuẩn bị rời Florence để đến Rome thì bỗng phát sinh một chuyện.

Đêm ấy trong khách sạn, Đỗ Lôi Ty rảnh rỗi bèn ngồi trên giường xem mấy tấm hình chụp chung trong chuyến đi, vừa xem vừa nhớ lại, không bao giờ cạn hứng.

Bỗng nhiên máy ảnh hết pin, thế là cô bỏ xuống giường bắt đầu tìm đồ sạc, từ túi của cô đến túi của sếp tổng, lục tìm mãi cũng không thấy đâu, mà lại tìm thấy một chiếc hộp nhung màu đỏ.

Lạ thật, chiếc hộp này sao mà quen thế? Đỗ Lôi Ty tò mò mở ra xem, đàn mặt!

Đây... đây chẳng phải chiếc nhẫn kim cương trị giá hai triệu tệ đó sao?

Lúc Liêm Tuấn tắm xong ra ngoài, phát hiện về mặt Đỗ Lôi Ty hơi quái lạ, lại nhìn nhẫn kim cương trong tay cô, tích tắc đã hiểu ngay có chuyện gì xảy ra.

Chiếc nhẫn này vốn định nhân lúc đi du lịch, tìm cơ hội thích hợp tặng cho cô, ai ngờ lại để tự cô tìm thấy, xem ra lại sắp rắc rối đây.

Quả nhiên, vừa thấy anh ra, Đỗ Lôi Ty tức tối đưa chiếc nhẫn ra trước mặt anh: “Đây... đây là gì?”

Liêm Tuấn bình tĩnh đáp: “Nhẫn.”

Thái độ gì thế? Đỗ Lôi Ty nổi giận, hét: “Đó không phải là nhẫn!”

“Thế đó là gì?”

“Là chiếc nhẫn trị giá hai triệu tệ!”

“Thế còn không phải là nhẫn sao?”

“...”

Đỗ Lôi Ty then quá hóa giận: “Em mặc kệ, anh nói rõ cho em, tại sao chiếc nhẫn lại ở chỗ anh? Không phải đã mất hay sao?” Lúc đầu nếu không phải do cô tưởng đã đánh mất nhẫn, thì cô có thể dễ dàng bán mình không chứ? Sếp tổng làm thế đúng là hành vi lừa hôn lộ liễu còn gì? Đáng ghét!!!

Nhưng cái tên đầu sỏ lừa hôn kia lại tỏ vẻ mặt sao – cũng – được, nhún vai nói: “Mất rồi, nhưng anh lại tìm thấy.”

“Vậy tại sao anh không nói sớm?”

“Em không hỏi!”

“Anh!” Đỗ Lôi Ty tức đến ngứa răng, mà lại không nói được gì, rõ ràng là sếp tổng có bản chất làm người ta tức chết mà không đền mạng!

Nói không lại anh, vậy đành im lặng thôi, Đỗ Lôi Ty nghiêng răng, dậm chân, quyết tâm: “Em không thèm quan tâm anh nữa!”

Và thế là, chuyện chiếc nhẫn bỗng thặng cấp thành chiến tranh lạnh, đến khi hai người lên tàu hỏa đi Roma, Đỗ Lôi Ty vẫn ức chế không nói gì với anh.

Cô không chịu nói, Liêm Tuấn cũng không cuống, đáng vẻ bình thản như muốn xem xem cô có thể chịu đựng đến bao giờ, dù sao đây cũng là Ý, ngoài anh ra, không ai có thể nói chuyện với cô.

Cho cô nàng này bức bối chết luôn?

Nhưng lần này, sếp tổng đã xem thường uy lực mạnh mẽ của toàn cầu hóa kinh tế, Trung Quốc là đất nước có đến ba tỷ người, muốn gặp người Trung Quốc ở nước ngoài, có khó khăn gì đâu?

Lần này, Đỗ Lôi Ty đã gặp được.

“Hai người đến từ Trung Quốc?”

Vừa nghe tiếng mẹ đẻ quen thuộc, lâu quá không nói chuyện nên hai mắt Đỗ Lôi Ty lấp lóe sáng hết mắt chuột.

“Cô cũng là người Trung Quốc sao?” Cô cười hi hi, hỏi.

“Chào chị, em là Vương Lộ, lưu học sinh ở đây?” Cô bé tên Vương Lộ rất nhiệt tình, “Hai người đến đây du lịch ư? Anh ấy là bạn trai chị à?”

Đỗ Lôi Ty lờm Liêm Tuấn, hậm hực: “Không phải.” Dù sao cô cũng nói đúng, không phải bạn trai mà là chồng cơ.

Liêm Tuấn nhìn cô, không nói gì.

“Thế à, em cứ tưởng hai người là người yêu chứ.” Vương Lộ vừa nói vừa trộm nhìn anh, trong lòng như đang toan tính gì đó.

“Em ngồi cùng anh chị được không?”

Xem như có người để nói chuyện rồi, Đỗ Lôi Ty mừng như bắt được vàng: “Mời ngồi, mời ngồi.”

Tàu hỏa mà họ đang ngồi là “Ngôi sao châu Âu” khá nổi tiếng ở Ý, sạch sẽ, chạy nhanh, thái độ phục vụ cũng khá tốt. Tuy ngồi chung với nhau nhưng do bây giờ không phải mùa du lịch, không đông người, đương nhiên trong toa tàu cũng trống nhiều chỗ.

Lúc lên tàu, do ám ức nên Đỗ Lôi Ty cố ý không ngồi cạnh Liêm Tuấn mà chọn vị trí đối diện, vốn định như thế thì hai người sẽ cách xa nhau một tí, ngờ đâu thất sách, cô vừa ngẩng lên đã có thể nhìn thấy gương mặt bình thản quá đáng của anh, đúng là càng nhìn càng tức.

Nhưng cũng may, ngoài gặp Vương Lộ ra còn có một anh chàng Ý đẹp trai tóc vàng mắt xanh.

Hai người ngồi gần, Vương Lộ ngồi cạnh Liêm Tuấn còn anh chàng người Ý đẹp trai ngồi cạnh Đỗ Lôi Ty.

“Đây là Mikhal bạn học của em.” Vương Lộ giới thiệu.

“Chào cô, tôi là Mikhal, tên Trung Quốc là Lai Phúc.”

Tuy vẫn bập bẹ tiếng Hoa nhưng Đỗ Lôi Ty vẫn hiểu, còn sắc nữa! Woah! Người nước ngoài lấy tên Trung Quốc đúng là cá tính chết được, sao không lấy tên là Vương Tài luôn đi?

“Anh biết nói tiếng Trung à?”

Lai Phúc cười sáng khoái: “Tôi biết một chút, cô tên là gì?”

“Tôi là Đỗ Lôi Lôi.”

Lại khai tên giả, khéo môi Liêm Tuấn thoáng nụ cười.

“Lôi Lôi, cô rất xinh đẹp.”

Không ngờ anh người Ý lại nịnh nọt thẳng thắn đến thế, Đỗ Lôi Ty cười ngại ngùng: “Đâu có, đâu có.”

“Ở đâu à? Ở đâu cũng đẹp, tóc, mũi, mắt, tai... tất cả đều đẹp.”¹ ^ ^

Đỗ Lôi Ty ú ớ, tiếng Trung của anh chàng này đúng là không chỉ giỏi bình thường!

“Mikhal mới học tiếng Trung, một số câu anh ta không hiểu lắm.”

Vương Lộ giải thích xong lại xì xào tiếng Ý với anh chàng kia, anh chàng đó vỡ lẽ, cười ngượng ngùng với Đỗ Lôi Ty: “Xin lỗi, Lôi Lôi.”

Đỗ Lôi Ty vội khoát tay: “Không sao.”

Và cứ thế, trong hành trình ngồi tàu gần hai giờ đồng hồ, ba người cười cười nói nói, rất náo nhiệt. Chỉ mỗi sếp tổng cứ lạnh lùng nhìn, thỉnh thoảng Vương Lộ muốn bắt chuyện với anh, anh cũng chỉ ậm ừ hai ba chữ cho qua, khiến người đẹp rất ngại ngùng.

Đến khi xuống tàu, Roma đã xuất hiện, thấy sắp chia tay mà vẫn chưa trò chuyện được với trai đẹp, Vương Lộ rất không cam tâm. Thì thầm với Mikhal vài câu rồi nói: “Hai người nếu đã đến du lịch thì chỉ bằng chúng tôi làm hướng dẫn viên cho hai người, dù sao hôm nay cũng rảnh rỗi.”

Liên Tuấn cau mày, muốn từ chối nhưng Đỗ Lôi Ty đã đáp ngay: “Được thôi, được thôi!” Có người nói chuyện với cô, cho sếp tổng tức chết, tốt quá!

Thế là, đoàn hai người biến thành bốn người, hơn nữa bốn người này đều mang những tâm trạng khác nhau.

Đoàn bốn người lúc ra khỏi ga tàu, phía trước không hiểu tại sao lại xuất hiện một vũng nước.

Vũng nước ấy không to, người chân dài một tý thì rất dễ bước qua, nên Vương Lộ và Mikhal đi phía trước vượt qua rất nhẹ nhàng, đến lượt Đỗ Lôi Ty thì cô rất băn khoăn.

Rốt cuộc là bước qua hay hơn hay là đi vòng qua nhỉ? (-_-||| Đỗ Đỗ, tại sao đầu cô suốt ngày từ sáng đến tối toàn băn khoăn những chuyện đâu đâu ấy nhỉ?)

Đúng lúc cô do dự thì cơ thể bỗng nhẹ bẫng, sau đó cô đã bay qua – nói chính xác hơn là sếp tổng đã bế cô đi qua.

Lần này, đừng nói là Đỗ Lôi Ty, mà ngay cả Vương Lộ và Mikhal bên cạnh cũng đàn mặt ra, chuyện gì thế này?

Liên Tuấn sau khi bế Đỗ Lôi Ty qua thì nói: “Đưa tay ra.”

“Làm... gì thế?”

“Đưa ra.” Anh lặp lại.

Đỗ Lôi Ty bất giác đưa tay ra.

“Tay phải.”

Thế là cô lại đưa tay phải ra, sau tích tắc, Đỗ Lôi Ty cảm thấy ngón tay vô danh khít chặt, lúc rút lại, trên ngón tay đã có thêm một chiếc nhẫn.

Nói chính xác hơn là có thêm một chiếc nhẫn kim cương trị giá hai triệu tệ!

“Được rồi, đi thôi.” Liên Tuấn nói xong, rất tự nhiên choàng vai cô, tiến lên phía trước.

“Khoan đã, còn Vương Lộ...”

Đỗ Lôi Ty vội nhìn xung quanh, làm gì có Vương Lộ và Lai Phúc? Ngay cả Vương Tài cũng chẳng thấy móng nào!

Lần này, sếp tổng đại nhân toàn thắng!

¹ Vì từ khách sáo “đâu có” của Trung Quốc cũng là câu hỏi “ở đâu” nên anh người Ý hiểu lầm.

Chương 31: Ăn cướp

Tối ấy, Đỗ Lôi Ty nằm mơ, trong mơ cô hóa thân thành Công chúa Anh trong “Kỳ nghỉ ở Roma”, ở cùng Joe Bradley, cưỡi vespa tung hoành đầu đường cuối phố ở Roma, cùng uống cà phê, cùng ăn kem, cùng chậm rãi khiêu vũ bên bờ sông...

Trong tiếng nhạc kỳ diệu, Ann dựa vào lòng chàng Bradley lịch lãm, lồng ngực anh rộng, vững chãi, ấm áp, có cảm giác an toàn.

Bradley nói với cô: “Anh yêu em, Ann!”

Ann phiên bản Đỗ Lôi Ty: “Ôi, em cũng yêu anh, Bradley!”

Mắt cô hoa lên, đến khi nhìn kỹ thì gương mặt đẹp trai của Bradley đã biến thành gương mặt lạnh lùng của sếp tổng, hai mắt nhìn cô chăm chăm, gầm lên: “Đỗ Lôi Ty, em dám ngoại tình lên lút sau lưng tôi!”

“Á! Em không dám nữa, em không dám nữa, em không bao giờ làm thế nữa!”

Sau đó Đỗ Lôi Ty kinh hoàng thức giấc, khi nhận ra chỉ là một giấc mơ, cô thở phào nhẹ nhõm: “Phù... cũng may chỉ là mơ!”

“Mơ gì thế?” Giọng nói quen thuộc vang lên, lần này rất chân thực.

Đỗ Lôi Ty vội vàng ngồi dậy, nhìn thẳng vào Liêm Tuấn đang ngồi trên sofa đối diện giường cô.

Anh mặc bộ áo ngủ màu xám nhạt, phía eo thắt dây hờ, lộ ra một mảng xuân sắc quyến rũ trước ngực, ánh mắt nóng bỏng, trên tay còn cầm một ly rượu vang, ngón tay thon dài thêm chiếc ly thủy tinh óng ánh, dịch thể màu đỏ đậm sóng sánh trong đó khiến Đỗ Lôi Ty nghĩ ngay đến một từ - ngon mắt ăn ngay!

Đỗ Lôi Ty nuốt nước bọt, trong lòng có cảm giác lúng túng như đang ăn trộm, bất giác dời ánh mắt sang bên cạnh.

Động tác nhỏ vô thức này của cô, Liêm Tuấn thấy hết, anh chậm rãi đứng lên, tiến đến chỗ cô.

Đỗ Lôi Ty cảm nhận rõ bên giường lún xuống, đến khi cô quay lại, Liêm Tuấn đã ngồi cạnh cô, vẻ mặt bình thản.

“Làm... làm gì thế?” Cô mới buột miệng hỏi đã hối hận, hôm qua cô đã quyết định mặc kệ cái tên chủ nghĩa gia trưởng, cuồng yêu bản thân rồi, sao bị không khí này làm cho sợ hãi đến độ cuồng quýt lên? Không được, cô phải cố thủ, giữ vững thành trì!

Thế là, Đỗ Lôi Ty hừ mũi một tiếng, quay đi không nói gì.

Liêm Tuấn cũng không giận, chỉ đưa tay xoay mặt cô lại, dịu giọng: “Sao vậy?”

Sao cái đầu anh! Trong lòng anh biết rõ nhất! Làm gì có kiểu lừa hôn người khác trắng trợn như vậy? Lừa hôn thì thôi, mà lại còn không chịu xin lỗi, kéo tay người ta lại nhét nhần vào là xong chắc? Hừ! Là một cô gái mới của thế kỷ 21, nhất định phải kiên trì vững chắc, quyết không thỏa hiệp!

“Tôi qua làm đau em hả?”

Thành trì cố thủ chưa bao lâu, “ầm” một tiếng sụp đổ, mặt Đỗ Lôi Ty đỏ bừng, chỉ thấy đầu đỏ trên cổ như nóng bỏng, trong đầu bỗng xuất hiện cảnh tượng cảm trẻ em dưới 18...

Huhuhu, sếp tổng tuyệt đối là một tên lưu manh!

Thấy sắc mặt cô thoát xanh thoát tái, quá thú vị, dục vọng mới thoái trào nay lại tăng lên, anh đưa ly rượu trong tay lên uống một ngụm, sau đó áp môi vào môi cô.

Mùi rượu thơm xộc thẳng vào mũi, hai mắt Đỗ Lôi Ty tròn tròn.

Anh... anh... anh lại mớm rượu bằng miệng cho cô! Trời xanh ơi, đất dày ơi, hãy để ngậm rượu làm cô sắc chết cho rồi!

Rất bất hạnh là, nụ hôn tràn ngập mùi rượu ấy chỉ say mà không chết được, nên sau khi ai đó bị cưỡng ép uống hết một ngậm rượu, gò má đã có màu đậm hơn cả rượu trong ly, hồng nhuận, căng tròn, khiến người ta chỉ muốn ăn sạch sẽ. Nhưng Liêm Tuấn vẫn kìm chế, có một số việc phải hôm nay làm mới được, còn về chuyện khác, dù sao cả đời vẫn còn đủ thời gian để từ từ làm...

“Đứng lên.” Anh nói.

Đỗ Lôi Ty lúc này đang ở trạng thái hồn lìa khỏi xác, mơ mơ màng màng “ừm” một tiếng.

“Nhanh lên, thay quần áo.”

“Ừm...”

“Đỗ Đỗ, có phải em muốn anh thay giúp em?” Khóe môi anh thoáng nụ cười, ánh mắt đùa bỡn như không háo sắc.

Sếp tổng... anh chỉ biết giờ trò lưu manh! T_T

Thay quần áo xong. (Gì cơ? Các bạn hỏi quần áo Đỗ Đỗ là ai thay à? Ngốc! Thấy mặt cô nàng là biết rồi còn hỏi!)

“Chúng ta đi đâu đây?” Đỗ Lôi Ty đỏ mặt, đã mất đi khí thế lúc nãy.

Liêm Tuấn tỏ ra bí ẩn: “Đi rồi sẽ biết.”

Sau đó, anh dẫn cô ra khỏi khách sạn, đi ăn sáng ở một quán cà-phê lộ thiên.

Sếp tổng từ bao giờ cũng trở nên bình dân rồi? Đỗ Lôi Ty lăm nhăm trong bụng, ánh mắt tò mò nhìn xung quanh, khi thấy một kiến trúc hình tam giác và hình tròn độc đáo, cô sửng sò.

Đền Vạn Thần?

Vậy quán cà-phê này chính là nơi hai nhân vật chính trong “Kỳ nghỉ ở Roma” ngồi uống cà-phê rồi? Trong tích tắc, cô bỗng có cảm giác hòa nhập vào thời đó, như thể bản thân thực sự đang ở trên đường phố Roma vào thập niên năm mươi, bên cạnh chiếc bàn mà Ann và Bradley đã từng ngồi, uống một ly cà-phê thơm nồng...

Sau Đền Vạn Thần là quảng trường Tây Ban Nha nổi tiếng, đôi nam nữ chính trong phim từng ngồi trên bậc tam cấp và ăn kem ở đây.

“Anh có chút việc, em đứng đây một lát.” Liêm Tuấn nói.

Đỗ Lôi Ty gật đầu, lăm bằm lâu bầu: “Đi vệ sinh thì đi chứ, viện có cái gì? Người giàu có đúng là quá sĩ diện, sợ đi vệ sinh nhiều, người ta sẽ hiểu lầm là anh có vấn đề về đường tiết niệu... (Đỗ Đỗ, suy nghĩ của cô có phải là quá thô tục không?)

Đúng lúc Đỗ Lôi Ty nghiên cứu đến đường tiết niệu của sếp tổng bằng lối nghĩ vô cùng nhanh nhẹn và thô tục, anh đã trở lại, trong tay có thêm một cây kem.

Đỗ Lôi Ty nhìn cây kem, mắt đứng tròn, cùng lúc đó cô cũng muộn màng nhận ra rằng, hành trình lần này của họ... y hệt trong phim!

“Trạm tiếp theo chắc là đi đấu trường La Mã?” Đỗ Lôi Ty hỏi.

Liêm Tuấn gật đầu: “Đúng.”

“Vậy tiếp theo nữa chẳng lẽ là Hồ Ước Nguyên?”

“Đoán đúng rồi.”

Đoán cái đầu ấy! Rõ ràng là y hệt tuyến đường trong phim mà! Sếp tổng cố ý, chắc chắn là đã có âm mưu từ lâu rồi! Mục đích chính là để fan cuồng của “Kỳ nghỉ ở Roma” là cô phải cảm động, mà ghê gớm hơn là cô đã cảm động thật!

Huhuhu... sếp tổng ơi, anh quả nhiên không phải người lãng mạn, mà khi anh lãng mạn thì đúng

không phải người!

Và thế là, cuối cùng bạn Đỗ Lôi Ty dưới sự công kích lăng mạn dồn dập của sếp tổng, đã vút đi thành tri không lấy gì làm kiên cố lắm, quyết định lao vào vòng tay của sếp tổng!

Lừa hôn cắt đi, lừa thì lừa chứ, bà đây thích được lừa đấy! *(Đỗ Đỗ, cô đúng là người không có nguyên tắc nhất mà tôi từng biết...)*

Từ đầu trường La Mã đến Hồ Ước Nguyên, từ Hồ Ước Nguyên đến Công Chân Lý, từ Công Chân Lý đến sông Tiber, lộ trình ngày hôm nay hoàn toàn giống hệt trong phim, thỏa mãn niềm mong mỏi muốn được làm Audrey Hepburn phiên bản Trung Quốc, sự sắp xếp của sếp tổng đúng là vô địch!

Cuối cuộc hành trình hôm đó, họ thả bộ trên bậc đá bên sông Tiber lúc hoàng hôn đang buông xuống, Đỗ Lôi Ty có một cảm giác thật mãn nguyện, cảm giác ấy chưa bao giờ có khi ở Venice và Florence.

Cô nhìn ra mặt nước bình lặng, tuy ở đây đã không còn vũ hội trên thuyền, tuy nước sông không trong sạch như trong tưởng tượng, tuy thành phố Roma này cũ kỹ hơn nhiều so với suy nghĩ của cô... thế nhưng, khi thả bước ở đây, dùng trái tim cảm nhận mùi vị của nó, cô mới lãnh ngộ được một Roma thật sự, và sức hấp dẫn cực lớn được ẩn giấu sâu trong nó.

Và tất cả của tất cả những điều này, đều do anh mang đến cho cô.

Nghĩ đến đó, cô bất giác dựa người vào anh.

“Lạnh à?” Liêm Tuấn hỏi.

Đỗ Lôi Ty lắc đầu, cảm giác thật hạnh phúc.

“Nếu mệt thì chúng mình về nghỉ sớm.”

“Em vẫn muốn ở thêm một lát.”

“Ừ.”

Thực ra hành trình dày đặc cả ngày hôm nay đã khiến cô mệt thật sự, nhưng cô vẫn muốn ngồi cạnh anh, cho dù là chỉ thêm một giây cũng được.

Đỗ Lôi Ty vươn vai, muốn tỉnh táo hơn một tý, nhưng tay vừa đưa ra thì cảm giác ngón tay bị ai đó kéo mạnh, đến khi cô nhanh chóng rút tay lại, cô đã đàn ra.

Nhẫn đâu?

Không đúng! Chiếc nhẫn trị giá hai triệu tệ đâu?

Điều đó khiến Đỗ Lôi Ty nhớ đến một câu chuyện cười đã từng nghe: khi ngồi máy bay bay đến châu Âu, bạn nhìn ra ngoài cửa sổ, nếu nhìn thấy một ngọn tháp đỉnh nhọn, đó chính là Paris; nếu nhìn thấy sương mù dày đặc, thế thì bạn đã đến London; còn nếu đưa tay ra ngoài, đồng hồ mất tiêu, thế thì chúc mừng, bạn đến Roma rồi!

Nếu bạn đưa tay ra trên đường phố Roma, phát hiện nhẫn đã biến mất, vậy chúc mừng bạn, bị cướp rồi!

Quả nhiên, ven sông không xa họ là bao, một bóng người màu đen đang chạy như điên.

Cướp!

Đỗ Lôi Ty phản ứng kịp với tốc độ nhanh nhất, sau đó vụt đuổi theo. Đùa à, đó là hai triệu tệ đấy! Cho dù bị cướp cũng không thể bán rẻ cho bọn nước ngoài được! Đó là tôn thất của nước chúng tôi, của nhân dân chúng tôi!

Dưới kích thích cực lớn, Đỗ Lôi Ty chạy cực kỳ nhanh, thoáng chốc đã đuổi kịp tên cướp kia, liều mạng túm chặt áo hắn.

Nên mới nói, thời buổi này làm nghề gì cũng khó, chẳng hạn tên cướp kia, nhắm chuẩn mục tiêu cả ngày trời, ngay cả một bữa cơm no cũng chưa ăn được, vất vả lắm mới cướp được nhưng lại

bất hạnh phát hiện ra thể lực mình quá kém, ngay cả một phụ nữ cũng không chạy vượt nổi cô ta, còn bị túm chặt lấy nữa.

Vậy thì một kẻ cướp như hấn làm sao chịu đựng nổi? Đột nhiên bản tính hung dữ bộc lộ, hươ tay vung thẳng về phía mặt Đỗ Lôi Ty.

Mặt thì chưa kịp chạm đến, mà một tay đã bị túm lấy, kéo mạnh hấn ta về phía sau, sau đó một cước tay trái rất đẹp đánh cho tên cướp máu mũi chảy ròng ròng!

Xem ra đụng phải con nhà võ rồi!

Tên cướp bỗng then quá hóa giận, gầm một tiếng rồi lao về phía Liêm Tuấn, hai người vật lộn với nhau!

Đỗ Lôi Ty nhìn hai người vật nhau mà sợ khiếp đảm. Lúc này cô chỉ phản xạ theo bản năng thôi, hoàn toàn không nghĩ đến sự phản công của đối phương. Nếu không vì sếp tổng kịp thời chạy đến ngăn cản, chắc bây giờ cô đã bị đánh bò lăn bò càng rồi.

Đỗ Lôi Ty cuống quýt, muốn giúp đỡ nhưng khổ nỗi hai người đang vật nhau kia, căn bản không thể ra tay được, đành đứng một bên sợ hãi.

“Cẩn thận!” Cô hét lên một tiếng.

Tiếng hét đó lại khiến Liêm Tuấn phân tán sự chú ý, anh vừa phân tâm thì tên cướp đã đánh lại một đòn, loạng choạng lùi ra sau mấy bước.

Tên cướp khó khăn lắm mới được nước, dương dương tự đắc hấn, nhìn đi! Lão đây ăn cướp cũng không dễ bắt nạt nhé! Đừng coi thường!

Nói thì chậm nhưng xảy ra thì nhanh, bỗng có một bóng người lao vụt đến, cào vào mắt hấn, sau đó bàn chân bị ai đó đạp mạnh lên, cuối cùng hạ bộ bị đá một cước, sau một cơn đau tê buốt, hấn đã ngã lăn ra đất co rúm như một con tôm.

Lại thấy nữ anh hùng Đỗ Lôi Ty của chúng ta, đang cầm túi xách, liều mạng đập lên đầu tên cướp: “Cho mày đánh chồng tao! Mày dám cướp nhẫn của tao! Đánh chết mày! Đánh chết mày... hỏ mà không ra oai mày còn tưởng tao là Hello Kitty chắc? Hello Kitty cũng không thể để mày bắt nạt nhá...”

Trầm tĩnh như Liêm Tuấn mà còn ngẩn người, cứ tưởng người anh cưới không phải vợ mà là Ultraman, lúc quan trọng cũng biến thành quái vật!

Bên này Đỗ Lôi Ty chưa hả giận, tiếp tục cầm túi đánh tên cướp. Không thể không khen ngợi rằng túi sếp tổng mua chất lượng quá tốt, tên cướp bị đánh kêu oai oái, mà túi thì vẫn không hề hấn gì.

“Đừng tưởng người Trung Quốc bọn tao dễ bắt nạt, con mèo ba chân như mày cũng dám đi cướp, chẳng có tí kỹ thuật nào! Dám đánh chồng tao, tao đánh chết mày, đánh chết mày...”

“Đỗ Đỗ.” Liêm Tuấn gọi cô.

“Đừng ồn, em chưa đánh đủ mà!”

“Đỗ Đỗ!” Giọng cao lên vài phần.

Đỗ Lôi Ty ngừng lại, vừa ngẩng lên, cô đã ú ớ.

Đây... đã diễn đến màn nào rồi?

Chỉ thấy xung quanh đang vắng lặng bỗng có thêm bốn, năm người nữa, bọn chúng dần dần vây quanh họ, hình thành thế bao vây mèo săn chuột, trên tay bọn chúng đều có gậy gộc, thậm chí có một tên mặc áo thể thao màu xám còn cầm một con dao dài hơn ba mươi centimet, lưỡi dao sáng lóe dưới ánh đèn, lạnh đến mức người ta nổi da gà.

Cuối cùng Đỗ Lôi Ty đã biết sợ, nuốt nước bọt, bắt giắc dựa sát vào Liêm Tuấn.

“Đừng sợ.” Liêm Tuấn dặn nhỏ, giọng nói có phần khô khan.

“Vâng.” Đỗ Lôi Ty đáp, nắm chặt tay anh, hơi run run.

Anh nắm chặt tay cô, ra hiệu cô bình tĩnh lại.

Bên kia có năm người, trong tay tên nào cũng có vũ khí, ánh mắt hung dữ lóe lên dưới ánh đèn vàng vọt, tiến lại dần dần giống hệt một đàn sói đói. Sự đối chọi này quá đáng sợ, dường như chỉ trong tích tắc nhưng lại không biết rốt cuộc là từ khi nào, mỗi một giây chờ đợi đều là cực hình.

Đỗ Lôi Ty nhìn Liêm Tuấn, đôi mắt sáng như chim ưng của anh rất lạnh lẽo, chỉ duy bàn tay nắm chặt lấy tay cô, truyền đến hơi ấm, ấm đến tận trái tim khiến cô lại có thêm mấy phần can đảm.

Bỗng dung tên cướp bị Đỗ Lôi Ty đánh lăn ra đất tĩnh lại, bla bla hét một tràng dài. Âm thanh sắc nhọn phá vỡ sự yên tĩnh, đàn “sói” bao quanh họ cuối cùng đã hành động.

Tên mặc áo xám cầm đầu hươu con dao trong tay, mấy tên cầm gậy cũng tiến sát lại, có tên vung gậy lên, đánh về phía họ.

“Cẩn thận!” Liêm Tuấn nhanh chóng chắn trước mặt Đỗ Lôi Ty, sau đó nhanh nhẹn xoay người, không hề nương tình cho tên kia một đám.

Cú đâm rất mạnh, hấn đầu quá nằm lăn ra đất, cây gậy trong tay rơi xuống một bên.

Đòn ấy hẳn nhiên đã chọc giận bọn chúng, mấy tên còn lại nhanh chóng lao đến Liêm Tuấn, tuy thân thủ anh tốt nhưng bên kia là ba tên lực lưỡng có vũ khí, sau vài lần đánh trả, anh dần dần lực bất tòng tâm. Làm sao một người có thể đối phó với năm sáu tên còn đồ như vậy?

Nhân lúc Liêm Tuấn sơ hở không phòng bị, một tên đã quất lên lưng anh một gậy, sau đó một tên khác xông đến, nhắm thẳng vào đầu gối anh quất thêm một gậy nữa, âm thanh rất nặng nề, giống như muốn làm xương anh vỡ tan.

Đầu óc Đỗ Lôi Ty như nổ tung, lúc nhìn lại, Liêm Tuấn đã gục xuống đất.

“Chồng ơi!”

Máu cô như trào lên tim, không nghĩ gì mà nhặt lấy cây gậy rơi trên đất, nhắm thẳng vào gáy tên “lông dài” đã đánh Liêm Tuấn, đập mạnh. “Lông dài” ấy không ngờ phụ nữ lên cơn điên còn mạnh hơn đàn ông, bất thần bị đánh nên ngã lăn xuống đất.

Đòn này cũng thành công chuyển hướng chú ý của bọn chúng.

“Fuck!”

Không biết tên nào chửi một câu, sau đó những tên khác cũng vây lấy Đỗ Lôi Ty, trong đó cũng gồm cả tên mặc áo xám cầm dao.

Rõ ràng hẳn là tên đầu sỏ, chỉ thấy hắn đưa mắt ra hiệu, sau đó không biết nói gì mà mấy tên kia đều dừng lại. Rồi hắn cầm dao lừ lừ tiến lại chỗ cô, con dao ánh lên ánh sáng bạc lấp lóe.

Đỗ Lôi Ty hoa mắt bởi thứ ánh sáng đó, trong lòng bỗng bình tĩnh lại, cô vừa dần dần lùi xuống chỗ Liêm Tuấn gục ngã, vừa quay sang nhìn vết thương của anh. Anh nằm trên đất, không có phản ứng gì.

Tim bỗng co thắt lại, nỗi sợ hãi chưa từng có bao trùm lấy cô. Cô không sợ chết, nhưng cô sợ anh có chuyện. Nếu sếp tổng có việc gì thì... đó là điều cô không thể chịu đựng nhất!

Đúng lúc ấy, mấy tên còn đồ kia đã vây quanh, bao chặt lấy họ, tên mặc áo xám cầm dao tiến sát lại, cô không thể lùi nữa.

Ánh dao sáng lóa mắt, trong mắt tên ấy toàn nụ cười khinh bỉ, sau đó lưỡi dao nhắm trúng cô, từ từ giơ lên cao.

Đỗ Lôi Ty nhắm mắt lại.

Bỗng nhiên, cô rơi vào vòng tay ấm áp của ai kia. Đỗ Lôi Ty vội mở mắt, nhìn vào đôi mắt đen sâu thẳm của Liêm Tuấn. Không biết anh đã đứng dậy từ bao giờ, đang ôm chặt lấy cô, khóa môi

vẫn còn rịn máu, ánh mắt bình thản có vẻ cương quyết.

“Ngốc, anh sẽ mãi mãi che chắn cho em.”

Ngọn dao phía sau vung lên, rơi xuống, nước mắt đã tuôn trào.

Anh mới là ngốc! Em không cần anh che chắn cho em, em muốn nắm tay anh đi suốt cuộc đời!

“Đoàng...”

Một tiếng súng vang lên phá vỡ sự tĩnh lặng của màn đêm, sau đó là âm thanh kim loại rơi xuống đất, rồi tiếng bước chân dồn dập, tiếng còi cảnh sát, tiếng kêu thảm thiết của bọn cướp, hỗn loạn đan xen vào nhau.

Một vở náo kịch sinh tử chỉ cách nhau một lần ranh, cuối cùng đã kết thúc với sự có mặt kịp thời của cảnh sát.

Thế mới bảo, trong phim luôn xuất hiện cảnh sát khi sự việc đã kết thúc, đều là sự ngộ nhận sai lầm cho quần chúng, thực tế thì trong vấn đề đối phó với bọn cướp, thực sự thì cảnh sát vẫn đáng tin cậy hơn.

Sau đó những việc tiếp theo đều trở thành công thức hóa, bọn xấu bị bắt, người tốt đến Cục cảnh sát khai nhận, cảnh sát xí xỏ bằng một giọng nặng khẩu âm để hỏi một đồng câu hỏi, Liêm Tuấn đều trả lời hết, còn Đỗ Lôi Ty... chẳng hiểu một câu nào!

Nhưng cô cũng chẳng rảnh rồi, nhân lúc chỉ điểm bắt tội phạm, cô hậm hực đá cho tên áo xám một cước.

Nhớ đấy, người Trung Quốc bọn tao không dễ bắt nạt đâu!

Lấy khẩu cung xong ra khỏi cục cảnh sát thì đã là sáng sớm hôm sau.

“Anh sao rồi? Có cần đến bệnh viện khám không?” Đỗ Lôi Ty lo lắng nắm lấy vai Liêm Tuấn, quan sát kỹ. Khóe môi bầm xanh, nhưng trông rất đàn ông, đầu tóc hơi rối, nhưng như thế cũng rất phong cách, còn về áo... rút mấy nút áo thực sự rất gợi cảm! ㄟ (͡ ▽ ͡) ㄟ

(Này này, rốt cuộc cô đang xem xét vết thương hay đang xem tướng bằng cặp mắt háo sắc thế?)

“Em chảy nước miếng kìa.” Liêm Tuấn nhắc rất kịp lúc.

“Làm... làm gì có! Anh nhìn nhầm rồi!” Đỗ Lôi Ty vội lau mép, lau xong lại đỏ mặt lườm sếp tổng.

Anh đang cười! Anh lại còn có sức cười nhạo cô!

“Đừng cười nữa!” Đỗ Lôi Ty xấu hổ hét, anh còn dám cười? “Lúc này nếu cảnh sát không đến kịp thời, anh đã... đã...” Cô nói đến đó thì không nói tiếp nữa, mắt đỏ hoe, mũi cũng thấy cay cay.

Bỗng nhiên một bàn tay to lớn vuốt ve mặt cô, dịu giọng: “Đừng khóc, Đỗ Đỗ.”

Huhuhu... anh nói thế, người ta càng muốn khóc!

“Chẳng phải giờ anh vẫn ổn đó thôi?”

Ồn cái đầu anh! Hai mắt cô nhìn chằm chằm vào vết bầm ở khóe môi anh, chỉ suýt nữa thôi là cô có thể đã mãi mãi không còn nhìn thấy anh nữa... Nghĩ đến đó, trong lòng bỗng thấy hối hận vô cùng.

“Xin lỗi...” Đỗ Lôi Ty cúi đầu, “Tại em hại anh, em không nên lao theo mà bất chấp hậu quả, em... xin lỗi anh...”

“Không phải lỗi của em.” Anh nâng mặt cô lên, qua ánh trăng lằng lẽ nhìn khóe mắt đỏ hoe của cô, “Cho dù không phải vì em, anh cũng sẽ lao đến, vì chiếc nhẫn ấy đối với anh rất quan trọng, nó đã mang em đến bên anh, không có nó thì chúng ta cũng sẽ không gặp nhau, không có nó, anh cũng sẽ không nhận ra trên thế gian này còn có một người cần anh bảo vệ.”

Lúc nói, ánh mắt anh bỗng trở nên vô cùng kiên định, như một chùm ánh sáng xuyên thấu vào nội tâm Đỗ Lôi Ty, rồi lại tan ra trong đó, sưởi ấm mỗi một sợi thần kinh.

“Em...” Cô mở miệng nhưng không biết nói sao, chỉ đờ đẫn nhìn anh, hồi lâu mới vọt ra một câu, “Anh đừng đối xử tốt với em như thế, em... em không biết báo đáp thế nào...”

“Ngốc.” Liêm Tuấn mỉm cười, đưa tay vò tóc cô.

Ngốc, nếu tình yêu cần báo đáp, thế thì không phải là tình yêu nữa.

“Nhưng.” Liêm Tuấn bỗng kề sát tai cô, thì thầm, “Nếu phu nhân nhất định phải báo đáp thì, anh không ngại em báo đáp bằng thân... em ở trên.”

T_T Sếp tổng, anh lại bày bạ rồi!

Chương 32: Bố chồng

Trên máy bay từ Ý về, Đỗ Lôi Ty nhớ lại tuần trăng mật sóng gió vừa qua, bỗng có cảm giác vừa quay xong một bộ phim bom tấn phiêu lưu hành động của Hollywood, nếu kết thúc lại có thêm màn rơi máy bay thì giá vé bảo đảm sẽ tăng vọt... (- -||| *Này, suy nghĩ kiểu gì đấy?*)

“Lần này về, em xin nghỉ làm chỗ đó đi.” Liêm Tuấn bỗng nói.

“Hả?” Đỗ Lôi Ty mới nhớ ra mình vẫn còn đi làm, “Anh không nói thì em cũng định không làm nữa.”

Liêm Tuấn gật gù vẻ an ủi, cô nàng mặt dày đến mức có thể lái tàu hỏa này cũng xem như biết thân biết phận, làm gì có phu nhân sếp tổng nào lại đi bán bao cao su? Nói ra chỉ tổ mất mặt.

Không ngờ Đỗ Lôi Ty cúi đầu lẩm bẩm: “Người ta làm việc năm ngày nghỉ hai ngày, em làm hai ngày nghỉ năm ngày, xấu hổ quá...”

- -||| Thì ra em là vì nguyên nhân đó...

“Quà mua chưa?” Anh hỏi.

Đỗ Lôi Ty hoàn hồn, chớp mắt, “Quà gì ạ?”

Biết ngay không hi vọng gì mà, Liêm Tuấn bắt lặc: “Quà cho bố mẹ em, còn mẹ anh, bà nội, cô bạn tính khí nóng nảy của em, chắc em không phải là quên hết đấy chứ?”

“Ai nói!” Đỗ Lôi Ty dương dương tự đắc nhìn anh, đừng coi thường vợ anh, đừng nói là mẹ anh mẹ em, mà cả thím Ngô, quản gia Dư, thậm chí lão Phương tài xế em cũng mua hết rồi!

Liêm Tuấn ngẩn người, bỗng có dự cảm không lành: “Em mua gì cho mẹ anh?”

“Không nói!”

“... Hay em cứ tặng mẹ anh mỹ phẩm hôm qua chúng ta mua đi.”

Sếp tổng, anh chẳng sáng tạo gì cả! Đỗ Lôi Ty kỳ thị Liêm Tuấn: “Ôi trời, anh yên tâm! Dù sao em nhất định sẽ cho mẹ anh một bất ngờ thích thú!”

Bất ngờ? Hy vọng là không khiếp đảm... - -|||

Bà Liêm An Na liệu có khiếp đảm không thì tạm thời ta không biết, nhưng lão Phương tài xế thì đúng khiếp đảm thật.

“Thiếu... thiếu phu nhân... đây là gì thế?” Lão Phương lập cập hỏi khi nhìn vào vật thể màu đen xám trong hộp.

“Găng tay.” Đỗ Lôi Ty thản nhiên trả lời.

Lão Phương vượt mồ hôi lạnh: “Kiểu dáng găng tay này thật... thật độc đáo!”

“Chính xác!” Đỗ Lôi Ty gật đầu, “Đây là lông chuột... á! Lão Phương anh đừng ngất chứ! Lão Phương!!!”

Liêm Tuấn thở dài: “Lão Phương năm tuổi đã bị chuột cắn ngón chân, từ đó cứ thấy vật có liên quan đến chuột là cậu ta đều thế.”

Đỗ Lôi Ty về âm ức: “Nhưng là chuột hải ly mà!”

Liêm Tuấn: “Như nhau.”

Đỗ Lôi Ty im, lão Phương, thì ra anh là Doraemon⁽¹⁾.

Do đồng chí Phương đã mất đi sức chiến đấu nên sếp tổng đành đích thân làm tài xế, đưa cô vợ ngổ về nhà. Vừa đến cửa, lại có ba người ngốc nghếch xui xẻo ra đón.

“Thiếu phu nhân!” Thím Ngô thấy cô, tỏ ra nồng nhiệt lạ thường.

“Anh ơi! Chị ơi!” Lượng Lượng cũng hòa giọng.

Đỗ Lôi Ty cả một tuần không nhìn thấy người thân, bỗng gặp nhiều như vậy, tâm trạng khỏi phải nói là tốt nhường nào, vội vàng lấy quà ra: “Lượng Lượng ngoan, đây là quà chị tặng em!”

“Đây là gì thế?” Lượng Lượng mở to đôi mắt long lanh nhìn chăm chăm vật hình cầu kia một lúc, bỗng hiểu ra, “A! Đây là quả bóng da!”

“Đừng!!!”

Đợi khi Đỗ Lôi Ty muốn ngăn cản thì đã không kịp nữa, Lượng Lượng đã đạp “quả bóng da” xuống đất.

“Chị ơi, sao quả bong này không bật lên?”

“... Vì nó không phải là bóng da, mà là quả cầu pha lê.” >_< (Đỗ Đỗ, mua cầu pha lê cho một đứa trẻ bảy tuổi, chẳng lẽ đầu óc cô làm bằng pha lê ư?)

“Không sao, không sao, bà vẫn còn mặt nạ Tôn Ngộ Không!” Thím Ngô vội vàng hòa hoãn.

Đỗ Lôi Ty khoe môi giật giật: “Thím Ngô, cái đó không phải Tôn Ngộ Không...”

“Không phải?” Thím Ngô sờ mó kỹ lưỡng mặt nạ búp bê màu đỏ trong tay, như sự tỉnh ngộ, “Ôi trời ơi, cô xem mắt với chả mũi tôi, Bao Công nhìn thành Tôn Ngộ Không, ai bảo mặt bọn họ đều đỏ làm chi!”

Khoe môi Đỗ Lôi Ty không còn co giật nổi nữa: “Cái này... thực ra là...”

“Cái gì?” Thím Ngô kêu lên, “Lẽ nào vẫn là Tôn Ngộ Không?”

Lời đến miệng vội nuốt xuống, Đỗ Lôi Ty thở dài: “Cái này... chính là Bao Công.”

Đúng lúc Đỗ Lôi Ty ú ớ đến cực điểm thì quản gia Dư bỗng nói: “Thiếu gia, thiếu phu nhân, hai người vất vả rồi.”

Quản gia Dư! Đỗ Lôi Ty sáng mắt, nhìn chăm chăm mái tóc đen dày của ông, lại có tinh thần – xem như có quà dùng được rồi!

Cô hứng chí lao đến, nhét một túi đồ vào tay lão Dư: “Cái này tặng cho chú!”

“Thiếu phu nhân khách sáo quá!” Quản gia Dư mừng rỡ, “Cái này... làm sao tôi dám lấy?”

“Đừng khách sáo với cháu, có phải là thứ gì đắt đỏ đâu.” Đỗ Lôi Ty sảng khoái khoát tay, “Cháu nói chú biết nhé, kem dưỡng tóc này rất tốt, bảo đảm tóc của chú sẽ càng đen, càng sáng!”

Nụ cười của lão Dư đông cứng lại.

“Sao thế ạ?” Đỗ Lôi Ty nghi ngại, chắc không tặng nhầm nữa chứ?

“Không... không có gì...” Lão Dư cười khổ.

Lúc này, Lượng Lượng bỗng hét to: “Tóc bác Dư rất đẹp, vừa đen vừa sáng, còn có thể lấy từ trên đầu xuống nữa!”

Một cơn gió thổi qua, suýt nữa thổi bay mái tóc giả trên đầu quản gia Dư xuống. Đỗ Lôi Ty đau lòng quay lại, nói với Liêm Tuấn: “Cái đó... mỹ phẩm dưỡng da hôm qua chúng ta mua còn chứ anh?”

Do váy ngủ màu đỏ và xanh lục quê mùa đến nỗi không thể quê mùa hơn lúc mình biến thành mỹ phẩm cao cấp, bà Liêm An Na xem như không trở thành người xui xẻo thứ năm sau lão Phương, thím Ngô, Lượng Lượng và quản gia Dư.

Mẹ chồng vui sướng, cách nói chuyện đương nhiên cũng dịu dàng hơn nhiều.

“Mấy hôm nữa là ngày kỵ của ông ngoại Liêm Tuấn, con chuẩn bị đi, đến lúc đó cùng đi.”

Ừa! Mẹ đang nói chuyện với mình ư? Dịu dàng quá!

Đỗ Lôi Ty bỗng nhiên sung sướng như điên, về đến phòng, cô lập tức báo cáo tin vui cho sắp tổng.

“Mẹ anh lúc này khen mỹ phẩm em chọn rất tốt!”

Liêm Tuấn đang xem email, hồ hởi đáp “ừ” một tiếng.

“Trông mẹ có vẻ vui lắm! Em cảm thấy mẹ anh hình như không còn ghét em mấy nữa...” Đỗ Lôi Ty tiếp tục hào hứng.

“Ừ.”

“Mẹ anh còn bảo em chuẩn bị, mấy hôm nữa cùng đi thăm ông ngoại, lúc đó em nhất định phải biểu hiện thật tốt, để mẹ anh hoàn toàn thích em! Anh bảo hôm đó em nên mặc gì? Mặc váy liệu có quá hơi hợt không? Nhưng nếu mặc quần thì lại cứng nhắc quá...”

“Đồ Đồ.” Liêm Tuấn bị cắt ngang nhiều lần cuối cùng không kìm được phải nhắc, “Anh đang xem email.”

“A!” Đỗ Lôi Ty mới nhận ra cô đã quá hứng chí, ảnh hưởng đến công việc của sếp tổng, vội vàng thè lưỡi về ngưỡng ngừng, lùi sang một bên.

Nói ra cũng đúng, sếp tổng bỏ việc, ở bên cô suốt bảy ngày trên đất Ý, bây giờ về nước, công việc nhất định đã chất thành núi nhỉ?

Đỗ Lôi Ty nằm bệt trên giường, hai tay chống cằm, đờ đẫn ngắm bóng nhìn nghiêng của sếp tổng.

Ánh đèn dịu dàng chiếu trên gương mặt nghiêng nghiêng của anh, toát lên đường nét hoàn mỹ. Đôi mắt đen sáng lấp lánh trước màn hình máy vi tính. Những người đàn ông nghiêm túc làm việc đều đẹp đẽ, quả nhiên không sai, chỉ ngắm sếp tổng thế này thôi mà cô đã có thể ngắm cả đời rồi...

“Đồ Đồ, em nhìn anh như thế, anh không tập trung làm việc được.” Liêm Tuấn dời mắt khỏi màn hình vi tính, bắt lực nhìn Đỗ Lôi Ty.

Đỗ Lôi Ty về âm ức: “Người ta đã không nói gì như lời anh bảo rồi, chỉ nhìn bằng ánh mắt thôi, sao còn quấy rối anh được chứ?”

Cô không biết rằng mình đang mặc váy ngủ, nằm trên giường thế này quyến rũ biết nhường nào, xuân sắc thấp thoáng ở cổ áo thật sự khiến người ta không suy nghĩ gì nổi.

“Đến đây.” Liêm Tuấn gấp laptop lại, quay người đối diện với cô.

“Sao ạ?” Đỗ Lôi Ty hoang mang.

Liêm Tuấn giơ tay ngoắc: “Lại đây.”

“Ồ.” Cô dùng cả tay lẫn chân, bò từ bên này sang như một con mèo, cổ áo rộng bung đưa xô lệch, khiến xuân sắc trước ngực lộ rõ mồn một.

Lúc bò đến gần, tay Liêm Tuấn đã đưa ra, kéo cô vào lòng.

Cô mèo đáng thương không hề phòng bị, chui ngay vào phạm vi săn thịt của sói xám.

Đỗ Lôi Ty cuối cùng cũng hoảng hốt: “Anh... anh xem email xong chưa?”

“Mệt rồi, để đó mai xem.” Anh vui mặt vào mái tóc cô ở hõm cổ, ra sức hít hà.

Vừa tắm xong, rất thơm, muốn cắn một cái.

Bàn tay của anh đã luồn vào trong cổ áo ngủ của cô, vuốt ve chỗ nào đó lúc này thấp thoáng trên người.

Đỗ Lôi Ty chỉ thấy rung mình, buột miệng: “Anh... anh vẫn chưa tắm.”

“Đúng thế.” Động tác anh dừng lại.

Đỗ Lôi Ty vội vàng gật lia lia như gà mổ thóc.

Liêm Tuấn gật gù đồng tình, “Đi tắm đây.” Sau đó, anh đứng lên, bế thốc cô vào phòng tắm.

Bỗng một dự cảm không lành bao trùm, cô gào: “Em tắm rồi!”

“Tắm lại lần nữa!” Vừa nói, anh vừa đặt cô vào bồn nước mà cô đã xả đầy cho anh.

Đúng là “tự đào mồ chôn”, Đỗ Lôi Ty lúc này áo ngủ đã thấm nước, chỉ biết cuống quýt: “Đừng... đừng lãng phí nước!”

“Ừ.” Liêm Tuấn gật đầu, cũng bước vào trong bồn, “Nên cùng tắm.”

Sếp tổng, anh cũng quá tiết kiệm rồi đấy! T_T

Đỗ Lôi Ty đang ngưỡng ngùng, vừa ngẩng đầu lên đã chạm ngay vào lồng ngực sếp tổng, phần áo dính ướt dán vào da thịt, lộ ra lồng ngực rắn chắc, khỏe mạnh.

Cách làn hơi nước mỏng manh, Đỗ Lôi Ty bất giác nuốt nước bọt.

Lúc ấy anh đã đưa tay ra, bắt đầu cởi áo của cô.

“Đừng...” Đỗ Lôi Ty vội ngăn lại.

“Phu nhân thích mặc quần áo để tắm sao?”

“...” Sếp tổng à, sao anh có thể nói xạo không chớp mắt thế nhỉ!

Quần áo của hai người lần lượt bị ném ra khỏi bồn tắm. Lúc này hai gò má của Đỗ Lôi Ty đỏ như cánh hoa, một đóa hoa kiều diễm đáng yêu.

Đêm đó, gió mưa bão bùng, cánh hoa rơi tả.

Đỗ Lôi Ty tuy chậm chạp nhưng đối với chuyện xin nghỉ việc, cô vẫn làm rất nhanh gọn. Ngày thứ hai sau khi về nước, cô đã chạy đến chỗ Chu Đại Phú, đưa đơn xin nghỉ.

Cầm đơn của Đỗ Lôi Ty, Chu Đại Phú đau lòng khôn xiết.

“Tiểu Đỗ à, cháu có muốn suy nghĩ lại không? Chú sẽ thưởng cho cháu.”

Đỗ Lôi Ty run bắn: “Cảm ơn ý tốt của Giám đốc Chu, cháu đã quyết tâm rồi.” Xin chú đừng phát coupon và bao cao su cho cháu nữa! Xin chú đấy!

Thấy Đỗ Lôi Ty đã quyết, Chu Đại Phú cũng không tiện níu kéo, chỉ lắc đầu tiếc nuối, miệng lầm nhảm: “Một nhân viên kinh doanh giỏi giang thế này, tiếc quá, tiếc quá... Hay là, cháu lấy thêm ít phần thưởng mang về?”

Vừa nói xong, người trước mặt đã chạy mất tăm mất tích.

Ra khỏi văn phòng của Chu Đại Phú, Đỗ Lôi Ty đến chào tạm biệt với các đồng nghiệp đã làm việc chung hơn tháng qua, tuy thời gian không dài nhưng cô vẫn được họ chăm sóc nhiều, chào hỏi cũng là chuyện nên làm.

Đến quầy kinh doanh, mọi người vừa thấy Đỗ Lôi Ty đã lần lượt vây quanh.

Đại Châu quầy vàng bạc nói trước: “Tiểu Đỗ, cuối cùng em cũng về! Lâu như vậy, người không biết chắc nghĩ em đã bỏ trốn với ai rồi cũng nên!”

Bỏ trốn? Đại Châu, chị đoán chính xác!

Sau đó là chị Mai quầy mỹ phẩm trang điểm: “Tiểu Đỗ, em đúng là Thần Long thấy đầu không thấy đuôi! Em biết lúc em không ở đây, mọi người đặt biệt danh gì cho em không?”

Đỗ Lôi Ty choáng: “Gì ạ?”

“Người ta là Hồng Thất Công⁽²⁾, em là Đỗ Thất Công!”

“...” Biệt danh kiểu gì thế này?

“Đúng rồi Tiểu Đỗ, lần này chắc em không xin nghỉ phép nữa đấy chứ...”

Hừm... Đỗ Lôi Ty có vẻ ngưỡng ngáp: “Em đã xin thôi việc rồi...”

“Cái gì?” Người hét lên là Giai Vô Song, “Tiểu Đỗ, em muốn nghỉ việc? Không thể nào! Em bảo một mình chị làm sao gánh vác quầy hàng này? Tiểu Đỗ, em nhẫn tâm quá!” Giọng này, có thể đi hát kịch được rồi!

Đỗ Lôi Ty giật bắn mình khiếp vía bởi khí thế của Giai Vô Song: “Em... em cũng không có ý... thực ra...” Cô muốn nói chuyện sếp tổng cho mọi người nghe, dù sao cũng ở bên nhau hơn tháng qua, cứ giấu giếm thế này cũng không hay lắm.

Không ngờ Giai Vô Song đã phản ứng trước cô một bước: “Chẳng lẽ là em có rồi?”

“Ặc...” Đỗ Lôi Ty suýt nữa sặc nước bọt, chị Vô Song! Trí tưởng tượng của chị thực quá

phong phú!

Bên này, một đám phụ nữ vì câu “có rồi” của Giai Vô Song mà ồn ào cả lên.

“Không phải chứ! Tiểu Đỗ, em bắt cần quá!”

“Giám đốc Chu chẳng phải đã phát thưởng rất nhiều cho em sao? Em không dùng đến à?”

“Ôi trời, thưởng cái gì! Đó là hàng quá đắt! Giám đốc Chu kỳ cục thật, mừng 1 tháng 6 năm ngoái, thậm chí ông ta còn đề nghị lấy bao cao su quá đắt ra để giả làm bóng bay...”

“Đúng rồi đúng rồi! Lễ Quốc Khánh ông ta phát mỹ phẩm trang điểm cũng quá đắt cả! Còn Tết nữa...”

Và thế là câu chuyện đã từ việc xin nghỉ đến bụng của Đỗ Lôi Ty, từ bụng lại chuyển sang trình độ dờ hơi của Chu Đại Phú. Còn về Đỗ Lôi Ty thì đã hoàn toàn bị quên lãng trong một xó xỉnh nào đó của lịch sử rồi.

Đỗ Lôi Ty thở dài, cảm khái phụ nữ quả có sức tưởng tượng kinh khủng, đồng thời len lén chuồn ra ngoài.

Đến cửa, di động reo vang, một số lạ gọi đến.

“Alo?” Cô bấm nút nghe.

“Alo? Alice à?”

Alice? Đỗ Lôi Ty sững người.

“Chị còn nhớ em không, em là Thôi Vũ Chi đây!”

Thôi Vũ Chi? Trí nhớ trong đầu Đỗ Lôi Ty nhanh chóng lục lọi, cuối cùng dừng lại ở một người đẹp có ba đầu nào đó, bỗng tỉnh ra.

“Hôm nay chị có rảnh không?” Thôi Vũ Chi hỏi.

“Tôi?” Đỗ Lôi Ty quay lại nhìn đám phụ nữ vẫn đang om xòm không biết mệt, đáp, “Ừ có.”

“Nếu rảnh thì đi uống ly trà chiều với em! Quán trà Cánh Long ở tòa nhà B quảng trường Tâm Ý.” Nói xong, không đợi cô trả lời, đầu dây đã cúp máy.

Đỗ Lôi Ty cứ cảm điện thoại ngắt ngợ.

Chu Dao Phi ơi Chu Dao Phi, cuối cùng cũng có người còn nữ hoàng hơn cả cậu!

Theo địa chỉ Thôi Vũ Chi đưa, nửa tiếng sau, Đỗ Lôi Ty đã đến quán trà. Vừa vào đã nghe thấy có người gọi: “Ồ đây!”

Đỗ Lôi Ty nhìn về phía đó, không thấy ai.

“Đây này!” Giọng ấy lại gọi tiếng nữa.

Lần này Đỗ Lôi Ty đã nhận ra, ha! Phụ nữ trang điểm đậm và không trang điểm thật khác biệt lớn quá, lần trước nhìn thấy là một con gấu trúc, bây giờ thành gấu Bắc cực. Khỏi phải nói, đẹp hơn nhiều!

Đỗ Lôi Ty tiến đến, chào hỏi rồi ngồi xuống.

Thôi Vũ Chi cũng rất thoải mái, thẳng thắn nói: “Lạ lắm phải không, tự nhiên em lại gọi chị ra ấy.”

Đỗ Lôi Ty ngượng ngùng gật đầu: “Cũng hơi kỳ lạ.”

“Thực ra cũng không có gì, em chỉ muốn xin chị giúp một việc.”

“Việc gì?”

“Lát nữa em sẽ gặp bạn trên mạng.”

Bạn trên mạng? Thôi đại tiểu thư cũng gặp bạn trên mạng? Đỗ Lôi Ty bỗng thấy buồn cười quá.

“Chị hiểu gì chứ?” Thôi Vũ Chi lườm cô.

Đỗ Lôi Ty sắc, cố gắng tỏ ra nghiêm túc: “Ừm... Em gặp bạn trên mạng, tại sao còn nhờ chị giúp?”

“Còn phải hỏi?” Thôi Vũ Chi quan sát Đỗ Lôi Ty từ trên xuống dưới, “Chị có đáng vẻ khiến người ta thấy khá an toàn.”

An... an toàn? Đỗ Lôi Ty choáng.

“Vậy chị giúp gì được em?”

“Là thế này, lát nữa người bạn của em đến, còn dẫn cả một người nữa cũng đến. Nếu hai người đó là hai con ếch xanh thì chị viện cớ bị đau bụng, kéo em đi. Nếu chỉ là một con ếch xanh thì chị nghĩ cách kéo con ếch xanh đó đi. Nếu hai người đó đều không phải ếch xanh, thì chị đi. Nghe hiểu ý em chưa?”

Đỗ Lôi Ty nghe đến choáng váng, sao có vẻ giống khẩu lệnh quá vậy?

“Hiểu chưa nào?”

“Hình như hơi hơi hiểu...”

“Đến rồi đến rồi!” Thôi Vũ Chi nói, “Lát nữa phải nhờ chị rồi! Nếu em câu được trai đẹp thì xem như nợ chị mối ân tình!”

Đỗ Lôi Ty muốn hỏi, lỡ như cô bị ếch xanh câu trúng thì chắc không tính sổ với tôi chứ?

Chưa kịp hỏi thì người ta đã đến, Đỗ Lôi Ty muốn xác định rốt cuộc có mấy con ếch xanh, mới ngẩng lên đã choáng.

Sao lại là tên yêu tinh này? T_T

Tiêu Doãn thấy Đỗ Lôi Ty cũng ngẩn người, sau đó ánh mắt trở nên bí ẩn khó đoán.

“Sao lại là anh?” Thôi Vũ Chi cũng ngẩn người, “Anh là ‘Nhị sư huynh’?”

Phụt...

Đỗ Lôi Ty lại phun, còn Nhị sư huynh nữa, vậy cô há chẳng phải là Hằng Nga muội muội sao?

Tiêu Doãn nhìn Đỗ Lôi Ty rồi chỉ bên cạnh “Hằng Nga muội muội, Nhị sư huynh của em là vị này.”

Là Hằng Nga muội muội thật sao... Chắc Nhị sư huynh không ngờ rằng đầu của Hằng Nga muội muội là to như thế. (Đỗ Đỗ, cô có thể thô bỉ hơn không? -_-|||)

Một cuộc gặp mặt bạn bè trên mạng thế mà lại có thêm một yêu tinh, một nhị sư huynh, lại cả Hằng Nga muội muội, phiên bản sexy nữa chứ, cứ thế này thì có thể quay một bộ phim Đại Thoại Tây Du mất!

Đỗ Lôi Ty đang vạch sẵn trong đầu một kịch bản cho Đại Thoại Tây Du thì Thôi Vũ Chi bỗng đẩy cô một cái.

Gì thế? Đỗ Lôi Ty quay sang, phát hiện Thôi Vũ Chi đang nháy mắt với cô, còn mấp máy môi nữa chứ.

Cái gì? Xanh... xanh gì cơ? Á! Cuối cùng cô đã nhớ ra sứ mệnh của mình, vội vàng quan sát số lượng ếch xanh trước mặt.

Đầu tiên là nhìn Tiêu Doãn, vừa hay anh ta cũng đang nhìn cô, ánh mắt ấy khiến cô có cảm giác sờn cả da gà. Cũng may Đỗ Lôi Ty đã được sếp tổng huấn luyện thành kim cương vững vàng rồi, chỉ thế thôi làm sao lọt vào mắt cô được?

Đỗ Lôi Ty định thần, bắt đầu xét xem Tiêu Doãn có bị xem là ếch xanh không.

Nói một câu đúng lương tâm thì Tiêu Doãn đúng không thể xem là ếch xanh, nếu tướng mạo ấy bị quy về loại ếch xanh thì thiên nga có lẽ đều chạy đến đòi ăn thịt ếch rồi.

Thôi cứ ngắm Nhị sư huynh đi.

Đỗ Lôi Ty lại dời ánh mắt qua Nhị sư huynh trong truyền thuyết, tốt! Thì ra không phải là Nhị

sư huynh trong “Đại thoại Tây du”, mà là Nhị sư huynh trong “Tối Du Ký”!

Đeo kính gọng vàng, áo sơ mi sọc, không hiểu vì sao Đỗ Lôi Ty nghĩ đến một từ - nho nhã bại hoại!

Nhưng Hằng Nga muội muội dường như có khuynh hướng nghiêng về phía dạng bại hoại đó, hai mắt nhìn chằm chằm vào người ta, hai người liếc mắt đưa tình, ra hiệu tình tứ, chỉ thiếu lao vào xé quần áo ra thôi.

Nếu thế thì có phải là cô sẽ rút lui thành công không?

Thế là Đỗ Lôi Ty đứng lên, viện cớ: “Tôi còn có chút chuyện, đi trước nhé.”

“Được, chị đi đường cẩn thận.” Thôi Vũ Chi khoát tay.

Bực thật! Con bé háo sắc này chả thèm quay đầu lại nữa, chẳng ra gì!

“Khoan đã!” Tiêu Doãn gọi cô lại.

“Trùng hợp quá, anh cũng có chút việc, đi trước đây.” Vừa nói, anh ta cũng đứng lên theo.

Vừa hợp với ý muốn của Nhị sư huynh và Hằng Nga muội muội: “Đi từ từ nhé, không tiễn!” Dì khẩu đồng thanh, khỏi phải nói là ăn ý đến mức nào.

Hai người kia không còn chướng ngại vật, muốn làm gì thì làm, nhưng Đỗ Lôi Ty thì thê thảm rồi. Cô xách túi, đi nhanh như bay phía trước, đằng sau người kia vẫn thông thả đi theo, luôn giữ khoảng cách hai, ba mét.

Cuối cùng, Đỗ Lôi Ty cúi, dừng chân, quay đầu.

“Anh đừng theo tôi nữa có được không?”

“Ai theo em?” Tiêu Doãn bước đến, vẻ mặt vô tội, “Anh cùng đi đường này mà, tại sao em đi được mà không cho người khác đi chứ?”

“Anh!” Đỗ Lôi Ty bị anh ta chọc tức đến nỗi không nói được gì, bỗng sáng mắt lên, đâm đầu vào nhà vệ sinh nữ.

Hê hê! Lần này không thể thuận đường được rồi!

Ai ngờ đi vệ sinh xong, anh ta vẫn dày mặt đi qua đi lại trước cửa chẳng tỏ vẻ khó chịu nào cả. Lần này Đỗ Lôi Ty thật sự bó tay.

“Rốt cuộc anh có chuyện gì hả?” Cô hỏi.

“Không có gì.” Tiêu Doãn nhún nhún vai.

“Anh không có gì, thế đi theo tôi mãi làm gì?”

“Sao em biết anh đi theo em?” Tiêu Doãn bỗng cúi xuống thì thầm bên tai cô, “Anh biết rồi, em lén lút quan sát anh, đúng không?”

“...” Bạn Tiêu à, anh liệu có hơi bị tự sướng quá mức không?

Do không thể nói chuyện với một tên đến từ Sao Tự Sướng được, Đỗ Lôi Ty đành chọn im lặng để đối phó, vừa định quay người bỏ đi thì bỗng nghe có tiếng gọi.

“Đỗ Lôi Ty?”

Ai? Ai gọi tên cô?

Cô nhìn quanh quất, thấy gương mặt đã biến mất n tháng trước - bạn trai cũ, Trịnh Húc Húc.

Đỗ Lôi Ty hơi choáng, vì cô rõ ràng cảm thấy Tiêu Doãn đang nén cười sau lưng.

“Trùng hợp quá.” Cô cười khổ chào Trịnh Húc Húc.

Trịnh Húc Húc nhiệt tình hỏi thăm: “Lôi Ty, trông sắc mặt em có vẻ không ổn lắm, bệnh hay sao thế?”

Bệnh cái đầu anh! Nếu anh dám gọi bà đây một tiếng Đỗ Lôi Ty nữa, bà đây sẽ cho anh bệnh luôn! Trong lòng tuy mắng chửi thế nhưng mặt vẫn tiếp tục gượng cười: “Không, không có gì, hôm qua ngủ không ngon!”

“Thế à! Đúng rồi, đây là...” Trịnh Húc Húc đã phát hiện ra Tiêu Doãn sau lưng cô.

“Không quen biết.” Đỗ Lôi Ty vội vàng trả lời.

“Em yêu, anh biết lỗi rồi, em đừng ầm ức nữa mà.” Tiêu Doãn nhin cười, tiến lên một bước, đưa tay đặt lên cánh tay Đỗ Lôi Ty.

Đỗ Lôi Ty trừng mắt nhìn anh ta, nhắc chân lên định đạp anh ta thì bị Trịnh Húc Húc cắt ngang: “Lôi Ty, thì ra em đã có bạn trai rồi sao? Tiếc quá, xem ra anh không còn cơ hội rồi...” Anh ta lắc đầu tiếc nuối.

Cái gì? Đỗ Lôi Ty cau tiết, tuy bây giờ cô không còn tình cảm với Trịnh Húc Húc, nhưng dù sao hai người cũng có một thời nồng nhiệt, không ngờ mặt nóng lại áp vào đít lạnh, ba tháng đã bị đá một cách vô tình. Bây giờ hay lắm, tên khốn này còn tỏ điệu bộ cô có lỗi với hắn, trò quái gì thế!

Đỗ Lôi Ty nóng máu, dựa luôn vào người Tiêu Doãn, nói bằng giọng cực kỳ sến: “Trịnh tiên sinh lại đùa rồi, điều kiện tốt như anh đây, đi đâu cũng có một hàng dài người đẹp xếp hàng đợi anh mà! Đúng rồi, bây giờ anh đã có đôi tượng thích hợp chưa? Nếu có rồi thì bàn chuyện vui luôn nhé, cô gái đó thế nào? Mấy tuổi? Tên cô ấy chắc chắn rất hay nhỉ?”

Trịnh Húc Húc bị hỏi đến độ mặt trắng bệch: “Tôi... tôi có việc gấp, đi... đi trước đây...”

“Đừng đi! Trịnh tiên sinh, anh vẫn chưa nói tôi biết ngày mấy anh cưới mà!”

Lúc hỏi thì Trịnh Húc Húc đã nhanh chóng biến mất khỏi tầm nhìn của cô.

“Hứ!” Nói sướng miệng thật! Đỗ Lôi Ty bỗng phát hiện ra tiềm năng đen tối của mình, đang đắc ý thì bỗng thấy không khí kỳ lạ quá, quay đầu lại thì Tiêu Doãn đã ôm bụng cười không ra thể thống gì, hai vai đều run lên bần bật, y hệt một con gà mái mẹ đang đẻ trứng.

“Ồ... Đỗ Lôi Ty... ha ha ha ha! Buồn cười quá!!!”

“Cười gì mà cười?” Quả nhiên bị cười nhạo rồi, Trịnh Húc Húc tội hận anh!

“Em... em chắc chắn đây là tên thật? Sao không gọi em là Jissbon chứ? Ha ha ha...”

Đỗ Lôi Ty nghiêng răng nghiêng lợi: “Cười đi cười đi, cười chết đi!” Mắng xong quay người bỏ đi.

“Bao cao su, em đừng vội bỏ đi!” Tiêu Doãn đuổi theo, đưa tay choàng vai cô.

Anh mới là bao cao su, cả nhà anh đều là bao cao su!

Đỗ Lôi Ty bỗng dung muốn gào thật to, khóc cho thỏa thích, may mà sếp tổng gọi đến.

Đỗ Lôi Ty nhớ lại lúc gặp Tiêu Doãn trên máy bay hôm ấy, gương mặt sếp tổng lạnh như băng, bỗng nhiên thấy căng thẳng quá. Lỡ anh biết bây giờ cô đang ở cạnh Tiêu Doãn, liệu có...

Cô vội vàng bẻ tay Tiêu Doãn thật mạnh, anh ta đau quá, buông ngay ra rên hừ hừ: “Anh đùa thôi mà, em đâu cần ác thế chứ?”

“Nếu anh dám nói nữa, tôi sẽ cắn chết anh!” Đỗ Lôi Ty hậm hực đe dọa một câu, sau đó bấm nút nghe.

“Sao lâu nghe thế?” Liêm Tuấn hỏi.

Đỗ Lôi Ty giật mình, lúng túng đáp: “... Trong cửa hàng đông người quá, em không nghe thấy.”

“Đơn xin nghỉ việc đã nộp chưa?”

“Vâng, nộp... nộp rồi.”

“Giờ em đang ở đâu?”

“Em... đang đi dạo cửa hàng.”

“Một mình?”

“Vâng, một mình.”

Bên kia im lặng một lúc: “Có cần anh đến đón không?”

Đỗ Lôi Ty đã toát mồ hôi hột: “Không cần đâu, anh cứ lo việc của anh đi, he he he he...”

“Đỗ Đỗ, giọng em nghe có vẻ rất lúng túng.”

Tim Đỗ Lôi Ty “rắc” một tiếng.

“Chồng ơi, người ta nghe điện thoại của anh nên vui quá đó mà! Chồng ơi em nhớ anh lắm! Chồng ơi---.”

Tiếng gọi “chồng ơi” đó khiến Liêm Tuấn bên kia phát sắc: “Em hết việc rồi thì về nhà sớm đi.”
Đừng chạy ra ngoài hù dọa kẻ khác.

Đỗ Lôi Ty ngọt ngào: “Vâng~~~”

Sau đó, cúp điện thoại.

Nghe bên kia đầu dây vang lên tiếng “tút tut”, Đỗ Lôi Ty mới thở phào: Chư vị thần thánh ơi, nguy hiểm quá!

“Bao cao su, em lại vì anh mà lừa gạt chồng em, anh cảm động quá...” Tiêu Doãn bỗng chồm lại gần.

Mặt Đỗ Lôi Ty bỗng xuất hiện đầy vạch đen: “Thôi đi, hai chúng ta không thân thiết.” Nếu không vì sợ sếp tổng ghen tuông thì cô đã không nói dối. Nhưng cũng phải nói rằng, sếp tổng ghen vì cô thì thật là... hạnh phúc quá.

o ($\geq$ $\leq$) o~

“Em yêu, em nói thế thì tổn thương lòng tự trọng của anh quá.” Tiêu Doãn ôm ngực, vẻ mặt bị tổn thương sâu sắc.

Thấy anh ta như vậy, Đỗ Lôi Ty bỗng nhớ đến “đồng bọn” Hạ Khôn của cô, nói năng cũng không kiêng kị gì nữa: “Lòng tự trọng của em được gói trong da mặt dao súng không đâm vào được của anh, đạn nguyên tử còn không làm bị thương được nữa là...”

“Bao cao su, em độc địa thế mà chồng em làm sao chịu đựng em nổi?”

Độc địa à? Đỗ Lôi Ty ngẩn người, hình như trước mặt sếp tổng, xưa nay chỉ có cô bị nói độc thôi. Quả nhiên chiến đấu vẫn phải nhìn đối thủ, nếu gặp một Boss mạnh như sếp tổng, cơ bản cô chỉ có nước bị giết chết.

Đang suy nghĩ thì Tiêu Doãn bỗng chồm lại, đặt móng heo lên eo của cô.

Đỗ Lôi Ty lạnh cả người, đưa tay gạt ra, nhưng sức cô không mạnh bằng anh ta, gỡ cả một lúc lâu mà anh ta cũng chẳng hề nhúc nhích. Không ngờ tên này nhìn bạch diện thư sinh thế mà sức mạnh cũng lớn quá! Xem ra chỉ có cách sử dụng tuyệt chiêu thôi.

Cô đưa chân lên, nhắm thẳng chân Tiêu Doãn, định đập mạnh xuống.

“Con đang làm gì thế?” Một giọng nói vang lên như sét giữa trời quang, khiến Đỗ Lôi Ty giật bắn mình không đứng vững, ngã xuống. Cũng may Tiêu Doãn bên cạnh kịp thời đỡ lấy cô mới không đến nỗi xảy ra thảm kịch. Phải biết là, cô đang mặc váy đó!

Nhưng vấn đề đã xảy ra, tuy cô không chụp ếch thảm hại nhưng lại chui ngay vào lòng Tiêu Doãn, trong mắt người khác, đó là kiểu “tự động chui vào lòng” tiêu chuẩn! Lại thêm vẻ mặt thỏa mãn của Tiêu Doãn, đúng là - ảnh hưởng đến văn hóa!

Quả nhiên, người đến cố ý ho một tiếng.

Đỗ Lôi Ty vội vàng đẩy Tiêu Doãn ra, muốn nhìn xem cái người làm cô sợ đến suýt nữa thì ngã nhào là ai, thì nhìn thấy người đứng trước mặt họ là một ông chú lạ mặt vận bộ âu phục. Ông chú ấy khoảng năm mươi mấy tuổi, vẻ mặt u ám, ánh mắt không thân thiện.

Cô đang định mở miệng hỏi thì nghe Tiêu Doãn cất tiếng vẻ cực kỳ không cam tâm: “Bố.”

Bố? Đỗ Lôi Ty sững sờ, ông chú này lẽ nào là bố của Tiêu Doãn? Không đúng! Bố Tiêu Doãn

chẳng phải là bố của sếp tổng hay sao? Thế, thế chẳng phải là bố chồng cô hay sao?

Nghĩ đến đó, Đỗ Lôi Ty đã hóa đá.

“Đừng gọi tao là bố, tao không có thằng con nào như mày!” Tiêu Lễ Thạch mắng, “Đã hai mươi mấy tuổi đầu rồi, suốt ngày chỉ biết rong chơi, không làm việc, چرا gái sống qua ngày, sao tao lại đẻ ra một thằng con như mày?”

Những câu mắng mỏ của Tiêu Lễ Thạch khiến Đỗ Lôi Ty thoát khỏi trạng thái hóa đá, xem ra quan hệ hai cha con này không tốt lắm, lại nhìn Tiêu Doãn, anh ta sa sầm mặt, không hề phản bác lại.

“Tao đã đủ bận lắm rồi, xin mày nếu rảnh rồi cũng đừng gây chuyện phiền lòng nữa! Người làm cha như tao không yêu cầu mày xuất sắc, mà chỉ cần bằng một phần mười anh trai mày thôi thì bố đây đã yên tâm lắm rồi!”

“Bố đừng có suốt ngày so sánh con với anh ta!” Tiêu Doãn bồng gằm lên.

“Mày còn dám cãi à?” Tiêu Lễ Thạch rõ ràng đã bị chọc giận, “Tao so mày với A Tuấn thì sao? Mày không thể so được với anh mày, cũng là con trai tao mà A Tuấn xuất sắc hơn mày nhiều! Cái kiểu như mày, ngoài lấy tiền tao để ăn uống chơi bời ra thì còn biết cái gì?”

“Phải! Phải! Cái gì con cũng không bằng A Tuấn của bố!”

“Thái độ mày là sao? Lần nào tao nhắc đến anh mày, mày cũng sùng sộ với tao! Rốt cuộc mày có phải con trai tao không?”

“Con không phải, được chưa?”

“Thằng khôn!” Tiêu Lễ Thạch tức đến độ thở hồng hộc, “Mày cứ thế này thì có khác nào mấy thằng lưu manh đầu đường xó chợ? Mày... mày đúng là đồ phế thải, cả chó cũng không bằng!”

“Sao bác lại có thể nói con trai bác như thế?” Đỗ Lôi Ty cuối cùng không kìm được, làm gì có ông bố nào so sánh con mình với chó cơ chứ.

“Cô là ai?” Tiêu Lễ Thạch chú ý đến cô gái đứng cạnh con trai ông.

“Cháu... Bác đừng quan tâm cháu là ai! Bác nói con trai như thế là không đúng!”

“Hừ!” Tiêu Lễ Thạch cười lạnh một tiếng, “Tôi dạy con tôi thế nào là việc của tôi, đến lượt người ngoài như cô dạy tôi à. Mà chính cô, một đứa con gái ôm ôm ấp ấp giữa thanh thiên bạch nhật với một thằng con trai như thế, thật không biết bố mẹ cô dạy dỗ cô thế nào.”

Mũi dùi của Tiêu Lễ Thạch đã chuyển hướng sang Đỗ Lôi Ty, nhưng lại khiến tâm trạng đang tức giận của cô bình tĩnh lại: “Chuyện này bác cứ yên tâm, bố mẹ cháu giáo dục cháu rất tốt, chỉ ít cháu biết thế nào là tôn trọng, sẽ không so sánh người thân nhất của mình là chó!”

“Một cô bé miệng lưỡi làm sao!” Tiêu Lễ Thạch nhìn sang Tiêu Doãn, cười lạnh: “Tao đã biết thế nào là gần mực thì đen, gần đèn thì sáng rồi, mày thường xuyên ở cạnh những người không được giáo dục, thảo nào đã học được cách cãi tay đôi với tao!”

Ông mới không được giáo dục, cả nhà ông đều không được giáo dục! Đỗ Lôi Ty thật chỉ muốn lớn tiếng mắng, nhưng nghĩ lại thì cả nhà ông chú này cũng bao gồm cả sếp tổng và cô, nên lời đến miệng lại phải nuốt vào.

“Phải! Tôi không được giáo dục, không được bố dạy, không được mẹ chăm!”

Chát!

Mặt Tiêu Doãn để lại những vết đỏ bầm, còn Tiêu Lễ Thạch đứng đó, đôi vai run lên vì tức tối.

Từ trận cãi nhau lúc này đến cãi tát tai của Tiêu Lễ Thạch đã thu hút không ít người vây quanh, lúc này đám người đó đã bắt đầu xì xầm bàn tán.

Đỗ Lôi Ty lần đầu gặp phải chuyện này, đột nhiên không biết phải làm sao. Lúc này do cô kích động đã gây xung đột với Tiêu Lễ Thạch, cho nên khuyên giải chắc không thể được. Nhưng cũng

không thể để mặc hai cha con họ được. Lỡ như họ đánh nhau, há chẳng phải cô đành mở to mắt nhìn bố chồng và chú em chồng của mình ầu ẩu? Hình như quan hệ này thật phức tạp...

Đỗ Lôi Ty cắn khoăn day dứt, cuối cùng vẫn quyết định: Ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách!

Thế là, cô nhân lúc Tiêu Doãn chưa phản ứng kịp, kéo tay anh ta, gạt đám đông vây quanh và bỏ chạy.

Lần này do cô to gan nên sức mạnh cũng tăng đáng kể, lại còn kéo được cả một người to cao như Tiêu Doãn, chạy tóe khỏi ra khỏi quảng trường, chạy thẳng ra chiếc xe buýt vừa hay đi ngang qua đó.

Trả tiền xong, tìm chỗ ngồi xuống, cô mới nhận ra hai chân mình đã tê liệt, trán đang toát mồ hôi đầm đìa.

Khiếp thật! Không ngờ bố của sếp tổng lại là một ông chú cổ hủ vô lý như thế, mắng người cũng khiếp mà đánh người lại càng khiếp! Chỉ riêng cái tát lúc nãy thôi, tuyệt đối có thể đánh người ta ngất đi! Đúng rồi, Tiêu Doãn!

Cô mới sực nhớ lúc nãy có kéo một người đi, vội ngẩng lên hỏi thăm vết thương của anh: “Anh không sao chứ?”

Tiêu Doãn vẻ mặt không chút cảm xúc: “Không sao.”

Còn cứng mồm, nửa mặt bên kia đã sưng lên rồi kìa! Đỗ Lôi Ty quyết định làm người tốt đến cùng, lấy nước và khăn giấy trong túi ra, muôn chườm mặt cho anh ta.

“Không cần cô thương hại tôi!” Tiêu Doãn bỗng hất tay cô ra.

Khi thật! Tôi vì anh mà cả bố chồng cũng đắc tội rồi, còn không biết cảm ơn tôi mà còn găm gào với tôi hả! Chì đây hôm nay thương hại anh chắc rồi!

Đỗ Lôi Ty bất chấp, lấy khăn giấy ra chùi miệng cho anh ta.

“Á!” Tiêu Doãn đau quá kêu lên, trừng mắt giận dữ: “Cô làm gì vậy? Đã bảo đừng đụng vào tôi!”

“Anh tưởng tôi thích đụng anh chắc? Tôi thương hại anh nên mới phải chịu âm ức đấy, có biết không?” Cũng may trên xe buýt không có ai, nếu không còn tưởng cô bắt nạt “phụ nam nhà lành”.

“Tôi đã nói là không cần cô thương hại!”

“Tôi thương hại đấy, thương hại đấy, thương hại anh đấy”

“Cô!” Bạn Tiêu Doãn tội nghiệp cuối cùng tức đến nôn ra máu, quay đầu đi, không nói nữa.

“Thôi được, tôi có lỗi, được chưa? Tôi không thương hại anh, tôi...” Đỗ Lôi Ty nghĩ ngợi, không nghĩ ra từ nào thích hợp, cuối cùng chỉ nói đại một câu, “Tôi thương xót anh, được chưa nào?”

Chính từ đó lại đâm trúng trái tim Tiêu Doãn.

“Cô nói gì?” Anh ta quay lại nhìn cô.

“... Tôi thương xót anh, anh nhìn gương mặt anh này, đã sưng thành thế này rồi? Vốn là một cái bánh bao hấp vỏ ít nhân nhiều, bây giờ thành một cái bánh bao toàn vỏ năm xu một cái bán trong nhà ăn trường học rồi.”

Đỗ Lôi Ty nói xong, Tiêu Doãn sặc.

“Cô đừng chọc tôi nữa được không, tôi đang giận.” Anh ta ôm mặt, cuối cùng đã có được cảm xúc của con người.

Đỗ Lôi Ty thở hắt ra: “Anh bây giờ có phải tốt hơn không, hề cười là đẹp trai ngay.”

Tiêu Doãn tắt nụ cười, thờ dãi.

“Sao vậy?” Đỗ Lôi Ty hơi lo lắng, chẳng lẽ cô đã nói sai điều gì?

Tiêu Doãn cười khở: “Không có gì, tôi chỉ cảm thấy tôi làm người rất thất bại.”

“Sao thế được? Anh làm người rất thành công mà!” Đỗ Lôi Ty nói xong, cảm thấy bản thân cũng hơi giả tạo, lúng túng nói, “Tuy anh có hơi làm người ta ghét, nhưng tổng kết lại cũng không phải người xấu, ít nhất... ít nhất anh không giết người, đốt nhà, cướp ngân hàng. Thỉnh thoảng đùa cợt con gái nhà lành, đó là sở thích cá nhân, có thể tha thứ được!”

“Phì!” Tiêu Doãn lại phun ra, “Bao cao su, lúc cô đi học chính trị có phải luôn được điểm cao nhất?”

“Sao anh biết?”

“Vì cô khá biết cách bới móc!”

“...” Bạn Tiêu, bạn chả biết tốt đẹp gì cả!

Một lúc sau Tiêu Doãn bỗng nói: “Sao cô không hỏi tôi vì sao quan hệ giữa bố con tôi không tốt?”

Còn phải hỏi sao? Rõ ràng là bố anh, cũng chính là bố sếp tổng, từ nhỏ đã so sánh anh với sếp tổng, nhưng lại khiến tâm lý nổi loạn của anh bùng phát, bắt đầu đi ngược lại, mong được bố chú ý đến hơn, ai ngờ bố anh lại càng thất vọng, cái vòng luẩn quẩn ấy biến thành thảm kịch gia đình cha con không hợp nhau. Sách, truyện, tivi, tất cả đều nói thế mà!

Thực ra anh hà tất phải so đo với sếp tổng? Ai là người cũng không so được với anh ấy, vì anh ấy căn bản không phải là người!

Nhưng Đỗ Lôi Ty không thể nói những câu này, vì Tiêu Doãn hỏi thế hẳn nhiên là muốn tìm người tâm sự những chuyện anh ta đã giấu diếm trong lòng rất lâu rồi, cứ xem như cô là người tốt đến cùng đi!

Đỗ Lôi Ty chớp chớp mắt, vẻ mặt rất nghi ngại: “Tại sao chứ?”

Tiêu Doãn nhìn cô, bắt đầu kể lại câu chuyện chôn giấu trong lòng đã mười mấy năm, quả nhiên không khác mấy so với những gì Đỗ Lôi Ty dự đoán. Thế mới bảo, tivi cũng không hoàn toàn lừa gạt, chí ít cũng bắt nguồn từ cuộc sống và phát triển cao hơn thôi!

Nhưng có một điểm Đỗ Lôi Ty không ngờ, đó là mẹ của Tiêu Doãn, tức là vợ sau của Tiêu Lễ Thạch vốn đã qua đời trong một tai nạn giao thông khi Tiêu Doãn tám tuổi, từ đó Tiêu Doãn và Tiêu Hạ luôn chịu sự dạy dỗ hà khắc của bố, anh ta không chịu nổi nên bắt đầu buông thả bản thân.

Nghe đến đó, Đỗ Lôi Ty bỗng nhớ ra một câu: Càng những người tự yêu bản thân mình thì càng tự ti. Tiêu Doãn sở dĩ tỏ ra hời hợt điên cuồng trước mặt người ngoài, chính là vì muốn che giấu cảm giác tự ti trong lòng. Nói trắng ra là, cái mà anh ta đang đùa cợt không phải con gái nhà lành, mà là nỗi cô đơn!

Trên thế gian này, thực ra trong sâu thẳm trái tim mỗi con người đều chôn giấu một nỗi cô đơn, một bản ngã thật sự chẳng? Nghĩ đến đó, Đỗ Lôi Ty bỗng có chút thông cảm với Tiêu Doãn.

“Hai người kia, còn chưa xuống xe à?” Tiếng quát của tài xế đã cắt đứt sự thông cảm của cô.

Đỗ Lôi Ty mới nhận ra, thì ra xe đã đến trạm cuối, hơn nữa cả khoang xe chỉ có hai người họ!

Hai người xuống xe trong ánh mắt kỳ thị của tài xế, lúc xuống xe, Đỗ Lôi Ty cũng nghe tài xế lầu bàu một câu: “Thanh niên bây giờ thật kỳ quặc, cứ thích chạy đến những chỗ khi ho cò gáy nghèo nàn này.”

Sau đó, chiếc xe lắc lư chạy đi.

Xuống xe thì trời đã sụp tối, rõ ràng chiếc xe lúc này là chuyến cuối cùng, Đỗ Lôi Ty chỉnh lại nếp nhăn trên váy, nhìn quanh quất, bỗng có một tiếng sấm vang lên trên đỉnh đầu.

Hồi lâu sau, cô mới ấp a ấp úng: “Chỗ này... tôi... hình như tôi đến rồi...”

Tiêu Doãn ngẩng lên nhìn những cánh đồng bao la không một bóng người: “Cái nơi khi ho cò

gáy này làm sao cô lại đến?”

Trần Đỗ Lôi Ty đã chảy dài mấy vạch đen: “Tôi ngồi xe đến...”

Lúc này, một đàn vịt từ ruộng lúa bên cạnh trèo lên, nguẩy mông đi qua chân Đỗ Lôi Ty, bỗng nhiên nhìn cô chằm chằm và “quác” một tiếng.

Đỗ Lôi Ty nước mắt rùng rùng, cái nơi chỉ có xe bò mới ra vào này, cuối cùng cũng có chuyến xe đầu tiên!

T T

Bỗng nhiên di động reo vang.

“Sao còn chưa về?” Giọng sếp tổng có vẻ tức giận.

“Em...” Đỗ Lôi Ty khóc rùng, “Em ngồi nhầm xe rồi!”

“Em ở đâu? Anh đến đón.”

“Em... em cũng không biết.” Bỗng một đàn vịt lại đi ngang trước mặt cô, “Anh bảo Tiểu Phương là nơi có rất nhiều vịt, cậu ta sẽ biết ở đâu.”

“Tốt nhất em nên bàn bạc với đàn vịt đó, lát nữa xem giải thích với anh thế nào.” Nói xong điện thoại cúp ngay.

Đỗ Lôi Ty hoang mang cúp máy, nhìn đàn vịt, lại nhìn Tiêu Doãn đang cười cười, choáng váng! Trời cao ơi, đất dày ơi, bảo cô làm sao giải thích với sếp tổng đây.

(1) *Doraemon: Chú mèo máy nổi tiếng trong hoạt hình Nhật Bản*

(2) *Hồng Thất Công: Nhân vật trong “Xạ điêu anh hùng truyện” và “Thần điêu hiệp lữ” của Kim Dung, biệt danh là Bắc Cẩu, là một trong năm người giỏi võ công nhất trong thiên hạ, là bang chủ cái bang.*

Chương 33: Tin tưởng

Lúc Liêm Tuấn lái xe đến “làng vịt”, Đỗ Lôi Ty đang quỳ xuống đất nghiên cứu đàn vịt qua đường, một con vịt già đầu đàn, trên đôi mắt có hai hàng lông trắng, nhìn có vẻ rất ngờ nghệch.

“Anh vịt, anh nói xem lát nữa phải giải thích với sếp tổng thế nào?”

Anh vịt choáng váng nhìn cô, “quác” một tiếng.

Sau đó một chiếc xe màu đen dừng lại trước mặt họ, Liêm Tuấn sa sầm mặt bước xuống, ánh mắt thờ ơ liếc qua Tiêu Doãn đứng sau lưng Đỗ Lôi Ty, sau đó bình tĩnh nhìn cô.

Đỗ Lôi Ty cảm nhận sau sắc rằng đó là sự yên tĩnh trước cơn bão.

“Đã bàn bạc xong phải giải thích thế nào với anh chưa?” Liêm Tuấn hỏi.

Đỗ Lôi Ty nhìn đàn vịt trên đất vẻ đáng thương, lại ngẩng lên nhìn sếp tổng, hỏi: “Em có thể xin được kéo dài thời gian thảo luận không?”

“Được.”

“Nếu bàn bạc không xong, có thể không giải thích không?”

“Anh không ngại để em đưa bọn chúng về nhà để bàn bạc.”

>_<

Sếp tổng, anh thật rộng lượng!

Đỗ Lôi Ty trước khi lên xe còn nhìn đàn vịt ấy bằng ánh mắt vô cùng lưu luyến và ai oán: Các anh các em vịt thân mến, vĩnh biệt!

Đàn vịt đó dường như lại hiểu ánh mắt ấy, lần lượt đuổi theo chiếc xe, tiếng “quàng quạc” vang lên, trong bóng đêm yên tĩnh lại có thêm phần bí tráng.

Xưa có Kinh Kha mưu sát vua Tần, nay có Đỗ Lôi Ty bị bắt gian, tuy tính chất khác nhau nhiều nhưng kết quả đều giống nhau - gió xào xác vắng tiếng vịt kêu, Đỗ Lôi Ty một đi không trở lại.

Tiếng vịt kêu dần biến mất, cuối cùng họ đã rời khỏi thôn làng, không khí im lặng trong xe ngượng ngùng đến cực điểm.

Đỗ Lôi Ty ngồi trên ghế phụ, cúi đầu, tỏ ra hối hận.

Lát nữa phải giải thích ra sao với sếp tổng? Làm sao giải thích đây? Làm sao... Trong đầu cô như có một cái máy đọc, không ngừng lặp lại câu hỏi trên, chỉ tiếc là không tìm ra câu trả lời.

Cô len lén ngược lên, nhìn sếp tổng đang chăm chú lái xe, anh nhìn thẳng phía trước, gương mặt không chút cảm xúc. Đỗ Lôi Ty ở bên Liêm Tuấn đã lâu, hiểu rõ vẻ mặt ấy là đáng sợ nhất, bây giờ anh chưa nổi điên chỉ vì đang dồn nén “lợi tức”, đợi khi dồn xong, lúc trút hết lên đầu cô như những quả cầu tuyết từ núi lăn xuống, hy vọng sống sót gần như bằng âm...

Nghĩ đến đó, Đỗ Lôi Ty chỉ muốn ngửa mặt lên trời than thở - hồng nhan bạc mệnh! Hồng nhan bạc mệnh ơi!!!

Mà cái tên vô lương tâm Tiêu Doãn đó còn cho thêm đá vào “cầu tuyết” của sếp tổng: “Bao cao su, cô không khỏe à?”

Đỗ Lôi Ty càng cúi đầu thấp hơn, nếu anh bớt nói đi mấy câu, ít nhất tôi cũng không đau khổ như bây giờ.

“Bao cao su, từ chiều đến giờ cô không ăn gì cả, có đói không?”

Đỗ Lôi Ty rõ ràng cảm nhận được, bên cạnh truyền đến một luồng... hừm... sát khí!

“Tôi không đói.” Cô vội vàng đáp lại.

“Thế hả? Buổi chiều trong quán trà, cô có ăn gì đâu, tôi cứ tưởng cô sẽ đói chứ.” Tiêu Doãn lẩm nhẩm.

Mắc gì anh lại nhắc đến chuyện quán trà chứ? Đỗ Lôi Ty sắp khóc đến nơi: “Tôi thật sự không đói...” Sợ đến no luôn đây này!

“Em đi dạo cả buổi chiều, không đói à?” Liêm Tuấn đang lái xe bỗng hỏi.

Sếp tổng, anh có cần phải hỏi đều em không? Đỗ Lôi Ty lại nghĩ đến cú điện thoại buổi chiều cô nói dối anh là đang đi dạo, nói dối cứ như là thật ấy, bây giờ thì hay rồi, lời nói dối bị vạch trần hết rồi. Quả nhiên, lời bà nội nói lúc nhỏ rất đúng: Trẻ con không nên nói dối, sẽ bị sói xám ăn thịt.

Bà ơi, cháu gái bà hai mươi mấy tuổi rồi, cuối cùng đã đụng phải một con sói xám biết ăn thịt người. T_T

Về đến thành phố thì đã là mười giờ đêm.

Con sói, à không, là sếp tổng đã đậu xe ven đường, rất không khách sáo mà ra lệnh tiễn khách: “Cậu xuống xe được rồi đây.”

Lúc Tiêu Doãn xuống xe còn cố ý nháy mắt tình tứ với Đỗ Lôi Ty: “Bao cao su, lần sau chúng ta gặp lại nhé!”

Đỗ Lôi Ty kỳ này xem như đã biết thế nào là bị “lấy oán báo ân” rồi. Tên khốn này còn cố ý làm trò mờ ám với cô trước mặt sếp tổng, biết sớm thế này thì cô đã không thèm thông cảm với hắn, để ông bố hấn mắng hấn chết cho rồi! Hu hu hu...

Tiêu Doãn vừa đi, không khí trong xe như lạnh thêm mấy độ, Đỗ Lôi Ty không kiềm được run lập cập.

“Bây giờ có thể giải thích chưa?” Liêm Tuấn hỏi.

Đó là lần thứ hai sếp tổng hỏi câu đó rồi, Đỗ Lôi Ty bỗng có cảm giác muốn gào thét đau khổ cho hả dạ.

“Cái đó... vẫn chưa nghĩ ra...”

“Không sao.” Liêm Tuấn cười lạnh lẽo, “Chúng ta còn có thời gian.” Nói xong anh khởi động xe.

Còn có thời gian? Đỗ Lôi Ty bỗng thấy tim mình như rơi tòm vào hồ nước đóng băng, xem ra sếp tổng lần này đã quyết tâm tính sổ cho rõ rồi, thậm chí còn tính hết cả vốn lẫn lời! Cứ thế này thì cũng chỉ có nước chết sớm rồi siêu sinh sớm thôi.

Đỗ Lôi Ty cúi đầu, thâm áp ử một câu chuyện hoàn chỉnh, lại tạo thêm một đồng câu nguy biến, quyết định lát nữa sẽ tỏ rõ cho sếp tổng biết bản thân cô vô tội biết bao, ám ức biết bao, bất lực biết bao.

Lát sau, cô ngẩng lên, chuẩn bị khai báo.

Lúc đó chiếc xe bỗng rẽ ngang, từ con đường lớn chạy vào một con ngõ nhỏ vắng vẻ.

“Hình như lái nhầm hướng rồi...” Đỗ Lôi Ty chưa nói xong, xe đã tắt đèn.

“Anh biết.” Liêm Tuấn nói gọn.

Đỗ Lôi Ty bỗng có cảm giác không lành: “Em... chúng ta về nhà đi...”

“Không cần”

“Nhưng... cái đó... ở đây... em...” Đầu lưỡi Đỗ Lôi Ty đã xoắn lại, có cảm giác sếp tổng cố ý kéo cô đến nơi hoang vắng này để tiện tra tấn bạo lực. Kinh khủng quá...

Trong bóng đêm tịch mịch bỗng một đám mây mù trôi qua, che khuất vàng trắng, ánh đèn vàng vọt chiếu lên chiếc xe màu đen đậu ven đường, toát ra một không khí kỳ dị.

Trong xe, không khí càng dâng lên đỉnh điểm.

“Nói đi.” Liêm Tuấn đặt tay lên vô lăng, một luồng ánh đèn rọi lên những ngón tay sạch sẽ, thon dài của anh, Đỗ Lôi Ty mới thấy những lời cô đã soạn sẵn đều trở thành phù vân, một luồng gió thổi qua là đã mất sạch không tăm tích.

“Em... em... em...” Nói liên mươi mấy cái “em”.

Đôi mắt lạnh lùng của Liêm Tuấn lướt qua cô: “Đừng nói với anh là em bị cà lăm.”

“...”

Dưới áp lực đó, Đỗ Lôi Ty cuối cùng đã suy sụp, khóc lóc gào, “Em sai rồi.”

Liêm Tuấn nhướn mày: “Thế hả? Nói thử xem, sai ở chỗ nào?”

Đỗ Lôi Ty nuốt khan, bắt đầu cung khai: “Em sai ở chỗ không nên đi gặp bạn trên mạng với Thôi Vũ Chi...”

Từ lúc đi cùng Thôi Vũ Chi, đến khi gặp Tiêu Doãn, rồi lại xảy ra xung đột với Tiêu Lễ Thạch, Đỗ

Lôi Ty kể hết mọi chuyện xảy ra hôm nay xong, lén lút nhìn sếp tổng.

Anh sầm mặt, không nói gì.

Tiêu rồi, nhất định là giận rồi! Đồ Lôi Ty thâm kê khô, quyết định làm theo những bước chỉ thị của baidu đại thần, cứ dìm hàng mình đã rồi tính sau.

“Em biết em sai rồi, nếu anh muốn mắng thì mắng, muốn đánh thì đánh đi!” Nói xong, cô cảm thấy lời này đúng là chẳng cho mình đường sống, thế nên yếu ớt bỏ sung, “Có điều... anh đừng đánh vào mặt nhé.” Người ta có cái mặt để làm hàng, để kiếm cơm ăn đó! >_<

Bàn tay đặt trên vô-lăng của Liêm Tuấn đưa lên, Đồ Lôi Ty tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Đừng đánh mặt, đừng đánh mặt, đừng đánh mặt...

Sau đó, một bàn tay dịu dàng sờ lên má cô.

Trong bóng đêm, vẳng đến một giọng nói như đang thở dài: “Đồ Đồ, bao giờ em mới khiến anh an tâm được đây?”

Chỉ một câu thôi mà sự hồ thẹn trong lòng Đồ Lôi Ty bỗng phun trào như núi lửa, mũi cay cay, chột có cảm giác muốn khóc.

“Xin lỗi anh...” Cô cắn chặt răng vào môi dưới, đôi môi hồng bị cắn đến trắng bệch.

Tất cả đều không qua khỏi mắt Liêm Tuấn, anh có vẻ không nổi làm gì.

Cô bé này quá thẳng thắn, cứ thẳng ruột ngựa với bất kỳ ai, thích thì thích, không thích thì không thích, thật không biết phải làm sao với cô? Thế nhưng chính tính cách đó khiến anh từ cảm thấy thú vị đến dần yêu thích, cuối cùng nảy sinh ra khao khát muốn được bảo vệ mãnh liệt, muốn ở cạnh cô, cả đời không xa rời.

“Đừng buồn nữa, anh không trách em đâu.” Anh an ủi.

“Anh mắng em đi, em không nên dối anh! Điều do lỗi của em! Điều là...”

Tiếng nói giấu trong môi, lưỡi của anh đã nhẹ nhàng liếm qua đôi môi bị cắn đến tái đi của cô, giống như đang vỗ về một đứa trẻ bị thương. “Ừm...” Cô khẽ rên lên một tiếng, hàm răng đã bị tách ra.

Đó là một nụ hôn mềm mại, ấm áp, không mang bất cứ ham muốn nào.

Hôn cô, chỉ vì yêu cô, muốn bảo vệ cô, chứ không chỉ là vì muốn chiếm hữu cô.

Một nụ hôn kéo dài, đám mây mù lúc này đã bay đi, mặt trăng dịu dàng rải ánh sáng xuống, chiếu lên gương mặt cả hai, dát một vàng sáng mỏng manh mơ màng.

Anh thì thầm bên tai cô rất khẽ: “Sau này không cần dối anh, em nói gì anh cũng tin.”

Chương 34: Ngày kỵ của ông ngoại

Sáng sớm thứ Bảy, gió nhẹ trời trong.

Đỗ Lôi Ty đi ra khỏi phòng, tư thế đi có vẻ kỳ quặc.

Thím Ngô vừa hay đi ngang, thấy Đỗ Lôi Ty liền nhiệt tình chào hỏi: “Thiếu phu nhân, chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng...” Đỗ Lôi Ty phều phào trả lời.

“Thiếu phu nhân, cô không khỏe ở đâu à? Sao trông có vẻ tiêu tụy thế?”

Thím Ngô nhìn mặt đoán ra rồi, Đỗ Lôi Ty bỗng muốn khóc.

Tiêu tụy? Không tiêu tụy mới lạ! Tối quá, sau khi sắp tổng lái xe đưa cô về, thái độ cực kỳ dịu dàng. Cô vốn ngỡ sắp tổng lần này cuối cùng đã thay đổi tính tình, hiểu ra rồi, sói xám hóa thành bạch mã hoàng tử rồi!

Kết quả...

Sự thực chứng minh, sói xám chính là sói xám, dịu dàng đến mấy thì cũng vẫn ăn thịt.

Đỗ Lôi Ty bây giờ chỉ muốn ngâm nga một bài thơ: “Lầu nhỏ tối qua lại gió Đông, chuyện giường vất vả quay đầu nhìn trăng sáng.” T_T

Ôm eo xuống lầu, Liêm Tuấn đang ăn sáng, bà Liêm An Na cũng ở đó. Thấy cô đi xuống, Liêm Tuấn liếc nhìn cô một cái, khóe môi thấp thoáng một nụ cười.

Đỗ Lôi Ty bỗng cảm thấy lông tơ trên người dựng đứng, những vết đỏ ở cổ đang nóng rực lên, bỏng rát.

“Mẹ, chào buổi sáng.” Cô yếu ớt chào hỏi, tự động ngồi xuống cạnh Liêm An Na. Bây giờ so ra thì bà mẹ chồng chỉ động khẩu không động thủ so với ông chồng không động khẩu chỉ động thủ, thực sự là... quá tốt! T_T

Bà Liêm An Na xem ra không để ý gì nhiều, uống một ngụm cà phê rồi hỏi Liêm Tuấn: “Những thứ cần chuẩn bị đã xong hết chưa?”

Liêm Tuấn không đáp, nhìn Đỗ Lôi Ty: “Mẹ hỏi cô ấy.”

Đỗ Lôi Ty đang uống sữa, bất cẩn một cái, suýt nữa thì sặc: “Em... em?” Cô nhìn Liêm Tuấn, rồi lại nhìn mẹ chồng. Trời ạ, ai bảo cô biết đang xảy ra chuyện gì không?

Bà Liêm An Na cau mày: “Chắc con không quên hôm nay đi thăm mộ ông ngoại đây chứ?”

A! Đừng nói, cô đúng là quên thật!

Đỗ Lôi Ty cười một cách cực kỳ lúng túng: “Sao... sao lại quên được ạ? Hehe... hehehe...”

Liêm An Na bó tay.

Ăn sáng, chuẩn bị sơ một chút rồi cả nhà cùng xuất phát đến khu mộ. Cùng đi còn có quản gia Dư, ông đã làm ở Liêm gia hơn bốn mươi năm, có tình cảm rất sâu nặng với ông ngoại, nên lần nào đến ngày kỵ của ông ngoại, ông cũng cùng đi với gia đình.

Lúc lên xe, để tránh nhìn thấy sếp tổng rồi lại nhớ đến cảnh tượng 18+ hôm qua, Đỗ Lôi Ty giành ngôi đầu tiên trong hàng ghế sau, một lát sau, lão Dư ngồi cạnh cô. Còn ngồi ở ghế phụ, đương nhiên là mẹ chồng cô rồi!

Thôi cứ xem như để mẹ con họ trò chuyện nhiều hơn với nhau đi, sếp tổng chắc sẽ không trách cứ cô, Đỗ Lôi Ty tự an ủi mình một trăm lần ơ là một trăm lần!

Chiếc xe nhanh chóng khởi động, mục tiêu là phần mộ của ông ngoại nhà họ Liêm ở quê nhà.

Nơi ấy tất nhiên là quê ngoại của Liêm Tuấn, Đỗ Lôi Ty đã làm dâu bao lâu rồi mà vẫn chưa về quê sếp tổng thăm bao giờ, trong lòng khó tránh khỏi tò mò.

“Bác Dư ơi, chúng ta phải bao lâu nữa mới đến được?”

Lão Dư nghĩ ngợi: “Khoảng bốn tiếng đồng hồ.”

“Xa thế sao?”

“Phải, ông chủ lớn lên ở nước ngoài, về sau cải cách mở cửa, ông đưa cả nhà về, đầu tư lập nên Liêm Thị. Ông chủ nói từ nhỏ đã ở nước ngoài quá lâu, ngay cả quê nhà cũng chưa về lần nào, nên trước khi lâm chung, ông chủ đặc biệt dặn chúng tôi phải an tang ở quê nhà, xem như là bù đắp.”

Không ngờ ông ngoại Liêm lại xem trọng khái niệm “quê nhà” như vậy, hoàn toàn đảo ngược hình tượng về một ông lão nghiêm túc kỳ quái ban đầu của Đỗ Lôi Ty, thậm chí cô còn nảy sinh ra một chút tình cảm sùng bái đối với ông ngoại chưa bao giờ được gặp mặt này nữa.

“Bác Dư ơi, bác còn biết chuyện gì liên quan tới ông ngoại thì kể cháu nghe.” Nhân cơ hội này, cô quyết định tìm hiểu một chút về những chuyện liên quan đến Liêm gia từ lão Dư, dù sao bây giờ cô

cũng là một thành viên trong nhà mà!

Quản gia Dư gạt gù, sau đó chìm vào hồi ức: “Thật ra ông chủ là một người rất tốt, tôi nhớ lúc tôi vừa làm công cho ông chủ là mới hơn hai mươi tuổi, vẫn là một tài xế quên thôi. Lúc đó ông chủ đã là một sếp lớn của công ty, nhưng thái độ với những người làm công chúng tôi lại rất thân thiện, còn nhớ lần đầu lúc tôi mở cửa xe cho ông chủ, vì quá căng thẳng nên đạp phải chân ông, lúc đó giày da là thứ đồ rất đắt tiền, tôi đã cứng đờ người ra. Không ngờ ông chủ cũng không hề cau mày, còn an ủi lại tôi, bảo tôi đừng lo. Một ông chủ tốt như thế, sao lại...” Lão Dư nói đến đây, khòe mắt đã ướt đẫm.

Quả nhiên những người lớn tuổi đều thích hoài niệm, Đỗ Lôi Ty không ngờ một câu hỏi vô tình của cô lại khiến một ông lão hơn sáu mươi khóc như thế, trong lòng có phần áy náy, cô lấy ra một tờ khăn giấy đưa ra: “Bác đừng buồn, ông ngoại nếu biết bác đau lòng như thế sẽ không vui đâu.”

Lão Dư chùi khòe mắt: “Thiếu phu nhân, cô thật sự rất lương thiện, ông chủ nếu còn sống chắc chắn sẽ rất thích cô đấy.”

Ông ngoại sẽ thích cô ư?

Đỗ Lôi Ty nhìn sếp tổng rồi lại nhìn mẹ chồng, sau đó tự dưng nhớ đến ông bố chồng tính tình nóng nảy hôm qua, trong lòng bỗng thấy bất an quá.

Lão Dư nói thật nhẹ nhàng, nhưng muốn cả nhà sếp tổng đón nhận cô nào phải chuyện dễ dàng? Đầu tiên bị mẹ chồng châm biếm mỉa mai, sau đó khó khăn lắm mới khiến mẹ chồng hơi chấp nhận, lại tự nhiên đắc tội với bố chồng... Lỡ như lần này cô đến thăm mộ ông ngoại, ông ngoại trên cao kia không vui, cho sét đánh chết cô thì làm sao đây? *(Ông ngoại: Ta chỉ chết sớm thôi chứ không có nghĩa ta là Thiên Lôi đâu -_-|||)*

Do Đỗ Lôi Ty luôn băn khoăn về hiện trạng tàn khốc rằng sẽ không được cả nhà sếp tổng chấp nhận, dẫn đến tâm trạng cực kỳ sa sút, cuối cùng lúc xe gần đến nơi, cô đã say xe.

Lần này say xe khỏ đến độ không nói đâu cho hết, chỉ cảm thấy trong đầu như có cả trăm ngàn con ong mật đang kêu vù vù, dạ dày giống như một chiếc máy giặt tự động đang giặt với tốc độ rất nhanh, suýt nữa thì nôn mửa.

Nhưng cô lại kiềm chế được rất giỏi. Đùa à, sếp tổng đang lái chiếc xe Land Rover hôm qua, nếu nôn bên trong thì phải tốn bao tiền rửa xe đây?

Nói ra thì Đỗ Lôi Ty là một nàng dâu rất tiết kiệm.

Nàng dâu vô cùng tiết kiệm này đã nhẫn nhịn, chịu đựng đến cùng. Xe vừa mở cửa, Đỗ Lôi Ty đã lao vọt ra ngoài như mũi tên, dựa vào cột điện bên cạnh, bắt đầu nôn mửa.

Nôn xong hết cả bữa sáng lẫn bữa tối hôm qua, nôn hết từ bữa tối đến bữa trưa, cuối cùng nôn đến nỗi chỉ còn lại mặt xanh mặt vàng, còn vẫn dựa vào cột điện nôn khan. Người biết chuyện chỉ xem như cô đang say xe, người không biết còn tưởng cô nàng này đang bị điện giật!

“Thiếu phu nhân, cháu không sao chứ?” Lão Dư đứng cạnh lo lắng hỏi.

“Không... ủa...” Mới nói một từ, cô đã bắt đầu nôn, lần này cả dạ dày cũng muốn lộn ra ngoài.

Lúc này Liêm Tuấn đã đậu xe xong, đang tỏ dáng vẻ nhẹ nhàng thoải mái. Anh đợi Đỗ Lôi Ty nôn xong mới thông thả hỏi: “Còn sống chứ?”

Đỗ Lôi Ty gạt nước mắt, thều thào: “Dở... sống... dở... chết...”

Liêm Tuấn gạt gù: “Tốt lắm, còn sống.”

T_T Hừ! Sếp tổng, tại sao anh lại nhẫn tâm như thế?

Liêm Tuấn bảo: “Nếu khó chịu thì vào xe nghỉ ngơi một lúc đi.”

Đỗ Lôi Ty vừa nghe nói đến “xe” là đã lắc đầu như uống phải thuốc lắc, nước mắt lưng tròng - xin anh, đừng để em đến gần cái phương tiện giao thông khủng bố đó nữa!

“Vậy thì lên núi, chẳng lẽ em muốn ôm cột điện mãi hay sao?”

Đỗ Lôi Ty nhìn sếp tổng, lại nhìn cột điện, cuối cùng khóc lóc quay lại: “Em... đi... không... nổi...”

Liêm Tuấn như thờ dài, sau đó bước đến, quỳ xuống trước mặt cô.

“Lên đây.”

Đỗ Lôi Ty ngần ngại, nghĩ xem rốt cuộc có nên trèo lên không.

“Chẳng lẽ em định để quản gia Dư lồm khồm công em lên núi?”

Đỗ Lôi Ty sững người, nhanh chóng đổ nhào lên lưng sếp tổng.

Vẫn như lần trước, rộng rãi, ấm áp, khiến người ta có cảm giác an toàn. Nhưng Đỗ Lôi Ty không có tâm trí nào nghĩ thế, cô đang phiền muộn! Cô đã nôn mửa đến mức đó rồi, sếp tổng lại chẳng hề biểu lộ tí thương xót nào, rõ ràng là đang tức giận! Anh giận cái gì chứ? Còn không phải vì lúc cô lên xe đã cố ý nhường ghế phụ cho mẹ chồng, không làm theo ý anh hay sao.

Quả nhiên, có thù không báo không phải sếp tổng!

Đường núi được sửa chữa rất bằng phẳng, không hề gập ghềnh, nhưng Đỗ Lôi Ty lại gục trên lưng Liêm Tuấn, tâm trạng nhấp nhô lên xuống hết chiếc máy kéo, mà tay anh lại cứ đặt lên hông cô, thật khiến cô bất an.

“Đừng nhúc nhích.” Liêm Tuấn nói.

Đỗ Lôi Ty dừng lại, thôi, để sắp tổng sờ thì sờ đi, còn hơn lại bị ném xuống núi. Bây giờ cô cũng xem như là đang bảo toàn tính mạng, hy sinh nhan sắc vậy!

Phần mộ của ông ngoại nhà họ Liêm nằm trên núi, nằm riêng biệt một mình, không lớn nhưng rất yên tĩnh. Sinh thời ông và phu nhân của mình tình cảm rất sâu đậm nên sau khi qua đời, lão phu nhân còn đặc biệt xây thêm một ngôi nhà nhỏ nữa, định luôn ở cạnh chồng mình.

Những chuyện này trước kia Đỗ Lôi Ty không biết, nên khi sắp tổng công cô vào trong khu vườn kiểu Tây, nhìn thấy bà lão người Ý ngồi trên chiếc ghế gỗ trắng, cô đã ngêch mặt ra.

“Đây là...” Đỗ Lôi Ty e dè hỏi.

“Bà ngoại anh.”

Bà ngoại? Trong đầu Đỗ Lôi Ty nhanh chóng hiện ra bà nội nhà họ Liêm xem bệnh viện là viện dưỡng lão, xem phòng bệnh là đài truyền hình để buồn chuyện. Sau đó cô đã cảm thán: khoảng cách của hai bà lão này đúng là quá lớn.

Bà ngoại chắc đã hơn tám mươi tuổi, tóc đã bạc trắng, dáng người mập mạp, mặc một chiếc đầm màu xanh da trời đậm, lại thêm một cặp kính lão, trong tay cầm một cây gậy, đang cho mèo ăn trong vườn.

“Bà ngoại.” Liêm Tuấn gọi bà, nói bằng tiếng Trung Quốc.

“Đến rồi sao?” Giọng bà lão nghe rất dịu dàng, không hề có tí khẩu âm nước ngoài, thậm chí còn có phương ngữ địa phương nữa. Rõ ràng là ngoài huyết thống ra, bà đã trở thành một người Trung Quốc chính cống rồi.

“Bà ngoại...” Đỗ Lôi Ty cũng nhút nhát gọi theo.

Bà lão ngẩn người, sau đó như hiểu ra gì đó, hơi gật đầu với Đỗ Lôi Ty, nụ cười ấy giống bầu trời trong xanh Toscana, không nói gì nhưng lại khiến người ta cảm thấy dễ chịu vô cùng.

Xem ra gia đình sắp tổng cũng không phải tất cả đều khó chung sống, Đỗ Lôi Ty nghĩ.

Đúng lúc Đỗ Lôi Ty đang chìm trong nụ cười hiền hòa của bà ngoại Liêm Tuấn thì bà lão bỗng

nói với anh: “Bố cháu từ sáng sớm đã đến rồi.”

Vừa nói xong, sắc mặt mỗi người đều có phần lạ lùng, đặc biệt là bà Liêm An Na, thần sắc bà bỗng sa sầm, trong đôi mắt xưa nay vốn trầm tĩnh bỗng thoáng một nét u buồn khó phát hiện.

Nhưng sắc diện thay đổi nhất vẫn là Đỗ Lôi Ty, gương mặt ấy hết như bị sét đánh, dừng lại ở vẻ vô cùng khiếp đảm.

Bố của sếp tổng chẳng phải là bố của Tiêu Doãn? Bố của Tiêu Doãn há chẳng phải là ông chú nghiêm khắc mà hôm ấy cô lỡ đắc tội? Ông cũng đến sao? Tại sao không ai nói cho cô biết? Đỗ Lôi Ty bỗng hoảng hốt, vội vàng nhìn sếp tổng nhưng lại thấy anh đang cúi đầu như suy nghĩ gì đó, sắc mặt khó đoán.

Chính lúc đó, giọng Tiêu Lễ Thạch đã văng ra từ trong nhà: “A Tuấn?” Trong giọng nói như mang vẻ vui mừng ngạc nhiên.

Đỗ Lôi Ty sững sờ, vội vàng nhích ra mấy bước núp sau lưng sếp tổng.

Thực ra cô không cần trốn vì trong mắt Tiêu Lễ Thạch vốn không có cô, chỉ thấy ông sai bước nhanh ra ngoài, đến trước mắt Liêm Tuấn, trong mắt đong đầy niềm vui, so với ông chú nghiêm khắc hôm nọ cô thấy như thể hai người hoàn toàn khác.

“Bố đến rồi à!” Giọng Liêm Tuấn rất bình thản.

“Ừ!” Tiêu Lễ Thạch có phần xúc động, “Lâu quá không gặp con, vẫn ổn phải không?”
Liêm Tuấn gật đầu: “Rất ổn.”

Rõ ràng, hai bố con chào hỏi rất xã giao, khách sáo không có sự phấn khởi, vui mừng của hai cha con lâu ngày không gặp nhau. Trong sự bình thản của Liêm Tuấn còn thấp thoáng nét lạnh nhạt.

Tiêu Lễ Thạch hơi ngượng, nhưng lại nhìn Liêm An Na bên cạnh, giải thích với vẻ hối hận: “Mấy hôm trước anh ra nước ngoài bàn công việc làm ăn, lúc về mới biết em đã về... Em ở nước ngoài một mình có quen không?” Thấy Liêm An Na không nói, ông lại bảo, “Nếu không quen thì về nước sống chứ? Có người chăm sóc thì luôn tốt hơn.”

Ông lại còn quan tâm bà có người chăm sóc hay không á? Liêm An Na thoáng cười khổ: “Anh không cần lo, một mình tôi tự do tự tại, ngược lại còn thấy sống thoải mái hơn.”

Tiêu Lễ Thạch vốn định gợi mở câu chuyện, ai ngờ bị Liêm An Na một câu nói từ chối thẳng, hơn nữa trong lời nói còn châm biếm gì đó, nhất thời ông không biết phải nói gì nữa.

Trước mặt con trai và vợ, Tiêu Lễ Thạch luôn mang một cảm giác mắc nợ họ. Chính vì cảm giác đó mà khiến ông là người đã lăn lộn thương trường mấy chục năm rồi, khi đứng trước họ, ông lúc nào cũng trở nên luống cuống.

Đỗ Lôi Ty đứng một bên quan sát ông đến gần cả người, chắc chắn đó là bố chồng đại nhân mà hôm qua cô gặp đó sao? Sao khí chất khác nhau quá vậy? Cô nghĩ mãi mà không hiểu được thì chân bỗng có cảm giác ngứa ngứa, cô cúi xuống, nhìn thấy một vật thể màu đen lù lù ngay dưới chân mình... đang động đậy!

“Cứu tôi với!”

Đỗ Lôi Ty khiếp hãi đến nỗi hồn bay phách lạc, túm lấy cánh tay Liêm Tuấn, đeo lên người anh giống con bạch tuộc!

“Em làm gì thế? Một con mèo, có cần phải sợ tới mức này không?”

Mèo?

Đỗ Lôi Ty vội cúi nhìn rõ hơn, phát hiện ra vật thể như quả cầu, bộ lông có hai màu đen trắng. Đó là con mèo của bà ngoại Liêm Tuấn, do lúc này cô suy nghĩ quá chăm chú đến nỗi con mèo tới bên chân cô lúc nào không hay.

Đỗ Lôi Ty bỗng vô cùng ngượng ngùng, vội vội vàng vàng trèo xuống khỏi người Liêm Tuấn, quỳ xuống bế bạn mèo đang khiếp hãi vì tiếng hét của cô, an ủi: “Meo meo ngoan, không sợ không sợ...”

Con mèo nhỏ vốn đang run lẩy bẩy giờ càng run bần bật.

Đỗ Lôi Ty hốt hoảng, thôi xong! Con mèo này không phải là bị cô dọa đến đàn luôn đấy chứ?

“Cháu đừng lo, Kaka chỉ hơi sợ người lạ mà thôi.” Bà ngoại Liêm Tuấn bước đến.

“Nó tên Kaka ạ?” Đỗ Lôi Ty nhìn con mèo bị cô hù dọa đến chết khiếp, lo lắng hỏi bà, “Sao nó không có tí phản ứng nào thế ạ? Chắc không có gì xảy ra chứ?” Một ông bố chồng đã đủ phiền rồi, nếu bất cẩn làm con mèo của bà ngoại đàn luôn thì hôm nay cô đúng là phải xuống dưới đất chọi cò với ông ngoại mất thôi.

“Không sao, nó là thế, lát nữa sẽ ổn thôi.” Bà ngoại nói, lấy ra một ít “mao bạc hà”⁽¹⁾, đặt trước mũi Kaka cho nó ngửi. quả nhiên con mèo khi ngửi thấy mao bạc hà thì như được tiêm kích thích vậy, kêu lên “meo meo” hai tiếng rồi bắt đầu ngo ngoe không ngừng trong lòng Đỗ Lôi Ty.

Wow! Con mèo này đúng là vô tâm vô tính, chỉ mới mấy miếng mao bạc hà thôi đã vui đến mức này rồi!

Đỗ Lôi Ty đang cảm thán thì bỗng nghe Liêm Tuấn nói bên tai cô: “Anh thấy con mèo này rất giống em.”

“Hả?” Đỗ Lôi Ty nhất thời không hiểu ý của sếp tổng.

“Không có đầu óc như nhau.”

Đỗ Lôi Ty: -_-|||

“Anh!” Đỗ Lôi Ty đặt Kaka xuống, nhìn sếp tổng vô cùng oán hận. Chẳng phải lúc lên xe không ngồi đúng chỗ, có cần chế giễu cô thế không? Làm gì có chồng nào lại so đo tính toán với vợ mình nhiều như thế? Quá đáng! Quá đáng!

Đỗ Lôi Ty tức tối nhìn Liêm Tuấn, chuẩn bị xỏ toẹt một loạt những hành vi ác độc của anh, chưa kịp nói gì thì đã liếc thấy Tiêu Lễ Thạch đang sa sầm mặt đứng cạnh Liêm Tuấn, tim “rắc” một tiếng, lạnh buốt.

“Anh sao nào?” Liêm Tuấn nhướn mày.

Đỗ Lôi Ty e dè nhìn Tiêu Lễ Thạch, co rúm người sau lưng Liêm Tuấn.

Động tác nhỏ nhất ấy của cô khiến Liêm Tuấn chú ý, anh nhìn theo ánh mắt cô, trong lòng đã hiểu tại sao. Anh cố ý nhích sang bên, để lộ Đỗ Lôi Ty “xuất hiện nguyên hình” trước Tiêu Lễ Thạch.

“Cô ấy là vợ con.” Anh thẳng thắn, không chút kiêng dè.

Sếp tổng ơi, có cần thẳng thừng như thế không? Đỗ Lôi Ty bất giác kêu khổ thầm trong bụng, lén lút nhìn Tiêu Lễ Thạch, chỉ thấy ông bỗng sững người, sau đó sắc mặt thoát xanh thoát tái, màu sắc vô cùng phong phú.

Không khí bỗng trở nên vô cùng kỳ dị, Đỗ Lôi Ty cảm thấy bố chồng đại nhân lúc này đã hóa thân thành ngọn núi lửa chực chờ phun trào, chỉ cần chạm khẽ là sẽ bộc phát ngay.

Thế nhưng cô đã làm.

Cô đã xem thường Tiêu Lễ Thạch, trước mặt đứa con trai quan trọng nhất, ông không bao giờ thất thố.

“Vào nhà ăn cơm đã rồi tính.” Tiêu Lễ Thạch tỏ ra bình tĩnh.

Hu... Thì ra sếp tổng và ông bố là cùng hành tinh, lúc giận dữ không mắng chửi, chỉ phớt lờ! Đỗ Đỗ đáng thương của chúng ta đã bị bố chồng phớt lờ một cách đẹp đẽ.

Bữa cơm này Đỗ Lôi Ty thấy rất buồn bực.

Ngoài không khí lạ lùng ra, quan trọng nhất vẫn là cô rất lúng túng! Tuy hôm qua cô đã kể rõ ngọn

nguồn câu chuyện cho Liêm Tuấn nghe rõ ràng, không sợ anh hiểu lầm gì cả. Nhưng Tiêu Lễ Thạch dù sao cũng là bố của sếp tổng, hôm qua cô vì Tiêu Doãn mà cãi lại ông, rõ ràng đã đắc tội rồi. Và theo tính cách ác liệt của gia đình sếp tổng thì Tiêu Lễ Thạch tuyệt đối sẽ tính sổ với cô. Hiện giờ cô vẫn được yên thân vì thời cơ chưa tới, thời cơ hễ tới, cô sẽ chết toi bời!

Quả không sai, ăn cơm xong, thăm mộ ông ngoại Liêm rồi trở về nơi ở của lão phu nhân, Tiêu Lễ Thạch đã viện cớ để kéo Liêm Tuấn sang một bên.

Thấy hai người ở cạnh nhau, thần kinh Đỗ Lôi Ty bỗng căng thẳng lên, bỗng bột chỉ muốn chạy đến nghe trộm. Ai ngờ lại bị bà Liêm An Na gọi lại.

“Con đến đây giúp mẹ chuyển hành lý lên lầu trên.”

Mẹ chồng đại nhân đã mở lời thì Đỗ Lôi Ty không tiện từ chối, đành lơ đãng mang hành lý lên lầu. Do cô cứ nghĩ đến chuyện Tiêu Lễ Thạch sẽ nói gì với sếp tổng, không chú ý bậc thang dưới chân, bất cẩn bước hụt, suýt nữa là ngã nhào.

“Cẩn thận!” Liêm An Na vội đỡ lấy cô.

Đỗ Lôi Ty ngượng ngừng sờ sờ gáy, cười ngô nghê: “Con không nhìn rõ...”

Cô ngó này, đúng là ngó kinh khủng, tâm trạng gì cũng để người ta thấy hết. Bà Liêm An Na bó tay nhưng cũng cảm thấy cô con dâu này có phần đáng yêu.

“Con yên tâm, họ đều không phải người dễ bị người khác làm ảnh hưởng.”

Đỗ Lôi Ty ngẩn ngơ, mẹ chồng lần đầu chủ động an ủi cô khiến cô thấy thực ra bà mẹ chồng mặt lạnh này không hề đáng sợ như trong tưởng tượng, liền bậm gan hỏi: “Bố... rốt cuộc là người thế nào ạ?”

Vẻ mặt Liêm An Na như đông cứng lại, rồi chìm vào trong suy nghĩ.

Đỗ Lôi Ty thầm kêu không ổn rồi, sao cô có thể nhắc đến chồng cũ của một người phụ nữ trước mặt người ấy chứ? Đặc biệt là người phụ nữ đó còn là người có lòng tự tôn cực cao. Cô lập tức hối hận, chuẩn bị đánh trống lảng thì Liêm An Na bỗng mở miệng.

“Ông ấy à...” Bà cay đắng mấp máy môi, “Ông ấy là người đàn ông mạnh mẽ, có lúc mẹ cảm thấy A Tuấn rất giống ông ấy.”

“Ha ha, hỏ phụ sinh hỏ tử mà!” Thực ra Đỗ Lôi Ty đang gật mạnh đầu trong lòng, hai cha con đều là nhà tư bản, đắc tội với họ tuyệt đối sẽ không có quả ngọt mà ăn.

“Hỏ phụ?” Liêm An Na khựng lại, “Cũng đúng... Chỉ có điều ông ấy thực sự quá hiếu thắng, đến mức cả chuyện hôn nhân mà cũng phải do mẹ lên tiếng trước.”

Không ngờ mẹ chồng lại nhắc đến chuyện này, Đỗ Lôi Ty thần người nghếch cả mặt.

Liên An Na cười khỏ: “Thực ra mẹ không có tư cách nói ông ấy như thế, vì mẹ cũng rất hiểu thẳng, nên mẹ đã chọn trước khi ông ấy đề nghị ly hôn thì đưa giấy ly hôn ra trước...”

“Thực ra, mẹ vẫn còn yêu bố đúng không?”

“Yêu?” Liên An Na khựng lại, “Có lẽ, thực ra bao năm rồi, mẹ không còn biết rốt cuộc thế nào mới gọi là yêu.” Năm ấy bà vì yêu ông nên mới đề nghị ly hôn, đã hơn hai mươi năm, cảm giác ấy dần phai nhòa, thứ không xóa đi được chính là nỗi đau lưu lại trong tim.

“Vậy mẹ có từng nghĩ rằng, chưa biết chừng ông ấy đối với mẹ... chuyện đó...” Đỗ Lôi Ty nhất thời không biết diễn tả thế nào.

“Tình cũ chưa phai?” Liên An Na tiếp lời cô.

Đỗ Lôi Ty hơi ngượng: “Ý con là, năm ấy liệu có phải vì bố mẹ chưa trò chuyện rõ với nhau, xảy ra hiểu lầm gì đó...”

“Hiểu lầm? Có thể, nhưng đã không còn quan trọng nữa, bố mẹ... không thể ở bên nhau đâu.”

“Tại sao ạ?” Đỗ Lôi Ty không nén được hỏi, “Mẹ không quên được bố có nghĩa là vẫn còn yêu bố! Yêu thì vì sao không chọn ở bên bố?”

Thấy vẻ mặt cô nghi ngờ, Liên An Na cuối cùng cũng hiểu cuộc hôn nhân của con trai với cuộc hôn nhân năm xưa của bà rốt cuộc khác nhau chỗ nào, có lẽ đơn giản một chút, ngược lại còn là chuyện đáng vui mừng hơn.

Bà lắc đầu, nói gọn: “Trên thế gian này luôn có những người, những chuyện mà chúng ta phải bỏ lỡ.”

Câu nói của Liên An Na như một viên đạn ném vào trong mặt hồ nước trái tim của Đỗ Lôi Ty. Cô bỗng nhớ đến sự gặp gỡ kỳ diệu của cô và Liên Tuấn, đến nay vẫn rất khó tin, nếu nói trên thế gian này luôn có những người sẽ bỏ lỡ, vậy họ liệu có...

Hôm ấy trên đường về nhà, do Liên An Na và quản gia Dư đều ở lại quê một thời gian với lão phu nhân nên trong xe chỉ còn lại hai người họ.

Đỗ Lôi Ty ngồi ở ghế phụ, nhớ lại câu nói ban nãy của mẹ chồng, lại nhớ đến thái độ của Tiêu Lễ Thạch với cô, bất giác thấy bất an trong lòng.

Thấy cô hồn phách để trên mây, Liên Tuấn đang lái xe cũng phải hỏi: “Sao vậy? Lại say xe à?”

Đỗ Lôi Ty giật mình, vội vã lắc đầu: “Không, lúc này em đã uống thuốc chống say xe rồi.”

“Ừ, vậy em ngủ một giấc đi, tỉnh dậy là đến nơi.”

“Ồ...” Đỗ Lôi Ty nhắm mắt lại, một lúc sau, cô lại bất an và mở mắt ra. Không được, cô không nhìn nổi nữa, nhất định phải hỏi!

“Lúc này bố tìm anh... nói gì thế?”

Quả nhiên cô không tìm được rồi, Liêm Tuấn sắc mặt bình thản: “Không có gì.”
Đỗ Lôi Ty thở phào.

“Nhưng ông có nhắc đến chuyện gặp em hôm qua.”

Đỗ Lôi Ty chưa kịp thở phào xong thì lại thấy muốn nghẹn: “Bố... bố có giận em không?”

“Cũng không đến nỗi.”

Đỗ Lôi Ty đang phập phồng cuối cùng cũng nhẹ nhõm ra.

“Ông bảo anh rằng em và Tiêu Doãn công khai tình cảm với nhau ở nơi công cộng.”

Lại thót tim, lần này Đỗ Lôi Ty đã sặc.

“Khụ khụ...” Cô ằng ặng nước mắt, ai oán nhìn Liêm Tuấn: Sếp tổng, anh không thể nói hết một lần hay sao? Cứ cà giạt thế này sẽ chết người đó!”

“Sao? Lúng túng à?” Liêm Tuấn hỏi.

“Làm gì có? Là anh ta cứ theo sau em không chịu đi đây chứ, em không...”

“Không níu kéo anh ta?”

“... Có níu một tí, nhưng là em bị ép!” Đỗ Lôi Ty thề thốt.

“Em thừa nhận rồi à?”

Đỗ Lôi Ty choáng muốn chết: “Điều đó không quan trọng, quan trọng em không tự nguyện mà!”
Sếp tổng à, anh không thể không phân rõ thị phi được!

“Đồ Đồ.” Liêm Tuấn nhìn thẳng phía trước, chậm rãi nói, “Kiến không đục trứng không có lỗ.”

“...”

Khoảng giây sau, Đỗ Lôi Ty mới thì thầm một câu kinh thiên động địa thần sầu quỷ khóc: “Thì ra là vì em có lỗi nên anh mới đực em...”

Xe bỗng thắng gấp, dừng lại ven đường.

Không ngờ sếp tổng lại phản ứng ghê thế, Đỗ Lôi Ty giật bản mình: “Anh đừng nhìn em thế... Em chỉ theo lối tư duy của anh... nói thử thôi mà...” Huhuhu, cho phép anh nói người ta là trứng thối, mà lại không cho người ta bảo anh là kiến hôi à!

“Lúc anh nhặt em về, tưởng em là một củ khoai tây.”

“Hả?” Đỗ Lôi Ty nghếch mặt ra.

“Chẳng ngờ củ khoai tây này lại là trứng gà ngụy trang.”

“...”

“Anh nghĩ cần thiết phải giữ em lại, để tránh em có cơ hội là lại mời gọi lũ kiến.”

“...”

“Từ ngày mai, em đến công ty làm việc.”

“Gì cơ?” Đỗ Lôi Ty cuối cùng cũng hơi tỉnh ra.

“Cô tiếp tân ở công ty vừa nghỉ việc rồi.”

“Em không muốn đi.”

Liêm Tuấn nheo mắt, hừ một tiếng bằng giọng mũi: “Hử?”

Đỗ Lôi Ty thoát chốc mất cả khí thế: “Em... ý em là... tiếp tân thì cao quá...”

Anh biết ý gật đầu: “Em muốn khiêm tốn cũng được, anh còn thiếu một trợ lý...”

“... Em vẫn nên làm tiếp tân thì hơn.”

Thấy vẻ mặt thỏa mãn của sếp tổng, cuối cùng Đỗ Lôi Ty đã hiểu ra thế nào là tự tạo nghiệt thì không thể sống. Lần này, quả trứng ngụy trang khoai tây, đã hoàn toàn mất cơ hội mời gọi kiến hôi rồi!

⁽¹⁾ Mao bạc hà: Một loài thực vật có tên tiếng Anh là *nepeta cataria*, là một loài thực vật sinh

trưởng ở châu Âu, Tây Nam Á, Trung Á, hoa có màu xanh, lá hình răng cưa, khi ngửi có mùi vị thanh mát. Khi phơi khô rồi xé ra cho vào trong đồ chơi của mèo, bạn sẽ thấy nó như phát điên lên.

Chương 35: Cùng làm việc

Sáng sớm, Đỗ Lôi Ty đã bị Liêm Tuấn kéo ra khỏi ổ để đi làm.

Ngồi trong xe, cô mới sực tỉnh, vội nói: “Không được, em phải xuống xe.”

“Hối hận rồi à?” Liêm Tuấn hỏi.

“Không phải thế!” Đỗ Lôi Ty băn khoăn, “Em ngồi xe anh đến công ty anh làm việc, há chẳng phải cả công ty sẽ biết em có quan hệ với anh? Vậy cũng quá...”

“Chẳng lẽ em không muốn có quan hệ với anh?” Sếp tổng bắt đầu không vui.

“Điều đó không quan trọng, mà quan trọng là những tin đồn nhảm nhí sẽ truyền rất nhanh, nếu em ngồi xe anh đến công ty bị người ta nhìn thấy, chắc chắn họ sẽ không nghĩ rằng em là vợ anh, mà chỉ nghĩ em đang dụ dỗ anh.” Huhuhu... người ta thật sự bị cưỡng ép mà!

“Nói cũng có lý.”

Đỗ Lôi Ty đắc ý: “Sao nào? Anh cũng thấy em phân tích đúng chứ?”

Liêm Tuấn gật gù: “Thực sự là em đang dụ dỗ anh.”

Đỗ Lôi Ty: -_-|||

Do đó, kháng nghị không thành công, hai mươi phút sau, xe sếp tổng đã dừng dưới tòa nhà công ty.

Trước khi xuống xe, Đỗ Lôi Ty có cảm giác lúng túng như đang ăn trộm, nhìn ra ngoài cửa kính rất lâu, xác định không ai nhìn thấy mới mở cửa định bước xuống.

Bỗng nhiên, bàn tay mở cửa xe bị giữ lấy.

Đỗ Lôi Ty rất căng thẳng: “Đừng... đừng thế mà...”

Đã không kịp nữa.

Làn môi Liêm Tuấn đã áp vào môi cô, đầu tiên là nhấm nháp nhẹ nhàng, rồi ra vài giây sau lại ép vào, sau đó điên cuồng như bão, chiếm đoạt hơi thở. Cả người cô bị đè dìm vào lưng ghế, chịu

đựng sức nặng và ham muốn của anh, tâm trạng bỗng trở nên vừa hưng phấn vừa căng thẳng... có cảm giác... như đang lén lút vụng trộm.

Xong một nụ hôn, áo sơ mi mới mua đã nhăn vài nếp gấp, cúc áo trước ngực hở toang, lộ ra chiếc áo lót màu hồng bên trong. Đỗ Lôi Ty nhận ra ánh mắt nóng bỏng của anh, mới ý thức được cô đã hé lộ xuân quang, vội vàng đỏ mặt định cài lại.

Liêm Tuấn lại đưa tay ra trước cô, chăm chú giúp cài lại những chiếc cúc ấy.

Đỗ Lôi Ty sững người, để mặc ngón tay anh vô tình cô ý lướt qua làn da trước ngực, trong tim như có một ngón tay đang gảy lên một cung đàn nhạy cảm nào đó.

Chắc chắn cô đã được “gói ghém” kỹ lưỡng, không bị người khác nhìn thấy dấu hôn trên cổ tối qua, Liêm Tuấn mới gật đầu thỏa mãn, giúp cô chỉnh lại cổ áo, sau đó vồ vồ gương mặt hóa đá của ai kia, nói: “Ngớ ngớ, xuống xe đi.”

Ngớ ngớ, ==

Sếp tổng, từ bao giờ anh đã bị nhiễm thói quen xấu là đặt biệt danh cho người khác thế hả?

“Khoan đã!”

Đỗ Lôi Ty giúp anh chỉnh lại cà vạt, sau đó cười bẽn lễn: “Em không muốn người công ty biết quan hệ giữa anh và em, có được không?”

“Cho anh một lý do.”

Sếp tổng anh thật biến thái, chuyện này còn cần lý do à! Đỗ Lôi Ty nghĩ ngợi, nghiêm túc nói: “Nếu để nhân viên khác biết em vào công ty là dựa vào mối quan hệ này thì sẽ có ảnh hưởng không tốt.”

“Lý do này chẳng chút sáng tạo gì cả.”

Đỗ Lôi Ty choáng váng: “... Vậy anh cứ xem như là em đang cải trang vì hành đi.”

“Ồ?”

Trong ánh mắt thú vị của Liêm Tuấn, Đỗ Lôi Ty lấy hết can đảm nói tiếp: “Anh thấy đó, công ty lớn như thế, xảy ra chuyện nhỏ còn phải báo cáo từ cấp thấp đến cao rồi anh mới biết, như thế vừa không có hiệu quả cao vừa không đáng tin. Nhưng nếu do một cô tiếp tân như em thu thập tình báo, nhất định sẽ cho anh nắm bắt thông tin đầu tiên!” Cô vồ ngực, đảm bảo như đang thề thốt trịnh trọng.

“Đừng vồ nữa, đã bằng phẳng lắm rồi.” Liêm Tuấn nhắc nhở kịp thời.

“...” Sếp tổng, em đang bàn bạc chuyện công với anh, anh không thể chuyên tâm được à? >_<

“Được, anh đồng ý.”

Sếp tổng cất lên lời vàng ngọc, Đỗ Lôi Ty cuối cùng cũng được như ý, mở cửa xe chuồn ra ngoài.

“Em đi nhanh thế làm gì?” Liêm Tuấn kéo cô lại.

“Chúng ta đang hành động bí mật, không thể bị bại lộ, em đi trước đây!” Cô nói xong đã chuồn đi như một con cá bunn, mắt hút không một gợn khói trong nhà đỗ xe.

Thoát khỏi móng vuốt ma quỷ của sếp tổng, Đỗ Lôi Ty vui vẻ đến quây tiếp tân điếm danh. Đến đó, người đón tiếp cô là một phụ nữ nhanh nhẹn khoảng hơn ba mươi tuổi, rất có khí chất nữ vương.

“Tên gì?”

“Đỗ Lôi Lôi.” Cô trả lời.

“Không phải tên Đỗ Lôi Ty à?”

Đỗ Lôi Ty choáng, sếp tổng sao có thể không xin phép cô mà tiết lộ chi tiết quan trọng thế này cơ chứ?

“Cái đó... tôi vừa đổi tên...”

“Thế hả?” Người phụ nữ cau mày, “Xem ra họ sẽ rất thất vọng.”

“Gì cơ?” Đỗ Lôi Ty hỏi.

“Không có gì.” Cô ta lắc đầu, “Tôi tên là Tô Mã Lệ, là chủ quản của bộ phận tiếp tân, bắt đầu từ hôm nay cô sẽ làm việc ở đây, biết tiếp tân đại diện cho cái gì không?”

“Cái này sao...” Đỗ Lôi Ty nhất thời không nói được.

“Tiếp tân phụ trách tiếp đãi khách, đại diện hình tượng của cả công ty, đây là bộ phận rất quan trọng, nên tôi hi vọng sau này cô chải đầu rồi hãy đến công ty.”

Đỗ Lôi Ty mới nhớ ra lúc nãy sau khi “thê thảm” trong xe xong, cô đã quên không sửa lại đầu tóc.

Sếp tổng, lại là lỗi của anh! >_<

Tô Mã Lệ đưa cho Đỗ Lôi Ty một túi giấy, “Đây là đồng phục, sau khi mặc vào tôi sẽ đưa cô đến

gặp đồng nghiệp. Nhớ lấy, tốc độ phải nhanh, thời gian là vàng bạc!”

Đỗ Lôi Ty vội vàng đón lấy chiếc túi, chạy đến phòng thay đồ.

Phòng thay đồ nằm ở phía Đông của tòa nhà, Đỗ Lôi Ty hỏi N người mới tìm đúng hướng.

Đang định thay thì một bóng người luôn vào.

Đỗ Lôi Ty giật bản mình, nhưng lại nghe người kia lên tiếng trước: “Trước kia tôi chưa từng gặp cô! Chắc cô không phải là “bao cao su” mới đến đây chứ?”

Rầm... Đỗ Lôi Ty suýt tí thì ngã sõng soài.

Rốt cuộc là tên khốn nào công bố tên cô cho cả công ty biết chứ? Cô nhất định sẽ bóp chết hắn! (_ ') #

“Tôi... đã đổi tên rồi...” Cô lúng túng giải thích và quan sát cô gái. Một cô gái trẻ, ngoài hai mươi tuổi, có một gương mặt rất baby và rạng rỡ, toàn thân toát ra một vẻ... nhiều chuyện!

“Không phải chứ!” Cô gái kia tỏ ra thất vọng, “Tôi đã nói với họ là đồng nghiệp mới đến tên Đỗ Lôi Ty rồi, sao cô lại đổi tên cơ chứ?”

Là cô ta! Thì ra là cô ta!

Đỗ Lôi Ty không chế con thêm muốn bóp cổ cô ta, hỏi: “Sao cô lại biết... tên thật của tôi?”

“Jason nói đó!”

Thì ra là chú, Jason, tôi nguyên rửa chú mắc bệnh phụ khoa!!!

Đỗ Lôi Ty thâm nguyên rửa trong lòng một trăm lần rồi một trăm lần.

“Hắt xì...” Jason đang báo cáo tình hình công việc cho Liêm Tuấn bỗng hắt xì.

“Cảm rồi à?” Liêm Tuấn hỏi.

Jason chùi mũi: Lạ thật, sếp tổng đạo này trở nên rất ân cần, trước kia nếu gặp chuyện này, cậu ta luôn chọn cách phớt lờ.

“Không ạ.” Jason lắc đầu, bỗng nhớ ra gì đó và nói, “Đúng rồi, phu nhân thật sự muốn đến công ty ta làm việc sao?”

Liêm Tuấn lật tài liệu, hơi gật đầu: “Cô ấy đến rồi.”

“Nhưng... để phu nhân làm việc ở bộ phận tiếp tân có ổn không?”

“Có gì không ổn à?” Liêm Tuấn ngẩng lên, hỏi.

“Ý tôi là, dù sao cô ấy cũng là phu nhân sếp, tiếp tân thì...? Xuất hiện thế thì... có hơi không thỏa đáng lắm?” Jason lau mồ hôi: Mẹ ơi, suýt nữa thì nói tuột ra bốn chữ “chắc chắn mất mặt” rồi.

“Không sao.” Liêm Tuấn tỏ ra bình thản, “Dù sao cô ấy mất mặt cũng không phải ngày một ngày hai nữa.”

“...”

“Hơn nữa...” Liêm Tuấn khựng lại, nhìn Jason, “Anh nghĩ là, trong công ty sẽ biết cô ấy là vợ tôi à?”

Jason bỗng cảm thấy một áp lực kinh khủng chưa bao giờ có ập đến, toát mồ hôi lạnh, “Không, không...”

“Nếu họ hỏi thì sao?”

“... Thì nói... cô ấy là em họ tôi!”

Thấy Liêm Tuấn như không có ý kiến gì khác, Jason mới thở phào, nói, “Sếp, nếu không có chuyện gì thì tôi ra ngoài đây...” Vừa nói vừa chậm chậm rút lui.

“Anh đi vậy, anh họ vợ!”

Jason nhũn chân, suýt nữa quỵ xuống đất: Sếp ơi, nếu sếp có gì bất mãn thì cứ nói thẳng tôi biết, đừng hù dọa thế được không? Già cả rồi, không chịu nổi sự giày vò này đâu!

T_T

Trong phòng thay đồ Đỗ Lôi Ty vẫn bị cô nàng Long Tiểu Hoa vua nhiều chuyện làm cho dở sống dở chết.

“Nghe nói cô vào đây là dựa vào quan hệ?” Long Tiểu Hoa bí ẩn nhìn Đỗ Lôi Ty, “Là nhân vật cấp cao nào thế? Cô có quan hệ gì với người đó? Tiết lộ tí đi!”

Đỗ Lôi Ty tỏ vẻ khô sở: “Không có mà...”

“Ôi trời, tiết lộ tí thì có sao, chẳng lẽ cô còn nghi ngờ tôi chạy đi kể cho toàn công ty nghe?”

Đỗ Lôi Ty nhìn cô ta, ánh mắt đã lộ rõ vẻ không tin tưởng: Tôi không nghi ngờ mà tôi chắc chắn cô sẽ làm thế mà thôi.

Long Tiểu Hoa thề lời: “Cô đừng giận, tên cô tôi chỉ bắt cần nhớ mồm thôi.”

Thế mà cũng nhớ mồm được, trên người cô rớt cuộc có bao nhiêu cái mồm ha?

“Thế... cùng lắm tôi giới thiệu cô làm quen với các đồng nghiệp, xem như đền tội vậy! Hơn nữa...” Long Tiểu Hoa chớp mắt, cố ra vẻ thần bí, “Các đồng nghiệp đều rất muốn làm quen với cô đó!”

Câu này từ miệng cô ta nói ra, không hiểu vì sao mà Đỗ Lôi Ty có linh cảm không lành.

Quả nhiên, rất nhanh, linh cảm không lành đã trở thành sự thật.

“Chào cô, Đỗ Lôi Ty...”

“Đỗ Lôi Ty, chào đón cô đến công ty!”

“Đỗ Lôi Ty...”

Đỗ Lôi Ty lên cơn điên: Bạn Long Tiểu Hoa, rớt cuộc cô đã nói tên tôi cho bao nhiêu người hả!

Đúng lúc cô đang choáng đến vô cùng thì Tô Mã Lệ bỗng xuất hiện: “Đỗ Lôi Ty, đến văn phòng tôi một chút!”

Tôi muốn đổi tên, tôi muốn đổi tên, tôi muốn đổi tên... Đỗ Lôi Ty không ngừng lặp lại câu này trong lòng, sau đó theo Tô Mã Lệ vào văn phòng.

Cửa vừa đóng, Tô Mã Lệ bắt đầu dùng ánh mắt cực kỳ sắc bén, bắt đầu quan sát Đỗ Lôi Ty.

Bị ánh mắt đó bao vây, Đỗ Lôi Ty bỗng thấy căng thẳng, không dám nhúc nhích.

“Tóc, vẫn chưa chải gọn gàng.” Tô Mã Lệ bỗng mở miệng, “Áo chưa cài xong, tắt hơi nhăn, trang điểm...” Cô ta dừng lại, rồi đột ngột hỏi: “Cô trang điểm chưa?”

Trang điểm? Đỗ Lôi Ty hoang mang lắc đầu.

“Cái gì? Cô chưa trang điểm mà lại đi làm?” Tô Mã Lệ nhìn Đỗ Lôi Ty như nhìn sinh vật ngoài hành tinh.

“Không trang điểm thì không được sao?”

“Đương nhiên - không được!” Tô Mã Lệ sắc giọng, “Là tiếp tân đại diện cho hình tượng cả công ty, cô lại không trang điểm! Đó là sai sót không thể tha thứ!”

Đỗ Lôi Ty: Tiếp tân phải trang điểm sao? Tôi tưởng chỉ cần ngôi đó là được...

“Cho cô mười phút, đi trang điểm ngay cho tôi, sau đó nhờ Tiểu Hoa dẫn cô đến vị trí để làm quen. Tôi đã nói là chỉ cho cô mười phút! Nhanh nhanh nhanh!”

Đỗ Lôi Ty lại lao ra ngoài, cô nghi ngờ lắm, làm việc chung với Tô Mã Lệ lâu rồi, cô sẽ rất có khả năng biến thành “siêu cấp Mã Lệ” (-_-||| Sao cô không nói là Ginobili⁽¹⁾ luôn đi?)

Do không rành trang điểm nên Đỗ Lôi Ty đành cầu cứu Long Tiểu Hoa, dưới sự chỉ dẫn tận tình của cô nàng, Đỗ Lôi Ty đã trang điểm rất “rực rỡ”, trang điểm xong, cô choáng!

“Tiểu Hoa, cô có nghĩ nếu trên mặt tôi có một nốt ruồi thì rất giống một người không?”

“Cô à?” Long Tiểu Hoa chống cằm suy nghĩ rất lâu, nói một cách kiên định: “Giống Marilyn Monroe...”

Đỗ Lôi Ty: Thực ra tôi muốn nói là giống bà mai...

Lúc vác bộ mặt giống bà mai đến quầy, hiệu quả quả nhiên là bất bình thường.

Tiểu Vương đang nghe điện thoại vừa ngược lên, suýt tí thì đập cả điện thoại.

“Tiểu Vương, đây là Đỗ Lôi Ty, đồng nghiệp mới!” Long Tiểu Hoa nhiệt tình giới thiệu.

Đỗ Lôi Ty tức tối nhìn Long Tiểu Hoa: Đã nói tôi đổi tên rồi, đổi tên rồi!

Tiểu Vương như sực vỡ lẽ: “Nghe danh đã lâu! Có ai nói rằng cô Đỗ rất giống một ngôi sao chưa?”

Đỗ Lôi Ty sáng mắt: Marilyn Monroe chẳng?

“Chị Thạch Lựu⁽²⁾.”

Cô là Mã Văn Tài đó! Cả nhà cô đều là Mã Văn Tài! ⁽³⁾

Đúng lúc Đỗ Lôi Ty vô cùng phần nộ thì Long Tiểu Hoa đã thao thao bất tuyệt giới thiệu về công việc: “Để tôi giới thiệu cô biết, công việc tiếp tân của chúng ta chủ yếu phân thành hai loại. Một loại là tiếp đãi thăm hỏi, chủ yếu là nghe điện thoại khách hàng và đón tiếp khách đến thăm, đồng thời ghi chép những gì liên quan; loại thứ hai chính là quản lý thông tin, chủ yếu là công việc chỉnh lý hồ sơ được mang đến. Vì cô mới vào, chưa quen lắm với công ty nên bắt đầu làm từ việc quản lý thông tin đi.”

Đỗ Lôi Ty gật gật, bắt cô là người mới đi tiếp đón khách hàng, cô rất có khả năng là ngay cả nhà vệ sinh ở đâu cũng không trả lời được.

“Đây, công việc đầu tiên của cô!” Long Tiểu Hoa đưa một tập tài liệu cho Đỗ Lôi Ty.

“Đây là gì?”

“Đây là thông tin về một số khách hàng gần đây, đã phân loại xong rồi, cô chỉ cần căn cứ vào tên bộ phận đã ghi trên đó, đưa đến chỗ những người phụ trách tương ứng là được. Tiện thể cũng để cô làm quen với môi trường công ty, rất có lợi cho nhân viên mới đó!”

Đó cũng đúng là một nhiệm vụ tốt, Đỗ Lôi Ty bê tập tài liệu, vui vẻ đi làm việc.

Đỗ Lôi Ty tuy bình thường trông có vẻ khù khờ nhưng một khi đã làm việc thì rất rõ ràng, nhanh chóng căn cứ vào thông tin trên bì hồ sơ, đưa tài liệu đến các phòng ban khác nhau, cuối cùng chỉ còn lại một tập là chưa đưa.

Cầm lên xem, cô choáng.

Chỉ thấy trên bì hồ sơ màu nâu vàng, viết năm chữ lớn bằng bút mực rất ngay ngắn - Văn phòng Tổng giám đốc.

Liêm Thị chắc chỉ có một Tổng giám đốc nhỉ? Đỗ Lôi Ty bất giác lau mồ hôi.

Lúc đi thang máy lên lầu, trong lòng cô cứ thấp thỏm không yên. Tuy ở nhà gặp nhiều rồi, nhưng gặp trong công ty vẫn là lần đầu, lỡ lát nữa văn phòng anh có người, có phải cô nên giả vờ không quen biết, đưa tài liệu rồi đi ngay không? Nếu thế, sếp tổng nhất định sẽ lại tức giận...

Đỗ Lôi Ty nghĩ đi nghĩ lại cũng chưa quyết định sẽ làm như thế nào, thang máy đã đến nơi.

Thực ra lần trước Đỗ Lôi Ty đã ghé văn phòng Liêm Tuấn, khi cô đến đưa cơm. Văn phòng bài trí rất đơn giản, cả tầng chỉ có một văn phòng, một phòng họp lớn, thêm một căn phòng chờ phía ngoài văn phòng nữa.

Đỗ Lôi Ty e dè đi vào phòng khách, phát hiện cô thư ký lễ ra phải ngồi trước cửa văn phòng thì bây giờ chẳng thấy đâu, cánh cửa chớp văn phòng kéo kín, cửa bên cạnh khép hờ. Cô tiến đến, khẽ gõ cửa, đợi mãi cũng chẳng nghe ai đáp lại.

“Tổng giám đốc Liêm, anh có đó không?” Đỗ Lôi Ty yếu ớt hỏi.

Bên trong vẫn im lặng.

Sếp tổng chắc không có trong phòng? Đỗ Lôi Ty ôm tập tài liệu vào, mở cửa như thể ăn trộm, ngó vào bên trong, cười sung sướng! Hahaha, quả nhiên không có ai! Xem ra lúc nãy trong thang máy cô không cần phải tự chuốc khổ vào người làm gì.

Thế là cô nhanh nhẹn lao vào trong, đặt tài liệu xuống rồi chuẩn bị chuẩn đi. Bỗng dưng ánh mắt bị thu hút bởi một thứ trên bàn làm việc.

Ủa! Đây chẳng phải là khung hình điện tử mà trước kia cô tặng anh sao?

Chuyện là thế này, trước khi cô chưa nghỉ việc, có lần phát lương đã hẹn đi mua sắm với Giai Vô Song. Đỗ Lôi Ty cầm tiền, dạo một vòng lớn trong khu mua sắm, cuối cùng bị thăm phát hiện ra, những gì cô mua được thì trong nhà sếp tổng đều không thiếu, tất cả những thứ cô không mua nổi thì nhà sếp tổng càng không thiếu.

Chuyện đau khổ nhất trên thế gian không phải không có tiền, mà là có nhưng không tiêu được!

Cuối cùng Đỗ Lôi Ty quyết định dùng số tiền ấy mua một món quà cho sếp tổng, dù sao từ sau khi họ kết hôn, hình như đều do cô ăn free uống free bá m đại gia, là một cô gái độc lập thời đại mới, thói quen xấu của xã hội cũ không thể bị nhiễm được!

Thế là dưới đề nghị của Giai Vô Song, cô mua cho Liêm Tuấn một khung hình điện tử.

Món quà này rất đổi bình thường và quen thuộc nên Đỗ Lôi Ty cảm thấy không tự tin khi tặng, Liêm Tuấn cũng không ngạc nhiên khi nhận món quà, có lẽ thứ đồ nho nhỏ này không lọt nổi vào mắt sếp tổng. Rồi sau đó Đỗ Lôi Ty không còn nhìn thấy nó nữa, về sau chính cô cũng dần dần quên mất chuyện này.

Không ngờ hôm nay lại nhìn thấy khung hình này trong văn phòng sếp tổng, không hiểu vì sao, Đỗ Lôi Ty bỗng có cảm giác tò mò mạnh mẽ, rất muốn nhìn thử xem sếp tổng rốt cuộc đặt hình ai vào trong đó.

Thế là cô rón rén đi đến, dè dặt cầm khung hình lên, lén lút lật ra xem.

Đây là...

Đỗ Lôi Ty sửng người.

Chắc đây là tấm hình cũ đã được scan lại, màu sắc không còn tươi, nhưng Đỗ Lôi Ty vẫn nhận ra ngay người phụ nữ có nụ cười tao nhã trong hình, rõ ràng là Liêm An Na thời trẻ. Còn người có thân thái đĩnh đạc đứng sau lưng bà, chính là Tiêu Lễ Thạch. Còn đứa trẻ mà Tiêu Lễ Thạch bế trên tay... sếp tổng?

Đó đúng là lần đầu mà Đỗ Lôi Ty được thấy hình sếp tổng hồi nhỏ, trông rất đáng yêu, hai má phúng phính, đang cười vui vẻ. Nụ cười tự đáy lòng, ngây thơ vô tư, có lẽ rất nhiều người chỉ có khi còn nhỏ thôi!

Không hiểu vì sao, Đỗ Lôi Ty bỗng cảm thấy nặng nề trong lòng.

Cô tiếp tục lật xem, sau đó là những tấm hình Liêm Tuấn chụp chung với khách hàng, và rồi cặp mắt của cô dừng lại rất lâu ở một tấm họ chụp chung lúc ở Ý.

Đỗ Lôi Ty ngẩn ngơ, trong lòng cảm thấy rất ngọt ngào, thì ra trong lòng sếp tổng, cô vẫn có một vị trí nhất định!

Nhưng cô không ngờ vị trí của cô lại quan trọng đến thế. Tất cả những tấm hình sau đều là hình chụp chung của họ, từ Venice đến Roma, từ Đền Vạn Thần đến sông Tiber, mỗi một tấm hình họ chụp chung, anh đều không bỏ sót. Đỗ Lôi Ty xem từng tấm, dường như trở lại với chuyến du lịch Roma ấy, trong lòng có cảm giác thật hạnh phúc.

Chỉ có điều, hạnh phúc đều ngắn ngủi, ngọt ngào xưa nay chỉ có thể tồn tại trong thoáng giây, như bây giờ - Đỗ Lôi Ty nhìn chăm chăm tấm ảnh kia mà nghẹn mặt.

Gương mặt này, hình như mình đã gặp ở đâu? Lại nhìn kỹ, Đỗ Lôi Ty choáng: Người trong hình, há miệng, ngủ say sưa, khoe môi vẫn còn dính chút nước dãi, rõ ràng chính là - cô mà!

Khoảnh khắc ấy cô rất thê thảm, sếp tổng, nếu anh muốn chụp lên cũng đừng chụp xấu thế này chứ? T_T

Mấy tấm sau đó đều là chụp trộm, đúng là đủ mọi tư thế xấu xí, Đỗ Lôi Ty xem đến nổi tim như xoắn lại, sắc mặt mỗi lúc một khó coi. Cô bỗng nghĩ đến một câu nói: “Làm người phải làm Trần Quán Hy⁽⁴⁾, đi ngủ phải mang máy chụp hình.”

Sếp tổng, quả nhiên anh rất Trần rất Quán Hy!T_T

Đỗ Lôi Ty sa sầm mặt đặt khung hình xuống, sau đó xoay người, “bình” một tiếng và vào ngực ai đó.

Bỗng có cảm giác muốn khóc muốn cười muốn bóp cổ ai đó. Cũng may cô đã kìm được, dù sao cô cũng xem trộm trước mà! Hành vi xem trộm mãi mãi vô đạo đức hơn hành vi chụp trộm.

“Anh... đến rồi sao?” Đỗ Lôi Ty lúng túng.

Liêm Tuấn gật đầu: “Đến một lúc rồi.”

Hừm! Đỗ Lôi Ty choáng, lập tức biện bạch: “Không phải em cố tình xem trộm, em chỉ... chỉ muốn kiểm tra xem khung hình em tặng anh chất lượng có tốt không, nếu không tốt thì có thể trả lại! Em còn giữ hóa đơn đây!”

Liêm Tuấn nhìn cô, thông thả: “Vậy em kiểm tra xong cảm thấy thế nào?”

“... Rất tốt, rất dễ sử dụng!”

“Thế hả?” Anh như cười như không, trong ánh mắt lóe lên tia tinh nghịch.

Nhìn vẻ mặt ấy, Đỗ Lôi Ty thật chỉ muốn đập đầu chết cho xong, cô bất giác nghĩ đến những tấm hình chụp trộm lúc nãy, rõ ràng là anh chụp trộm trước, tại sao bây giờ lại có vẻ như cô đuối lý vậy? Nói thế nào thì cô cũng là bên bị hại mà!

Đỗ Đỗ, mày thật sự quá ngốc, quá ngây thơ!

Nghĩ đến đó, Đỗ Lôi Ty nổi giận: “Sao anh có thể chụp trộm em chứ?”

Liêm Tuấn lại tỏ vẻ sao - cũng - được: “Anh chụp quang minh chính đại mà, do em không phát hiện thôi!”

“... Em đang ngủ, sao phát hiện được?” Đỗ Đỗ, cô trở nên thông minh rồi à!

Cô nói xong, Liêm Tuấn bỗng im lặng.

“Không nói gì nữa chứ gì!” Đỗ Lôi Ty đắc ý.

“Suyt!” Anh đặt tay lên môi ra hiệu, “Có người đến.”

“Hả?”

Đỗ Lôi Ty sợ hãi như biến thành một con kiến mất đầu, chạy lung tung, bỗng cánh tay bị nắm lại, lưng ép sát vào bức tường trơn nhẵn, sau đó là đôi môi cũng bị xâm chiếm.

“Không... ưm...” Vừa mở miệng lại đúng ý ai đó, giọng nói vừa phát ra nghe như âm thanh rên rỉ, khiến trí tưởng tượng lại bay bổng.

Một nụ hôn xong, quần áo đã xộc xệch, ánh mắt đã mờ màng.

“Chẳng phải anh nói có người...” Đỗ Lôi Ty đỏ mặt, yếu ớt nói.

“Anh lừa em đấy.”

Đỗ Lôi Ty: -_-|||

Sếp tổng, có ai lừa người như anh không!

Cô giận dữ: “Anh!”

Nói chưa xong, đã bị cắt ngang: “Đỗ Đỗ, em có muốn thử office sex không?”

Đỗ Lôi Ty ngán người hai giây, sau đó, sụp đổ.

Rầm!!!

Sau tiếng đóng mạnh cửa, một người bỏ chạy thê thảm ra ngoài còn một người khẽ mỉm cười đầy thích thú trong văn phòng, đúng là có sự khác biệt rõ rệt.

Một lúc sau, Jason vẽ mặt sùng sốt bước vào.

“Sếp tổng, người lúc nãy vừa ra là phu...” Sau đó, anh ta sững người, nhìn chăm chăm Liêm Tuấn, “Sếp ơi, trên miệng anh... là gì thế?”

Liêm Tuấn đưa tay lau miệng, sau khi nhìn thấy vệt son môi đỏ trên ngón tay, anh cau mày: “Jason, bắt đầu từ ngày mai, không cho phép nhân viên Liêm Thị trang điểm đậm, đặc biệt là tiếp tân.”

“Vâng thưa sếp.”

“Còn nữa, anh bảo tiếp tân mỗi ngày hai lần mang danh sách khách hàng lên đây cho tôi.”

“Vâng! Nhưng sếp à, thực ra tiếp tân nếu có khách hàng quan trọng đến đây đều trực tiếp báo cáo với sếp, không cần mỗi ngày hai lần... phiền như thế đây chứ?”

Liêm Tuấn nheo mắt: “Vậy anh họ vợ nghĩ một ngày mấy lần thì thích hợp?”

Jason lau mồ hôi: “Hai lần là được, vẫn là hai lần là hay...”

Thế mới nói, là một con tôm nhỏ tàng lớp thấp thì đừng bao giờ hy vọng “được lãnh đạo bàn bạc thông qua rồi quyết định”. Vì rất nhiều quyết định bất hợp lý luôn luôn nảy sinh trong những cuộc đối thoại đơn giản như thế này.

Từ sau lần đó, Đỗ Lôi Ty đau khổ nhận ra, ngày nào cô cũng phải đưa tài liệu đến cho sếp tổng. Cứ thế liên tục mấy ngày, ngay cả Tiểu Vương cũng rất hâm mộ.

“Tiểu Đỗ, biết sớm như thế thì tôi đã đến công ty muộn mấy năm rồi.”

“Sao vậy?” Đỗ Lôi Ty nhìn tập tài liệu đó, sợ hãi đau khổ.

“Trước kia những tiếp tân như bọn này làm gì có cơ hội gặp sếp lớn đâu? Mà cô vừa đến là công ty đã có chính sách gần dân thế này, cô thực sự là may mắn lắm đây!” Tiểu Vương vừa nói vừa lộ ra ánh mắt hâm mộ.

“Hả?” Đỗ Lôi Ty nghếch mặt, “Cái gì là chính sách gần dân?”

“Thì là cái này đây!” Tiểu Vương chỉ vào tài liệu mà Đỗ Lôi Ty phải mang đến văn phòng Tổng giám đốc, “Cấp trên yêu cầu mỗi ngày hai lần mang danh sách khách hàng đến văn phòng sếp tổng, nhưng nói ra cũng là, sếp tổng ngày nào cũng bận trăm công ngàn việc, sao bỗng có hứng với khách đến thăm thế nhỉ, cô không biết đâu, thực ra trong số những khách đến đây có rất nhiều người kỳ quặc lắm...”

Những lời sau đó Đỗ Lôi Ty không nghe vào nữa, vì cô đã vô cùng phẫn nộ: Thì ra, tất cả những việc này đều là âm mưu của sếp tổng!

Quá đáng! Quá đáng! Vô cùng quá đáng!

Thế là, cô cầm tài liệu, tức tốc lao vào thang máy, quyết tìm sếp tổng để tính sổ.

Thang máy mới lên một nửa, bỗng có một người gặm hamburger đi vào, vừa thấy Đỗ Lôi Ty, vội vàng giấu bánh hamburger cẩn dờ ra sau lưng, lúng túng nói: “Phu nhân...”

Đỗ Lôi Ty tỉnh lại trong cơn giận dữ, phát hiện ra người vừa vào là Jason.

Nghe giọng Jason như thế, chắc là đã biết gì đó, cô hỏi: “Jason, anh có biết tại sao sếp tổng bắt tiếp tân mỗi ngày hai lần mang danh sách khách đến thăm hay không?”

“Cái này... có lẽ là vì sếp tổng khá kỹ lưỡng...” Jason lúng túng.

“Thế à?” Đỗ Lôi Ty quan sát anh ta, trong lòng bỗng nảy sinh ra một suy nghĩ, cô nở một nụ cười, “Jason, anh định đến gặp sếp tổng sao?”

Jason có vẻ hoang mang: “Vâng.”

Đỗ Lôi Ty chớp mắt: “Dù sao anh cũng tiện đường, giúp tôi đưa bản danh sách này cho sếp tổng nhé?” Vừa nói cô vừa nhét tài liệu vào tay anh ta.

Jason hoảng hốt: “Phu nhân, không được! Tuyệt đối không được!”

Hê hê, bị tôi nắm trúng tim đen rồi. Đỗ Lôi Ty nheo mắt, chất vấn: “Tại sao?”

“Cái này...” Bắt đầu lắp ba lắp bắp.

Được thôi! Thì ra hai người phối hợp để cho tôi vào trong! Sếp tổng tôi không đầu nỏ, nhưng nhân vật phụ là anh... Đỗ Lôi Ty quan sát anh ta từ trên xuống dưới - đúng là một đối tượng tốt để xả giận!

“Jason, anh chưa ăn sáng nhỉ?” Cô cười gian.

Jason, đáng thương trán lấm tấm mồ hôi: “Chưa... chưa ăn...”

“Đói rồi chứ?”

“Cũng... cũng hơi...”

“Nếu đói thì ăn hamburger đi, cầm trên tay mà không ăn thì khó chịu lắm!”

“Không... không cần đâu...”

“Ồ! Tôi nhớ ra rồi!” Đỗ Lôi Ty như nhớ ra, “Trong công ty hình như có quy định là “thời gian làm việc không được gọi đồ ăn bên ngoài” nhỉ? Hamburger này của anh có phải là...”

Jason cuối cùng đã sụp đổ: “Phu nhân, tôi đưa giúp cô!”

Kiếp trước tôi nợ hai vợ chồng cô hay sao!T_T

Jason khóc lóc, cầm tài liệu mà vốn Đỗ Lôi Ty phải đưa, vào văn phòng của Liêm Tuấn.

Tập tài liệu vừa đặt lên bàn, ánh mắt sắc nhọn của Liêm Tuấn đã đảo qua: “Anh họ vợ, anh đang chê công việc trợ lý Tổng giám đốc, muốn được điều sang làm tiếp tân phải không?”

Một câu thôi đã khiến Jason ngã gục: “Sếp ơi, tôi oan uổng quá! Sự việc là thế này... bla blab la...”

Trong sự miêu tả sinh động của Jason, Liêm Tuấn nhanh chóng hiểu ra ngọn nguồn sự việc, nói xong, Jason tỏ vẻ vô tội: “Sếp ơi, đều do phu nhân ép tôi hết đấy!”

Liêm Tuấn gật gù: “Tôi biết rồi, anh về đi.”

Jason thở phào: “Cảm ơn sếp!”

“Nhớ trước khi tan sở phải đưa một bản kiểm điểm ba ngàn từ đến văn phòng tôi, nói rõ hamburger của anh là từ đâu mà có.”

Jason khóc ròng.

Đỗ Lôi Ty ngân nga Quốc ca và xuống lầu, cô cảm thấy việc lúc nãy làm vừa trả thù được Jason, mà lại khiến âm mưu của sếp tổng không thể nào thành công, nhất cử lưỡng tiện, thực sự quá thông minh!

Không ngờ bị sếp tổng đùa giỡn quá lâu, mà nay anh lại bị cô “chơi” lại một vố, cảm giác này giống như giai cấp nông nô được giải phóng vậy, ngay cả bước chân cũng nhẹ nhàng hơn nhiều,

đúng là có thể nói cô đang “bay” đến quây tiếp tân!

Vừa đến đó đã thấy trên bàn có một bó hoa hồng to.

Người gặp chuyện vui tinh thần sáng khoái, thấy cái gì cũng vui, nhìn bó hoa hồng, bài Quốc ca mà Đỗ Lôi Ty đang ngân nga bỗng đổi giai điệu: “Em là hoa hồng của anh, em là hoa của anh...”, nghe mà rùng rợn.

“Tiểu Đỗ, vui thế kia à?” Tiểu Vương vừa đi ngang, lên tiếng chào.

“Ừ, hôm nay tâm trạng vui đặc biệt!” Đỗ Lôi Ty tiếp tục bài hát đã lạc cả điệu.

“Cũng chẳng trách, hoa hồng to thế này cơ mà.” Tiểu Vương lẩm bầm.

“Đúng rồi, to thế này cơ mà.” Đỗ Lôi Ty chưa nhận ra sự khác lạ.

Bỗng dưng, Tiểu Vương chồm lại vẽ nhiều chuyện: “Hoa này ai tặng đó? Bạn trai hả?”

“Hoa? Đương nhiên là... Khoan đã, sao anh lại hỏi tôi hoa này do ai tặng chứ?” Cuối cùng đã nhận ra chỗ nào kỳ lạ.

“Nhảm nhí, không hỏi cô chẳng lẽ hỏi Tiểu Hoa? Hoa có phải tặng cho cô ấy đâu?”

“Không tặng cô ấy thì tặng ai?”

Tiểu Vương nhìn Đỗ Lôi Ty như nhìn người ngoài hành tinh: “Cô không đến nổi không biết hoa này tặng cô đấy chứ?”

“Cái gì?” Đỗ Lôi Ty sững sốt.

Sau khi chắc chắn công ty không có Đỗ Lôi Ty nào khác, cô nhìn bó hoa hồng vô cùng rục rờ kia, chìm vào trong sự nghi ngờ.

Ai lại rảnh rỗi tặng cô bó hoa hồng to thế kia? Hơn nữa đã không ghi lại tên trên đó mà cũng chẳng lưu lại gì, thậm chí cả địa chỉ cũng không, tình huống này cũng kỳ dị quá!

Lẽ nào là sếp tổng tặng?

Nhưng Đỗ Lôi Ty nhanh chóng gạt bỏ suy nghĩ đó. Vì với sự hiểu biết của cô về Liêm Tuấn thì anh tuyệt đối sẽ không làm trò lén lút thế này.

Không phải sếp tổng thì rốt cuộc là ai?

Đỗ Lôi Ty nghĩ rất lâu cũng không ra, lúc đó sự nhạy cảm của một phóng viên bắt đầu bùng phát:

Lại lịch hoa này không rõ, liệu có phải là có tập đoàn phạm tội nào làm điều này? Tuy người cô chẳng có gì để người ta tham lam, nhưng lỡ như phần tử phạm tội nhắm vào thân phận phu nhân sếp tổng của cô thì sao?

Đỗ Lôi Ty nghĩ một cách nghiêm trọng rằng: Hoa này không đáng tin!

Vừa hay lúc đó Long Tiểu Hoa đi qua, thấy bó hoa trên bàn, mắt cô nàng như đứng tròng: “Wow! Bó hoa hồng to quá đi mất! Lôi Ty, tặng cậu đó hả? Ai tặng thế? Lãng mạn quá!”.

Đỗ Lôi Ty sáng mắt lên: “Cậu thích không? Cậu thích thì tặng cậu đó!”

Long Tiểu Hoa mừng rỡ: “Thật sao? Hoa này chắc là đắt lắm!”

“Tớ cũng không biết, nhưng tớ cảm thấy người ở tiệm hoa tặng nhầm rồi, dù sao tớ bị dị ứng phấn hoa, cậu thích thì lấy đi.”

Thế là bó hoa hồng bí ẩn ấy đã bị Đỗ Lôi Ty chuyển sang tặng kẻ khác.

Thực ra Đỗ Lôi Ty cũng không hoàn toàn lừa gạt Long Tiểu Hoa, cô tặng bó hoa đó đi có một nguyên nhân lớn là vì cô thực sự bị dị ứng phấn hoa!

Cô bắt đầu thấy da ngứa ngáy. Đầu tiên chỉ hơi ngứa, càng gãi càng ngứa, cuối cùng cô không đứng ngồi yên ổn được nữa.

Không ngờ hoa cao cấp mà phấn hoa cũng cao cấp. Bình thường cô chạm vào những loại như hoa cúc thì nhiều nhất cũng chỉ hắt xì, hôm nay lại nghiêm trọng như thế! Quả nhiên đúng là không có số được nhận hoa hồng!

Cuối cùng Đỗ Lôi Ty ngứa không chịu nổi, quyết định đến phòng thay đồ để thay quần áo.

Cô chạy đến phòng thay đồ, trên đường đi gặp đúng lúc thang máy đi xuống, đến khi cửa thang máy mở ra thì cô đã chạy qua một đoạn hành lang rồi.

Đúng là, ngứa muốn mất mạng luôn!

Phòng thay đồ nội bộ của công ty Liêm Thị được thiết kế rất tiện lợi, trong phòng thay đồ có một phòng tắm, bây giờ nó thật sự là thánh địa của Đỗ Lôi Ty. Cô lao vào trong phòng tắm, nhanh chóng cởi áo khoác, cầm khăn bông lau sạch những chỗ có khả năng bị dính phấn hoa, lúc đó mới thấy thoải mái.

“Sau này thấy hoa cao cấp như vậy nhất định phải tránh xa...” Cô cầm áo vừa cởi ra, lăm băm đi ra khỏi phòng tắm, chuẩn bị thay bộ khác sạch sẽ.

Bỗng nhiên trong không khí truyền đến một cảm giác kỳ quặc, Đỗ Lôi Ty rất tự nhiên nhìn quanh quất một lúc.

Rồi, cô hóa đá.

Chỉ thấy Liêm Tuấn hai tay đút túi quần, đôi chân dài đang vắt chéo, dựa người vào tủ quần áo gần đó, ánh mắt lơ đãng có vẻ cười cợt, đang nhìn cô chăm chăm.

Ngần ra hai giây, Đỗ Lôi Ty hét lên một tiếng, lập tức lấy áo che ngực lại.

Đùa gì thế? Sếp tổng tại sao lại xuất hiện trong phòng thay đồ nữ? Ghê nhất là bây giờ cô chỉ mặc đồ lót!!! Trời cao ơi đất dày ơi, cho cô một cái lỗ chui xuống đi! T_T

“Sao... sao anh lại ở đây?” Đỗ Lôi Ty đỏ mặt, tay nắm chặt áo đang che ngực mình.

“Quan sát công việc!”

Làm ơn đi! Có ông sếp nào quan sát công việc trong phòng thay đồ nữ không? Đỗ Lôi Ty buồn bực nhìn Liêm Tuấn, nhắc: “Đây... là phòng thay đồ nữ.”

“Anh biết.” Thần sắc như thường.

“Anh... anh biết mà còn vào!” Mau ra ngoài đi, mau ra ngoài!

“Đây là công ty của anh!” Anh lại tỏ vẻ như chuyện tất nhiên.

Là công ty của anh, anh cũng không thể tùy tiện vào phòng thay đồ nữ chứ! Đỗ Lôi Ty tức đến phát khóc.

Đang rầu rĩ bỗng thấy ngực mát mẻ hẳn, áo trong tay đã bị cướp mất. Nhìn Liêm Tuấn, anh đang cầm áo của cô, nhìn một cái rồi ném sang một bên.

Sau đó, anh nhìn cô, gật đầu hài lòng: “Cứ thế này thì đẹp hơn.”

Đỗ Lôi Ty khóc ròng.

Và thế là, cô che cũng không phải, mà không che cũng không phải: che che đây đây vậy, rõ ràng là quá rụt rè, dù sao họ cũng là vợ chồng lâu rồi, có nơi nào mà chưa thấy đâu? Không che thì lại cảm thấy thiếu tự nhiên, có cảm giác nude và đi vòng vòng thị chúng vậy.

Tay đưa lên rồi buông xuống, cứ thế mấy lần, cuối cùng cô không chịu nổi nữa.

Mẹ ơi! Thời đại này lưu manh không đáng sợ, chỉ sợ lưu manh có bằng cấp, cái mà sếp tổng lĩnh được nào phải giấy kết hôn? Rõ ràng là bằng lưu manh thì có!

Đỗ Lôi Ty dưới sự giám sát của “lưu manh”, thay quần áo xong, rồi cô đến cửa phòng thay đồ như ăn trộm, lén lút dòm qua khe cửa, nhìn ra bên ngoài.

“Em đang làm gì thế?” Liêm Tuấn hỏi.

“Suýt!” Đỗ Lôi Ty quay đầu, ra hiệu, “Anh nhỏ tiếng đi, lỡ bị người ta phát hiện anh ở đây thì làm sao?” Đùa à, đường đường là sếp tổng của Liêm Thị, làm sao mất mặt được?

Thấy dáng vẻ căng thẳng sợ sệt của cô, Liêm Tuấn bỗng thấy thú vị, nhướn mày: “Em quan tâm anh hả?”

Đỗ Lôi Ty đang bận kiểm tra bên ngoài, không nghĩ gì mà buột miệng: “Vớ vẩn, em không quan tâm anh thì ai quan tâm anh?”

Người sau lưng bỗng im lặng, một lúc sau anh hỏi: “Em lo cho anh, là vì em yêu anh ư?”

“Vớ vẩn, em không yêu anh thì ai yêu anh?”

“Em đang tỏ tình với anh đó sao?”

“Vớ vẩn, em không tỏ tình với anh thì ai...” Cô khựng lại, mặt đỏ đến tận cổ.

Tiêu rồi, bất cẩn để sếp tổng lừa vào tròng rồi!

“Đồ Đồ.” Giọng nói sau lưng bỗng trở nên dịu dàng hẳn, gần trong gang tấc, trầm trầm và gợi cảm.

“Ừm...” Đỗ Lôi Ty tựa đầu vào cửa, không dám quay lại.

“Đồ Đồ.” Anh lại gọi, bỗng ôm lấy eo cô, cuốn cô vào lòng.

Đỗ Lôi Ty lấy tay che mặt, lòng bàn tay cảm nhận được hơi ấm trên mặt, cảm giác có thể lược chín được trứng!

“Đồ Đồ...” Lần thứ ba, mặt anh dán vào hõm cổ cô, hít lấy hương thơm trên người cô, bàn tay ôm cô dần dần xiết chặt, giống như muốn ép cô vào trong cơ thể!

“Đồ Đồ, anh cũng yêu em.”

Giọng nói vang lên bên tai rất chân thực, dịu dàng xuyên qua tai, gầy lên những sợi thần kinh nhạy cảm nhất. Đỗ Lôi Ty ngẩn người, để mặc nụ hôn của anh di chuyển trên cổ, dần dần hôn đến tai, nhẹ nhàng ngậm trong miệng rồi nhả ra, cả người cô khẽ rung lên, lồng ngực như có cảm giác tê

dại.

Như đang ở trong một đầm nước sâu, dần dần chìm xuống, đầu tiên là cơ thể, sau đó là trái tim.

Đúng lúc đầm nước ấy sắp phủ mờ lý trí, cách một cánh cửa, bỗng có tiếng gõ cửa gấp gáp.

“Có ai trong đó không?”

Đỗ Lôi Ty bỗng tỉnh lại, muốn trả lời nhưng môi đã bị dán kín.

Một nụ hôn không kẽ hở, đầu lưỡi di chuyển như muốn hút hết sức lực toàn thân cô. Người bên ngoài vẫn đang gõ cửa định mở ra nhưng người đó đâu biết phía sau cánh cửa này đang chịu đựng trọng lượng như thế nào?

Không chỉ có hai người, mà còn là một tình yêu không ai có thể lay động nổi.

⁽¹⁾ *Manu Ginobili: Vận động viên bóng rổ nổi tiếng thế giới.*

⁽²⁾ *Chị Thạch Lựu: Tên một nhân vật trong bộ phim kinh điển “Đường Bá Hổ Điếm Thu Hương”*

⁽³⁾ *Mã Văn Tài: Tên một nhân vật trong “Chuyện tình Lương Sơn Bá - Chúc Anh Đài;*

⁽⁴⁾ *Trần Quán Hy: Nam diễn viên Hongkong “nổi tiếng” với những scandal sex.*

Chương 36: Bó hoa bí ẩn

“Á!” Một tiếng hét vang lên ở quầy tiếp tân, Đỗ Lôi Ty nấp sau quầy, vẻ mặt hoảng sợ: “Mau lấy ra, mau lấy ra!”

Đã ba lần rồi, anh chàng tiệm hoa chưa kịp làm xong nhiệm vụ trao hoa cho Đỗ Lôi Ty đều bị cô gái có cái tên rất “thoáng” này “đãi ngộ” như vậy.

Thực ra cũng không thể trách Đỗ Lôi Ty hoàn toàn, nếu trách thì trách cái người bí ẩn cứ thích tặng hoa hồng cho cô.

Lần trước nếu không phải vì đóa hoa hồng đó hại cô dị ứng phấn hoa, cô lại vô duyên vô cớ chạy đến phòng thay đồ hay sao? Mà nếu không phải vì đến đó thì cô có bị sắp tổng theo đuổi không? Nếu không phải sắp tổng, cô có bị chặn lại bên cửa phòng thay đồ rồi bị hôn đến đầu óc quay cuồng thậm chí còn...

Nghĩ đến đó, mặt cô lại đỏ bừng.

Dâm tà, quá dâm tà!

Thấy mặt Đỗ Lôi Ty thoát tái thoát xanh thoát đỏ, anh chàng đưa hoa choáng: “Cô à, nếu cô không nhận thì tôi rất khó nói với ông chủ!” Kiếm miếng cơm không phải dễ, em gái làm công hà cớ gì phải làm khó dễ anh chàng làm công này?

“Đừng, đừng đến đây!” Đỗ Lôi Ty cuống lên, chỉ tay về phía Long Tiểu Hoa, “Tặng cô ấy, tặng cho cô ấy!”

“Lôi Ty, như thế không ổn lắm đâu?” Long Tiểu Hoa được tặng không ba lần rồi cũng thấy ngại ngùng, “Nói thế nào thì cũng là hoa tặng cậu, người ta cũng là có lòng thành, cậu...”

“Không cần!” Đỗ Lôi Ty hét lên như mỗ heo, “Tiểu Hoa, cậu thương cho người bị bệnh dị ứng phấn hoa như tớ đi! Kiếp sau tớ sẽ làm trâu làm ngựa cho cậu, xin cậu mang nó đi đi!”

Cô đã nói thế rồi, Long Tiểu Hoa thở dài rồi nhận bó hoa trong tay anh chàng đưa hoa. Haizzz, thế gian này thật kỳ quặc, người được tặng hoa thì không thèm, còn người muốn có hoa như cô lại chẳng ai chịu tặng! Bị kịch quá!

Long Tiểu Hoa vừa cảm thán vừa ôm hoa đến văn phòng, bất cẩn đâm sầm vào một người đang mặt mũi đau khổ.

“Xin lỗi Jason, tôi không để ý!” Long Tiểu Hoa vội vàng xin lỗi.

“Không sao.” Jason vừa nói, mắt bỗng nhìn thấy hoa trên tay cô, “Ừa, bạn trai tặng à?”

“Làm gì có chuyện đó!” Long Tiểu Hoa đau lòng, “Là do người ta không cần nên mới cho tôi đấy chứ!”

“Ngay cả hoa hồng cũng không cần?”

“Đúng thế! Chính là cô em họ Đỗ Lôi Ty của anh đó! Nói gì mà bị bệnh dị ứng phấn hoa, cứ nằng nặc đòi tặng hoa lại cho tôi, tôi đã nhận hoa ba ngày liên tiếp rồi! Bla bla bla...”

Tiếp đó Long Tiểu Hoa nói gì, Jason không nghe vào nữa, mấy ngày nay đầu óc anh cảm thấy căng thẳng, phiền muộn quá.

Từ sau lần trước bị Đỗ Lôi Ty uy hiếp, thay cô đưa danh sách khách hàng đến cho sắp, sắp cứ mang mối hận với anh ta trong lòng, lúc nào cũng vọt ra câu “anh họ vợ” để làm anh ta sợ chết khiếp, anh ta sắp bốn mươi tuổi đến nơi rồi, cứ thế này thì sẽ càng già hơn mất! Vì nghĩ cho sức khỏe của mình, Jason quyết định làm người xấu một lần.

Nếu để sắp tổng biết vợ mình bị tên khác theo đuổi, nhất định sẽ chuyển toàn bộ sự chú ý vào

việc đó, vậy anh ta không cần ngày nào cũng thấp thỏm lo âu nữa rồi!

Ha ha, sáng kiến này quá tuyệt!

Thế là Jason chạy ngay đến văn phòng sếp tổng, bla bla mật báo cho Liêm Tuấn, nhìn Liêm Tuấn với vẻ vô cùng mong đợi: Bùng nổ đi! Sếp tổng đại nhân!

Hồi lâu sau Liêm Tuấn chậm rãi ngẩng lên, bình tĩnh nói: “Biết rồi, anh họ vợ!”

Jason gục đầu ừ rừ rời khỏi văn phòng, vốn muốn chuyển hướng chú ý của sếp tổng, ai ngờ sếp tổng lại có tự tin với sức hấp dẫn của mình đến thế, chẳng thềm hỏi lấy một câu, xem ra “ông anh họ vợ” là anh phải đảm đương nhiệm vụ một thời gian dài rồi đây.

Jason đi rồi, Liêm Tuấn gấp tập tài liệu lại và gọi điện thoại.

“Tổng... tổng giám đốc?”

Sau một tiếng kêu, cả quầy tiếp tân đều rơi vào im lặng, ai nấy đông tai lên nghe Tiểu Vương tiếp điện thoại.

“Tổng giám đốc... chào... chào anh! Có chuyện gì tôi có thể giúp cho anh ạ?” Tiểu Vương tỏ ra sung sướng, bàn tay cầm điện thoại run run.

“Anh ấy sao vậy?” Đỗ Lô Ty hỏi Long Tiểu Hoa.

“Cậu không biết hả? Tổng giám đốc Liêm là thần tượng của Tiểu Vương, nghe nói màn hình vi tính của anh ta đều là hình của sếp tổng đó.”

Tiểu Vương? Liêm Tuấn? Đỗ Lô Ty bất giác rung mình lạnh lẽo.

“Kỳ lạ, Tổng giám đốc Liêm gần đây hình như rất quan tâm đến bộ phận tiếp tân của chúng ta.” Long Tiểu Hoa lẩm bẩm.

“Có à?” Đỗ Lô Ty bỗng cảm thấy có phần lúng túng.

“Ừ, sếp công việc bận bịu lắm, tớ nghe nói bình thường cả thời gian về nhà còn không có...”

Đỗ Lô Ty choáng, rõ ràng ngày nào anh cũng về nhà đúng giờ để hành hạ cô mà!!! “Chắc không ghê gớm thế chứ...” Cô lẩm bẩm.

“Sao ghê gớm? Tớ nói cậu nghe, bây giờ những thiên tài giới kinh doanh đa phần đều cuồng công việc, ba – bốn mươi tuổi còn chưa có vợ, còn là “kim cương Vương Lão Ngũ”⁽¹⁾ nữa. Thực ra toàn bộ đều lừa các cô gái chúng ta, đối với bọn họ công việc là tất cả, ai gả cho họ sẽ rất xui xẻo! Lô Ty, cậu sao thế?”

“Không có gì!” Đỗ Lô Ty vuốt mồ hôi lạnh, “Tớ chỉ cảm thấy có cảm giác sắp xui xẻo.”

Vừa nói xong, Tiểu Vương bỗng lao đến.

“Tiểu Đỗ, điện... điện thoại.” Về mặt Tiểu Vương ngoài vui mừng ra còn có chút hưng phấn, trong hưng phấn lại có lẫn chút hoảng hốt, khiến Đỗ Lô Ty nhìn mà khiếp hãi.

“Ai vậy?” Cô hỏi.

“Tổng... tổng giám đốc!”

Tim Đỗ Lô Ty hẫng xuống.

Lúc nghe máy, cô có thể cảm nhận được ánh mắt bốn phía chiếu đến, ngay cả Tô Mã Lệ vừa đi ngang qua cũng đứng lại, chăm chú quan sát.

“Alo...” Cô yếu ớt nói.

“Công việc quen chưa?”

“Cũng ổn...”

“Ăn cơm chưa?”

“Vừa ăn xong...”

“Buổi tối cùng về.”

“Vâng...”

“Cúp đây...”

“Ừm...”

Sau đó đầu dây bên kia vắng đến tín hiệu bận “tút tut”, còn Đỗ Lôi Ty đang cầm ống nghe thì đã biến thành một bức tượng đá.

Sếp tổng rõ ràng là cố ý gọi đến để làm cô đứng hình mà, chuyện nhỏ này gửi tin nhắn là được, gọi di động cũng được, thậm chí về nhà cũng được. Nhưng anh lại cứ chọn điện thoại quây tiếp tân, khiến tất cả mọi người không hiểu chân tướng đều vây quanh cô, đó quả là một sự - mượn dao giết người lộ liễu!!!

Quả nhiên chỉ một lúc, các đồng nghiệp đều vây quanh, đặc biệt là Tiểu Vương vẻ mặt rất gấp gáp: “Tiểu Đỗ, sếp nói gì với cô thế?”

“Đúng rồi? Nói gì thế? Nói nhanh nói nhanh!” Người xung quanh cũng lần lượt phụ họa.

Đỗ Lôi Ty choáng, chẳng lẽ phải nói là sếp tổng gọi đến hỏi cô ăn cơm chưa hay sao?

“Tổng giám đốc Liêm gọi... để tìm hiểu tình hình công việc của nhân viên mới!”

“Không thể nào!” Mọi người lần lượt ồ lên, “Tại sao lúc tôi vào công ty, sếp không hề gọi điện tìm hiểu?”

“Đúng thế, kỳ quặc quá đi mất! Tiểu Đỗ, chắc cậu không phải đã quen sếp tổng trước đó rồi chứ?”

“Sao có thể!” Đỗ Lôi Ty cuống lên, “Các cậu đừng... đoán linh tinh! Sếp tổng thực ra... thực ra là... chọn đại một nhân viên để tiến hành điều tra thôi!” Cô đã tìm ra cái cớ, bắt đầu thêm mắm dặm muối để nói tiếp, từ trùng hợp đến tỷ lệ, từ tỷ lệ đến vận may, cuối cùng kết luận một cách kiên định lạ thường – Tổng giám đốc Liêm chọn tôi để tìm hiểu tình hình hoàn toàn là vì tên tôi khá đặc biệt, anh ấy đã chú ý từ cái nhìn đầu tiên!

“Tôi hiểu rồi!” Tiểu Vương vỗ đầu, “Nếu tôi tên Vương Bát⁽²⁾, cú điện thoại ấy của sếp sẽ gọi cho tôi!”

Tiểu Vương, cuối cùng cậu đã nói ra chân tướng! Đỗ Lôi Ty kích động đến mức suýt khóc.

Màn kịch bất ngờ này cuối cùng vì một thoáng nhanh nhạy của Đỗ Lôi Ty mà không thể khơi dậy sóng to gió cả, chỉ có điều hôm ấy về nhà, cô rất ư là buồn bực.

Cô cảm nhận sâu sắc rằng cứ lén lén lút lút thế này, sớm muộn gì cô cũng bị thần kinh phân liệt.

“Ngày mai anh không cần đợi em nữa, em tự ngồi xe bus về nhà.” Cô nói.

“Sao?” Liêm Tuấn bình tĩnh hỏi.

“Còn không phải do cú điện thoại hôm ấy của anh hả?” Nghĩ lại là Đỗ Lôi Ty phát cáu, giọng điệu cũng nặng nề, “Anh có gì thì gọi di động cho em, tại sao gọi điện thoại quây tiếp tân? Anh có biết hôm đó suýt nữa em bị bại lộ thân phận không?” Lỡ lại khiến người ta phát hiện cô ngày nào cũng ngồi xe sếp tổng về nhà, cho dù cô có mười cái miệng cũng không giải thích được.

“Em không muốn người khác biết quan hệ chúng ta đến thế à?” Liêm Tuấn bỗng trở nên nghiêm túc.

Đỗ Lôi Ty đang than vãn bỗng sững người, ý thức ra thái độ mình lúc nãy có phần quá đáng, vội dịu giọng giải thích, “Ý em là, thực ra quan hệ của chúng ta, chúng ta biết là được, không nhất thiết phải cho toàn công ty biết... Anh nói có đúng không?” Cô vừa nói vừa lén nhìn phản ứng của Liêm Tuấn.

Anh lái xe, không đáp lại.

Quả nhiên, sếp tổng vẫn giận!

Hôm ấy về nhà rồi, cả buổi tối Liêm Tuấn phớt lờ Đỗ Lôi Ty, ngay lúc cô ngủ, anh cũng vẫn ở thư phòng xem tài liệu, điều đó khiến cô rất ám ức.

Thực ra lần này cô không làm sai gì, chỉ có điều không muốn trở thành đề tài bàn tán cho cả công ty thôi, chút yêu cầu này chẳng lẽ là quá đáng hay sao? Hơn nữa, dù thái độ cô có tệ một chút, nhưng về sau cũng đã nhanh chóng xin lỗi rồi, sếp tổng sao cả chuyện bé xít này cũng so đo với cô?

Đỗ Lôi Ty càng nghĩ càng thấy sếp tổng lần này quá đáng, từ khi kết hôn đến nay, chuyện lớn chuyện nhỏ đều do anh nói là xong, cô lúc nào cũng chỉ còn nước tuân lệnh. Bây giờ nghĩ lại, đúng là chủ nghĩa gia trưởng mà! Nước Trung Quốc mới đã thành lập sáu mươi năm rồi, phụ nữ đã được giải phóng nửa thế kỷ rồi, cô là một cô gái Trung Quốc hiện đại độc lập, sao có thể nhịn nhục, chịu đựng tàn tích ác ôn còn lưu lại của xã hội cũ chứ?

Tuyệt đối không thể thỏa hiệp!

Đỗ Lôi Ty co chặt nắm đấm, ngược lên nhìn trời bốn mươi lăm độ, thề sẽ đối kháng đến cùng với lực lượng tàn ác!

Ngày hôm sau trời vừa sáng, Đỗ Lôi Ty đã dậy từ sớm, không ăn sáng mà đã lên xe bus đi làm. Do dậy quá sớm, thậm chí không gặp phải nạn tắc đường giờ cao điểm, lúc đến công ty thì cả tòa nhà văn phòng vẫn còn đóng cửa.

Đỗ Lôi Ty choáng, ngẩn ngơ nhìn cánh cổng khép chặt, một lúc sau cô đã thấy đói bụng.

Haizzz! Biết sớm thế này đã ăn chút gì đó rồi đi, ăn no xong mới có sức chiến đấu với sếp tổng chứ!

Đỗ Lôi Ty hồi hận sờ bụng, bắt đầu suy nghĩ xem xung quanh có gì ăn sáng được không, đúng lúc ánh mắt cô đang đảo quanh tìm kiếm thì bỗng một chiếc túi đựng đồ ăn sáng đưa đến trước mặt cô.

Nếu là sếp tổng thì cô sẽ tha thứ cho anh, Đỗ Lôi Ty nghĩ.

Thế nhưng khi cô nhìn theo cánh tay cầm túi, thì trong lòng bỗng thấy thất vọng.

“Là anh à?” Cô cay đắng nhếch môi.

Tiêu Doãn sưng người: “Bao cao su, tâm trạng cô không tốt à?”

“Không phải.” Cô lắc đầu. “Tôi chỉ hơi buồn ngủ... Đúng rồi, sao anh lại ở đây?” Đỗ Lôi Ty ngờ vực quan sát Tiêu Doãn, bây giờ là hơn sáu giờ sáng, anh ta bỗng xuất hiện ở đây, trên tay lại còn cầm điểm tâm, cũng kỳ quặc quá đi chứ!

“Đừng nhìn nữa.” Tiêu Doãn cười, “Đúng thế, tôi theo cô đến đây.”

“Cái gì?” Đỗ Lôi Ty kinh ngạc nhìn anh ta. “Anh theo dõi tôi?”

“Cô đừng nói khó nghe thế chứ! Tôi chỉ ra ngoài chạy bộ, tiện đường đi ngang nhà cô, thấy cô mới sáng sớm đã ra ngoài một mình, sợ cô xảy ra chuyện gì nên mới đi theo.”

“Chạy bộ?” Đỗ Lôi Ty quan sát Tiêu Doãn, quả nhiên anh ta vẫn mặc đồ thể thao, “Không ngờ dạng công tử đào hoa như anh mà thói quen sinh hoạt cũng lành mạnh đấy chứ?”

Tiêu Doãn cười: “Bao cao su, chắc cô không cho rằng tôi là loại suốt ngày chỉ biết vui mình trong quán bar, lăng nhăng khắp nơi, ngày đêm làm loạn kẻ khác đấy chứ?”

Đỗ Lôi Ty ứ ớ gật đầu.

Tiêu Doãn sắc: “Tốt thôi, tôi thừa nhận có lúc tôi cũng khá là phóng đảng, nhưng...” Anh ta chớp mắt với cô, “Tôi đã cảm dục lâu lắm rồi.”

Phụt! Đỗ Lôi Ty phun ra.

“Tiêu đại công tử, chắc anh không định xuất gia chứ?” Không hiểu vì sao, Đỗ Lôi Ty bỗng thấy xuất hiện một Vi Tiểu Bảo phiên bản Trần Tiểu Xuân, mặc áo cà sa, đang chọc giỡn Song Nhi, sau đó cô cười phá lên, không ngại ngừng tí nào.

“Bao cao su, cô muốn đùa bốn tôi cũng đâu cần tỏ ra như thế?” Tiêu Doãn cau mày.

Đỗ Lôi Ty cười hột hơi, ôm bụng nói đứt quãng: “Xin... xin lỗi! Tôi chỉ cảm thấy rất... rất buồn cười! Ha ha ha...”

Tiêu Doãn bó tay.

Một lúc sau khi cô đã cười dứt, cảm giác rã rời toàn thân, thế là rất không khách sáo mà giật lấy hamburger trong tay Tiêu Doãn, cắn một miếng to.

“Ừm... ngon... ngon quá...” Cô ngậm bánh, lúng búng nói.

“Bao cao su, bộ dạng cô bây giờ rất không thực nữ.” Tiêu Doãn nói.

Đỗ Lôi Ty vừa nuốt miếng bánh vào, nhìn Tiêu Doãn như nhìn người ngoài hành tinh, “Anh lạc hậu quá vậy! Tôi nói anh biết, thời đại này không cần thực nữ nữa, con gái vô đối, mới là tài, hiểu không?”

Tiêu Doãn lại sặc.

“Bao cao su, cô thật đặc biệt, không hổ là cô gái mà tôi thích.”

Lần này đến lượt Đỗ Lôi Ty sặc, cô che miệng, cứ ho suốt.

Đại ca à, tôi đang ăn sáng! Anh đừng hù dọa tôi được không? Cô không nói ra, đành dùng ánh mắt oán hận lặng lẽ trách móc Tiêu Doãn.

“Bao cao su, tôi nói thật đấy!” Về mặt Tiêu Doãn bỗng trở nên nghiêm túc, “Tôi thích em.”

“Anh! Khụ khụ... khụ khụ khụ...”

Đỗ Lôi Ty lại sặc, sặc đến nỗi nước mắt rơi ra, cô đành vừa ho vừa chùi nước mắt, “Anh đừng nói là mấy bó hoa đó là anh tặng tôi đấy nhé?”

Tiêu Doãn gật đầu.

Lần này Đỗ Lôi Ty hoàn toàn im lặng.

Chắc anh ta không nghiêm túc đấy chứ? Thích cô? Oh my God! Không thể hiểu nổi.

Lúc trước cô luôn xem vẻ đùa cợt của Tiêu Doãn với cô là thói quen của một công tử đào hoa, không ngờ bây giờ anh ta lại nghiêm túc nói rằng thích cô, thực sự rất khó để chấp nhận!

Hơn nữa cô đã là gái có chồng, tuy trong nhà sếp tổng với chủ nghĩa gia trưởng kia có hơi ngang ngược một tí, ích kỷ một tí, cũng hẹp hòi một tí... nhưng... Cô vẫn đúng là người cuồng “ngược”, yêu anh đến muốn chết.

Nghĩ đến đó, Đỗ Lôi Ty bỗng thấy buồn bã.

“Bao cao su?” Giọng Tiêu Doãn cắt đứt suy nghĩ của cô, “Em có đang nghe anh nói không?”

Hừm...

Đỗ Lôi Ty ứ ớ, chỉ toàn nghĩ về sếp tổng và không chú ý Tiêu Doãn nói gì sau đó, lỡ để anh ta biết được cô lơ đãng thì nhất định sẽ đau lòng, Đỗ Lôi Ty nghĩ ngợi, vẫn quyết định lừa anh, “He he, nghe thấy rồi! Sao lại không nghe được? He he he...” Giọng cười có phần lúng túng.

Sắc mặt Tiêu Doãn u ám: “Vậy em nghĩ thế nào?”

“Tôi à...” Đỗ Lôi Ty nhăn mày, Tiêu Doãn lúc này đã nói gì với cô vậy? Có lẽ là tỏ tình chẳng, thôi bỏ đi! Mặc kệ anh ta nói gì, cứ khéo léo từ chối là được!

Thế là cô tỏ ra khó xử: “Thực ra... tôi không có gì đáng để anh thích cả! Tôi... con người tôi rất ngốc, làm việc lúc nào cũng quên cái này bỏ cái kia, ngay cả đi đường cũng không phân biệt rõ đông tây nam bắc... bla bla bla...” Đỗ Lôi Ty vắt kiệt não ra để kể lể một đồng khuyết điểm, rồi mới nói: “Thế nên tôi nghe anh cứ nên suy nghĩ cho kỹ...”

“Tôi chỉ cần em.” Tiêu Doãn cắt ngang, giọng vô cùng kiên định.

Khóe môi Đỗ Lôi Ty giật giật: Anh đẹp trai à, tôi nói nhiều thế mà sao anh không hiểu? Cô quyết tâm, nhắm tịt mắt, cúi đầu nói: “Xin lỗi, tôi không thể đón nhận anh.”

Bồn bề bỗng tĩnh lặng, đôi mắt Tiêu Doãn tối lại, một lúc lâu sau, anh ta bỗng cười khò: “Thực ra, tôi đã dự đoán sớm...” Chưa nói dứt, bỗng nghiêng mình ôm chặt lấy cô.

Đỗ Lôi Ty ngớ người, anh ta... tại sao lại ôm cô? Vẫn còn chưa hết sững sờ thì một nụ hôn ấm áp đã đập xuống trán cô.

“Cám ơn em, chỉ ít đã cho tôi một cơ hội hôn em.” Tiêu Doãn buông cô ra, lùi một bước, “Nhưng...” Anh ta chớp mắt, “Nếu ngày nào đó em bỗng thấy thích tôi, tôi sẽ về ngay cạnh em.”

Anh ta nói xong quay người bỏ đi, để lại Đỗ Lôi Ty đứng ngẩn ngơ tại chỗ.

Cái gì là cho tôi một cơ hội hôn em? Ôi mẹ ơi, ai nói cho cô biết, Tiêu Doãn lúc này rốt cuộc đã nói gì? T_T

Đúng lúc cô đang vắt óc suy nghĩ, thì không xa chỗ cô đứng, một chiếc xe Land Rover đang từ từ chạy đi, biến mất ở một góc phố vào buổi sớm tinh mơ.

Một cơn gió lạnh ào đến, Đỗ Lôi Ty rùng mình ớn lạnh.

(1) *Kim cương vương lão ngũ ý chỉ những người đàn ông hội tụ những tiêu chuẩn: Đẹp trai, giàu có, giỏi giang, học thức cao, khiêm tốn*

(2) *Vương bát trong “vương bát đản – từ dùng để mắng người trong nhân gian, thực ra xuất phát từ từ đồng âm là “vong bát đoan”, bát đoan thời cổ gồm: hiếu, dễ, trung, tín, lễ, nghĩa, liêm, si; ý chỉ tám điều cần có để làm người. Quên đi tám điều đó cũng như quên đi cách làm người, về sau gọi chệch thành “vương bát đản”.*

Chương 37: Cãi nhau

“Lôi Ty, sao trông sắc diện của cậu có vẻ không được tốt thế?” Lúc ăn cơm, Long Tiểu Hoa lo lắng nhìn cô.

Đỗ Lôi Ty thở dài: Haizzz! Tinh thần không được tốt là chắc chắn! Có người nào tối qua mất ngủ, sáng nay dậy sớm, lại gặp phải tình huống khiếp đảm, mà còn có thể giữ vững được sức chiến đấu không? Cho dù là Ultraman đánh quái vật cũng biết mệt, cũng phải nghỉ ngơi chứ!

“Lôi Ty, có phải cậu có tâm sự không?”

“Tớ á?” Đỗ Lôi Ty cười gượng gạo, “Không có đâu...”

Không có mới lạ! Đúng lúc cô đang định đơn phương hủy hiệp định chiến tranh lạnh, đầu hàng sếp tổng thì sếp tổng tự dưng không thèm quan tâm đến cô nữa. Nói chính xác hơn là, sếp tổng lại xem cô như không khí, lúc đi ngang quây tiếp tân, không thèm nhìn cô một cái mà đã cười cười nói nói với cô thư ký xinh đẹp rồi vào thang máy luôn.

Vì chuyện này mà cả buổi sáng Đỗ Lôi Ty không còn tâm trạng làm việc, còn suýt nữa bị Tô Mã Lệ phạt dọn nhà vệ sinh nam, cô vất vả quá đi chứ! T_T

Đến khi ăn cơm trưa, Đỗ Lôi Ty cũng không nghĩ ra, rốt cuộc mình đã đắc tội sếp tổng chỗ nào, hại anh nổi giận như thế. Vẫn là người xưa nói đúng: Sống cùng vua như sống cùng hổ!

“Lôi Ty, cậu phải phấn chấn lên, lát nữa buổi chiều sẽ phải họp đại hội nhân viên đây!” Long Tiểu Hoa nói,

“Đại hội nhân viên?”

“Đúng thế! Là đại hội nhân viên mỗi tháng một lần ở Liêm Thị, đến lúc đó Tổng giám đốc Liêm cũng sẽ lên bục nói chuyện, rất đặc sắc.” Long Tiểu Hoa nói.

Liêm Tuấn? Vừa nhắc đến anh, Đỗ Lôi Ty đã thấy lồng ngực tung tức.

“Đề tớ nói cậu nghe, Liêm Thị chúng ta mỗi tháng vào buổi chiều thứ Sáu của tuần thứ ba, đều tổ chức đại hội nhân viên, cậu biết bọn mình gọi nó là gì không?”

“Gì cơ?” Đỗ Lôi Ty tỏ ra hồ hững.

“Bọn mình gọi nó là đại hội kinh nguyệt!”

Phụt! Đỗ Lôi Ty phun ra.

Đại hội kinh nguyệt, rất hay, rất bình thường!

Thế là chiều hôm ấy, Đỗ Lôi Ty lần đầu là nhân viên Liêm Thị đã tham gia “đại hội kinh nguyệt” trong truyền thuyết.

Hội nghị được sắp xếp ở hội trường lớn của công ty, mọi nhân viên đều có mặt, ngay cả đi quét dọn vệ sinh cũng không ngoại lệ.

Đỗ Lôi Ty theo bọn Long Tiểu Hoa vào trong, vốn định tìm một góc khuất, ai ngờ Long Tiểu Hoa nhiệt tình tăng cao, nhìn thấy ngay hai chỗ trống ở hàng phía trước.

“Nhanh nhanh nhanh! Ở đó còn hai chỗ trống!” Cô nàng vừa hét vừa chạy như bay lại chiếm chỗ, còn vẫy tay với cô, “Đến đây, đến đây nhanh lên!”

Đỗ Lôi Ty hét cách, đành tiến lại đó.

Không thể không thừa nhận rằng công lực giành chỗ của Long Tiểu Hoa thật phi phàm, hai chỗ cô nàng chiếm vừa vặn nhìn thẳng lên bục chủ tọa, tầm nhìn tốt đến kinh ngạc. Đỗ Lôi Ty vừa ngồi xuống đã nhấp nhòm, trong đầu toàn nghĩ đến cảnh cô và Liêm Tuấn nhìn nhau, bất giác muốn tháo lui trước trận đánh.

“Tiểu Hoa, tớ hơi khó chịu, hay...”

Cô đang định chuồn thì Long Tiểu Hoa chặn lại: “Suýt! Đền rồi, đền rồi!”

Lại nhìn lên bục chủ tọa, quả nhiên Liêm Tuấn mặc âu phục đen, đang tiến từng bước lên đó, sau đó hội trường vốn huyền nào bỗng yên tĩnh, ánh mắt mỗi người đều tập trung vào Liêm Tuấn trên bục.

Rời đi chỗ khác lúc này rõ ràng là lựa chọn không sáng suốt, Đỗ Lôi Ty đành nghiến răng ngồi lại, để tránh bị sếp tổng phát hiện, cô còn cố gắng gục đầu xuống, không nhìn lên đó.

Một lúc sau micro bắt đầu điều chỉnh, rồi sau đó, giọng Liêm Tuấn bỗng vang vọng: “Chào các vị!” Giọng nói thật khác với thường ngày, tao nhã nhưng trầm tĩnh, không chậm không nhanh, thấp thoáng một nét ngang ngược vương giả, tim Đỗ Lôi Ty bỗng run lên.

“Trước khi lên đây, tôi luôn tự hỏi một vấn đề, tại sao tôi phải đứng đây, các bạn vì sao lại ngồi ở đây, câu hỏi này có vẻ rất vớ vẩn, thực ra...” Anh ngừng lại, “Cũng đúng là vớ vẩn thật.”

Phía dưới rộ lên tiếng cười.

Sự hài hước của sếp tổng đúng là... lạnh! Đỗ Lôi Ty tự nhủ, đầu càng gục thấp hơn, xin đừng để sếp tổng nhìn thấy cô! Đứng!!!

Cũng may lời cầu xin của cô có hiệu quả, Liêm Tuấn đứng phát biểu phía trên, không hề có ý dừng lại. Tim Đỗ Lôi Ty như nhẹ nhõm hơn, tuy đầu vẫn cúi thấp nhưng đã bắt đầu nghe anh diễn giảng.

Chủ đề cuộc họp lần này hình như có liên quan đến “cảm giác tồn tại của doanh nghiệp”, Liêm Tuấn ung dung phát biểu trên kia, lời châu ý ngọc, thỉnh thoảng còn khiến phía dưới cười vang.

Dần dần, Đỗ Lôi Ty cũng bị thu hút, không kìm được ngẩng lên.

“Rốt cuộc một công ty thế nào mới được xem là công ty tốt? Rất rõ ràng, công ty không thể không kiếm tiền, một công ty tốt thì phải khiến nhân viên vui vẻ, đền đáp lại một cách tốt nhất cho cổ đông và nhân viên...”

Liêm Tuấn đứng trên bục trông rất phong độ, từng cử chỉ đều có một sức quyến rũ, thu hút sự chú ý của tất cả mọi người vào bài diễn giảng của anh.

Đỗ Lôi Ty nhìn đến ngẩn ngơ, bỗng cảm thấy Liêm Tuấn trên kia khác hẳn thường này, anh thật xa vời, giảng thuyết quan niệm của anh về doanh nghiệp, về cuộc sống, mỗi câu mỗi chữ đều đầy ắp trí tuệ, anh là bậc vương gia trên vạn người, còn cô...

Khoảnh khắc ấy Đỗ Lôi Ty bỗng cảm thấy buồn bã như đang rơi xuống vực sâu, muốn bầu vùi anh nhưng anh đứng trên kia lại xa vời không thể với tới.

“Tiểu Hoa, tớ... tớ đi vệ sinh.” Cuối cùng cô không kìm được, muốn thoát khỏi nơi này, tìm nơi vắng người để bản thân yên tĩnh một chút.

Thế nhưng đúng lúc cô chuẩn bị đi ra từ cửa ngách thì bỗng nghe như có ai gọi: “Phu nhân, phu nhân!”

Cô nhìn theo hướng đó, thấy Jason đứng không xa đang ra sức vẫy tay với cô. Đỗ Lôi Ty nhìn quanh, xác định Jason đang gọi cô thì mới tiến đến.

“Có chuyện gì không?”

Chưa hỏi xong, Jason đã kéo cô lại, giọng gấp rút: “Mau theo tôi, có việc gấp!”

Đỗ Lôi Ty hoàn toàn mù mờ trước hành động và lời nói kỳ quặc của Jason, thấy anh ta gấp như thế cũng không tiện hỏi nhiều, đành để mặc anh ta kéo mình ra phía sau cánh gà.

Lúc ra phía sau, không biết vì sao mà ánh đèn bỗng tối hẳn, Jason cứ bước nhanh vào trong, một lát sau anh ta bỗng khựng lại.

“Sao vậy?” Đỗ Lôi Ty hỏi, trong lòng lơ mơ cảm thấy có gì đó kỳ lạ.

“Phu nhân, xin lỗi, đây hoàn toàn là ý của sếp.” Jason vừa nói dứt, Đỗ Lôi Ty đã thấy tay mình bị nhét vào thứ gì đó, sau đó có một sức mạnh đẩy phía sau lưng, đẩy cô ra ngoài.

Trước mắt bỗng sáng bừng, sau đó Đỗ Lôi Ty hóa đá.

Đây... đây là tình huống gì đây?

Chỉ thấy cô không hiểu vì sao lại đứng trên bục diễn giải, trên tay cầm một bó hoa tươi, ánh đèn rất mạnh chiếu trên người cô, phía dưới đầy người, ánh mắt ai nấy đều tỏ ra kinh ngạc vì sự xuất hiện đột ngột của cô.

Đỗ Lôi Ty bỗng thấy choáng váng, trong lúc mơ hồ thì cô nhìn thấy gương mặt Liêm Tuấn, anh quay lại nhìn cô, ánh mắt bình tĩnh, không thể nào suy đoán được.

Thời gian như dừng lại khoảnh khắc đó, Đỗ Lôi Ty lóng ngóng đứng tại chỗ, bó hoa tươi trong tay trở nên quá đỗi nặng nề.

Cô phải làm sao đây? Đến với anh, hay là bỏ đi?

Suy nghĩ hồi lâu sau, cô cắn môi, ôm hoa, chậm rãi tiến về phía anh.

Chỉ có vài bước chân mà cô bước đi quá khó nhọc, trong ánh mắt của mọi người, cảm giác áp lực chưa từng thấy, cuối cùng cô dừng lại trước mặt anh.

Giơ tay, đưa bó hoa ra.

Liêm Tuấn vẻ mặt không chút cảm xúc nhận lấy, ánh mắt sâu thẳm nhìn cô chằm chằm không ngừng lại giây phút nào cả, như một tấm lưới bao chặt cô lại, khiến cô không thể thở nổi.

Đúng, chính là cảm giác đó, ngột thở!

Cô lùi lại hai bước, muốn trốn tránh thật nhanh tình huống ngỡ ngàng này, thế nhưng một bàn tay đã nắm lấy tay cô, khẽ ra sức, cơ thể cô bị kéo lại, muốn kêu lên nhưng môi đã bị khóa chặt.

Ngay trước mắt mọi người, trong sự chú ý của bao nhiêu cặp mắt, anh lại hôn cô!

Phía dưới yên lặng, một lúc sau, tiếng ồn ào dậy lên.

“Chuyện gì thế này? Người đó là ai?”

“Chẳng phải là Đỗ Lôi Ty, người mới của bộ phận tiếp tân sao?”

“Tiểu Đỗ, là Tiểu Đỗ thật!”

“Trời đất, sao sếp lại hôn cô ấy?”

...

Bàn tán, kinh thiên động địa.

Trung tâm của cơn bão lại bình yên đến bất ngờ, hai người chẳng nói gì, Liêm Tuấn vì hôn quá chăm chú, còn Đỗ Lôi Ty vì đã không còn khả năng suy nghĩ nữa.

Một hồi lâu, anh mới quỵn luyến buông cô ra, nhìn vào mắt cô và nói một cách kiên định: “Đỗ Đỗ, em là của anh.” Giọng anh không to, nhưng lại như đang tuyên thệ.

Không sai, cô là của anh, đừng ai hòng thay đổi!

Đỗ Lôi Ty không nhớ biến cố bất ngờ này đã kết thúc ra sao, chỉ nhớ Liêm Tuấn tuyên bố với mọi người trong công ty rằng, cô là vợ của anh, sau đó, phía dưới cuối cùng đã bùng nổ.

Lúc về đến quầy tiếp tân, gần như mọi nhân viên đều lần lượt đến quan sát cô, ngay cả phòng thay đồ bình thường vắng vẻ cũng chen chúc những người muốn diện kiến dung nhan của phu nhân sếp tổng, hại cô sợ đến nỗi chưa kịp thay đồng phục đã bỏ chạy ra ngoài như bay, đến nửa đường còn gặp Long Tiểu Hoa và Tiểu Vương, cô đang định chào bọn họ thì hai người họ làm như không nhìn thấy cô, nhanh chóng bỏ đi. Sau đó là Tô Mã Lệ đến để lấy lòng, nụ cười giả tạo hết như được dán lên mặt vậy, khiến cô thấy vô cùng mất tự nhiên!

Tóm lại, mọi thứ đều rất tệ hại! Cô không thích, rất không thích!

Lúc tan sở, Liêm Tuấn chủ động đến quầy tiếp tân đón cô, đương nhiên khó tránh khỏi lại làm

dây lên một đợt sóng mới. Đỗ Lôi Ty không nói gì, lẳng lặng thu dọn đồ đạc, theo Liêm Tuấn ra ngoài công ty.

Đến khi lên xe rồi, cô vẫn nắm chặt lấy quai túi xách, không nói lời nào.

Liêm Tuấn cũng không nói gì, khởi động xe, một lát sau đã rời khỏi công ty, hướng về phía nhà.

Trên đường, trong xe là một sự im lặng chưa từng có, anh cứ lái xe, cô cứ im lặng, đến khi xe vào cổng nhà, dừng lại, Liêm Tuấn cuối cùng đã phá vỡ sự tĩnh lặng.

“Sáng nay tại sao em lại đi sớm như thế?”

Đỗ Lôi Ty không đáp, chỉ nắm chặt túi trong tay hơn.

Liêm Tuấn thoáng cau mày: “Đỗ Đỗ, em đang giận gì?”

Cô vẫn im lặng, răng cắn vào môi đến trắng bệch, đưa tay mở cửa xe. Đột nhiên cổ tay bị giữ chặt, bàn tay mở cửa của cô đã bị túm lấy.

“Trả lời anh” Liêm Tuấn lạnh lùng nói như đang ra lệnh.

“Bây giờ em không muốn nói chuyện này.” Cuối cùng cô lên tiếng, giọng nói khàn khàn.

Liêm Tuấn sững người, lực tay lỏng ra. Đỗ Lôi Ty cũng nhân cơ hội mở cửa xe, lao ra ngoài. Mới chạy mấy bước bỗng đâm sầm người nào đó cũng đang chạy nhanh đến.

“A!” một tiếng, bóng dáng nhỏ bé đó loạng choạng ngã xuống đất.

Không đợi Đỗ Lôi Ty biết đã xảy ra chuyện gì, người ngồi trên đất bỗng “oa” một tiếng, khóc!

“Em đang làm gì thế?” Liêm Tuấn xuống xe, đỡ người đó lên.

Đỗ Lôi Ty mới thấy rõ, người bị cô đụng trúng ngã xuống đất kia, chính là người đã lâu không gặp – Hác công chúa!

Hác công chúa vừa thấy Liêm Tuấn thì khóc càng to hơn, tay ôm mặt, những giọt nước mắt to như hạt đậu lăn xuống, đáng thương không diễn tả hết được.

“Em đi kiểu gì thế hả?” Liêm Tuấn trách.

“Em không cố ý...”

“Đừng nói nữa!” Liêm Tuấn cắt ngang, “Em cứ mạnh động như thế, lỡ làm nó bị thương thì sao?” Giọng anh lạnh băng, ánh mắt tỏ vẻ trách cứ.

Tim Đỗ Lôi Ty như bị kim đâm vào, đau nhói.

“Đừng có chuyện gì cũng xúc động như trẻ con thế, em lớn vậy rồi, có chuyện thì chúng ta ngồi lại từ từ mà nói với nhau.” Giọng anh nghe có vẻ như đang đàm phán, đầy áp ý thuyết giáo.

Đỗ Lôi Ty muốn nói nhưng không mở miệng nổi.

Một lúc sau, Liêm Tuấn đã bế Hác công chúa đang khóc lóc không ngừng vào trong nhà. Nhìn theo bóng anh, Đỗ Lôi Ty thấy một nỗi buồn khó tả, cô muốn khóc nhưng không khóc nổi, muốn nói rõ với anh nhưng không sao mở lời cho đến khi bóng anh khuất sau cánh cửa, cô vẫn đứng tại chỗ thần thờ nhìn theo.

Cô bỗng nhớ đến câu nói mà bà Liêm An Na từng bảo cô: “Trên thế gian này, có một số việc, một số người, rồi sẽ phải bỏ lỡ...”

Gió thu lành lạnh thổi qua, vào tận trong tim, bỗng có cảm giác buốt nhói.

Khoảnh khắc ấy, họ là người của hai thế giới.

Tối đó, Đỗ Lôi Ty cứ im lặng, cô lặng lẽ nhìn Liêm Tuấn dỗ dành Hác công chúa ăn cơm, nói chuyện với cô bé, cười với cô bé, giống như chẳng có gì xảy ra, bỗng phát hiện ra bản thân cô thực ra chưa bao giờ hiểu được trái tim người đàn ông ấy. Cô luôn quen bị anh kiểm soát mọi thứ, đi theo bước chân anh, cho đến một ngày, cô không đuổi kịp anh nữa...

Đỗ Lôi Ty buồn bã, đứng dậy định lên lầu.

“Chị đừng đi chứ!” Hác công chúa gọi cô lại, “Chị chơi với em trò Tôn Ngộ Không ba lần đánh Bạch Cốt Tinh đi!”

Đỗ Lôi Ty giả vờ không nghe, tiếp tục bỏ đi.

Cô nhóc luôn được người lớn trong nhà xem như công chúa, làm gì có ai dám phớt lờ, thấy thế liền ném con thỏ trong tay đi, khóc rống lên: “Hu hu hu... chị là người xấu, chị không chơi với em!”

“Em có thôi đi không?” Đỗ Lôi Ty gầm lên.

Tiếng hét đó khiến cô nhóc sững lại, kinh hoàng nhìn Đỗ Lôi Ty rồi một lúc sau, mắt lại đỏ lên, nước mắt tí ta tí tách rơi xuống.

Lần này là khóc thật rồi.

Vừa lúc đó Liêm Tuấn vào phòng khách nhìn thấy cảnh đó.

“Em có gì bức xúc cứ nhắm vào anh, đừng dọa trẻ con.”

Đỗ Lôi Ty cũng sợ hãi trước biến cố đó, nhìn công chúa nhỏ khóc dữ dội thì nhất thời lóng ngóng: “Em không cố ý, em chỉ...”

“Đừng có viện cớ mãi thế.” Liêm Tuấn nói.

“Em không viện cớ, em chỉ...”

“Đồ Đồ, em đang viện cớ.” Anh cắt ngang, sắc mặt rất khó coi.

“Em...” Cô nghẹn lời, sự âm ứ đầy trong bụng dâng lên, “Em không có!” Câu này gần như là hét lên, sau đó cô bỏ lại anh, lao lên lầu mà không quay đầu lại.

Đỗ Lôi Ty chạy vào phòng, lúc đóng cửa, tâm trạng gần như mấp mé ở bờ vực suy sụp.

Tại sao? Tại sao lúc nào anh cũng là đúng? Tại sao trước mặt anh, cô luôn luôn là kẻ sai? Tại sao anh chưa bao giờ hỏi cảm nhận của cô? Thậm chí ngay cả cơ hội để nói cũng không cho cô? Tại sao, tại sao...

Cô không ngừng hỏi đi hỏi lại, lồng ngực như có thứ gì lấp kín, không thể nào thở được, đến khi giật mình tỉnh lại thì nước mắt đã rơi ra.

Cửa phòng bỗng mở toang.

Những bước chân vững vàng vang lên, từng bước tiến lại gần, sau đó cô cảm thấy bên cạnh giường lún xuống. Cô không quay lại, sợ Liêm Tuấn nhìn thấy nước mắt của mình.

“Chúng ta nên nói chuyện với nhau.” Anh bình tĩnh, giọng nói không chút xao động, “Em có gì bất mãn với anh thì có thể nói ra, em không còn là trẻ con nữa, không nên vì những cảm xúc nhỏ nhặt mà tùy tiện nổi cáu.”

Đỗ Lôi Ty cắn môi, cuối cùng nói ra: “Anh nói đúng, em không còn là trẻ con, nên em không hy vọng lúc nào cũng đi theo bước chân anh.”

Ánh mắt Liêm Tuấn có phần phức tạp: “Anh đi phía trước em chỉ để bảo vệ em, vì em quá ngây thơ, rất nhiều chuyện đều xử lý không ổn, anh làm thế chỉ vì không muốn em bị tổn thương.”

“Anh không muốn em bị tổn thương nhưng anh cũng không cần cảm dẫn dắt em đi chứ? Em cũng có lựa chọn của bản thân, em không muốn anh chưa được sự đồng ý của em mà đã tự tiện quyết định thay em tất cả.”

“Em đang để tâm đến chuyện hồi chiều?” Mắt anh trầm lại, giọng nó bỗng trở nên lạnh lẽo, “Em để tâm đến chuyện người khác biết quan hệ của chúng ta đến thế à?”

“Đúng, em để tâm!” Cô quay đầu lại, gương mặt toàn ngần nước mắt, “Em để tâm chuyện anh không bàn bạc với em mà đã tự quyết định mọi thứ, em để tâm chuyện anh luôn tỏ ra đáng vẻ cao xa, như thể chuyện gì cũng nằm trong lòng bàn tay anh. Anh có bao giờ nghĩ cho em không? Anh có bao giờ hỏi cảm nhận của em không? Em ghét bị mọi người vây quanh quan sát, em ghét bọn

họ cứ bàn tán về em, em ghét trở thành tiêu điểm cho họ trò chuyện! Những chuyện này anh đều không biết!” Cô nói xong, tâm trạng lại trở nên kích động hẳn.

Liên Tuấn giữ chặt hai vai cô: “Anh làm thế hoàn toàn là vì em, em là vợ anh, anh không muốn để người khác bắt nạt em.”

“Viện có!” Cô bỗng cắt ngang, “Anh bắt em không được viện có, còn chính anh lúc nào cũng viện có cho bản thân anh, anh làm thế chỉ muốn nói cho mọi người biết em là vật sở hữu của anh.”

Anh sững sờ, ánh mắt thoáng một nét điên cuồng: “Em chính là của anh.”

“Không! Em không phải của anh, em là một người độc lập, em có tư tưởng riêng của em, có quyền lựa chọn sống thế nào, em không hy vọng anh làm chủ em, em...”

Đôi môi bị phong kín, một nụ hôn mang đầy tính xâm lược, tuyên bố sự chiếm hữu của anh với cô.

“Đồ Đồ, em là của anh.” Anh buông cô ra, giọng nói chưa bao giờ kiên định đến thế.

“Em...” Cô đã không biết phải nói gì với anh nữa.

Phải, không còn gì để nói, những chuyện anh đã chắc chắn thì không thể thay đổi, bắt buộc phải đi theo hướng anh đã chọn sẵn.

Đồ Lôi Ty bỗng thấy có phần mệt mỏi.

“Em mệt rồi, muốn nghỉ ngơi.” Cô nói.

Tay anh vuốt ve mặt cô: “Em nên nghỉ ngơi cho khỏe, bình tĩnh lại.”

Bình tĩnh? Khóe môi Đồ Lôi Ty thoáng nụ cười đau khổ.

Đúng như lời anh nói, họ nên bình tĩnh lại...

Chương 38: Về nhà mẹ

Mở cửa, phát hiện con gái đang đứng đó, bà Đỗ từ nhà bếp chạy ra, còn mặc cả tạp dề giặt bẩn mình: “Ty Ty, sao con không tiếng nào đã về nhà thế này?”

Đỗ Lôi Ty không biết phải giải thích với mẹ thế nào, không thể nói mẹ biết rằng mình bỏ nhà đi về với mẹ chứ? Cô nghĩ ngợi rồi nói: “Con nghĩ đã lâu không về nhà rồi nên về thăm mọi người”

Cái có này có vẻ miễn cưỡng, bà Đỗ nhanh chóng nhìn ra sự thật.

Con gái sắc mặt tái nhợt, thần sắc tiêu tụy, mi mắt có vẻ sưng, lúc nói chuyện cũng có dáng vẻ tâm sự trùng trùng. Với kinh nghiệm bao năm làm vợ của bà thì khỏi cần nói, nhất định là đã cãi nhau với chồng rồi!

Hề nghĩ đến cô con gái đầu óc thiếu thông minh, làm việc lúc nào cũng ngây ngậy ngô ngô, mà lại có dũng khí lớn đến để cãi nhau với chồng, còn rất phóng khoáng bỏ về nhà mẹ, trong lòng bà Đỗ lại có một sự hưng phấn kỳ lạ. Quả nhiên là con gái Đỗ yêu dấu của bà, rất ngang ngược!

Vốn trước khi đến, Đỗ Lôi Ty còn lo lắng mình lần này về sẽ bị bà mẹ bám lấy hỏi vặn, ai ngờ mẹ thấy cô về không những không lo lắng mà còn nở một nụ cười kỳ dị, không hiểu vì sao, cô bỗng có cảm giác không lành.

“Mẹ, mùi gì thế này?” Đỗ Lôi Ty bỗng ngửi thấy một mùi kỳ quặc.

“Á! Cá của tôi!”

Bà Đỗ đang cười quái dị hoàn hồn, kêu to một tiếng rồi hùng hục lao vào nhà bếp, để lại Đỗ Lôi Ty đứng ở cửa, hoàn toàn bó tay.

Quả nhiên là bà mẹ nhà mình, quá chậm chạp!

Đỗ Lôi Ty bất lực lắc đầu, cởi giày vào nhà.

Do tối qua ngủ không ngon lại ngồi tàu hỏa cả buổi sáng, bây giờ cô chẳng còn chút sức lực nào, vào nhà rồi ngồi phịch xuống ghế sofa, hoàn toàn không nghĩ đến bộ sofa bằng gỗ ở nhà mẹ khác hẳn về bản chất với bộ ghế sofa bằng da thật ở nhà mình.

“Bình” một tiếng, mông nở hoa.

“Ui da!” Cô khẽ kêu lên, sờ mông, hít hà vì đau.

Cơn đau này lại khiến cô có tinh thần hơn, không còn buồn ngủ nữa mà mệt mỏi cũng giảm, ngồi trên sofa bắt đầu nhìn vật dụng trong nhà và thần thờ.

Trong nhà quả nhiên vẫn như xưa, ngay cả vị trí bình hoa cũng không thay đổi, toát ra một cảm giác thân thiết khó tả.

Đỗ Lôi Ty nhìn quanh, bỗng nhớ ra hình như cô đã ba tháng hơn chưa về nhà mẹ, một là gần đây xảy ra khá nhiều chuyện, cô không có sức đâu để về nữa. Hai là sức chiếm hữu của sếp tổng quá mạnh, ngay cả về nhà mẹ cũng cố chấp đòi đi chung, sau khi bị vây quanh bàn tán mấy lần, cô sợ quá rồi, cố gắng không về nhiều để tránh thị phi.

Nhớ đến chuyện đó, cô tự nhiên lại nhớ đến Liêm Tuấn, trong lòng khó tránh khỏi cảm giác lạc lõng.

Tối qua cô nằm trên giường suy nghĩ rất lâu, cuối cùng vẫn quyết định về nhà mẹ.

Cô hiểu, mẫu thuẫn lần này không chỉ vì chuyện đại hội nhân viên ở công ty, vấn đề lớn hơn chính ở bản thân họ. Cô và anh trước khi quen nhau hoàn toàn là người ở hai thế giới, cuộc sống, công việc, lĩnh vực giao tiếp, thậm chí là nhân sinh quan đều khác nhau rất xa. Trước kia cô luôn

cho rằng hai người ở cạnh nhau lâu thì sẽ từ từ quen với đôi phương, cho đến hôm qua cô mới nhận ra, hóa ra thời gian ở bên nhau càng dài chỉ càng khiến mâu thuẫn bộc lộ thêm.

Hôn nhân của họ đến quá đột ngột, nó thực là từ đầu chí cuối cô chưa từng thấu hiểu suy nghĩ thật sự của người đàn ông ấy, cách nhìn nhận của anh về gia đình, về tình yêu, quá khứ của anh, hiện tại của anh, tương lai của anh, ngoài những điều anh chịu nói cô nghe thì những chuyện còn lại, cô hoàn toàn không biết.

Anh mãi mãi như một vị thần trên cao, kiểm soát mọi thứ xung quanh, nhưng chưa bao giờ dừng lại suy nghĩ đến cảm nhận của cô. Người đàn ông này không hiểu điều mà một người phụ nữ cần không phải là người đàn ông đi trước mặt cô ấy, mà là một người bạn đời chịu đựng lại đợi cô, cùng cô sánh vai đi hết quãng đường còn lại.

Có lẽ trong mắt Liêm Tuấn, cô không đủ thông minh, thậm chí hơi ngốc nghếch, nhưng trên sân khấu tình yêu, sự nhạy cảm của phụ nữ luôn vượt xa đàn ông, trực giác có lẽ quá nhạy nhưng lại rất chân thực.

Suy nghĩ suốt một đêm khiến Đỗ Lôi Ty quyết định họ đều phải bình tĩnh lại, suy nghĩ về giá trị đích thực của cuộc hôn nhân này, cô là một người phụ nữ không thông minh, nhưng với tình cảm, cô tuyệt đối không lảng nhảng.

Thế là cô đã dậy rất sớm, để lại một mảnh giấy rồi bỏ đi, chữ trên giấy là những điều cô đã ấp ủ rất lâu mới viết ra:

Em về nhà mẹ nghỉ ngơi vài ngày, suy nghĩ kỹ xong sẽ trở về, không cần tìm em. Đỗ Đỗ.

Đỗ Lôi Ty suy nghĩ nhiều như thế nhưng lại không nghĩ đến điểm này: Chỉ một người thì mãi mãi cũng không giải quyết được mâu thuẫn của hai người, nếu anh không nói ra suy nghĩ của mình thì mâu thuẫn làm sao giải quyết đây?

Thế nên cô ở nhà mẹ ba ngày, ngoài việc khiến bản thân giống một oán phụ ra thì chẳng thể nghĩ ra cách giải quyết nào khác.

Cuối cùng ngay cả ông Đỗ vốn không hay quản chuyện con gái cũng không nhịn nổi.

“Vợ à, con gái chúng ta cứ thế này thì không đúng lắm đâu.”

Đỗ Thiên Hương đang bận xem phim Hongkong sốt ruột lườm ông chồng một cái: “Có gì mà không đúng, em thấy đúng quá đi chứ.”

“Không phải, nó đã về nhà ba ngày rồi mà con rể còn chưa đến tìm, hai đứa nó... liệu có xảy ra chuyện gì to tát không?”

Đỗ Thiên Hương mắt không rời khỏi màn hình tivi, nói vu vơ một câu: “Có gì mà to tát?”

Ông Đỗ suy nghĩ: “Chẳng hạn... kẻ thứ ba?”

“Chồng à, anh nghĩ đang đóng phim à? Thế gian này làm gì có kẻ thứ ba nhiều thế?” Đỗ Thiên Hương cười.

Ông Đỗ ú ớ: “Vợ ơi, em gặp được một ông chồng tốt không có nghĩa là con gái em cũng gặp được chồng tốt chứ? Em thấy con rể chúng ta, có tiền, có thế, có tướng mạo nên ngoại tình cũng là bình thường.”

“Cũng đúng.” Đỗ Thiên Hương gật gù: “Anh không tiền không thế không tướng mạo, thực sự không mấy khi ngoại tình được.”

“...” Khóe môi ông Đỗ giật giật.

“Được rồi! Em đùa với anh thôi!” Đỗ Thiên Hương thôi cười, vẻ mặt trở nên nghiêm túc, “Ty Ty là con gái em, nó là người thế nào, em rõ nhất, nó tuyệt đối sẽ không để bản thân âm ứ mà đón nhận một người đàn ông không yêu nó. Thế nên nếu A Tuấn đúng là loại người đó thì chia tay thôi, không có gì phải tiếc. Nếu con rể không phải như thế thì cho dù Ty Ty nhất thời mông lung,

tin rằng với cá tính của A Tuấn cũng sẽ không dễ dàng buông tay.”

“Nói thì nói thế nhưng anh sợ con gái cứ khổ sở thế này sẽ suy sụp mất...”

“Thế thì anh càng phải yên tâm, anh thấy lúc con gái anh đi học môn số học không đủ điểm, lần nào chẳng nhót mình trong phòng cả ba ngày? Tính khí nó ấy à, cũng chỉ có thể duy trì ba ngày thôi!”

Ông Đỗ như vỡ lẽ: “Vợ à, anh phát hiện ra em nói rất có lý!”

“Còn phải hỏi! Đỗ Thiên Hương em là ai? Nếu em sinh ra sớm vài trăm năm thì vị trí Chủ soái của Mộc Quế Anh đã do em ngồi rồi!”

Phụt! Ông Đỗ phun ra.

Vợ à, vợ đâu phải Mộc Quế Anh, rõ ràng là Võ Tắc Thiên! > <

Đỗ Thiên Hương quả thực rất hiểu con gái bà, quả nhiên tối đó, Đỗ Lôi Ty nằm trên chiếc giường nhỏ của cô, ngửa đầu nhìn lên trần nhà, bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Mẹ ơi! Mình đang băn khoăn cái quái gì?

Dựa vào đâu mà sếp tổng có thể bình thản, ba ngày không thèm gọi điện thoại, mà cô lại oán trời trách đất như một con rùa rụt cổ thế này, ngược đãi tâm hồn thể xác bản thân ư?

Cóc có chân không dễ tìm, còn đàn ông hai chân khó tìm hay sao? Phụ nữ hà cớ gì phải khổ sở ngược đãi bản thân?

Đúng! Đi ăn cơm!

Thế là con rùa Đỗ Lôi Ty lắc người biến thân thành Nhân Giả Thần Quy, lại nhảy nhót tung tăng đến nỗi có thể đi đánh quái vật.

Sau khi Đỗ Lôi Ty nghĩ thông suốt rồi, đầu không đau nữa, cơ không nhức nữa, ăn một hơi hết hai bát cơm. Bà Đỗ thấy cực kỳ an ủi vì điều đó. Con trai con gái tốt không bằng nuôi dưỡng con tốt!

Như thế mấy ngày sau, Liêm Tuấn không đến tìm, thậm chí điện thoại cũng không gọi, trong lòng Đỗ Lôi Ty khó tránh khỏi buồn bực.

Hôm ấy ăn tối xong, cô cảm di động mà ngẩn ngơ.

Tuy trên giấy cô viết rõ ra là sếp tổng đừng đến tìm cô, nhưng anh cũng đâu cần nghe lời như thế? Dù sao cô cũng là phụ nữ, không thể để cô quay lại tìm anh chứ? Cùng quá là không biết xấu hổ rồi!

Lẽ nào... Trong đầu Đỗ Lôi Ty bỗng nhớ đến lúc chiến tranh lạnh, Liêm Tuấn và cô thư ký xinh đẹp của anh nói cười đi qua quầy tiếp tân, tinh thần bỗng trở nên cảnh giác.

Chẳng lẽ không có cớ do là cô cấm trong nhà, bên cạnh sếp tổng đã có cớ phượng màu sắc bay bay, vui không biết mệt là gì?

Đúng lúc cô đang suy nghĩ linh tinh thì di động trong tay reo vang.

Đỗ Lôi Ty sững người, cả màn hình di động cũng không thèm nhìn mà nghe máy ngay.

“Alo?”

“Alo...” Tiếc là giọng của một người phụ nữ, khàn khàn còn mang âm mũi khá nặng.

Không lẽ “cờ màu” đã tìm đến “cờ đỏ” cô rồi? Đỗ Lôi Ty thấy hơi căng thẳng, cảnh giác hỏi: “Cô là ai?”

“Là em đây! Alice” Giọng bên kia đứt quãng như khóc đã rất lâu, lạc cả giọng đi, nhưng Đỗ Lôi Ty đã nghe được, hóa ra là Thôi Vũ Chi.

“Chị có rảnh không? Ra ngoài với em...” Thôi Vũ Chi nói.

Đỗ Lôi Ty sững người, ấp úng nói: “Có.”

“Em đang ở “Tiếng Vọng” đường số Năm đợi chị, chị đến nhanh nhé! Hu hu hu...”

Đỗ Lôi Ty nổi cả da gà da vịt với tiếng khóc của cô ta: “Em đợi đó, chị đến ngay!” Vừa nói vừa khoác bừa một chiếc áo ngoài rồi định đi ra.

“Ty Ty, muộn thế còn đi đâu?” Bà Đỗ hỏi.

“Bạn con gọi con đến quán bar.” Đỗ Lôi Ty trả lời.

“Buổi tối đi bar không an toàn đâu!”

“Không sao, bạn con đợi con đến cứu mạng, con đi đây!” Cô nói xong đã mang giày vào, lao ra khỏi cửa.

“Haizzz, đợi đã! Bar nào?” Bà Đỗ kêu lên.

Từ xa vắng lại, “Tiếng vọng.”

“Tiếng Vọng” trên đường số Năm được xem là pub khá nổi tiếng ở thành phố A, Đỗ Lôi Ty tuy chưa đi nhưng cũng không tốn công nhiều lắm để tìm thấy.

Cô hiếm khi đến những nơi giải trí thế này, lúc một mình vào trong còn hơi căng thẳng, nhưng sự căng thẳng của cô đã biến mất khi nhìn thấy Thôi Vũ Chi đang khóc như mưa trong một góc khuất.

“Vũ Chi, em sao vậy?” Cô vội tiến đến.

“Alice, Nhị sư huynh không cần em nữa rồi!” Nói xong, òa một tiếng, lại khóc.

Nhị sư huynh? Đỗ Lôi Ty nghĩ mãi mới nhớ ra, chẳng lẽ là người bạn trên mạng trông có vẻ rất “thú đội lột người” khi cô cùng Thôi Vũ Chi đi gặp mặt hay sao?

“Rốt cuộc là chuyện gì? Em đừng khóc, từ từ nói.” Cô an ủi.

Thôi Vũ Chi sụt sịt, mới thổn thức kể hết mọi chuyện. Thì ra Nhị sư huynh kia tên thật là Liễu Thiên Dương, cha anh ta là Cục trưởng XX, tính ra cũng là có danh có thế. Vốn dĩ hai người họ sau khi gặp nhau đều có ấn tượng tốt về nhau, Thôi Vũ Chi cũng cảm thấy người đàn ông ấy trưởng thành vững vàng, có thể tin cậy được, nên mới quen một tháng mà họ đã phát triển đến mức gặp cha mẹ đôi bên, tương lai có thể nói là rất xán lạn.

Hai hôm trước hai người chính thức sống chung, Thôi Vũ Chi vốn tính cách ham chơi, về sau phát hiện Liễu Thiên Dương không mấy thích cô ham chơi như thế nên cũng bớt đi nhiều. Nhưng không thể vì thế mà đoạn tuyệt quan hệ với bạn bè trước kia, nên tối hôm trước, cô ta nhận được điện thoại của mấy người bạn cũ, liền đến quán bar chơi thâu đêm. Chính vì chuyện này mà sau khi trở về, Liễu Thiên Dương đã nổi giận, hai người cãi nhau, Thôi Vũ Chi bỏ chạy ra ngoài.

Ra ngoài rồi, cô nàng không dám đi tìm bạn, sợ bọn họ biết sẽ mất mặt, nghĩ đi nghĩ lại rồi nghĩ đến Đỗ Lôi Ty.

Cô Thôi Vũ Chi này trước mặt cô thật không biết khách sáo, Đỗ Lôi Ty bó tay, nói: “VẬY em định làm gì?”

Thôi Vũ Chi kể xong, tâm trạng cũng bình tĩnh hơn, chùi nước mắt rồi nói: “Em không biết, dù sao em sẽ không vì anh ấy mà từ bỏ cuộc sống của mình, nếu anh ấy thật sự không chấp nhận em như vậy, em cũng không còn cách nào... Chia tay thì chia tay!” Giọng cô nàng nghe rất kiên định, nhưng đôi môi cắn chặt lại tiết lộ vẻ không ổn.

Trong khoảnh khắc, Đỗ Lôi Ty bỗng nghĩ đến bản thân.

Mấy hôm nay cô không dám đối mặt với một vấn đề, nếu sếp tổng không chịu thay đổi vì cô, thế thì cô phải làm sao? Cam chịu, hay là ly hôn?

Ly hôn, sao nghĩ đến từ này, tim cô bỗng đau nhói.

Đúng lúc đó, Thôi Vũ Chi bỗng đập mạnh bàn: “Thôi Vũ Chi này sống đã hai mươi mấy năm, không ngờ lại vì một tên đàn ông mà ra nông nỗi này, sống lãng phí quá rồi!”

Đỗ Lôi Ty tưởng câu sau của cô ta sẽ nói “chết cho xong”, vội vàng định an ủi, ngờ đâu cô ta

lại đổi sang hướng khác, cương nghị nói: “Em quyết định rồi, anh ta không cho em chơi thì em cứ chơi, không cho em đi đêm thì em cứ đi đêm cho mà xem! Người em lấy là chồng chứ không phải bố em, dựa vào đâu phải nghe lời chứ? Alice, chúng ta hôm nay hãy không say không về, cho mấy tên đàn ông thôi ấy phải thấy, không có bọn họ, chúng ta có thể sống càng vui vẻ hơn! Phục vụ đâu, mở cho tôi một két bia, hai chai rượu vang, một chai...”

“Đủ rồi đủ rồi!” Đỗ Lôi Ty vội cắt ngang.

Thôi Vũ Chi này đúng là điên thật, một cô gái ở bar uống nhiều rượu như thế, lỡ say rồi thì có ma mới biết sẽ xảy ra chuyện gì? Đỗ Lôi Ty tuy xóc nổi nhưng về mặt ý thức an toàn thì vẫn có sự cảnh giác nhạy cảm của phóng viên. Bị đàn ông bỏ rơi đã đủ đen đủi rồi, còn vùng tiền mình ra mua say, lỡ uống say gặp phải người xấu thì mất tim mất tiền lại mất thân, lỗ quá!

Tuy Đỗ Lôi Ty ngăn cản thế nào nhưng Thôi Vũ Chi vẫn chọn khá nhiều rượu, uống một lúc sau, mặt bắt đầu đỏ bừng.

“Sao chị không uống? Uống đi!” Cô ta hét lên.

“Chị đang uống đây...”

“Chị lừa phỉnh ai thế? Một ly bia bỏ thêm năm viên đá, cả nửa tiếng còn chưa uống xong, chị tưởng em say không biết gì à?”

Đỗ Lôi Ty ú ớ, không ngờ sức quan sát của Thôi Vũ Chi còn nhanh nhạy hơn cả một phóng viên là cô, ngay cả cô bỏ bao nhiêu viên đá vào cũng đếm kỹ như vậy, rất tốt rất mạnh mẽ!

“Thực ra... chị không biết uống rượu mấy!” Cô giải thích.

“Không biết uống mới phải uống! Nào cạn ly!”

“Cạn... cạn ly...” Đỗ Lôi Ty mặt mũi sầu thảm, uống cạn một hơi ly bia uống nửa tiếng chưa xong. Quả nhiên nó đã biến thành nước lọc rồi. >_<

“Đi! Chúng ta đi nhảy!” Thôi Vũ Chi bỗng đứng dậy.

“Chị không biết...”

Âm thanh trong pub quá ồn ào, Đỗ Lôi Ty chưa kịp từ chối đã bị Thôi Vũ Chi kéo vào sàn nhảy. Quả nhiên phụ nữ uống rượu sức cũng thật lớn, Đỗ Lôi Ty bị kéo phất vào đám người đang nhảy múa uốn éo, không tìm đâu ra đông tây nam bắc nữa. Chỉ thấy một đám nam nữ đang điên cuồng vặn vẹo cơ thể trong tiết tấu nhanh của âm nhạc, dưới ánh đèn lấp lóe, trông giống những người mắc bệnh phong đòn gánh vậy.

Đỗ Lôi Ty khóc ròng, khổ thật! Nào giống nhảy, rõ ràng là lên đồng thì có!

Thôi Vũ Chi hẳn nhiên là khách quen ở đây, nhanh chóng hòa vào điệu nhảy, mượn rượu để giải tỏa cơ bắp, dáng nhảy nhẹ nhõm thanh thoát, so với đám đông điên cuồng kia thì đẹp hơn gấp mấy lần. Cô nhảy rất sung sướng, cởi luôn áo khoác ngoài, lộ ra áo hai dây hoa văn bên trong, lại thêm chiếc quần jeans ôm, dưới ánh đèn mờ ảo trở nên quyến rũ vô cùng.

Vốn dĩ người đẹp luôn thu hút mọi người, huống hồ là một người đẹp ăn mặc gợi cảm, dáng nhảy bốc lửa. Rất nhanh, bao nhiêu ánh mắt trong pub đều tập trung ở cô nàng, có người thậm chí còn huyết sáo.

Có phải là quá lộ liễu không? Đỗ Lôi Ty muốn kéo cô nàng lại nhưng Thôi Vũ Chi đã nhảy lên sân khấu tròn có cột thép ở giữa sàn nhảy, bắt đầu điệu múa cột. Đột nhiên cả pub như sôi động hẳn, rất nhiều tiếng hoan hô cổ vũ vang lên không ngớt.

Đỗ Lôi Ty thật không biết phải làm sao với cô ta, muốn bỏ đi nhưng lại sợ Thôi Vũ Chi uống rượu sẽ gặp nguy hiểm, đành nhìn cô ta mà cuống quýt cả lên. Lúc này, Thôi Vũ Chi đang nhảy trên sân bỗng nhảy xuống, uốn éo tiến về phía Đỗ Lôi Ty.

Đỗ Lôi Ty choáng váng, muốn bỏ trốn nhưng sau lưng toàn những người đang quan sát. Cô bó

tay, đành trợn mắt nhìn Thôi Vũ Chi đến trước mặt cô, nhiệt tình kéo tay cô, hét: “Alice, chúng ta cùng nhảy!”

Không cho cô từ chối, Thôi Vũ Chi đã kéo cô lên giữa sàn nhảy.

Trời cao ơi, đất dày ơi, con không muốn nhảy, con thà bị mắc bệnh phong đòn gánh!

Đỗ Lôi Ty chưa bao giờ lúng túng thế này, thật sự còn ngại gập vạ lần so với lúc bị sếp tông gạt lên bục diễn giảng hôm nọ, dưới sự chú ý của cả pub, cô đành vịn vẹo một chút theo tiếng nhạc, vốn tưởng sẽ bị mọi người phản đối, ai ngờ mọi người lại nể mặt cô, dần dần hưởng ứng cả.

Thôi, cứ làm tới vậy! Cùng lắm thì sau này đi đâu mang khẩu trang, để tránh bị người ta nhận ra.

Cô hạ quyết tâm, bắt đầu nhảy theo tiếng nhạc.

Thực ra Đỗ Lôi Ty cũng không phải là không biết nhảy, lúc học đại học, cô từng đại diện lớp tham gia cuộc thi nhảy, tuy lần đó thi cả lớp hai mươi nữ sinh, mười chín cô đều tham gia, duy nhất một cô vì ngã gãy chân mà bỏ cuộc. Nhưng dù sao bài nhảy của họ cũng được giải thưởng, tuy chỉ là giải khuyến khích. >_<

Đỗ Lôi Ty nhảy cũng khá đẹp, lại có thêm Thôi Vũ Chi trợ giúp, cảm giác cơ thể bắt đầu mềm mại, uyển chuyển hơn. Cô không còn dè dặt như trước, uốn éo theo điệu nhạc một cách vô thức, trong lòng tự dung cũng có cảm giác khoan khoái lạ thường.

Đùng, sự buồn bực mấy hôm nay trong tích tắc đã được giải phóng, cô bỗng hiểu ra tại sao có bao nhiêu người mê mẩn quán bar, vì trong sàn nhảy, thân phận, địa vị, danh lợi đều không tồn tại, cái cần nhớ chỉ có âm nhạc, điệu nhảy, và bản thân.

Sau một điệu nhạc nhanh, DJ phía trên đổi đĩa, âm nhạc trở nên êm dịu hẳn.

Trong sàn nhảy mọi người vốn đang nhảy múa điên cuồng bỗng như hẹn trước, thoắt nhiên hai người thành một tổ, ôm lấy nhau, chậm rãi lắc lư theo điệu nhạc.

Đỗ Lôi Ty nhất thời không phản ứng kịp, Thôi Vũ Chi đã áp sát, hai quả bóng trước ngực ép vào cô, Đỗ Lôi Ty suýt nữa thì sặc máu.

Thần thánh ơi, cùng là phụ nữ, sao khác biệt lớn đến thế?

Cô đang đau buồn thì bỗng một anh đẹp trai lạ mặt tiến đến, đá lông nheo với Thôi Vũ Chi, cô nàng hiểu ý, lập tức bỏ rơi Đỗ Lôi Ty mà chạy theo anh đẹp trai, bỏ lại mình cô còn đang cảm khái vạn phần, chìm đắm trong sự mềm mại lúc này.

Là phụ nữ, thật tốt, thật tốt!

“Thưa cô, nhảy một điệu chứ?” Một bàn tay bỗng chìa ra trước mặt cô.

Đỗ Lôi Ty ngẩn ra, phát hiện đối phương lại là một anh chàng đẹp trai.

Không ngờ đây không ngờ trước khi hết hôn chẳng ai cần cô, kết hôn rồi lại đào hoa như thế, trước có Tiêu Doãn tỏ tình, sau có trai đẹp làm quen, hoa đào đã sắp bằng tốc độ hoa rơi trên trời rồi! (Ví dụ kiểu gì thế? -_- |||)

Cô đưa tay ra với về cảm kích vạn phần, còn chưa kịp đặt tay lên tay anh đẹp trai thì bị một bàn tay khác đột nhiên nắm lấy, kéo lại.

Đỗ Lôi Ty kêu khê một tiếng, rơi ngay vào vòng tay mạnh mẽ, đột nhiên một mùi vị vô cùng quen thuộc bao trùm toàn thân cô như một tấm lưới, cô bỗng thấy nghẹt thở.

Anh! Là anh!

Đỗ Lôi Ty không dám ngẩng lên, muốn chống cự nhưng không hề có sức, đành nhắm mắt lại, cúi đầu giả chết.

Anh cũng không vội, cứ ôm cô như thế, chậm rãi lắc lư theo tiếng nhạc êm dịu, hai người trông chẳng khác mấy với những cặp đôi khác trong sàn nhảy.

Đỗ Lôi Ty vùi đầu vào lòng Liêm Tuấn không dám ngược lên, mặt đã đỏ bừng bừng. Cảm giác này như thể bị bắt gian tại giường rồi chờ đợi bị xử trảm vậy, mỗi một phút một giây đều dài đằng đặc, thực sự khó chịu đựng.

Một lúc sau, giọng nói trầm trầm trên đỉnh đầu cô vang lên: “Không ngờ em còn biết khiêu vũ, thật khiến anh mở rộng tầm mắt.”

Đỗ Lôi Ty bỗng muốn khoét một cái lỗ, chui xuống cho rồi.

“Lần sau vào dạ tiệc năm mới của Liêm Thị, chắc phải gọi em lên múa cột mới được.”

Khóc, người múa cột rõ ràng là Thôi Vũ Chi, liên quan gì đến cô!

“Không có gì muốn nói à?”

Không muốn nói, em chỉ muốn tìm tảng đầu phụ đập đầu chết!

Anh nói xong mấy câu đó, cuối cùng không nói gì nữa, một lát sau, âm nhạc dịu dàng lại chuyển sang tiết tấu nhanh trong sàn nhảy, rất nhiều người bị phong đòn gánh lại lên cơn.

“Muốn nhảy nữa à?” Liêm Tuấn hỏi.

Đỗ Lôi Ty cúi đầu, ra sức lắc lia lịa.

Nhảy với người khác thì đòi tiền, nhảy với sếp tổng thì đòi mạng!

“Không nhảy thật à?”

“Không nhảy nữa...” Lại cúi đầu.

“Vậy thì về thôi.”

“Vâng...”

“Khoan đã!” Anh bỗng gọi cô, tay chỉ một hướng: “Đưa con yêu tinh rần kia theo.”

Yêu rần? Đỗ Lôi Ty nhìn theo tay anh chỉ, thấy Thôi Vũ Chi đang uốn éo hết một con rần trong đám người, cảm thán: Ví dụ của sếp tổng quả nhiên rất hình tượng rất sát thực tế!

Lúc kéo Thôi Vũ Chi đang điên cuồng ra khỏi cửa pub thì đã là tờ mờ sáng.

“Hai người kéo tôi ra làm gì? Tôi chưa nhảy xong mà!” Thôi Vũ Chi càu nhàu.

“Muộn quá rồi, em nên về nhà đi!”

Đỗ Lôi Ty tìm lời khuyên giải nhưng Thôi Vũ Chi nào có nghe, vẫn làu bàu mãi: “Tôi muốn nhảy, tôi muốn nhảy!” Suýt nữa thì nhảy điệu thoát y ngay trước cửa pub.

“Á!” Cô ta bỗng hự lên một tiếng rồi đổ ập lên Đỗ Lôi Ty, lại nhìn Liêm Tuấn, anh bình thản rút tay lại, nói gọn: “Đánh ngất cô ta là cách tốt nhất!”

Khỏe môi Đỗ Lôi Ty giật giật, sếp tổng à, anh ra tay đúng là nhanh gọn lẹ, thật là ngón đòn cần thiết khi giết người diệt khẩu!

Do Thôi Vũ Chi ngất rồi, Đỗ Lôi Ty đành giở điện thoại cô ta ra để tìm người đến đón, ai ngờ vừa lấy di động ra đã thấy mấy chục cuộc gọi nhỡ, toàn là một người – Nhị sư huynh.

Một lúc sau di động lại reo vang, vẫn là Nhị sư huynh, Đỗ Lôi Ty bấm nút nghe, bên kia vắng đến giọng nói cuống quýt của Nhị sư huynh: “Em đang ở đâu? Sao không nghe điện thoại? Có chuyện gì chúng ta có thể nói chuyện, em đừng dọa anh được không? Vũ Chi!”

Một loạt câu hỏi tới tấp, Đỗ Lôi Ty không có cơ hội chen vào, khó khăn lắm Nhị sư huynh mới dừng lại, cô yếu ớt nói: “Tôi là bạn của Vũ Chi.”

Người bên kia như sững ra rồi nói: “Vũ Chi đâu? Cô ấy không chịu nghe điện thoại của tôi sao?”

Đỗ Lôi Ty nhìn Thôi Vũ Chi đang mê man, không thể nói cho anh ta biết rằng bạn gái anh bị chồng tôi đánh ngất xỉu chứ? Đành nói dối: “Cô ấy... uống say rồi...”

“Cô ấy lại uống say?” Nhị sư huynh như đang chất vấn.

Lần này Đỗ Lôi Ty hơi cáu: “Này! Anh kiêu gì thế hả? Cô ấy uống say còn không phải vì anh

hay sao? Nếu anh không mắng cô ấy thì cô ấy có bỏ nhà đi không? Đàn ông các anh sao tính khí đều thế hết vậy, anh định cưới cô ấy về làm vợ hay định nhận cô ấy làm con gái thế hả?”

Nói một tràng xong, bên kia im lặng, một lúc lâu sau giọng Nhị sư huynh dịu đi trông thấy: “Tôi biết rồi, bây giờ cô ấy đang ở đâu? Tôi đi đón!”

Quả nhiên người hiền bị bắt nạt, thái độ cứng một tí thì dãi ngộ cũng khác, Đỗ Lôi Ty báo địa chỉ rồi dương dương đắc ý cúp máy. Lúc đó, cô bỗng cảm giác có một ánh mắt từ bên cạnh bắn sang, tim hẫng một nhịp.

Tiêu rồi, quên mất có sếp tổng ở cạnh!

“Tính khí anh thế nào?” Lúc Liêm Tuấn hỏi câu này, khóe môi lại còn nở nụ cười, vô cùng kỳ dị.

Đỗ Lôi Ty nổi da gà, cúi đầu giả vờ không nghe, cứ im lặng một lúc lâu, cô cảm nhận được ánh mắt Liêm Tuấn dừng ở cô, điều đó khiến tim cô có phần không chịu nổi.

Trong sự chờ đợi dằng dặc và tĩnh lặng ấy, Nhị sư huynh cuối cùng đã lái chiếc Lexus của anh ta, ào ào đến đón Hằng Nga muội muội. Vừa thấy Thôi Vũ Chi toàn thân đầy mùi rượu, mê man bất tỉnh, mắt anh ta đỏ hoe, suýt nữa thì rơi nước mắt đàn ông.

Đỗ Lôi Ty vô cùng lúng túng: “Cô ấy uống say thôi, để cô ấy về ngủ một giấc chắc... chắc không sao đâu...” Trán cô túa mồ hôi lạnh.

“Ừ.” Nhị sư huynh gật đầu, bé Thôi Vũ Chi lên định đi rồi đột ngột dừng lại, quay người, gật đầu với Đỗ Lôi Ty: “Cám ơn cô lúc này đã mắng tôi, tôi sẽ về suy nghĩ lại.”

Đánh bạn gái người ta, còn nhận lời cảm ơn của người ta, Đỗ Lôi Ty càng ngại ngùng: “Đừng khách sáo... Sau này anh đối xử tốt với cô ấy là được...”

“Tôi sẽ không để cô ấy phải buồn nữa đâu.” Nhị sư huynh nói xong, bé Thôi Vũ Chi rời đi.

Đỗ Lôi Ty ngẩn ngơ, nhìn theo bóng dáng họ, khoảnh khắc ấy cô bỗng có chút cảm động: Hai người khác hẳn nhau, vì duyên phận mà đi cùng nhau, lại vì tình yêu mà dần dần thay đổi vì người kia, cuối cùng nắm tay nhau đi hết quãng đường đời.

Tình yêu, đúng là một điều kỳ diệu.

“Đi rồi à?” Liêm Tuấn hỏi.

Đỗ Lôi Ty lấy lại tư duy, len lén nhìn người bên cạnh, bỗng thấy tâm trạng phức tạp. Anh sẽ vì cô mà thay đổi không? Hay là không thể thay đổi và chỉ có thể bỏ lỡ nhau.

Lòng ngực lại bắt đầu tung tức.

“Em... tự đi về là được.” Cô vừa nói vừa bước đi thật nhanh.

Đi một đoạn đường dài cũng không thấy Liêm Tuấn đuổi theo. Đỗ Lôi Ty không kìm được lén liếc nhìn phía sau, cô giật mình, chỉ thấy anh đang cách cô khoảng ba mét, thông thả đi theo. Đỗ Lôi Ty vội quay đi, bước nhanh hơn, một lúc sau lại quay nhìn, anh và cô vẫn giữ khoảng cách cũ.

Đỗ Lôi Ty cuống lên, bắt đầu đi như chạy về nhà, đến cổng tiểu khu, cô đã thở hổn hển, sắp đứng không vững nữa.

Lần này bỏ xa rồi chứ gì?

Cô quay lại nhìn, suýt thì khóc ròng.

Vẫn khoảng cách ba mét, hai tay anh đút túi, thần sắc như thường, ung dung như thể đến nghỉ dưỡng.

Đỗ Lôi Ty chịu thua, tiến đến nói: “Em đến nhà rồi, anh... về đi.”

Liêm Tuấn nhướn mày: “Em định để anh lang thang đầu đường xó chợ?”

“Xe của anh...”

“Anh ngồi tàu hỏa đến đây.”

“Khách sạn...”

Anh xòe tay: “Anh không mang tiền.” Về mặt đó, nói cứ như thật!

Đỗ Lôi Ty nghiêng răng: “Vậy anh đến làm gì?”

“Đón vợ.”

“...” Cô bó tay rồi.

Lúc hai người về nhà, mẹ cô vốn vẫn còn mơ màng buồn ngủ thoát nhiên hưng phấn hẳn: “Về rồi à?”

Đỗ Lôi Ty nhìn mẹ về kỳ thi. Cô không phải đứa ngốc, đương nhiên biết sắp tổng sẽ không vô duyên vô cớ xuất hiện trong “Tiếng Vọng”, nguyên nhân chỉ có một, đó chính là bà mẹ đã nuôi cô hai mươi mấy năm đã bán đứng cô cho con rề mới quen có nửa năm!

Mẹ người ta đều giúp con gái bắt nạt con rề, nhưng mẹ cô lại liên minh với con rề “chơi xỏ” con gái, gia môn bất hạnh chính là nói đến tình huống này.

Đỗ Lôi Ty thở dài, cầm quần áo vào phòng tắm để tắm rửa.

Tắm xong về phòng ngủ, không khí đều rất kỳ lạ, một lúc sau cửa phòng mở toang, Liêm Tuấn đã tắm xong và bước vào.

Trong lòng Đỗ Lôi Ty như đánh đổ năm lọ gia vị, không biết phải nói gì, thôi thà vùi vào chăn giả vờ ngủ. Lại một lát nữa, chiếc giường nhỏ vì có thêm trọng lượng một người mà phát ra tiếng kêu “cót két”.

Giường nhỏ thế này mà anh còn mặt dày chen vào với cô?

Đỗ Lôi Ty thầm nguyên rủa, cơ thể bất giác nhích về một bên.

Rất nhanh, đèn phòng tắt ngúm, người bên cạnh dường như trở mình, Đỗ Lôi Ty rõ ràng cảm thấy hơi thở đều đặn của anh, trong gian phòng nhỏ hẹp thế này nghe càng rõ ràng hơn. Anh lại to cao, nằm xuống là chiếm không gian rất lớn, cơ thể hai người sắp dán vào với nhau.

Đỗ Lôi Ty lại nhích sang bên kia, sắp đến mép giường rồi.

Rất giống vạch phân cách trên bàn hồi nhỏ, gặp phải tên con trai xấu, bạn lùi một tấc, hẳn tiến một trường. Lần này, Đỗ Lôi Ty biết được lùi, người sau lưng vẫn dán vào cô không buông.

Cô hơi cáu, lại nhích qua bên một bên, cuối cùng đã thành công lăn tòm xuống giường.

Lúc Đỗ Lôi Ty tưởng mặt cô đã tiếp xúc thân mật với nền nhà thì một cánh tay mạnh mẽ đã ôm eo cô lại, câu cô lên trên giường rồi kéo vào lòng ai đó.

Trong bóng tối, mùi vị đàn ông mạnh mẽ nam tính ập đến, trong đầu cô lập tức hiện ra vẻ mặt Liêm Tuấn lúc này, chắc chắn là đang cười xấu xa, đắc ý muốn chết!

Lần nào cũng thế, anh mãi mãi nắm trong tay quyền chủ đạo, còn người mất mặt luôn là cô.

Đỗ Lôi Ty chợt thấy bức bối, đưa tay định đẩy anh ra nhưng khổ nỗi anh ôm chặt quá, nắm tay yếu ớt của cô đâm trên lồng ngực chắc khỏe của anh, thật đúng như đang đùa nghịch nũng nịu.

Cô then quá hóa giận, nhấc đầu gối lên, húc lên bụng anh một cái thật mạnh.

Lần này hiệu quả tốt đặc biệt, “rầm” một tiếng, hai người cùng rơi xuống đất, do Liêm Tuấn phản ứng nhanh nên Đỗ Lôi Ty không ngã nhào xuống mà đổ ập lên người anh, sau đó mới bị anh lật người đè cô xuống.

“Có biết lúc này em làm thế là mưu sát chồng mình hay không?” Giọng sắp tổng không vui cho lắm, rõ ràng là rất đau.

Đỗ Lôi Ty thầm sợ trong lòng, bỗng có cảm giác vì dân trừ hại vậy.

“Không biết.” Cô đáp chắc nịch.

Bỗng một nụ hôn bất ngờ dán kín môi cô, vượt qua răng, bang thẳng vào trong miệng. Cả người cô bị đè, không thể động đậy, đành để mặc anh tìm kiếm.

Một lúc sau anh rời khỏi môi cô, nói: “Bây giờ đã biết chưa?”

“... Không biết.” Cô vẫn cứng mồm

Môi lại bị khóa chặt.

Cứ đến đến mấy lần, Đỗ Lôi Ty sắp nghẹt thở rồi.

“Biết rồi...” Cô khóc lóc, đành cúi đầu trước thế lực tàn ác.

Liêm Tuấn gật đầu thỏa mãn, cho cô cơ hội lấy hơi.

Nửa đêm yên tĩnh, từ vị trí của Đỗ Lôi Ty nhìn lên, bầu trời đêm bên ngoài sao đêm dày đặc. đối diện ngay với ngọn đèn đường ngoài cửa sổ, ánh đèn vàng vọt chiếu vào mặt cô, khiến cô không cách nào nhìn ra vẻ mặt người đó.

Thời gian chậm rãi trôi qua, họ đều im lặng, chỉ có ánh đèn vàng như lướt qua trong căn phòng, khi tắt cả được nó chiếu sáng và tỏa ra một thứ ánh sáng mờ mờ ảo ảo.

“Xin lỗi.” Trong bóng đêm bỗng vang lên giọng nói trầm trầm.

Đỗ Lôi Ty sững người, vẻ mặt có phần không sao hiểu nổi.

“Đỗ Đỗ, anh xin lỗi.” Anh lại nói, trong bóng tối cô có thể nhận thấy đôi mắt đen nhánh đang lấp lánh của anh.

Sếp tổng đang xin lỗi cô sao? Đỗ Lôi Ty bỗng có phần lúng túng. Mấy hôm nay cô từng hoang tưởng vô số lần cảnh họ làm lành, nghĩ rằng bản thân có lẽ sẽ nhượng bộ, nghĩ rằng có lẽ anh sẽ dùng cách gì đó để chinh đốn cô, nhưng cô không hề nghĩ rằng, một người cao ngạo kiêu hãnh như anh lại chủ động nhận lỗi.

Nhất thời, Đỗ Lôi Ty không biết trả lời anh thế nào.

“Em nói đúng, anh lúc nào cũng muốn nắm em trong lòng bàn tay, muốn kiểm soát mọi thứ, chưa bao giờ suy nghĩ đến cảm nhận của em, có lẽ đối với em, anh là một người chồng thất bại.”

“Không phải.” Đỗ Lôi Ty gần như kêu lên, “Anh đừng nói thế, anh đối xử với em rất tốt, cũng rất tốt với người nhà em, anh rất tốt, thật đấy. Là em... em rất ngốc, lúc nào cũng tự ty...”

“Tự ty?”

“Hôm ấy nhìn anh trên bục diễn thuyết, bao nhiêu người nhìn anh, em bỗng cảm thấy mình quá nhỏ bé, em sợ có ngày anh cũng sẽ phát hiện ra, thực ra em chẳng hề xứng với anh...” Cô nói đến đây, giọng càng lúc càng nhỏ, mắt đã ươn ướt.

Liêm Tuấn đau lòng ôm lấy cô, “Ngốc quá, sao em lại nghĩ thế?”

“Em sợ... em rất sợ em sẽ bỏ lỡ anh như thế...” Cô lại nhớ đến câu nói của Liêm An Na: Trên thế gian này, một số chuyện, một số người, mặc định là sẽ bỏ lỡ.

“Đỗ Đỗ.” Liêm Tuấn bỗng gọi tên cô. “Em có biết hôm đó ở Ý, khi anh đeo nhẫn vào ngón tay em, anh đã nghĩ gì không?”

“Nghĩ gì cơ?”

“Anh nghĩ, trên thế gian này, một số chuyện, một số người, mặc định là sẽ không bao giờ bỏ lỡ.”

Tích tắc đó, Đỗ Lôi Ty bỗng hiểu ra.

Thì ra duyên phận đã sớm an bài trong khoảnh khắc họ gặp nhau.

Giống như họ đã nói: Không sớm một bước, cũng không muộn một bước, vừa vặn trong ngàn vạn người, bạn sẽ gặp, người thuộc về bạn, là anh ấy.

Đoạn kết

Chín tháng sau, tại phòng bệnh khoa sản trong bệnh viện nào đó của thành phố A
Đỗ Lôi Ty thần thờ nhìn phần bụng nhô cao của cô.

Mới ngày nào cô phát hiện mình mang thai, thoát cái đã chín tháng rồi, bây giờ nhớ lại còn tưởng đang nằm mơ vậy.

Chín tháng trước, Liêm Tuấn chạy đến thành phố G đón cô vợ bỏ trốn từ nhà mẹ vợ về, hai người vừa đến thành phố A thì cô đã nhận được điện thoại của Chu Dao Phi, bảo cô đến đi bệnh viện với cô nàng nhanh lên.

Thì ra Chu Dao Phi phát hiện mình đã chậm kinh hơn một tuần, muốn nhờ Đỗ Lôi Ty đi cùng cô đến bệnh viện kiểm tra xem có phải là có rồi không.

Hai người đến bệnh viện, Chu Dao Phi lấy số, đóng tiền khám, sau đó đi vệ sinh trước. Lúc ra, sắc mặt cô nàng nặng nề, miệng lẩm nhảm: “Khỉ thật! Kiểu gì thế này! Đợi tớ trả tiền rồi nó mới tới!” Thì ra lúc cô nàng đi vệ sinh mới thấy “bà bác” đã đến rồi.

Để không lãng phí mấy chục tệ kiểm tra, Chu Dao Phi chuyển sang Đỗ Lôi Ty.

“Ty Ty, bao lâu rồi cậu chưa thấy “bà bác” hả?”

Đỗ Lôi Ty nghiêng đầu nghĩ ngợi: “Tháng này hình như chưa đến...”

Thế là Chu Nữ Vương đập bàn: “Thế thì là cậu, đi kiểm tra!”

Thế là, một lần kiểm tra miễn phí đã lôi cái tên vừa mới hình thành, sắp sửa hành hạ cô suốt chín tháng, ra trước anh sáng, cảm tờ xét nghiệm mà Đỗ Lôi Ty ngẩn người.

Sao... sao lại có rồi?

Lúc biết Đỗ Lôi Ty mang thai, sếp tổng của chúng ta đang ở tỉnh khác bàn một hợp đồng rất quan trọng, nhận được điện thoại của vợ mình, một người đàn ông xưa nay vốn trầm tĩnh suýt nữa nhảy nhồm lên, bỏ lại khách hàng mà đập máy bay về ngay thành phố A.

Đương nhiên hợp đồng đó về sau cũng ký kết thành công, vì vợ của ông sếp bên đó cũng đang mang thai, vừa nghe nói Liêm Tuấn bỏ lại hợp đồng mà chạy về là vì vợ mang thai, ông ta không nói không rằng mà ký luôn tên, sau khi ký còn kích động nói trong điện thoại với sếp tổng rằng có nên ký kết luôn trước khi hai đứa trẻ ra đời – nếu là con trai thì kết anh em, con gái thì chị em, còn một nam một nữ thì kết hôn luôn trong bụng.

Sự bất ngờ nho nhỏ đó về sau còn biến thành một mối tình sến vô cùng, đương nhiên đó là chuyện sau này.

Đi suốt đêm về nhà, sếp tổng hóa thân thành ông chồng nhị thập tứ hiếu, tuyên bố sẽ gác lại tất cả việc công, chuyên tâm ở nhà chăm vợ.

Quyết định này của sếp tổng khiến Đỗ Lôi Ty ngoài kinh ngạc mừng rỡ ra, cũng thấy áp lực gấp bội, ra sức khuyên anh nên đi làm, kiếm thêm tiền mua sữa mua bột cho đứa trẻ. Ai ngờ sếp tổng lại nói, hợp đồng vừa ký xong đã đủ mua bột, tã, bảo mẫu, học phí từ mẫu giáo đến đại học, tiền mua nhà mua xe cưới vợ, thậm chí dưỡng lão cũng có hết rồi, tiền dư ra còn có thể sinh thêm một đội bóng.

Thế là Đỗ Lôi Ty bó tay, sinh một đội bóng ở Trung Quốc, chi bằng sinh một quả bóng còn hơn.

Chuyện sau đó thì càng diễn ra như tự nhiên vốn có, Đỗ Lôi Ty từ một cô vợ tự do tự tại thoát biến thành đối tượng bảo vệ chăm sóc quan trọng của mọi người. Bà nội, bà ngoại của Liêm Tuấn,

Liên An Na, bố mẹ cô, chú Hai thím Ba dì Tư cô Năm ở nhà... những người quen, không quen đều đến thăm cô. Mỗi ngày ở nhà cứ như bảo tàng gấu trúc, người người lũ lượt kéo đến thăm “con gấu trúc to” là cô.

Mấy tháng sau, bụng cô dần dần nhô cao, sếp tổng không cho nhiều người đến quấy rầy cô, thế là cô bắt đầu có nhiều thời gian ăn món canh gà, canh nhân sâm, canh vương bát... mà thím Ngô nấu... Cứ ăn thế mấy tháng, cơ thể cô to phình lên như một quả bóng bơm căng vậy.

Sếp tổng nheo đôi má phúng phính của vợ, hài lòng: “Tốt lắm, heo này lớn rất nhanh.”

Đỗ Lôi Ty: > _ <

Em heo Đỗ Lôi Ty sau khi nuôi hơn tám tháng, cuối cùng đã từ biệt thự đưa thẳng vào bệnh viện chờ mổ... à nhầm, chờ sinh con!

Những ngày tháng đợi sinh con nhầm chán hơn ở nhà nhiều, những người cô nhìn thấy hàng ngày ngoài sếp tổng, mẹ, thím Ngô, thỉnh thoảng có mẹ chồng đến thăm ra, thì cơ bản toàn là bác sĩ y tá mặc áo blouse trắng toát.

Rảnh rỗi sinh nông nổi, thế là suốt ngày cô nằm trên giường nghĩ xem nên đặt tên con thế nào.

Kinh nghiệm bao năm nay mách bảo Đỗ Lôi Ty rằng đặt tên đẹp cho con thực sự quá quan trọng! Đừng bao giờ giống cô, đặt cái tên xui xẻo này, đi đâu cũng bị người ta cười chết. Nhưng nói đi nói lại thì nếu không phải cái tên xui xẻo này thì bạn trai cũ đã không bỏ rơi cô, sếp trong tòa soạn cũng không đuổi việc cô, vậy cô không thể gặp được sếp tổng... Nghĩ đến đó, bỗng thấy lòng ấm áp.

Đúng lúc đó, cửa phòng bệnh bỗng mở ra, ông chồng nhị thập tứ hiếu lại đến thăm vợ con.

Đỗ Lôi Ty đang định dùng giọng sến nhất để gọi “chồng ơi”, ngờ đâu bị vua quý nhỏ đằng sau lưng Liên Tuấn nhảy ra làm giật bắn mình. Hác công chúa ời là Hác công chúa, sao lúc nào em cũng âm hồn không tan thế hả?

Thấy Đỗ Lôi Ty có vẻ không vui, Liên Tuấn giải thích: “Công chúa đến xin lỗi em.”

Xin lỗi? Đỗ Lôi Ty có phần mơ hồ.

Lúc này vua quý nhỏ đã ôm thỏ bông bước đến trước mặt cô: “Chị dâu, lần trước em không nên giận đối hại chị và anh họ cãi nhau, em sai rồi, chị tha lỗi cho em nhé!” Thì ra cô nhóc tưởng lần trước Đỗ Lôi Ty về nhà mẹ là vì cô nhóc, hối hận đến hôm nay.

Tiểu quý đúng là tiểu quý, vừa ngốc vừa ngây thơ. Thế là Đỗ Lôi Ty mỉm cười: “Không sao, chị dâu không trách em.”

“Thật không?” Cô nhóc sáng mắt.

“Thật.” Đỗ Lôi Ty gật đầu, “Chị và anh họ em chẳng phải đã làm lành rồi đó sao?”

“Ồ yeah~!” Cô nhóc biến thân, lại thêm tinh thần, trông có vẻ lại giống vua quý nhỏ rồi.

Một lát, sếp tổng có việc rời đi, vua quý nhỏ ở lại nói chuyện với Đỗ Lôi Ty, nói mãi rồi thân sắc cô nhóc thay đổi, hạ giọng thì thầm: “Chị dâu, chị còn nhớ lần trước đã nhận lời em không?”

“Chuyện gì?” Đỗ Lôi Ty rõ ràng đã quên bẵng.

“Chị nói... nếu không ly hôn với anh họ thì sẽ đẻ con trai không có mông ấy.”

Vừa nói xong, thím Ngô đã mở cửa bước vào, “Công chúa, mẹ cô gọi cô về nhà ăn cơm!”

“Đến đây!” Vua quý nhỏ hét một tiếng rồi ôm thỏ bông nhảy nhót bỏ đi, trước khi ra còn chớp mắt với cô, “Chị dâu, chị đừng quên đó!”

Đỗ Lôi Ty đã hóa đá.

Sinh con trai không có mông? Trời xanh ơi! Đất dày ơi! Sao cô lại thề ngu ngốc thế chứ!

Mấy hôm sau câu nói đó cứ dằn vặt Đỗ Lôi Ty như lời nguyền.

Cô mang thai đã hơn chín tháng rồi, theo thời gian dự đoán của bác sĩ thì đứa trẻ đã ra đời vào

tuần trước, không ngờ bụng cô chẳng có động tĩnh gì, hỏi bác sĩ, bác sĩ còn nói là hiện thường bình thường.

Sao có thể bình thường được?

Chưa biết chừng đứa trẻ vì không có mông mà không dám chui ra gặp mọi người!

Nghĩ đến đó, Đỗ Lôi Ty căng thẳng đến mức không ngủ được.

Sự lo lắng của cô trong mắt những người không hiểu thì chỉ là sự lo lắng trước khi sinh con thôi.

Thím Ngô an ủi: “Thiếu phu nhân, lần đầu sinh con chắc chắn sẽ căng thẳng, sau này sinh vài lần là hết ngay.”

Đỗ Lôi Ty đau buồn, sinh một đứa không có mông đã thảm lắm rồi, chẳng lẽ thím còn muốn cháu sinh một đứa không có mông? Thím Ngô, cháu hận thím!

Sau đó bà nội Liêm Tuấn cũng đến thăm cô.

“Cháu dâu yêu quý à, đợi khi cháu sinh ra đứa chắt mập mạp cho bà, bà sẽ đặt cho nó một chiếc vòng trường mệnh bằng kim cương, bảo đảm cháu nhà ta sẽ trắng trẻo bụ bẫm!”

Đỗ Lôi Ty suýt nữa khóc ròng: Bà nội ơi, hay bà tặng cho chắt của bà một chiếc quần lót khảm kim cương đi, mông thì không có thì phải bù đắp cho nó chứ! TAT

Rồi sau nữa là sắp tổng.

“Đỗ Đỗ, em đã nghĩ ra đặt tên con trai mình là gì chưa?”

“Thực ra sinh con gái cũng hay...” Đỗ Lôi Ty yếu ớt nói.

Liêm Tuấn nhướn mày: “Em thích con gái?”

“Cũng... cũng không phải! Em đang nghĩ, lỡ sinh con gái...”

“Con gái cũng tốt.” Liêm Tuấn gật đầu, “Chỉ sợ nó ngốc giống em.”

Ngốc? Ngốc còn đỡ hơn là không có mông! Đỗ Lôi Ty lại khóc ròng.

Tối hôm đó Đỗ Lôi Ty do tâm trạng buồn bực nên quyết định hóa bị phần thành con thèm ăn, ăn hết một bình canh gà to mà thím Ngô mang đến, kết quả là no quá đâm ra đau bụng.

“Em muốn đi vệ sinh!” Cô rên rỉ.

Một lúc sau y tá vội vàng đến, thấy tình trạng cô như vậy liền quay đầu bỏ đi.

“Này, chị đừng đi! Tôi muốn đi vệ sinh!”

Trong tiếng rên của cô, y tá đã gọi bác sĩ đến.

Đỗ Lôi Ty đau khổ nhìn bác sĩ: “Bác sĩ, tôi đau bụng, cho tôi đi vệ sinh!”

Bác sĩ lườm cô: “Vệ sinh cái gì? Vào phòng mổ!”

Chính xác, không phải cô ăn nhiều, mà là sắp sinh.

Bác sĩ gọi cho Liêm Tuấn, sắp tổng đường đường chửi chu như thế mà lại mang dép lê lái xe chạy đến bệnh viện, lúc đến nơi thì Đỗ Lôi Ty đã được đưa lên bàn sinh.

“Chồng ơi!” Đỗ Lôi Ty căng thẳng túm lấy tay Liêm Tuấn, cánh tay run lên bần bật.

Liêm Tuấn nắm chặt tay cô, lần đầu tiên trong đời, lòng bàn tay anh lại toát cả mồ hôi.

“Đừng sợ, có anh đây.”

Chỉ một câu an ủi đơn giản, mà lại đầy ắp cảm giác an toàn, Đỗ Lôi Ty cuối cùng thả lỏng tinh thần, bắt đầu nghe chỉ thị hành động của bác sĩ.

“Hít thở... hít thở! Tốt tốt tốt... ra sức! Cố lên...”

Cô đau đến nỗi muốn ngất đi, cơ thể như sắp bị rách ra.

Bỗng nhiên, “oa” một tiếng – một tiếng khóc vang dội vang lên khắp phòng mổ.

“Sinh rồi! Sinh rồi!” Bác sĩ y tá đều vui sướng kêu lên.

Đỗ Lôi Ty dần tỉnh táo lại trong cơn đau đớn, cơ thể đã rã rời, cô dựa vào chút sức lực còn

sốt lại, khó nhọc hỏi: “Bác... bác sĩ... trai... hay là gái?”

“Là một thằng cu bụ bẫm!”

Sau một lúc yên lặng, trong phòng mờ bỗng vẳng ra tiếng hét như mỏ heo: “Bác sĩ, mau xem xem con trai tôi có mộng không!!!”

---THE END---

